

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bunu söylediğinde, Jeannette'in gülümseyişi kayboldu. Bütün memnuniyet izleri yok oldu. "Ama o saati de hiç yerinden oynatmadınız."

"Size kesin olarak bir saat veriyorum. Daha ne istiyorsunuz?"

"İstedğim şeyi söylemeye tenezzül etmeyeceğim. Seni işbirlikçi kurbağa, yalvarmam için beni ikna etmeye çalışıyorsun."

Darragh ellerini arkasında bağladı. "Kurbağaların nasıl işbirliği yapacağını bildiklerini sanmıyorum ve hatırladığım kadarıyla hiçbir yalvarış da duymadım. Biraz tatlı söz belki, ama yalvarış yok."

"Beni kandırdınız."

"Hiç de kandırmadım, küçük hanım. Söylediğim tek şey bir adamın kibarca rica edilmekten hoşlandığıdır. Ama hiçbir zaman, bunu yaparsanız isteklerinizi kabul edeceğimi söylemedim."

"Siz... Ama planlarınızı geri getirdim. Aslında onları yakmış olmam gerekirdi."

Şen şakrak hali kayboldu. "Bunu yapmadığınız için mutlu olmalısınız, aksi takdirde ödemeniz gereken bir bedel olacaktı."

"Sizden korkmuyorum," dedi Jeannette çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırdı.

"Dikkatli olun, yoksa karışmam."

"Ne yaparsınız, söyleyin lütfen."

"Ah, birkaç seçenek geliyor aklıma. Mesela adamlarımı çalışmaya saat beşte başlatmak gibi."

"Ama o saatte hava karanlık olur. Göremezler ki."

"Fenerlerini yakarlar." Şafak öncesi saat için şikayet ederler, söylenirler, homurdanırlardı ama bundan ona bahsetmeyecekti.

"Kuzenlerim bile o saatte uyanık olmazlar, o kadar erken olamaz."

"Eğer zamanında bitireceksek, o konuda bir şey yapılamayacağını açıklarım. Merriweather'lar cana yakın insanlardır, eminim anlayış göstereceklerdir."

Bir duygu seli etkileyici yüzüne hücum etti, en başta üzüntü ve kızgınlık geliyordu. Darragh'ın kendi üzüntüsü ise, yeni bir tahrik oluş içinde harekete geçiyordu. Jeannette'ı hiç olmadığı kadar çekici buluyordu, kızgın olması sadece onun muhteşem güzelliğini artırıyordu. Tedbir olarak ellerini arkasında bağladı, çünkü ufak bir dokunuşun ona, uzanıp onu kollarına alması için ihtiyacı olan bütün gücü vereceğini biliyordu.

"O zaman tekrar yedi olsun mu, küçük hanım?" diye atıldı.

Leydilere özgü olmayan bir homurtu, öne doğru gelip önünden bir hışımla geçip giderken boğazında guruldadı. Sabahlığının etkileri bilekleri etrafında sert bir rüzgarla döndü.

"Bunu bir evet olarak kabul ediyorum," diye seslendi çekip gidişinin ardından.

Dakikalar sonra bir kapı çarptı ve sesi evde yankılandı.

Bir rahatlamayla, Darragh ellerini gevşetti ve gülümsedi.

Yukarıda odasında, Jeannette kendini yatağına attı ve onu sarmalayan acı ve kızgınlığı serbest bıraktı.

O'Brien onunla oynamıştı, çok da iyi oynamıştı, diye düşündü.

Canavar.

Onunla böyle oynaması. Etkileyici gülüşü, hovarda görünümü ve zeki sözleriyle onu cezbetmişti. Bir anlığına, kendisini gerçekten ondan hoşlanırken bulmuştu, ne kadar düşüncesizce olursa olsun hafif flörtlerinden hoşlanmıştı. Ama sonra gerçek yüzünü göstermişti ve onun ihtiyaçları ve istekleriyle dalga geçmişti.

Bu adamın kalbi yoktu. Acıma duygusu yoktu.

Yorgun olduğunu göremiyor muydu? Çok bir şey istememişti. Sadece şafaktan sonraki birkaç saatte uyuma hakkı. Her saygıdeğer hanımefendinin isteyeceği gibi. Bu çok büyük bir istek miydi?

Hiçbir ödün vermemiş değildi. İrlanda'ya gelmeden önce, saat ondan daha erken en son ne zaman uyandığını hatırlamıyor-

du ve Londra'da yaşarken bazı sabahlarda o saat bile onun için zor olmuştı. Gece geç saatlerdeki partiler, sabahın erken saatlerine kadar edilen danslar, güneşin doğuşunu görmeye yakın olduğu tek zamanlardı – ki o saatlerde sürünerek yataktan çıkmak yerine, yatağın içine tırmanırdı.

Burada bu ülkede, daha erken yatmayı deneyebileceğini düşünmüştü. Kuzenleri kesinlikle erkenden uyuyakalıyorlardı, bazen yemekten sonra çizim odasında sandalyelerinde otururken uyuyorlardı. Wilda dikiş yaparken uyuyakalıyordu, Cuthbert ise botanik kitaplarından birini okumaya çalışırken, kendi horlama seslerine sık aralıklarla uyanıyordu. Onlarla tıklıp kalmış olmasını bu kadar üzücü buluyor olmasaydı, bu tuhaflıkları komik olabilirdi.

Fakat kuzenleri yaşlıydı ve zayıf doğalarına karşı gelemiyorlardı. Jeannette genç ve hareketliydi ve partiler olmasa ya da eğlenceli hiçbir şey olmasa da geç saatlere kadar oturmaktan zevk alırdı. Hem kendi ülkesindeki saatlerine uymaya devam etmekten vazgeçmek istemiyordu, çünkü ondan vazgeçmek kaderine son boyun eğişi olurdu.

Yorgunluk onu sardı, ağzını kocaman açtıran bir esneme onu gafil avladı. Gözlerinin köşelerinde yaşlar birikti. O'Brien'in suçu, diye söylendi kendi kendine, başının üstüne yastığını çekti. Gözlerini kapayarak uyumaya çalıştı.

Ama çabası boşuna olmuştı. Sesler, gümbürtüler ve çınlamalar sinirlerinin üzerinden sanki binlerce iğnenin batışı gibi geçiyordu. Ağzından öyle bir küfür çıktı ki kardeşi yanında olsa bu onu hayranlıkla gülümsetirdi. Yataktan fırladı ve zilin yanına gitti.

Betsy'nin gelmesi için yorgun ve keyifsiz bir şekilde çaldı.

Sıcak bir banyo ve kahvaltı biraz yardımcı oldu – yumurtalar, jambon ve büyük bir fincan sıcak çikolata keyfini yerine getir-

mek için uzun bir yolculuğa çıkıyordu. Sonra, annesine bir mektup yazmak için küçük, Hint ağacından yapılma bir çalışma masasına oturdu. Ama daha mürekkep kağıdın üzerinde kururken, ne kadar çaresiz ve yalnız olduğunu fark edip, onu yırtıp attı. Yalvarmayacaktı, buna yemin etti. Ailesi onu burada cezalandırmıştı ve eve gelmesini isteyecek olan da onlar olacaktı.

Öğlene doğru ev, Wilda'nın gri saçlı arkadaşları, iki ayda bir yaptıkları iskambil partisi için geldiklerinde farklı bir sesle doldu.

“Bize katılmak ister misin, canım?” diye sordu Wilda, sesini arkadaşlarının bitip tükenmeyen gevezelikleri içinde duyulması için yükseltmişti.

“Hayır, teşekkür ederim, kuzen. Sanırım biraz hava almak için dışarı çıkacağım.”

“Pekala, canım. İyi eğlenceler.”

Leydilerle biraz sohbet ettikten sonra, Jeannette merdivenlerden yukarı odasına çıktı. Betsy'den en sağlam elbiselerinden birini, kahverengi ekoseli pamuklu kumaştan Devonshire elbisesini giymesi için yardım aldı. Ayağına koyu renk deriden kısa botlarını geçirip başına da kullanışlı bir hasır şapka taktı.

Sıradan bir yürüyüşten daha fazlasını yaparak eğleneceğine karar verdi ve suluboya kağıdını, boyalarını ve fırçalarını aldı ve evin altında uzanan alçak usul usul duran tepelere doğru yola çıktı. Mükemmel yeri belirleyince, çimlere serildi ve malzemelerini hazırlayıp resim yapmaya başladı.

Londra'daki arkadaşları onu böyle görseydi, hiçbiri gözlerine inanamazdı. Günü yalnız başına geçirip vahşi İrlanda'da manzara resmi yapmaktan zevk almasını da tasvip etmezlerdi. Kendi bile buna zor inanırdı, ama öğleden sonraya kadar fark etti ki bu yeni yabancı yere geldiğinden bu yana gerçekten ilk defa bu kadar mutlu saatler geçirmişti.

Tarlanın birinde eskimiş ve yalnız şekilde duran yıpranmış bir Kelt taşının resmini yapmaktan ne kadar keyif aldığını inkar edemezdi. Eflatun ve mor fundalık ve altın rengi bataklık çimi eski gri taşın çevresinde kümelenmişti, parlak yeşil kısımlar uzaklarda sıralanmış şekilde yayılmıştı.

Hatta bu durumdan o kadar memnun kalmıştı ki ertesi öğle de resim yapmaya karar verdi, aşçıdan onun için paketlemesini istediği hafif öğle yemeğini de yanında getirecekti.

Yan tarafında bir hareketlenme dikkatini çektiğinde, tuvalin üzerine çimen yeşili boyayı nokta nokta sürüyordu. Dudakları, birkaç metre uzaktan gelen güçlü adamı tanıdığına gerildi.

O'Brien.

Burada ne yapıyordu?

Sözünü tutmuş ve işe tam olarak saat yedide başlamıştı fakat fazladan birkaç dakikalık uyku incinmiş duygularına hiçbir şey yapamamıştı. Sessizce iç çekerek, onu görmemiş gibi davrandı.

Gözünün ucuyla, yavaşladığını ve sonra da ona doğru yaklaşıp yaklaşmaması gerektiğine karar veriyormuş gibi duraksadığını gördü. Aklından, yoluna gitmesi için onu uzaklaştırdı. Ama o bu görünmez uyarıyı dikkate almadı ve ona yöneldi. Sert bir şekilde, Jeannette fırçasını suluboya kağıdına sürdü.

Durduğunda, aralarında bıraktığı hatırı sayılır uzaklığa rağmen uzun vücudu Jeannette'in nefesini göğüsleri altında kesen bir şekilde belirdi.

"İyi günler, Leydi Jeannette." Derin ve neşeli bir sesle selam verdi. İrlanda aksanı baştan çıkarıcı bir melodi çalıyordu.

Kararlılıkla boyamaya devam etti.

"Bana aldırış etmeyin. Sessizce burada durup bir süre sizi izleyeceğim."

Paletindeki kahverengi boyaya fırçasının ucunu döndürmeden önce, koyu renkli fırçasını bir bardak suya batırdı. "Işığında duruyorsunuz."

Yana doğru birkaç adım attı ve daha yakına geldi. "Şimdi daha iyi mi?"

"Hayır." Kalbi hızla çarpıyordu, elini sabitledi, dikkatli olmazsa diğer darbeyi berbat etmekten endişeleniyordu.

"Seçtiğiniz manzara büyüleyici." Kımıldamadan yorum yaptı. "Bu civardaki alan etkileyici, her yer verimli ve yeşil. Batıdaki memleketim gibi yabani ve engebeli değil. Resim yapmak için iyi bir zamanlama yapmışsınız, burnunuza gelen Shannon kokusu ve eteklerinizi uçuran rüzgar."

Memleketim derken sesinde, memleketine olan özleminin açık izleriyle birlikte gurur da vardı. Bir an, evinin nasıl olabileceğini merak etti. Ama neden umurundaydı ki? Merakını kafasından silip attı. Sonuçta, evini görmek için herhangi bir şansı olmayacaktı.

O'Brien'a bir bakış fırlattı. "Bir şey için mi beni aramıştınız, Bay O'Brien, yoksa sadece sinsice izlemek için mi buradasınız?"

"Hayır, küçük hanım, dünün üzerinde çok fazla durmayım. Ben onu çoktan unuttum."

Öyle de yapmalıydı çünkü olaylar onun lehine gelişmişti.

"Yürüyordum," diye devam etti. "Düşünmem gereken şeyler olduğunda bazı zamanlar yaptığım gibi ve siz buradaydınız. Sizi böyle parlak mavi etekleriniz etrafa saçılmışken ve saçlarınız altın gibi parlarken ve bir çiçek kadar güzel olduğunuzu görmüşken durmadan edemedim. Arıların ve kelebeklerin etrafında vızıldayıp da bir parça nektar çalabilmek için uğraşmamalarına şaşırdım."

Buna bir tepki vermemeye çalışmadan önce kalbinin etrafında sıcak bir kabarcık yükseldi. Fırçasını elinden düşürdü. Çabucak kendini topladı ve kendi kendini sertçe azarladı.

O'Brien'in aklını çelmesine tekrar izin vermeyecekti, kendini uyardı. Ona ve zarif bir gülümseme ya da iyi şekilde ifade edil-

miş bir cümleinin müziğiyle onu büyüleyebilecek herhangi bir adama karşı koymak konusunda dikkatli olmalıydı. Toddy onu tatlı sözlerle ve boş vaatlerle cezbeden bir adamdı. Temeli boş olan ve mutluluğu yalan üzerine kurulu bir aşka inandırmak için onu baştan çıkarmıştı.

O'Brien pek de onu baştan çıkarmaya çalışmıyordu. Onunla sadece dalga geçip oynadığını biliyordu, tıpkı canlı fare bulmuş bir kedi gibi. Ama artık fare olmayacaktı. Şu andan itibaren kedi olmayı kafasına koymuştu.

Fırçasını suya ve boyaya batırarak, fırçanın sert kıllarını kağıda dokundurdu.

O'Brien cevap vermeyişi karşısında bir şey söylemedi. Bir adım daha ilerlemeden önce, uzun bir dakika boyunca öylece durdu. "Sakıncası yoksa biraz oturacağım."

Sakıncası olduğunu söyleyemeden, altına serdiği ten rengi örtünün köşesindeki çimlerin üstüne oturdu, güçlü vücudunu o boydaki bir adam için alışılmamış bir kibarlıkla aşağı indirdi. Bir dirseğinin üzerinde rahatına bakıp, uzanıp uzun yeşil bir yaprağı kopardı.

Gelişigüzel şekilde uzun çimen parçasını parmakları arasında döndürdü. Jeannette zarif parmakları olduğunu fark etti. Zarif eller. Güzel şekilli ve asil. Uçlarındaki nasırlara rağmen.

"Resim konusunda yeteneklisin," diye gözlemde bulundu bir süre sonra, suluboyasına doğru elindeki çimle işaret ederek. "Çok yaptın mı?"

"Resim mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Elbette. Resim yapmak bütün başarılı genç leydilerin ustalaşması gereken bir yetenek."

"Bence pek çoğundan daha iyisin. Oldukça büyük bir yeteneğin var, gerçekten de çok büyük."

Yeni bir sıcaklık dalgası göğsünde yükseldi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, bütün içtenliğimle." Gülümsedi ve kendini denize fırlatan bir yaban sıçanı gibi kalbindekini birdenbire söyleyiverdi.

Jeannette umduğundan daha tedirgin şekilde, fırçasını temizledi ve yeni bir renge batırdı.

Bunu yaparken, O'Brien sırt üstü uzandı ve ellerini başının altında birleştirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Jeannette.

"Dinleniyorum, küçük hanım."

"Ama kesinlikle burada kalamazsın... Bu şekilde?"

"Kalırım. Özellikle de nasıl iyi anlaştığımızı hesaba katarsak. Ateşkes yapabileceğimizi düşünmüştüm. En azından birkaç dakikalık."

"Ateşkes ihtiyacımız yok, Bay O'Brien. Sonuçta savaşta değiliz."

"Değil miyiz, küçük hanım? Bunu duyduğuma gerçekten de çok sevindim. O zaman resim yapmaya devam edin, ben de burada biraz uzanıp gözlerimi dinlendireyim."

Gözlerini dinlendirecekmiş!

Jeannette gözlerini düşünceli düşünceli kıstı. Sık sık O'Brien'in kendisini izleyip izlemediğini kontrol ediyordu. Ama hiç de öyle görünmüyordu, göz kapakları gayet kapalı duruyordu. Neyin peşindeydi? Akıllı şeytani bir entrikayla mı meşguldü? Ortaya çıkarmayı planladığı yeni bir dalavere olmalıydı.

Hem onu izliyor hem de resim yapmaya çalışıyordu; dakikalar akıp geçti. Bir, iki... Nefes aldıkça göğsünün inip kalkmasından başka gözle görülür hiçbir hareket görememişti. Beş dakika sonra, gerçekten de dediğini yapıyor olduğunu fark etti.

Kalp atışlarını zapt etmekte zorlanarak bakışlarını vücudunda gezdirdi, ağzının kenarı hafifçe nemlenmişti.

Yutkundu.

Gerçekten de Darragh'ın hayatında gördüğü en saçma şekilde yakışıklı olan adam olduğunu düşündü. Ah, klasik şekilde değil – Adonis ya da David ile rekabet etmek için oldukça kabaydı – fakat buna rağmen Darragh O'Brien çok güzeldi. Halk tabakasından birinin böyle büyüleyici bakışlara sahip olması apaçık adaletsizlikti. Düzgün bir beyefendi takımı içinde ne kadar da gösterişli görüneceğini düşününce, bir anlığına bunu hayal etmek için gözlerini kapattı – ceket, yelek ve özel olarak dikilmiş bir pantolon.

Her kadını kendinden geçirebilirdi ve galiba ona da aynısı olacaktı.

Kahretsin! Jeannette'in sorunu neydi? Ona arzu dolu bakışlar atmak yerine onu görmezden gelmeliydi. Nabız Ascot'taki final yarışında dörtlüye koşan safkan bir at gibi hızlanmamalıydı da. O'Brien'in, kalbine böyle şeyler yaptırabiliyor olmasından hiç hoşlanmamıştı.

Kedi olanın kendisi olduğunu unutmuş muydu?

Sıradan bir kediymiş, sessiz bir nefes verişle kabullenmek zorunda kaldı.

Bu denli kısa süreli bir karşılaşmadan sonra böyle bir tepki vermesine yol açıyorsa, uzun süreli bir maruz kalmanın ardından vereceği zararı kim bilebilirdi?

İnkâr edilemez cazibesi sinsiceydi ve etrafa yaydığı karizması sarhoş edici bir parfüm gibiydi. Bazen onu tepeden tırnağa sinir edebilir ve kızdırabilirdi ama onda çekici bir yüz ve fiziğin ötesinde bir şeyler olduğunu da itiraf etmek zorundaydı.

Kuzenleri için yapılan yenileme çalışmasını, zekası ve yeteneğinin derinliğini fark edecek kadar görmüştü. Bu işin eğitimi almış olmalı, diye düşündü, çünkü mimarlık çizmek ve hayal

etmekten çok daha fazlasını gerektiriyordu. Matematik, fizik ve bunun yanında tarih ve sanat eğitimi de almış olmalıydı. Nerede ve kimin yanında çıraklık yaptığını merak etti.

Buna ek olarak, her ne kadar onun başının etini yemekten zevk alan ve ahlak kurallarını hiçe sayan bir düzenbaz olsa da güzel ve zeki bir konuşma tarzı vardı. Fakat aynı zamanda çok da kurnazdı ve bu hayran duymaktan kendini alamadığı bir yeteneğiydi, çünkü pratik zeka Jeannette'in de sahip olmaktan gurur duyduğu bir şeydi. Asil bir soydan geliyor olsaydı, çeşitli hatalarına rağmen kendisini ondan hoşlanırken bulabilirdi. Uygun birisi olsaydı, onu kendinden uzaklaştırmak için bu kadar çok uğraşmazdı.

Tanrı aşkına! Nasıl böyle düşünebilirdi! Bu tarlada çok uzun süre ve oldukça çok güneşe maruz kalmış olmalıydı. Bu da onu besbelli sersemletmişti.

Derinlemesine inceleyen gözlerle ona doğru baktı. Uyuyor muydu? Bunu öğrenmeye karar verdi. "Bay, O'Brien," diye seslendi kısık bir sesle.

Sessizlik.

"Uyanık mısınız, Bay O'Brien?" diye fısıldadı.

Bu kez, sesli bir nefes aldı ve kafasını çevirdi ama gözleri sıkıca kapalıydı.

Şu işe bakın, uyuyordu.

Bu kesinlikle adil değildi. Düzgün bir gece uykusundan mahrum kalan kendisiydi ama uyuyan oydu ve onun örtüsü ve eşyaları üzerindeydi. Onun o büyük geniş omzunu dürtüklemeliydi ya da uykuda olan yüzüne fırçasıyla su damlaları sıçratmalıydı. Bu onu uykusundan hemen uyandırmaya yeterdi.

Bu iki fikir çok kışkırtıcı olsa da, bunları yapamadı. Darragh çok çekici ama alnına lüle düşmüş bir çocuk kadar da masum görünüyordu.

Misilleme yapmayacak olması, dün kendisini oyuna getirdiği için onu affetmiş olduğu anlamına gelmiyordu. Sabahları birkaç saat daha uyumak adına verdiği mücadeleden vazgeçtiği anlamına da gelmiyordu. Hâlâ imkanlar üzerinde kafa patlatıyordu ve O'Brien'in Jeannette'in yenilgiyi kabul ettiğine inanıyor olmasından dolayı da mutluydu.

Bırakalım da uyusun, daha sonrası için güce ihtiyacı olacak, diye düşündü.

Arkasını döndü, fırçasını kaldırdı ve boyamaya başladı.

Keskin bir ses, sessizliği delip geçtiği anda mavi gökyüzü ve pamuksu bulutlar suluboya kağıdı üzerinde şekil almaya başlıyorlardı. Havlama sesi. Köpek havlamasıydı. Hafif rüzgar sesi kulaklarına taşıyordu.

Olduğu yerde durdu ve coşkulu ses daha da yükselirken tarlaları gözüyle taradı. O'Brien uyandı ve Jeannette'in yanına oturunca elini yüzünde gezdirdi. Sonra, büyük bir hayvan göründü.

"Vitruvius," diye mırıldandı Jeannette.

"Evet, tarladaki tavşanları kovalayıp döndü. Tavşanları kovalamayı çok seviyor." O'Brien ayağa kalktı. "Merak etme, senin burada olduğunu fark etmeden ve sana kocaman ıslak bir öpücük vermeden onu buradan götüreceğim."

"Çok teşekkürler."

Ama bunun için çok geçti çünkü köpek çayırda onlara doğru geliyordu, ince kuyruğu yukarıdaydı ve sevinçle sallanıyordu. Jeannette'ı görünce, koşması hızlandı.

Ama O'Brien keskin bir ıslık ve sert bir komutla onu durdurdu. Her zamanki gibi kendi istekleri ve itaat etme gerekliliği arasında kalarak, durdu, bastırılmış bir heyecanla titredi, gözleri Jeannette'a kilitlendi.

"Sepetinde hiç et var mı?" diye sordu O'Brien.

"Ne? Öğle yemeğimden mi bahsediyorsun?"

"Evet."

"Aşçı kızarmış tavuk koydu sanırım, ama..."

"Bu çok iyi olur, şayet güzel elbisenin her yerinin çamur olmasını istemiyorsan. Bir tavuk budu buraya gelme ve okşanıp kucaklanma isteğini ona unutturur."

Okşanıp kucaklanmak! Bir köpeğin büyük sersemliği anlaşılabildi ama O'Brien'in bir leydinin gardırobuna hiç saygısı yoktu. Elbisesini koruma isteğinin verdiği çaresizlikle, sepetine elini soktu ve bulduğu ilk tavuk parçasını çıkardı. But.

"İşte." Tavuğu O'Brien'in bekleyen ellerine bıraktı.

Yiyeceğin kokusunu alınca, köpek burnunu kımıldattı ve kuyruğunu daha hızlı salladı.

"Bekle," diye emretti O'Brien. Vitruvius yerinde durunca, O'Brien kemikten bir parça et kopardı ve hayvana uzattı. "İyi köpek. Uslu köpek."

Buttaki etin geri kalanını da kemikten ayırarak, köpeği için eti yere attı. Vitruvius iki hızlı ısırıkla yalayıp yuttu, dilini mutlulukla dışarı çıkardı.

O'Brien ona doğru döndü. "Bu onu şimdilik sakinleştirir. Sanırım eteklerin çamurlu pençelerden kurtuldu."

Bir parmağını ağzına götürdü ve yaladı. "Hımm, tavuk güzeldi." Daha da yaklaşarak, açık olan hasır sepetin içindekilere bakmak için eğildi. "Bakıyorum da Merriweather'ların aşçıları sana doyurucu bir yemekten daha fazlasını vermiş. Sizin gibi zarif bir leydinin bunların hepsini yiyebileceğini düşünemiyorum." Eğildi, servis tabağına kendine soyulmuş bir tavuk kemiği hazırladı. "Kendime bir tavuk budu alsam sorun olmaz değil mi?"

Cevap veremeden, bir parça aldı ve ağzına götürüp, büyük bir keyifle kocaman bir ısırık aldı.

"Ah, lütfen," dedi Jeannette alaylı bir sesle "Buyurun."

Yuttu ve sırttı, sonra da Jeannette'ı hayretler içinde bırakarak sepete uzanıp bu kez büyük bir göğüs parçası aldı. "Teşekkür ederim. Çok lezzetli."

"Siz, bayım, siz sınırı aştınız."

Gözünü kırptı. "Evet, küçük hanım, ama biliyorsunuz ki bu hoşunuza gidiyor."

Jeannette ağzı açık bir şekilde bakakaldı.

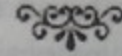
"Pekala," dedi "Artık gitme vaktim geldi. Harika arkadaşlığınız ve lezzetli yemek için çok teşekkürler. Bu eşsiz bir zevkti." Parlak mavi gözlerinde çakan şeytani bir parıltıyla, gülümsedi, ardından canlı bir tempoyla yola çıkmak üzere döndü. O'Brien'in dudaklarından keskin bir ısıklık çıktı, Vitruvius sahibinin ardından yarışırcasına koştu.

Jeannette kollarını kavuşturdu ve adam, köpeği ve çalıntı tavuğun geçit törenini üçlü gözden kayboluncaya kadar izledi.

Sınırı aşan hareketini gerçekten de sevmişmiş, homurdanarak kafasını salladı. Ne saçmalık!

Fakat kendi tavuk parçasını almak için sepete bir elini daldır-
dığında, O'Brien'in haksız olup olmadığını merak ediyordu.

Pekiz

"Şunları da al ve sessiz ol." Jeannette fısıldadı, karanlıkta hizmetçisini zar zor görebiliyordu.

"Ama bunlar çok ağır, leydim."

"Biliyorum, ama diğerlerini taşıdıysak bunları da taşıyabiliriz. Şimdi, yakalanmadan önce şu işi bitirelim."

Jeannette etrafa göz attı, sağa ve sola baktı, izlenmediklerinden emin olmak için etrafı kontrol ediyordu.

Hiç kimse bir uşağın ne zaman gece geç saatte dışarı dolaşmaya çıkıp da beklediğinden daha fazlasını bulacağını bilemezdi.

"Beni takip et." Ağırılıktan belleri ve dizleri bükülmüş şekilde, o ve hizmetçisi çayırı geçtiler, ikisi de birer ahşap kutuyu sürükleyerek götürüyorlardı. "Neredeyse geldik," dedi Jeannette nefes nefese, arkasındaki kızı cesaretlendirmek için.

Uzun işkence gibi bir dakikanın ardından, hedefe vardılar; kutular hemen yere indirildi.

"Pekala, bu o kadar da kötü değildi, değil mi?" dedi sahte bir canlılıkla.

Betsy uzun bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Jacobs'ın gece-
nin köründe buraya gelmesini sağlayamazdınız."

"Ben o kişinin ismini duymak istemememle ilgili ne demiş-
tim sana? Ama haklısın, Jacobs'a bu gece bana yardım etmesi
konusunda güvenemezdim. Ama sana güvenebilirim, değil mi
Betsy?"

"Evet, hanımefendi," diyerek gülümsedi kız.

"Çok doğru. Şimdi, hadi şu işi bitirelim."

"Bundan emin misiniz, leydim?"

"Elbette ki eminim," dedi Jeannette, içindeki şüpheleri bastı-
rarak. Biliyordu ki O'Brien, kuyruk tüyleri yolunmuş bir horoz
gibi kızacaktı ama bu küçük manevrasının işçilerin yüzlerine gül-
lümsemeden başka bir şey getiremeyeceğini biliyordu. Gerçek-
ten de, onlara güzel bir hediye veriyordu.

"Hadi, bitirelim."

İkisi neredeyse bir saat kadar çalıştılar, işleri bitene kadar ter
damlaları alınlarını ıslatmıştı.

"Pekala, yerimiz burası," diye açıkladı Jeannette. "İkimiz için
de yatma vakti. Sabah kendine ayıracağın fazladan üç saat olacak."

"Ah, teşekkür ederim, leydim."

"Aslında, istediğin kadar uyu sen. Ben de aynısını yapıyor
olacağım."

"Sana söylüyorum, kayboldular."

Sabahın erken saatlerindeki soğuk hava Darragh'ın ceketi ve
gömleğinin kollarına işliyordu, güneşin ilk ışıkları soğuğu dağıt-
maya başlıyordu, çimenler çiy tabakası ile parlıyordu.

Sıcaklığı ve ıslaklığı görmezden gelerek, Darragh yumrukla-
rını beline koydu, ustabaşına sert sert baktı. "Ayağa kalkıp kendi
başlarına yürüyüp gitmiş olamazlar ya. Onlar alet, Tanrı aşkına
ve bu civarda kim onları çalmak istesin ki? Biraz da olsa aklı
olan birisi, çalıntı eşyaların ticaretini yapacak kadar aptal olan

birini bulmuş olsa bile, böyle bir işten fazla bir kâr elde edeme-
yeceğini bilir. Zaten onları sürükleyip götürmek bile yeterince
vazgeçirici olurdu."

Rory kuvvetli omuzlarını silkti. "Eğer aletler çalınmadıysa, o
zaman nereye gittiler? Bütün adamlara sordum ve hiçbirisi hiçbir
şey bilmiyor. Dün topladılar, her zaman yaptıkları gibi, gece bu-
radan gitmeden önce."

Darragh bir iç çekti, ustabaşının haklı olduğunu biliyordu. İn-
saat alanını geçen gece kendisi de kontrol etmişti, kaldığı yere
gitmeden önce alanın düzgün ve güvencede olduğundan emin ol-
muştu. Alet kutuları tam olarak olmaları gereken yerdéydi, bunu
çok iyi hatırlıyordu, zemin katın girişine düzgünce yığılmışlardı.

Fakat bu sabah geldiğinde, duyduğu ilk şey kayıp malzemeler
olmuştu. Aletler olmadan, hiçbir iş yapılamazdı. Aletler olmadan,
adamları eli kolu bağlı oturmak zorundalardı, belki de iş ciddi bir
ölçüde ertelenecekti. Eğer aletler bulunamazsa, Dublin'e gidile-
cek, büyük sıkıntı ve harcama ile yerlerine yenileri alınacaktı.

Suç açık şekilde adamlarından birinde olmalıydı ama Darragh
buna inanmayı reddediyordu. Adamlarından hiçbirisi bundan so-
rumlu olamazdı. Onlar dürüst insanlardı, bu iş için özel olarak
tuttuğu yerli çocuklar bile. Bu olayın başka bir cevabı, başka bir
açıklaması olmalıydı.

Girişteki kapının kolunu açarak kilide baktı. "Kapı kurcalan-
mışa benzemiyor. Eğer hırsızlar kilidi çıkarmış ya da kapıyı zor-
lamış olsalardı, belli olurdu."

Ustabaşı başıyla onayladı. "Garip. Bu işi sanki içeriden biri
yapmış gibi. Ama bu çok anlamsız. Evden kim böyle bir şeye
sebeptir ki?"

Darragh duraksadı, diğer adamın söylediği vahiy gibi geliyordu.
Evden birisi mi? İşinin duraksamasından bir şekilde memnun
olabilecek birisi? Geç uyumak gibi önceden planlanmış bir gün-

demo olan birisi. Darragh'a göre, sadece bir kişi, bu üç tanımlamaya da uyuyordu.

Leydi Jeannette Brantford.

Bu hırsızlığın arkasında onun olduğundan son derece emindi ama bütün o aletleri taşımayı nasıl başarmıştı? O alet kutuları son derece ağırdılar. Normal bir kadın tarafından çekilemeyecek kadar çok ağırdı. Ama Küçük Gül Ağacı sıradan bir kadın değildi. Gücünde bir eksiklik varsa, bunu kararlılığıyla telafi etmiş olduğu kesindi. Fakat aletlerin bu gizemli kayboluşu arkasında o varsa, onları nereye saklamış olabilirdi?

"Çevreyi arayın," diye Rory'e talimat verdi. "Bu iş için bütün adamları görevlendirin."

Diğer adamın kaşları görünür bir şaşkınlıkla kalktı. "Aletlerin hâlâ arazinin içinde olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Büyük olasılıkla, evet." Ellerini ovuşturdu. "Haydi, işe koyulalım o zaman, olur mu?"

Jeannette yumuşak çarşafın arasına kıvrılmış yatıyordu, gözleri kapalıydı ve uykusunun son birkaç dakikasının tadını çıkarıyordu.

Yüce Tanrı'm, yavaş yavaş uyanırken kendi kendine mırıldandı. Ne kadar da sessizdi. Sanki ev de uyuyordu, mutlu bir sakinlik ve uyumlu bir sessizlikle doluydu. Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Kollarını başının üstünde gerdi ve parmaklarını oynattı, haftalardır ilk defa bu kadar iyi dinlenmiş olmanın verdiği muhteşem hissin zevkini yaşıyordu. Güneş ışığı perdelerin altından görünüyordu, şömine saati saatin on bir olduğunu söylemeye çekiniyor gibiydi.

Yaramaz bir çocuk gibi kıkırdarak tüy yataкта zıpladı. Açıkça görülyordu ki planı kusursuz bir biçimde işlemişti. Ne kadar da mükemmeldi. Bu arazi üzerinde bir yerde, O'Brien parmaklarını kafa karışıklığı ve kızgınlık içinde saçları arasında gezdi-

riyor olmalıydı. Aynı zamanda da aletlerinin çalınmış olduğunu düşünüyor olmalıydı ve bu onu mecburen Dublin'e kadar gitmek zorunda bırakacaktı. Böyle bir şey kim bilir kaç gün alacaktı. Günlerce sürecek sessizliğin lüksü. Günlerce sürecek olan uyku.

Enerji dolu bir şekilde, yataktan fırladı ve Betsy'nin gelmesi için zili çaldı. Saat geç olduğundan kahvaltısını odasında yaptı. Wilda'ya iyi olduğunu ve onunla öğleden sonra görüşeceğini bildirmek için Betsy'i yolladı. Banyo yaptı ve acele etmeden giyindi, bugünkü resim gezisi için, favorisi olan mavi Nicholas poplinini taktı.

Neşeli bir ıslık çalarak, evin doğu kapısına doğru gitti, burası sadece birkaç gün önce o ve O'Brien'in planları için sabahın erken saatinde bir araya geldikleri yerdi. O'Brien'in aletlerinin çalınmasını polise ihbar etmekle çok meşgul olduğunu ve bu yüzden büyük olasılıkla aklına Jeannette'in gelmediğini biliyordu. Gelmiş olsa bile, günün geri kalan kısmında kendisini ortadan yok etmesi o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyordu.

Evden adımını attığı anda, çok geç kalmış olduğunu fark etti.

Geri adım atıncaya kadar, O'Brien onu gördü. Evin yaslanmakta olduğu tarafından ona doğru geliyordu. Ona doğru uzun adımlarla yürüyordu. Adımları avlanan bir kedi gibi güçlü ve açtı. Bir süre avını esir almayı planlayan korkutucu bir kedi gibi.

"Ortaya çıkmanızın zamanı gelmişti," dedi, önüne gelip durdu.

"Ah, iyi günler, Bay O'Brien." Jeannette masum bir bakış attı. "Sizi buraya hangi rüzgar attı?"

Onun önünde dümdüz durdu ve Jeannette'in yolunu kapattı. "Ne olduğunu çok iyi biliyorsun, düzenbaz sürtük. Ben de tam eve girip seni dışarı çıkarmak için bahaneler uydurmak zorunda kalacağımı düşünmeye başlamıştım ki işte sonunda buradasın."

Sanki buna cesaret edebilirmiş gibi, diye düşündü Jeannette. "Affedersiniz ama beni neden arıyor olabileceğinizi anlayamadım."

"Anlayamadınız mı?"

"Hayır," dedi ve ona karşı sert olabileceğini umut ediyordu. "Eğer hepsi bu kadarsa, yoluma devam etmek istiyorum." Dediklerini pekiştirmek için, elindeki resim eşyalarını ve öğle yemeği sepetini kaldırıp gösterdi.

"Onları yerlerine kaldırabilirsiniz, çünkü bu öğleden sonra resim yapıyor olmayacaksınız. Meşgul olacak başka işleriniz olacak."

"İşler mi?" Başını hafif bir kahkahayla geriye yasladı. "Ne garip. Ben bir leydiyim ve bu tür faaliyetlerde bulunurum. İş yapmam."

"İsteseniz de istemeseniz de, bu öğleden sonra elleriniz çalışıyor olacak. Adamlarım ve ben aletlerin çoğunu bulduk bu arada. Bana geri kalanını bulmamda yardım edeceksiniz."

Saçmalık. Aletlerin yerini bu kadar çabuk nasıl bulabilmişlerdi? Halbuki o ve Betsy o sinir bozucu şeyleri saklamak için dün gece nasıl da uğraşmışlardı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diyerek omuz silkti. "Aletleriniz hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kayıp mı oldular?"

Darragh sesli bir soluk aldı. "Sen inanılmazsın, kızım, kesinlikle öylesin ve yalan söyleme konusunda da bir *selkie** kadar ustasın. Şimdi git ve evden ne alacaksan al, çünkü hemen yola çıkacağız."

Jeannette doğruldu. "Suluboya yapmak için ben zaten tarlalara gidiyorum. Aletlerinizi yanlış yerlere koyduysanız, size onları bulma konusunda iyi şanslar."

"Şansımız olsaydı, zaten yerlerini göstermeniz için size ihtiyacımız olmazdı. Bu yüzden şimdi bana eşlik edeceksiniz."

"Onları nerede bulacağımı ben nereden bileyim?"

O'Brien, onu neredeyse kıvrandıracak şekilde uzun ve sert bir ifadeyle gözlerini dikti. Jeannette uzun bir dakika boyunca bekledi.

"Tamam, pekala, belki onların nerede olduğuyla ilgili bazı fikirlerim olabilir. Ama neden bu kadar kızgın olduğunuzu anlamakta

* İrlanda ve İskoç mitolojilerinde anlatılan, yarı insan yarı fok yaşam formu. Selkie'lerin karaya çıkmaları onları inanılmaz bir acı yaşatır. Bu yüzden çıktıklarında, ellerinden geleni yapıp, olabildiğince çabuk denize dönmeye çalışırlar. (Çev. N.)

güçlük çekiyorum. Durumu ciddi şekilde gözden geçirirseniz, aslında ben herkese bir iyilik yaptım."

Kaşları kalktı. "Peki, bunu nasıl yaptınız acaba, küçük hanım?"

"Adamlarınıza bir günlük izin vererek."

"Böyle mi düşünüyorsunuz? Boş boş oturduklarını mı? Tam tersine, aletleri bulmak adına, sabahtan beri arazi üzerindeki her çalının, kayanın ve ağacın altını arıyorlar. Boş bir gün geçirmediler, boşa geçmiş bir gün geçirdiler. Peki, ne diye? Siz fazladan birkaç saat daha uyuyabilesiniz diye."

"Sadece benim için değildi."

"Tabii ki de öyleydi. Tanıdığım hiç kimse sizin dışınızda saat konusunda şikayetçi değildi."

"Çünkü onlar erken saatte kalkmaya alışkınlar. Çünkü onları parmağında oynatıyorsun. O diktatör parmağında."

"Eğer öyle olsaydı, küçük hanım, size her seferinde böyle yüz vermiş olmazdım. Tek hatam yüz verdikçe sizin astarını istemenize izin vermek oldu. Bu kadar yeter. Bulmanız gereken aletler var."

"Bay O'Brien, yerleri aramam konusunda size eşlik etmem konusunda ciddi olamazsınız?"

"Neden olmasın, dün gece karanlıkta dolanıp dururken hiçbir sıkıntı yaşamamışsınız. Bu kez yolunuzu aydınlatacak bolca güneş ışığınız olacak."

Alt dudağını büktü, kollarını birleştirdi. "Ama ben resim yapmaya gidiyorum."

"Daha sonra yapabilirsiniz. Aletleri bulduktan sonra."

"Hayır."

"Evet."

Kafasını salladı. "Bir şey yapmam için bana ısrar etmeye hiçbir hakkınız yok."

"Saçma sapan davranışlarınız bana bu hakkı verdi. Bu kadar konuşma yeter, yapacak işlerimiz var."

Karşı gelemeden, O'Brien uzandı; sepeti ve boyaları elinden aldı. Jeannette onu savuşturmak için çaresiz bir girişimde bulundu ama çabalarına rağmen şemsiyesini de kaybetti.

O'Brien dönüp, bütün resim araç gereçlerini evin içine koydu ve ardından hafif bir çarpma sesiyle kapıyı kapattı.

"Sen bir zalimsin."

"Sen de şımarık ve bencilsin."

Öfkeden dudakları titredi. "Ben bencil değilim."

"Hadi, o zaman," dedi avucundan tutarak. "Bunu kanıtla."

Sessiz bir kızgınlık içinde, onu götürmesine izin verdi. Daha fazla karşı gelmenin bir yararı olmadığını bilinciyle, onun yanında yürümeye başladı.

İnşaat alanına vardıklarında sessizlik hakimdi. Normalde arı kovanı gibi meşgul olan işçiler ortada yoktu.

"Adamlarınız nerede?" diye sordu. "Hâlâ çalıştıklarını söylediğinizi sanıyordum."

"Bugünkü beklenmeyen aksaklıktan dolayı, onları evlerine yolladım."

Darragh durdu, sabahı düşündü. Pusuya yatıp Jeannette'in yolunu kesmeye ve verdiği zararı sakladığı malzemeleri ortaya çıkararak ödetmeye karar verdiğinde, bunu biraz gizlilik içinde yapmanın daha iyi olacağına karar vermişti. Bu yüzden de adamları evlerine yollamış ve onlara ertesi sabah alana erken gelmelerini söylemişti. Neyse ki, Jeannette'in kuzenleri onu arıyor olmayacaklardı, çünkü Bay Merriweather'in öğleden sonrayı laboratuvarına kapanmış şekilde geçirdiğini ve Bayan Merriweather'in da genel-
devin karşı yakasındaki gül bahçesinde oyalandığını biliyordu.

Jeannette zafer kazanmışçasına gülümsedi. "O zaman, sonuç olarak, adamlarınız yaptıklarımdan faydalanmış oldular."

"Pek sayılmaz. Çünkü çalışmadıkları zaman, ücret alamıyorlar."

"Günlük maaş almıyorlar mı?" diyerek kaşlarını çattı, sanki böyle bir şeye daha önce hiç rastlamamış gibiydi.

"Ustalar ve işçiler yaptıkları iş kadar ücret alıyorlar. Onlar ne kadar az ya da çok iş yaparlarsa yapsınlar ücret alan ev hizmetlileri değiller."

"Ah."

O kadar akli başına gelmiş gözüküyordu ki, O'Brien neredeyse ona endişelenmemesini söyleyecekti – kayba rağmen bütün gün için adamlara ödeme yapıyordu. O'Brien, Jeannette'i saran bütün vicdan azabını görmezden gelerek, sessiz kaldı.

Kağıtları ve planlarının olduğu küçük ahşap masayı geçerek eğildi ve temiz eline bir demirbaş listesi aldı. "Bu liste bize neleri bulmamız gerektiğini söyleyecek."

Boş ahşap bir alet kutusuyla kurşun kalem aldı ve yola koyuldu. Kibarca önden yürümesini söyledi.

"Önden buyur, MacDuff."

"Mac kim?"

"MacDuff. Shakespeare'den. Benim gibi sıradan bir adam bile bunu bilir. Şimdi beni şu aletlere götür."

Jeannette yürürken öfkeyle soluk verdi, O'Brien arkasında belirdi. Terlikleri altındaki yaz sonu çimlerinin yumuşaklığında, yemyeşil çayı geçerken, elinden geldiğince onu görmezden gelmeye çalıştı.

"Nereden başlamamı bekliyorsunuz?" diye sordu.

"Dün gece nereden başlamıştınız?"

Alanı gözleriyle taradı. "Tam olarak hatırlayamıyorum. Aya rağmen oldukça karanlık bir geceydi. Ama sanırım şuradaki çalılıkta başlamıştım." Büyük dut çalısını işaret etti. "Adamlarınız bunun altını aradılar mı?"

O'Brien omuzlarını silkti. "Bir şey söyleyemem, çünkü elimizden geldiğince çok yere dağılabilmek için ayrılmıştık. En iyi yöntemin süreci yeniden başlatmak olduğu görünüyor."

Jeannette kaşlarından birini şaşkınlıktan kaldırmasına neden olan halinden memnun bir yüz ifadesiyle karşılaştı. "Her çalışığın, kayanın ve uzun çimlerin altını aramayı önermiyorsunuz değil mi?"

"Evet, şayet orada saklı bir takım aletler bulma şansımızın olduğunu düşünüyorsanız." Listesine bir parmağıyla vurdu. "Buradaki her şey bulununcaya kadar, aramaya devam edeceğiz."

"Ama... Ama bu saatler sürebilir."

"Haklısın, sürebilir. Bu yüzden hemen başlasak iyi olur, öyle değil mi?"

Dehşet başından aşağı dökülmüştü, içindeki ona cehenneme gitmesini söyleme isteği ile birlikte. Bu hissi bastırdı ve çaresiz parmaklarını çalılığa doğru salladı. "Pekala, altına bak ve bir şey bulup bulamayacağını görelim."

İtaat etmek yerine, O'Brien duruşunu değiştirdi ve kollarını bağladı.

"Hadi, neyi bekliyorsun?" diye sordu Jeannette.

"Sizi, leydim. Bu şartlar altında, aramayı yapacak kişi siz olmalısınız."

"Benden çalıların altına sürünmemi mi bekliyorsunuz. Ama kıyafetlerim..." diye karşı çıktı.

"Dün gece kıyafetleriniz için endişelenmemiştiniz. Bir şey olmaz. Artık harekete geçseniz iyi olacak."

"Ama..."

"Endişelenmeyin. Bulduklarınızın çetelesini tutmak için burada olacağım ve alet kutusuna da taşıyacağım. Sizin gibi nazik bir küçük hanımın incinmesini istemem sonuçta."

"Alet kutusunu mu taşıyacaksınız?" diye haykırdı, sesinin yükseldiğini duydu.

"Ama... Sen... Sen..."

Konuşmayı kesti, kızgınlıktan titrediğini hissetti. Göz kapaklarında gözyaşları birikti ama onları hemen savuşturdu. Onun gözyaşlarını görmesine ya da kaçtığını görmesine izin veremezdi. Kaçmak istemediğinden değil, ama onu kovalayacağını, yakalayacağını ve geri getirip görevini tamamlatacağını biliyordu!

O'Brien'in mavi gözleri sabırsızdı, devam etmesini bekledi. O'Brien'in onu avucunun içine almış olduğunun bilinciyle, anlaşılmayan bir küfür etti. Sonra çalılığa adım attı, yaprakları bir kenara itirdi ve altına aramak için eğildi.

Ve bu böylece devam etti, ikisi bir yerden diğerine gitti, Jeannette aletlerin yerini buldu ve O'Brien da cehennem gibi olan listesini kontrol edip onları kutuya yerleştirdi.

Güneş, zirveye ulaşmıştı, sıcak terler Jeannette'in alnını ıslatıyordu ve son aleti kutuya fırlatırken elbisesinin kumaşı terden nokta nokta olmuştu.

Sırtı ağrıyordu, doğruldu ve sonra nemli alnına kolunu bastırdı. "İşte, hepsi bu kadar."

O'Brien listesini inceledi. "Liste bulunacak son bir İngiliz anahtarı daha olduğunu söylüyor."

Bu kez ağlamak değil onu öldürmek istiyordu. Düşmanca bir bakışla yetindi. "O anahtarın bulunmasını istiyorsan, kendin bul. Son çalının altına da baktım ve daha fazla bakmayacağım."

Darragh gülümsemesini gizledi, onu zorlanabileceği kadar zorladığını fark etti. Hakkını verecek olursa, umduğundan daha fazla dayanmıştı, bir azizin göstereceği işkence dolu bir kararlılıkla göreve atılmıştı. Şimdi ona bakınca, bitkin ve üstü başı berbat olmuş şekilde olduğunu görünce, dersini almaktan fazlasını yaptığını düşündü. O'Brien ciddi ciddi, Jeannette'in yüz yaşına kadar yaşayacak olsa bile, hayatı boyunca bir daha bir aleti saklayıp saklamayacağını merak etti.

Kamburu çıkmış ama eğilmeyen bir şekilde, çenesini yukarı kaldırdı. "Eğer bana işkence etmeyi bitirdiyseniz, artık gitmek istiyorum."

"Evet, evdekiler sizi özlemeden önce, içeri girmelisiniz. Ama önce kendinize bir çeki düzen verin. Çenenizde çamur var."

Ellerindeki çamurları görmeden, çenesini sildi.

O'Brien gülümsemesini gizledi. "Şimdi daha çok oldu."

Alet kutusunu yere koydu ve cebine uzanıp keten bir mendil çıkardı. "Buraya gel, ben yapayım."

Mendili yüzüne sürdü ve çamurun bir kısmını temizlemiş olsa da, tamamen temizleyemedi. Birkaç adım ötedeki süs havuzuna bir bakış attı, onu da kendisiyle birlikte havuzun olduğu tarafa götürdü ve mendili ıslatmak için eğildi.

"Hadi, tekrar deneyelim."

Jeannette mendili ondan alıp kendi yüzünü kendisi temizlemesi gerektiğini biliyordu. Bunun yerine, sessizce durdu ve işini yapmasına izin verdi, mendili cildine sürerken güçlü ama nazik parmakları olduğunu fark etmişti. Kımıldamadan durdu ve titremek için direndi, titremesinin bitkinlik hissinden kaynaklanan bir ihtiyaç olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Bugün ona yaşattığı onca şeyden sonra, öfkeden başka ne hissedebilirdi ki?

Ama Jeannette, O'Brien yanağını temizlemeyi bitirdiğinde, çekip gitmedi. Elleri böylece kaldığında, parlayan bir arzu ısıltısı o parlak gözlerinde alev almışçasına, gözkapakları düştü.

Zaman yavaşladı, dünya sanki sadece ikisi kalmış gibi gelene kadar daraldı.

Bir süre sonra O'Brien'in ağzı onunkinin üstündeydi, dudakları Jeannette'ı nefes alamayacak hale getiren bir dizi nazik öpücükle onunkileri aldı. Jeannette'ın beyninde zayıf bir ses ona karşı fısıldadı, onu direnmesi ve çekip gitmesi için uyardı. Ama O'Brien'in tadı çok güzeldi. Çok güzel kokuyordu, sıcak, dünyadan ve erkeksi kokusu onun muhakeme gücünü dağıtıyordu ve duygularını darmaduman ediyordu.

Böyle bir zevke karşı gelen bir yasa olmalıydı diye düşündü hayali bir sisin içinde. Hiçbir erkeğin bir kadını bir dokunuştan başka bir şey yapmadan sıcak çikolata gibi erimiş ve yumuşamış hale getirmeye hakkı olmamalıydı. Hele Darragh O'Brien gibi bir adamın asla olmamalıydı. Ona acı çektirmekten ve onunla oynamaktan zevk alıyormuş gibi görünen hilekar ve hain bir adamdı o. Sadece birkaç dakika önce, onu kuzenlerinin arazisinde bir

mahkum gibi yürüten ve onu hiçbir hanımefendinin katlanmaya zorlanamayacağı şekilde işler yapmaya zorlayan bir adam.

Ama durum ortadaydı, O'Brien'in onu öpmesine izin veriyordu, tepeden tırnağa da bundan zevk alıyordu. Aniden, düşünceleri onu kapana kısıran zevk sislerini delip geçti, zalimce ona nerede olduğunu ve yaptığının tam olarak ne olduğunu hatırlattı.

"Hayır!" Nefes nefese kalmıştı, dudaklarını onunkilerden ayırmak için tüm gücünü topladı.

O'Brien ona baktı, her yeri arzudan keskin ve açtı. Gözkapakları yeniden yarılandı, Jeannette'ın dudaklarının tadını çıkarmak için eğildi.

Bir eliyle onu zorla durdurdu. "Hayır."

O'Brien durdu. "Neden? Sen de benim kadar hevesliyken?"

Jeannette kaskatı kesildi. "Ben *hevesli* değilim," diye yalan söyledi, kasıtlı olarak bir eliyle dudaklarını sildi. "Hiç de hoşuma gitmedi. Bu sadece... Sen sadece beni gafil avladın."

"Gafil avlanmış olsaydın, en başında buna karşı çıkardın. Yoksa normalde bir adamla dalga geçermiş gibi onu bir kenara atmaya karar vermeden önce, hep duygusuzca seni öpmesine izin mi verirsin?"

Jeannette tokat atmak için hızla elini kaldırdı ama tokadı patlatamadan önce O'Brien bileğini yakaladı.

"Hiç de öyle bir şey yapmayacaksın," diye onu uyardı. "Gerçeği kabul et, çünkü ikimiz de öpücüklerimin hoşuna gittiğini biliyoruz."

Jeannette, bileği Darragh'ın elinin içinde kıvrandı.

O'Brien onu tuttu. "Haydi, küçük hanım, haydi söyleyin. Bekliyorum."

"O zaman beklemeye devam et. Sonsuza kadar bekleyeceksin."

"O zaman senden bir itiraf koparmak zorundayım."

Jeannette hiçbir şey diyemeden, O'Brien üstüne çullandı, kendini artık tutamayarak, Jeannette'ın ağzını canlı ve ateşli bir

şekilde aldı. Onu güçlü vücuduna bastırarak, baş döndürücü bir yetenek ve kararlılıkla onu sersemleten şekilde Jeannette'in dudaklarını yağmaladı.

Karşılık vermemek için, Jeannette bu kez elinden geleni yaptı, vücudunu sağlam tuttu ve kollarına taviz vermedi. Öpücüklerine teslim olmamalıydı. Boyun eğmemeliydi, dokunuşu ne kadar tatlı olursa olsun. Ama kahretsin, ona karşı gelmeyi imkansız hale getiren bir hali vardı. Ona eziyet etmek ve kandırmak için dünyaya gönderilmiş şeytanın biriydi.

Bu yüzden aklının bütün emirlerine rağmen, vücudu yanmaya başladı, dizlerinin bağına çözen ateşi hızlandırıyordu, kanını damarlarında cızırdatan erimiş bir lav haline getiriyordu.

Aklı da eriyip gitmeden önce son bir karşı çıkma mırıltısı çıkardı, O'Brien marifetli dilini, Jeannette'in dudakları arasında onun dişleri ve dilini yakmak, o pürüzsüz sıcak yanaklarının narin etini okşamak için gezdirirken Jeannette hafifçe inledi, titredi ve denizin ortasında fırtınanın vurduğu bir gemi gibi bozguna uğradı.

Kucaklayışının verdiği güç ve zevke kendini bırakmış bir şekilde, Jeannette inledi ve ona doğru eğildi, ellerini onun o geniş ve esnek omuzlarına daha da sıkı sarılmak için kaydırdı. Elinden geldiğince öpüşlerine karşılık verdi, sanki dili onun dokunuşlarından kaçıyormuş gibi dilini arıyordu, kendisiyle oynadığı gibi o da onunla oynamak istiyordu. Öpüşmeleri, O'Brien onu kendinden ayırıp, öpüşmelerini şaşırtıcı ve harap edici bir aceleyle kesmeden önce, nefessiz ve imkansız bir zaman uzunluğu boyunca devam etti.

Nefesi kesilmiş ve güçsüz bir şekilde, Jeannette yüzüne dikkatle baktı. Tutkudan serseme dönmüş duyguları, yüzündeki 'ben sana söylemişim' diyen dalga geçme ifadesini, iyi verilmiş bir dersin apaçık memnuniyet parlaklığını görünce kendine geldi.

Anlaması çok geç olmuştu. Tuzağına nasıl da mükemmel şekilde düştüğünü anlaması çok geç olmuştu. Nasıl da onun karşısında eriyip bittiğini ve bütün kontrol ve emirlerin onun elinde olduğunu anlaması. Nasıl da, bir arının şekerli suya dalması gibi, güzelce yakalanmış olduğunu. Midesi tepetaklak olmuştu, ama bu kez arzudan değil, yeniden uyanmış olan acı, midesinde acı bir süt gibi kesiliyordu.

Ama Jeannette, O'Brien'in da onun dokunuşlarından etkilendiğini biliyordu, uzun sürelisine bağışık değildi. O'Brien'in göz bebekleri büyümüş, genişlemişti ve aysız bir gece gibi karaydı, çok parlak bir mavinin dar halkaları ile sarmalanmıştı. Güzel yanaklarının rengi kızarmıştı ve onun da nefesi düzensizleşmişti.

"Pekala, hâlâ dokunuşumun umurunda olmadığını mı iddia ediyorsun?" diye yüzüne vurdu. "Ya da bunu kanıtlamam için birkaç öpücğe daha mı ihtiyacın var?"

Durumu tersine çevirmek için yeri ve zamanı olmasını diledi. Ona hak ettiği dersi verebilmeyi istedi. Dikkatini verse, biliyordu ki onu kendisini öpmesi için yalvartabilirdi, dokunuşuyla aklını kaybetme eğilimine rağmen. Ama bu tür bir intikam başka bir günü beklemeliydi. Şu anda O'Brien'in yüzündeki o küstah ve kendinden memnun ifadeyi ortadan kaldırmanın başka yollarını bulmak zorunda kalacaktı.

"Belki birkaç öpücük daha hoşuma gidebilirdi ya da gitmezdi," dedi O'Brien'in gözlerini şaşkınlıkla parlatan ipeksi bir ses tonuyla. İleriye bir adım atarak, geri adım atması için onu zarif bir biçimde cesaretlendirdi.

Manikürlü tırnaklarının birinin ucunu O'Brien'in göğsüne götürdü. "Ama kesinlikle bayılacağım bir şey biliyorum."

Şüphelenmiş ama hoşuna gitmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı, tatlı sözleriyle ona geriye bir adım daha attırmasına izin verdi.

"Neymiş o, küçük hanım?"

"Bu!"

Ellerinin üstünü kullanarak, sahip olduğu tüm gücüyle göğsü-
ne vurup onu itti. Normalde, onunla uğraşacak durumda değildi
ama incinmiş gururu ve şaşkınlık unsuru onun lehine işlemişti.
Geriye doğru gidince, O'Brien'in botlarının topukları süs havu-
zunun kenarındaki yumuşak toprağa batmaya başladı.

Arkaya doğru sendeleyince, Jeannette, O'Brien'in telaş için-
de dengesini sağlamaya çalışmasını izledi. Uzun kollarını geniş
yaylar biçiminde sağa sola sallıyor, ayaklarını sürüyordu, çare-
sizce kendisini kurtarmaya çalışırken cesur tavırlarının yerini
şok olmuş komik bir ifade almıştı. Saniyeler sonra suya düştü,
O'Brien bulanık su yüzeyine batmadan önce, yüksek ve pis su-
yun sesi yankılandı.

Öksürüğe benzer sesler çıkararak, ağzından su ve anlamadığı
ama ana fikrini çok iyi aldığı Galce bir küfür fırtınası saçarak çık-
tı. Islak yüzünü silerek, patlatıcı derecede öfkeli bir bakış fırlattı,
ardından elleriyle sular damlayan saçlarını düzeltti.

O'Brien alnına yapışmış bir çamurlu ot yığını keşfettiğinde,
Jeannette kıkır kıkır güldü. O'Brien otları yüzünden aldı ve bü-
yük bir tiksintiyle otları havuzun içine attı. Suyun içinde derin-
lere yerleşince, bir kalçasından diğerine yer değiştirmeden önce,
aniden durdu. Bir elini daldırdı, dışarı bir İngiliz anahtarı çekip
çıkardı.

Bunu gören Jeannette, frenleyemediği bir neşeyle iki kat daha
fazla kahkahalara boğuldu. "İşte, kayıp anahtarını da buldun. Ne
şanslısın. Onu da listeden çıkarayım mı?"

O'Brien kızgın bir bakış attı. "Daha iyi bir fikrim var. Buraya
gel de bana bir yardım eli uzat."

Jeannette kafasını salladı. "Suya yardım elimi sokmamı mı
istiyorsun? Senin gerçek yüzünü öğrendim, Darragh O'Brien, o
yüzden benden uzak dur."

"Peki, ya durmazsam?" diye gürledi, yavaşça ayağa kalktı,
sular etkileyici vücudundan bir şelale gibi akıyordu.

Jeannette hâlâ şansı varken kaçmasının iyi olacağına karar
verdi ve doğruca eve yöneldi.

"Çok haklısın, kızım," diye seslendi. "Kaçsan iyi edersin,
yoksa seni yakalarım ve buraya geri getiririm."

Jeannette tekrar güldü ve hızlandı, peşinden gelmesinin çok
zaman almayacağını biliyordu ve bunu umursamadığı için de bi-
raz endişelendi.

"Sana ne oldu böyle? Elbiselerin ve botlarınla yüzmeye mi
karar verdin?"

Üşümüş ve perişan halde olan Darragh arkadaşı Lawrence
McGarrett'e öfkeyle baktı. Galce, Lawrence'in sorularını nerede
sorabileceği ile ilgili kısa ama nezaketsiz bir öneride bulundu ve
ardından apar topar merdivenlere yöneldi.

Lawrence güldü ve havuç rengi kafasını salladı. "Seni temin
ederim ki neler olduğunu daha sonra öğreneceğim, genç adam,"
diye bağırdı Darragh'in arkasından. "Bunu yapmayacağımı ak-
lından bile geçirme."

Ve Lawrence dediğini yaptı. Lezzetli bir kuzu rosto, tereyağı
ile püre edilmiş patates ve ağır ateşte pişirilmiş pırasa eşliğinde
hikayeyi Darragh'tan yavaş yavaş söküp aldı.

"Seni süs havuzuna itti, öyle mi?" Lawrence kahkaha attı,
uşağına boş tabakları kaldırmasını işaret etti.

Kuru kıyafetler ve yemek odasındaki şöminede çatırdayan kuvvet-
li ateş sayesinde, yeniden rahatlamış ve ısınmıştı. Rahat Chipendale
sandalyesine yaslandı. Son bir yudum şarap aldı, sonra güzel Water-
ford kristalinden yapılmış kadehi, şık bir örtüyle kaplı masaya koydu.

"Huysuz birisine benziyor, şu kız," dedi Lawrence.

Darragh arkadaşına her şeyi değil yeteri kadarını anlatmıştı,
hatta daha fazlasını. "Çok cesur, seni temin ederim."

"Bu tam da İrlandalı bir kadından beklenecek bir şey. Onunla
tanışmak isterim, şu ağzından ateş püskürten kızla. Söyle baka-

lım, saçları kızıl mı?" Lawrence yüzünü buruşturdu, o da benim gibi aynı alevli samanlıkla lanetlenmiş mi?"

Darragh masanın ortasındaki kristal içki sürahisine uzandı ve kendine bir kadeh daha içki koydu. Tıpasını hafif bir tıngırtıyla yerine koyarak, kadehini kaldırdı ve içti.

Uzun bir sürenin ardından, bardağını masaya koydu. "Sarışın, saçları açık altın sarısı ve yeni güneşin ilk ışıkları kadar da güzel. Ama İrlandalı değil. İngiliz."

Lawrence kaşlarını çattı, kaşları alnının ortasında bir çift parlak bayrak gibi birleşti.

"Bu da neydi şimdi, heh?" dedi Darragh.

"Ne demek olduğunu gayet iyi biliyorsun. İngiliz kızlar beladan başka bir şey değillerdir, özellikle de soylu olanlar. Eminim o da soyludur."

Darragh Leydi Jeannette'ı ve onun o şımartılmış ve rahatına düşkün tavırlarını düşündü. "Ah, evet soylu, tıpkı kuzenlerinin de olduğu gibi. Merriweather'ın kuzeni ve İngiliz bir kontun kızı. Anladığım kadarıyla bir sosyete skandalı onu buraya getirmiş."

"Bu da oynadığınız oyunlara bir son vermeniz için bir neden. Neden bana en başında onun Merriweather'ın kuzeni olduğunu söylemedin? Kafanı bir yere mi çarptın, oğlum? Sasanaigh'in İrlandalı genç adamlar hakkında neler düşündüğü biliyorsun. Özellikle de iyi parası ve eskiden gelen iyi unvanları olanlar."

"Ben bunda bir sorun görmüyorum. Nasılsa kıza karşı bir şeyler hissetme gibi bir tehlike içerisinde değilim."

Lawrence homurdandı ve içki sürahisine uzandı. "Değil mi-sin? Bütün akşam boyunca konuştuğun tek şey o oldu."

"Sen ısrar ettin."

"Bir de gözlerindeki şu bakış var."

"Ne bakışı?"

"Şu bakış. Birine aşık olmaya başladığın zaman edindiğin şu bakış. Biz konuşurken bile o bakış gözümün önünde."

Darragh öfkelen-di, çenesini bir kaya gibi sertleşecek şekilde sık-tı. "Öyle bir bakış falan yok, sadece çok şarap içmekten kaynaklanan bir parıltı var." Kadehini kaldırıp, kalanı kafasına dikti. "Ve şayet bana o kıza aşık olduğumu söylüyorsan, yaşlı Maguire gibi delirmişsin demektir, çünkü o da her pazar akşamı küçük adamlarla çay içtiğini söylüyor. O güzel genç bir bayan, fakat aşk..." Durdu, önemsemez bir tavırla homurdandı. "Bu kıza herhangi bir sevgim yok. Çoğu günler, baş belasından başka bir şey değil."

Lawrence hiç de ikna olmuş gibi gözük-müyordu. "Sen öyle diyorsan. Ben sadece tuzağa düşürülüp de kırılmış bir kalple terk edildiğini görmek istemiyorum. Annenin söylediği gibi İrlandalı iyi bir kızla evlen ve bunun peşini bırak."

"Endişelenme, Lawrence, dostum. Aşık falan değilim ve endişelenmen gereken hiçbir şey yok. İş yarın yine her zamanki gibi başlayacak ve çocuklar da büyük bir tempoyla işlerine devam edecekler. Karın ilk taneleri yere düşmeden işimizi bitirmiş ve gitmiş olacağız ve o da İngiltere'ye dönmüş olacak."

Düşünmek istemediği garip bir melankoli içine oturdu. Fark etti ki, bir gün gelecek ve önlenemez şekilde Jeannette Rose Brantford evine geri dönecekti ve aralarına sadece bir ülke değil koca bir deniz girecekti.

Neyse ki, Lawrence konuyu değiştirmişti. İkisi uykularına karşı koyamaz hale gelene kadar, peynir, meyve ve sağlam yakut kırmızısı bir şarap eşliğinde, spordan ve atlardan konuştular.

Ama Darragh uyuyamadı, kendini rüya dünyasının derinliklerinde kaybolmuş olarak bulmadan önce uzun süre yatağında öylece yattı.

Düşünebildiği tek şey Jeannette'tı.

Lawrence'ın hatası, diye karar verdi kuş tüyü yastığına sinirli bir yumruk atıp, yana dönerken.

Jeannette'a aşık olmak mı?

İmkansız.

Ama onu düşünmekten kendini alamıyordu, özellikle de bu sabahki öpüşmelerini. O öpücükler sanki çok yumuşak bir bal gibi, tatlı, sıcak ve yoğundu. Kendisine karşı dürüst olması gerekirse, itiraf etmeliydi ki bundan daha iyisini görmemişti. Hafif meşrep ve inatçı olabilirdi ama bir erkeğin başını nasıl döndüreceğini iyi biliyordu.

Ve ağzı. Aman Tanrım! Bu zamana kadar dokunduğu en yumuşak dudaklara sahipti. Kırılgan, taze gül yaprakları kadar pembe ve ipek yumuşaklığındaydı, cildi mis gibi kokuyordu. Burnunu o cilde dayayıp bütün gününü öylece geçirebilirdi, onun o kadınsı tatlı kokusunu içerek.

Gözlerini kapattı ve neredeyse onun kokusunu ve tadını alabiliyordu, onu kollarına bastırmış şekilde hissediyordu. Arzu bütün vücudunda dolanıyordu, kan uyanmamış olan tüm bölgelerine hücum ediyordu. Özellikle de şayet Leydi Jeannette'a bir evlilik yüzüğü sunmak istemiyorsa, ondan alıp tadını çıkarma şerefine ulaşabileceği tek şeyin öpücükleri olduğu gerçeğini göz önüne alınca. Ve böyle bir şey yapmak gibi bir niyeti kesinlikle yoktu.

Bu zamana kadar, kendisine bir eş bulmaya ne zamanı ne de eğilimi olmuştu – çalışmakla, seyahat etmekle ve aile servetini yeniden kazanmak için ne gerekiyorsa onun üzerine yoğunlaşmakla meşgul olmuştu. Uzun yıllar boyunca yanında hiç kadın olmamış değildi. Olmuştu, mesele bunun çok ötesindeydi. Oynaştığı kadınlardan dolayı onun neyin peşinde olduğunu biliyordu ve ondan ölümsüz bir aşk ve bağlılık sözleri vermesini bekleyemezdi.

Evleneceği zaman, bu kesinlikle kendisinin insanlığın çoğundan daha iyi olduğunu düşünen el bebek gül bebek büyütülmüş bir İngiliz güzelliği olmayacaktı. Bunun yerine, kibar, iyi huylu

ve ilgili, hisleri ve beklentileri basit ve sade olan, onun hayatını mutluluk ve sevgiyle dolduracak olan bir kadın istiyordu. Ona hayatının geri kalanında bir an olsun rahat vermeyeceğini bildiği inatçı bir cadaloz istemiyordu.

Yine de, kabul etmeliydi ki Leydi Jeannette ile geçirilecek bir hayat asla durgun ya da sıkıcı olamazdı. Heyecan ve sürpriz her bir köşede bekliyor olurdu, tutku yüzeyin altında için için yanardı ve gece ya da gündüz her an alev alabilecek şekilde hazır olurdu. Aklına hücum eden açık seçik görüntüler karşısında inledi, vücudu tatmin edilmemiş bir arzuyla tepki verirken, örtülerin arasında huzursuzca döndü.

Tanrım! Ya Lawrence haklıysa? Ya fazla ileri gittiyse ve içinde hissettiği bu açlık basit bir hevesten fazlasıysa? Ya o ve Küçük Gül Ağacı'nın oynadığı oyunlar, çocukça muziplikler ve şakalar-dan fazlasıysa? Ya, Tanrı korusun, onlar bir çeşit karmaşık cinsel ilişki ayinin bir parçalarıysa?

Yataktan kalktı ve odasının ucundaki pencereye gitti, gecenin hafif rüzgarının içeri girmesine izin vermek için açtı. Dışarı baktı, gece karası çayırıkların üzerinde titreyen bir nehir gibi ay ışığının yayıldığını fark etti. Uzaklarda bir yerde bir baykuş ötüyordu.

Çıldırın, diye düşündü, böyle saçma sapan hayallerden zevk almak için çıldırmış olmalıydı. Leydi Jeannette onu denemek ve ona meydan okumaktan zevk alıyordu ve sınırları tekrar belirle-mekte iyi bir iş çıkarmıştı. Şu an bile, kayıp iş aletleri ile bugün sebep olduğu bütün sıkıntı için onu seve seve boğazlayabilirdi, Merriweather'ların süs havuzunda beklenmeyen şekilde onu yüzmeye göndermesinden bahsetmiyordu bile.

O'Brien homurdandı, sonra bu son derece saçma davranışları yüzünden gülümsemek zorunda kalıp başını salladı.

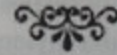
Fakat Lawrence iyi bir noktaya değinmişti. Onun gibi bir kız-la bu oyunları oynamak, yağa daldırılmış bir tutam kavın yanında

çakmak taşı çakmakla aynı şeydi. Bunu uzun süre devam ettirirse, sonunun yanmak olacağından emin değil miydi? Çok geç olmadan geri çekilmek en iyisiydi.

Uzun dakikalar boyunca görmeyerek gecenin içine baktı. Ya-
tağına dönene kadar, önündeki göreve odaklanmak, işini bitir-
mek ve o genç bayanı aklından söküp atmak için karar vermişti.

İşini bitirdikten sonra, buradan gidecek ve arkasına dönüp
bakmasına izin vermeyecekti.

Dokuz

Jeannette birkaç gün boyunca, dikkatli hareket etti, içeride kaldı ve O'Brien ile yeni bir karşılaşmayı daha riske almadı. Geçen öğleden sonra hazırlıksız yakalandığı yüzme konusunda hiç de mutlu görünmemişti. Süs havuzuna bocalamış bir alabalık gibi düşmeden saniyeler önceki o sersemlemiş panik bakışını görme-ye değmişti. Bu komik hikayeyi kuzenleriyle paylaşamamış ol-ması çok kötüydü, ama Bertie ve Wilda zaten anlamazlardı.

Zaten "kayıp" aletlerin hikayesini de anlamazlardı, böyle ilginç bir olayın nasıl gerçekleştiğini merak etmişlerdi. Yemek masasında, şaşkınlık ve tahminler arasında kuzenlerinin konuyu tartışmalarını dinledi.

Kuzen Bertie, O'Brien'i sorguladığında, mimarın omuzlarını silktiğini ve şaşırmış bir durumda olduğunu iddia ettiğini anlattı.

"Hiç mantıklı değil, değil mi?" diye fikrini belirtmişti O'Brien. "İnsanların, özellikle de hırsızların ve üç kağıtçıların da çok garip zevkleri var. Tabii ki, adamlar bunun perilerin işi olduğunu söylüyorlar. Düzenbaz, muzip şeytanlar şu periler. Ne-
resinden bakarsan bak, onlar tam bir gizem.

Periler konusuna Jeannette neşeli bir gülümseme ile şaşırmıştı. Her ne kadar onu kızdırmış olsa da, O'Brien ve oldukça yaratıcı olan açıklamaları için istemeye istemeye bir hayranlık duyduğunu kabul etti. Her ne kadar Bertie bir bilim adamı olmaktan dolayı kendiyile gurur duysa da, O'Brien kuzenlerine alet hırsızları olarak peri insanların olasılığını düşündürmeyi başarmıştı.

Batıl inançları daha çok olan Wilda, onu hizmetkarlara her gece bir bardak süt ve bir tabak yiyecek hazırlatan, açık sözlü, enerjik, İrlandalı bir kadın olan evin kahyası, Bayan Ivory ile olayı tartışmıştı. Bu sunağın İyi İnsanlar adıyla bilinen perilerin ya da o civarlarda dolaşan diğer huzursuz ruhların açlığını gidermek için bilinen en iyi yol olduğunu söylemişti.

Şimdi, günler sonra, Jeannette bu saçmalığa burun kıvırıyordu, çizim kalemını yukarı çekilmiş dizlerine dayamış olduğu bir parça taslak kağıdı üzerinde hareket ettirirken başını salladı. Tarlalar sabah bir şüre yağın yağmurdağ dolay ıslak olduğundan, neyse ki artık dinmişti, evde kalmaya karar vermişti.

Misafir odalarından birindeki pencere oturağına kıvrıldı, rahatça oturdu, aşağıdaki inşaat sahasının gösterişli manzarasının tadını çıkarıyordu. İşçiler yeniden işleriyle meşgullerdi, düzenleri kayıp aletlerden kaynaklanan kesinti sanki hiç yaşanmamış gibi yeniden kurulmuştu.

Jeannette O'Brien'in ertesi sabah adamlarını daha da erken çalıştırmaya başlamasından korkmuştu. Fakat çalışma sesleriyle saat yedide uyanmıştı, O'Brien'in öpücüklerini rüyasında gördüğünü fark edip utanmıştı.

Kalemi yavaşladı, vücudu anıları yeniden hatırlayınca ürperdi ve hayali hisleri kafasından söküp attı. Hayır, diye kendini azarladı, öğleden sonrasını Darragh O'Brien'in öpücüklerini düşünerek harcamayacaktı. Gündüz düşüncelerini meşgul eden gece de rüyalarına musallat olan onun o hoş, lezzetli, nabız attıran öpücüklerini düşünmeyecekti.

Bütün uğraşlarına rağmen, onu rahatsız ve huzursuz eden, orada olmayan bir adamın dokunuşlarını özleten o rüyaları, aşk fantezilerini frenleyememişti. Onun seviyesindeki diğer evli olmayan leydiler uyanıp, örtüleri bacaklarının arasında dolanmış, yanaklarının ve belinin aşağılarını sıcaklamış şekilde bulduklarında aşağılanma hissi içinde iki büklüm olurlardı. Fakat Jeannette içten içe bir zevk aldığını da inkar edemiyordu, geceleri çıktığı bu geziler, tutkularını hiç keşfetmediği şekillerde harekete geçiriyordu. Fakat geceleri arzuladığı şeyi uyanırken kesinlikle uzak tutması gerekiyordu. Rüyalarında boyun eğmek başka şey, gerçek hayatta boyun eğmek ise çok daha başka bir şeydi.

Pencerenin önünden, bakışlarının altından O'Brien geçti, Jeannette O'Brien'in çiemenliği geçip de uzun tanıdık bir parşömen parçasını yaydığı ince yüksek bir masaya gidişini izledi. Planlarına.

Birkaç adamını bazı emirler vermek amacıyla çağırmak için etrafa bakınmadan önce, sayfalardan birine bir şey için bakındı.

Her zamanki gibi, sıradan bir giysi giymişti. Deri botlar, sade kahverengi pantolon, basit yeşil koton bir yelek, beyaz atkı ve boğaz ve kollarını şaşırtıcı bir biçimde düğmelenmemiş bıraktığı bir gömlek. Gömleğin kollarını bir kez daha katladı, sert önkol kaslarını ortaya çıkaran kolları.

Jeannette dudaklarını ıslattı ve derin bir nefes aldı, sonra kendisini suçüstü yakaladı.

Kızmış şekilde, yeni bir kağıt parçası çıkardı ve kalemını harekete geçirdi. Yavaşça, yarım saat boyunca, O'Brien'in kopyası hayat kazandı. Basit çizgiler, noktalar ve dalgalarla başlayıp, resim önündeki adamın aynısı olduğuna karar verdiği bir hale dönüştü.

Önündeki baştan çıkarıcı şeytan.

Evet, kesinlikle, diye düşündü, dudaklarına muzip bir gülümseme yayıldı.

Adamlarının yüz ifadeleri O'Brien'i uyarmış olmalıydı. Ertesi sabah Darragh inşaat sahasına girdiğinde adamların yüzündeki o ifadeler ve onu takip eden kahkahalar.

Her zamanki genel günaydınlaşma faslını yaptı ve karşılık verdiklerinde de onlara zorla gülümsedi. Sırıtişlar ve bakışmalar. Uzun beklenti içindeki dik bakışlar, sanki adamları bir patlamanın gerçekleşmesini izliyor ya da bekliyor gibilerdi. Şaşırmış şekilde etrafına bakındı, anormal olan hiçbir şeye rastlamadı.

Onu kıpkırmızı bir leke gibi yapı iskelesinin ilk basamağının üstünde konulmuş şekilde görmeden bir dakika önce, yeni kuzey duvarına doğru yürüyordu.

Bakakalma sırası şimdi O'Brien'daydı.

Aman Tanrım. Leydi Jeannette O'Brien'ı şeytan gibi resmetmiş ve gerçekten çok iyi bir iş çıkarmıştı. Sanatsal yeteneklerini resme dökmüş, onun bir kopyasını yakalamış, onun olmama olasılığını yok etmişti. Maviden kırmızıya çevirdiği gözleri vardı, için için yanan bir ateş etkisi veren şeytani altın bir parlaltı ile birlikte koyu saçlarını ve üstündeki boynuzları arkadan ışıktırmıştı. Kağıdın geri kalan kısmını kırmızı ve siyah gölgelere boyamıştı, böylece Hades'in cehennem yollarından çıkıp gelmiş gibi görünüyordu. Mizahi bir şekilde, bir boynuzun arkasına bir kalem kıstırmış ve mimari planlarını ateşe vermişti ve onu alevleri söndürmek için çatallı kuyruğunu ve tırmık ellerini kullanmak zorunda bırakmıştı.

Sürtük. Ne yaptığını sanıyordu? Kasıtlı olarak mı onu kızdırmaya çalışıyordu? Ya da bu tamamen yeni bir yayılım ateşi, kontrolsüz pazarlık oyunlarına dikkatini çekme yolu muydu?

İkisinden de biraz olmasından şüphelendi.

Fakat O'Brien oltaya takılacak mıydı?

Birden, ortamdaki sessizliğin farkına vardı, adamlarından her biri ne yapacağını görmek için beklerken neredeyse kulakları sağır eden bir sessizlik vardı.

Resme doğru yöneldi, konduğu yüksek yerden aşağıya çekip aldı ve inceledi. Birden, resmin gülünçlüğü dikkatini çekti ve onu şaşkına çevirdi, başını arkaya devirip uzun ve içten bir kahkaha attı.

"Ne benzerlik ama değil mi?" dedi dönüp. "Özellikle de kuyruk ve boynuzlar. Yalnız sizi uyarıyorum, hemen şu anda işinize geri dönmezseniz bunları tırmıkla beraber sizin üstünüzde kullanacağım."

Kahkaha fırtınası bir adamdan diğerine bir dalga şeklinde havada uçtu. Rory yaklaştı ve omzuna babacan bir şekilde vurdu ve ardından daha ciddi konularla ilgili bir şeyler konuştular.

Konuşmaları bitince, Darragh mimari eşyalarını ve planlarını koyduğu küçük ahşap masanın yanına geçti. Resmi masanın üstüne koydu, büyük dikdörtgen bir kağıtla örttü, ardından resmin mızımız ama sevimli yaratıcısını unutmak için elinden geleni yaptı.

Sinirleri bozuk bir şekilde, Jeannette sandalyeye oturdu ve üç yağmur damlasının diğer damlaları odasının camında kovalamasını izledi. Sıkıntıdan iç çekti, bu öğleden sonrası da son dört hafta boyunca katlanmak zorunda kaldığı öğleden sonraları kadar sıkıcı geçmişti, kuzenleriyle birlikte kendini eğlendirmek için yaptığı uğraşlara rağmen.

Yağmur yüzünden, inşaat tayfası öğleden sonra evlerine gitmişti, ev çatıdaki yağmur damlalarının çarpışları ve çatı oluğundan fişkıran suyun oluşturduğu sesler hariç sessizdi.

Darragh O'Brien cephesindeyse, Jeannette bugün hiçbir şey görmemişti. Onu görmek istediğinden değil, diye kendini inandırmaya zorladı. O'Brien'in kendi rızasıyla hayatından çıkmayı seçmiş olması onu rahatlatmıştı. Fakat o adamla karşılaşmak zaman geçirmeye yardım ediyordu ve bu açıklanamayan geri çekişi fark edilir bir boşluk bırakmıştı.

Şeytan Darragh adlı resmini, işçilerinin görmesi için bıraktığı sabah saatlerini hatırladı. Erken uyanmıştı, misafir odalarının bi-

rinin camına koşmuştu, oradan hareketlerini kuş bakışı görebiliyordu. İlk olarak, adamların her biri karikatüre bakmak için geldiğinde adamlarla birlikte gülmüştü. Sinsi bir zevkle dolup taşmıştı ve O'Brien'in gelip de en son eserine bir göz atıp sinirden patlaması için beklemişti.

Fakat ilk kahkaha tufanı ve birkaç alaycı yorumun ötesinde, çok az bir tepki göstermişti. Belki de, diye düşündü, gerçek hislerini günün ilerleyen saatleri ya da takip eden günlerde baş başa yapacakları bir konuşma için saklıyordu.

Bu yüzden beklemişti, onunla görüşeceğini ummuştu. Ama o Jeannette'ı her bir gün art arda monoton bir şekilde geçip giderken kızgınlığı ve üzüntüsünü daha da arttırarak öylece bırakmıştı. Vitruvius'un bile başıboş dolaşmasına izin vermemişti, Jeannette'in öğleden sonraki resim seansları için bahçelere ya da tarlalara gittiğinde onu rahatsız etmesin diye köpeğini, yarı büyüymüş, ev büyüklüğündeki aptal köpeğini yanında tutmuştu. O köpek canavarını görmek istediği yoktu, çünkü bir ömür yetecek kadar salyaya maruz kalmış ve kirli pati izleri ile mahvedilmişti.

Fakat sahibi ve köpeği ondan oldukça uzak durmuşlardı.

O'Brien'ı arayıp bulabilirdi, fakat ne gibi bir bahane ileri sürecekti ki? Aletlerini sakladığı için ona verdiği ceza olan o öğleden sonraki perişanlığından sonra, en akıllıca kararın bu savaştan geri çekilmek olacağına karar vermişti. Her ne kadar inşaat seslerinin bu kadar erken başlaması onu kızdırsa da, istediğini elde etmesinin imkansızlığının farkına varmıştı.

Başarısının tadını çıkarmak için, keşke Jeannette'ı ziyaret etmiş olsaydı. Fakat günler geçtikçe, bir hafta diğerini takip etti ve Jeannette O'Brien'in ilgisini kaybettiğini fark etti. Görünüşe göre, geçirdikleri zamana ve Jeannette'a olan ilgisini kaybetmişti.

Bunu kabul etmek utanç verici olsa da sırf ona bakabilmek için misafir odasına gitmeyi bile göze almıştı. Ama çok fazla duramadı ve kendisine onu buraya getiren sebebin sadece can sıkıntısı ve merak olduğunu söyledi.

Ona karşı hassas duygular beslediğinden değildi. İkisi de böyle tamamen ayrı dünyalardan gelmişlerken nasıl mümkün olabilirdi ki? O iyi bir soydan ve aileden gelen İngiliz bir leydiydi. O'Brien ise sıradan, orta sınıf İrlandalı bir adamdı ve mimar olarak apaçık sahip olduğu yeteneklere rağmen onu ön plana çıkaracak hiçbir şeyi yoktu.

Fakat bunların hiçbirinin bir önemi yoktu, çünkü bir flörtleşme içine girmekle ilgilenmiyordu. İngiltere'ye dönünce, gayet de güzel bir şekilde evlenecekti. Bu yüzden, gerçekten de, O'Brien dünyasından onu çıkarmakla ona iyilik ediyordu.

İşile çok meşguldü, sanki onunla artık karşılaşmamasının nedeni bu gibiydi, sanki yeni bina vaktinin ve yeteneklerinin tamamını kullanmasını gerektiriyordu ve o tüm dikkatini işine veriyordu. Bu konularla pek ilgisi olmayan Jeannette bile O'Brien'in yarattığı şeyin güzelliğini, gözlerinin önünde günden güne şekil alan muhteşem cepheyi takdir ediyordu.

Dış görünüşü yapının geri kalanıyla uyum içerisinde olacak şekilde tasarlanmıştı, yeni biten dış cephe Paladyen tarzının klasik çizgilerini muhafaza etmişti, eski zamanlardan yeniye doğru kırılmaz bir geçiş yaratmıştı. Yangından haberi olmayanlar için, Brambleberry Malikanesi var olduğu tüm yıllar boyunca hiç hasar görmemiş gibi görünecekti.

İşçilerin şu anda yoğun bir biçimde çalıştıkları iç kısım ise, işlevsellik ve rahat üzerinde durularak daha modern bir tasarıma kavuşturulacaktı. O'Brien her bir yeni odayı özel bir kullanım için tasarlamıştı, sakın kentli şıklığı atmosferini verirken aynı zamanda da sahiplerinin yaşamlarına uyum sağlaması için yapmıştı.

Bir de her gün parıldayan bir katedral gibi göğe yükselen cam duvarlı süslü sera vardı. Tabii ki bir de Bertie'nin laboratuvarı vardı, gelecekte meydana gelebilecek bir faciaya karşı ana mekandan uzak bir yere yapılmış olan küçük kare taştan bir evdi.

Tamamlandığında, evdeki bu yenileme göz kamaştırıcı olacak ve gerçek bir övgüyü hak edecekti.

Bütün bunların yanında, Jeannette'in günleri çok sıkıcıydı. Tatlı ve iyi niyetli olabilirlerdi ama, kuzenleri Jeannette'in tanıdığı en acayip, en münzevi insanlardı. Pazar günleri gittikleri kilise ve Wilda'nın küçük kart partileri haricinde, Wilda ve Bertie az da olsa sosyal bakımdan hiçbir şey yapmıyorlardı.

Bertie kendisini kitapları, bitkileri ve deneyleri ile oyalıyordu. Wilda ise dikiş dikmek, okumak ve bahçe işleriyle oyalanıyordu. Jeannette Wilda'nın bahçedeki çoğu işi kendisinin yaptığını öğrendiğinde oldukça şaşırılmıştı. Kuzeni geçen hafta, gül ağaçlarını budama ve yağmur suları için çiçek tarhları hazırlamak için ona katılmasını bile teklif etmişti. En kötüsü de, o kadar sıkılmıştı ki bu teklifi gerçekten de kabul etmişti!

Jeannette bunu hatırlayınca ürperdi ve bu anıyı kafasında söküp attı.

Derin bir nefes aldı, omuzları kederli bir çöküşle düştü. Soguk yağmur damlaları, pencere camları üzerindeki patırtılarına Jeannette sandalyesine otururken devam etti.

Nazik bir şekilde kapı çalındı.

"Girin," dedi Jeannette dik oturarak.

Hizmetçilerden biri içeri girdi, gümüş bir tepside bir mektup taşıyordu. Kız reverans yaptı. "Bu sizin için biraz önce geldi, leydim. Kahya bunu sizin için yukarı çıkarmamı söyledi."

Jeannette gülümsedi ve ona elini salladı. "Ne güzel!" Mektubu aldı, fakat açmak için bir şey yapmadı, hizmetçinin önünde mektubu okuyamazdı.

Kız tereddüt etti, sanki ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

Jeannette başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Artık gidebilirsin."

Hizmetçi tekrar reverans yaptı ve odadan geri adımlarla çekilip, kapıyı arkasından kapattı.

Jeannette zarfa baktı, Raeburn'ün Avrupalı balmumu damgasını fark etti. Bu mektup Violet'ten olmalıydı, çünkü başına silah doğrultulmuş olsa bile hiçbir şey Adrian'ın günlerini nasıl geçirdiğini Jeannette'a yazmasını sağlayamazdı. Jeannette gülümsedi, keyfi biraz yerine geldi. Yerine geri oturarak, gümüş bir mektup açacağıyla mektubu açtı ve Violet'in sözlerini açığa çıkardı.

Sevgili kardeşim,

Umarım bu mektup sorunsuzca sana ulaşmıştır. Şu anki sıkıntılı durumunu hesaba katınca, umarım ulaşmıştır. Söz verdiğim gibi, annemle bir dahaki karşılaşmamızda senin adına onunla konuşacağım. Fakat beni dinlemeyi kabul edeceğine dair çok bir umudum yok. Kısa bir süre önce, Leydi Symmerson'ın yıllık şehir müzikaline katıldı ve orada sebep olduğumuz skandal hakkında ki fısıltılara katlanmak için çok uğraştığını söyledi. Ardından, o sinir krizlerinden birini daha yaşadı ve bütün bir hafta boyunca yatakta yattı. Benimle oldukça düzenli yazışıyor, tabii kabul etmek gerekir ki hâlâ dilinin o keskin kısmını mektuplarda bile hissediyorum. Çocuğum olmasa, korkarım ki benimle de konuşmayı tamamen keserdi.

Jeannette burnundan soldu, bunun nasıl hissettirdiğini biliyordu. Skandala kadar, annesi ona asla küsmemişti, hak ettiğinde bile. Buraya sürüldüğünden beri, annesi ona sadece iki kez yazmıştı. Bir tanesi vardığını onaylamak için. İkincisi de uygunsuz davranışlarından dolayı ona nutuk çekmek ve onun ailesinin hayatına getirdiği bütün o utancı kinamak içindi.

Jeannette okumaya devam etti.

Bu konular açılmışken, sana çok şaşırtıcı bir haberim var. Önceden de söylediğim gibi, bebeğin bir fil olduğundan artık eminim, çünkü korkunç derecede kocaman oldum. Sevgili Adrian Doktor Montgomery'yi beni muayene etmesi için çağırdı. Çok küçük bir aletle karnımı dinledi ve iki ayrı kalp atışı duyduğunu söyledi. İki bebek taşıdığımı düşünüyor! Adrian sağlığım için

endişelendi ve yüzü kül rengine döndü ama kendine gelir gelmez doktor onu doğumun fazladan bir zorluk getirmeyeceğine ikna etti. İnanabiliyor musun, Jeannette, ikiz. Sence onlar da bizim gibi tıpatıp aynı olurlar mı?

Jeannette mektubu dizine indirdi, birdenbire evini özlemişti. Geçmişte yaşadıkları zorluklara rağmen, kardeşine bu zorlu ama heyecanlı zamanda yardım etmek için orada olabilmeyi dilerdi. Her ne kadar cümleleri cesur olsa da, Violet bir yerine iki bebek taşıdığını öğrendiği için gergin olmalıydı. Jeannette bir gün kardeşiyle aynı kaderden mustarip olmamayı umut etti. Bir seferde bir çocuk yeter de artardı bile.

Dudaklarını büktü, bunun yanında bir de bütün eğlenceyi kaçırıyordu. Eğer ailesi çok yakında merhamete gelip de eve geri dönebileceğini söylemezlerse, Violet'i etrafta paytak paytak yürürken görme şansına asla sahip olamayacaktı.

Ona bir cevap yazmayı düşündü, ama saate bakınca yemek vakti için giyinmesi gerektiğini gördü. Mektubu tekrar katlayarak, Betsy'nin gelmesi için zili çaldı.

"... diyor ki, ilk başlardaki talihsiz gecikmelere rağmen, iş şu anda muhteşem ilerliyormuş," dedi kebere sosundaki somon buğulaması ve tereyağlı kızarmış patates ısırıkları arasındaki Bertie. "Yeni cephemiz bir ay içinde bitmiş olacak." O ve Wilda memnun şekilde gülümsediler ama Jeannette konuşmadan sadece onları dinledi.

Boğazındaki garip daraltıya karşı yutkundu ve şarap kadehine uzandı. Bir ay daha vardı ve sonra bütün işçiler gitmiş olacaktı, Bay O'Brien da onlarla birlikte. Yani, *hurra*, çünkü bu durum sabahlarını çok sessiz yapacaktı ve istediği kadar geç kalkabilmesi için onu rahat bırakacaktı.

Bu haberin karşısında mest olmuş olmalıydı.

Mest olmuştu. Tabii ki de olmuştu.

Kaşlarını çattı, çatalıyla balığından aldı, garip bir melankoli hali vücudunu sarmıştı. Biraz neşelenmeye ihtiyacı vardı, o ka-

dar. Şu anki sonu gelmeyen günlük monotonluktan kurtulacaktı. Evinde olsa, bunun için bir parti verirdi.

Duraksadı ve şarabından bir yudum daha aldı.

Bunu daha önce neden düşünmemişti?

Çatalını kenara koydu, peçetesiyle dudaklarını sildi. "Çok harika bir fikrim var. Bir balo düzenlemeliyiz."

Wilda'nın kaşları bir çift mantar tıpa gibi yukarı kalktı. Kuzen Cuthbert'in alnı kırışmış çizgiler halinde buruştu.

"Ah, canım, biz hiç balo yapmadık ki," dedi Wilda bitkin bir sesle. "Hayır, hayır, yıllar önceki birkaç arkadaş ve akraba için yapılan ziyaret amaçlı öğle yemekleri haricinde böyle bir şey olmadı."

Saf bir irade gücü Jeannette'in gözlerini devirmesine engel oldu. "Demek ki en son eğlendiğinizden bu yana uzun zaman geçmiş ve yenileme çalışmalarının bitiminden daha güzel bir fırsat olabilir mi? Kesinlikle kutlama zamanı."

Bertie homurdandı. "Yeni kanadı ve laboratuvarımı kullanabilmek kutlama için yeterli olacaktır. Evi kalabalıklaştıracak bir grup insanı davet etmeye gerek yok."

"Peki, serayı?" diye ısrar etti Jeannette. "Eminim ki bitkilerinin o muhteşem sergisini göstermek istersin. Bizzat görmekten mutlu olacak arkadaşların vardır."

Bertie duraksadı, görünüşe göre bu fikir ilgisini çekmişti. "Yüksek Bahçıvanlık Topluluğu'nda arkadaşlarım var. Çoğu Dublin'den ve daha uzaktan gelmek zorunda kalır ama söyleyebilirim ki onlar uzlaşmacı insanlardır, Epidendrum nocturnum'umu* göstermem için aldığım teklifleri düşününce. İnanıyorum ki koleksiyonumu sergilemek, söylediğin gibi, mükemmel bir olay olacak."

"Kesinlikle," dedi çok abartılı bir coşku ile. "Ve Kuzen Wilda, eminim ki yeni oyun odanda birkaç iskambil masası kurmak da hoşuna gidecektir. Başlatacağın heyecanlı oyunları bir düşünsene."

* Bir orkide çeşidi. (Çev. N.)

Yaşlı kadının dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Ah, bunu hiç düşünmemiştim. Kartlarımız olabilir, değil mi?"

"Tabii ki. Dans etmekle ilgilenmeyenler için iskambil oyunlarını düzenlemezsen başarılı bir balo olamaz. Düzenli olarak iskambil oynadığın leydilere ek olarak, böyle bir teklifi kabul edecek nezaket sahibi diğer leydiler de olmalı."

"Evet, gelmeyi isteyebilecek birkaç aile daha var." Wilda endişeyle elini göğsüne götürdü. "Fakat canım, ben böyle büyük bir şeyi organize ederken rahat olabileceğimden emin değilim."

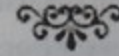
Jeannette elini salladı. "Bütün detayları bana bırak. Parti ve toplantı düzenlemekte üstüme yoktur. Hazırlanmak için yalnızca bir ayımız var ama eminim ki bu zaman dilimi içinde birlikte mükemmel bir etkinlik ortaya çıkarabiliriz. Seni temin ederim ki bunu yaptığım zaman hiç kimse aylarca başka bir şey konuşamayacak. Belki de yıllarca. Dublin'deki arkadaşların bile övgüler yağdıracak, böyle ünlü bir törene davet edildikleri için gururları okşanacak. Kendileri böyle bir şey yapmadıkları için kıskanacaklar."

Jeannette heyecanla ellerini çırpı. "O zaman, anlaştık mı? Baloyu yapıyor muyuz?"

Bertie ve Wilda şaşkına dönmüş şekilde bakiştılar, sonra birlikte başlarıyla onayladılar.

"Evet, tatlım, haydi işe koyulalım," dedi Wilda.

On

Jeannette Merriweather'ların balo planlarını yönetirken, bir sonraki ay ondan önceki iki aydan daha hızlı geçmişti.

Balo sabahı, balo odasında eliyle işaretler yapıyordu, ortam cila ve taze çiçeklerin temiz kokusuyla kaplanmıştı. "Hayır, hayır, kasenin içindeki pembe ve beyaz gülhatmi çiçekleri şuradaki büfenin üzerine gidecek. Kasımpatılar ve onlara eşlik eden yapraklar müzisyenlerin yerinin yanındaki büyük kaide vazoları içine yerleştirilecek."

Evin kahyası Bayan Ivory, başıyla onayladı ve gerekli değişiklikleri yapmaya başlamaları için etrafta dolaşan uşaklardan ikisine gerekli talimatları verdi.

"Peki ya ıstakoz köfteleri, leydim? Balıkçı bu sabah altı buçukta geldi ve ıstakozlar neredeyse bir kasa eksik." Kadın açık bir beğenmeme ifadesi yaptı. "Aşçı onları iyice azarladi, ama şimdi ne yapacağız biz?"

Jeannette kalçasının üstünde bir parmağını vurdu. "Çok karides var, değil mi?"

"Evet, leydim. Gerekenden de fazla."

"O zaman aşçıya karidesleri kullanarak yeni bir yiyecek yaratmasını söyle, ıstakozların eksikliğini telafi etmesi için belki de daha fazla ıstakoz da konmalı. Büfeye yetecek kadar iyi bir deniz mahsulleri koleksiyonu bırakırken, bu da problemimizi çözmüş olur."

"Peki, leydim."

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır, leydim, şu anda yok. Gümüşler ve kristaller temizlendi ve cilalandı. Şamdanların tozu alındı ve yeni mumlar konuldu. Odaların sonuncusu gece kalması beklenen misafirler için hazırlanıyor, misafir hizmetkarların konaklaması için de düzenlemeler hizmetkarlarımız tarafından yapılıyor."

"Mükemmel. Planlar yolunda gidiyormuş gibi görünüyor."

Bayan Ivory başıyla onayladı, sonra reverans yaptı ve çekildi.

"Gitmeden önce," dedi Jeannette, yaşlı kadını durdurdu, "kuzenlerim ve kendi adıma sizin ve elemanların son birkaç haftadır ne kadar iyi bir iş çıkarmış olduğunuzu ve hâlâ da çıkarmakta olduğunuzu söylemek isterim. Ailemin Surrey'deki hizmetkarları bile bu kadar iyi bir iş çıkaramazdı." Jeannette kollarını göğsünde birleştirdi. "Önemli olan hiçbir şeyin ters gitmeyeceğini varsayarsak, bu geceki kutlamalar muhteşem bir başarı olacak. Lütfen benim adıma herkese teşekkür et."

Memnuniyet kahyanın dolgun vücuduna yayıldı, dudaklarına geniş ve dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme yayıldı. "Evet, leydim. Teşekkür ederim, leydim. Hiçbir şeyin ters gitmemesi adına bu akşam yapacağımız işler çok daha zorlu olacak. Şimdi müsaade ederseniz, Leydi Jeannette, şu karideslerle ilgili görüşmek için aşçının yanına gideceğim." Birkaç teşekkür sözcüğü mırıldanarak, hizmetçi tekrar reverans yaptı ve hızlıca gitti.

Memnuniyet içinde, Jeannette kadının gidişini izledi.

Geçen dört hafta boyunca, tam anlamıyla havasını bulmuştu.

Pek çok şeyi severdi, ama parti heyecanı, partiyi planlamak ya da sadece katılmak olsun, hiçbiri ile karşılaştırılmazdı.

İlk başlarda, zavallı tatlı Kuzen Wilda, yardım etmek için elinden geleni yapmıştı, fakat toplantılar düzenlemeye alışkın olmadığı için, kendisini hazırlıklar altında ezilmiş buldu. Jeannette seve seve liderliği devralmış, büyük bir savaşın arifesinde kontrolü sağlayan deneyimli bir general gibi idareyi ele almıştı. Wellington'ı gururlandıracak bir şekilde ordularını birleştirerek, bütün olayı iyi bir şekilde yönetti, davetiyelerin zarif bir elle yazılmasından, servis edilecek yiyeceklerle ve şaraba karar vermeye kadar.

Wilda'ya sadece bir konuda muhtaç olmuştu, o da çiçeklerdi ve bu da kuzeninin yerine getirmekten memnuniyet duyduğu bir sorumluluktan. Kuzen Cuthbert'e gelince, o davet edilecek arkadaş ve meslektaş listesini yazar yazmaz, kendisini eğreti laboratuvarına gizlemiş ve tabii ki yemek vaktine kadar ortalarda görünmemişti.

İki uşak odadan dışarı çıktı, Jeannette'ı bir anlığına yalnız bıraktılar. Etrafında kısaca bir döndü, dekora hayran kaldı. Yere kadar uzanan vişne çürüğü kadife perdeler, kırmızı ve altın rengi gölgelerle boyanmış Çin duvar kağıdı, parıldayan ahşap zemin, ışığın ve havanın girmesi için açık bırakılan düşey sürme pencere. Derin bir nefes aldı, burnunu gıcıklayan çiçek açmış yaseminin güzel kokusunun zevkini çıkardı.

Sonunda ev sessizdi. O'Brien'in tayfasındaki sinir bozucu marangozlar ve ustaların yaptığı o bitip tükenmek bilmeyen gü-rültülerden sonunda kurtulmuştu. Yenilemenin bitirilmesi titizlikle yapılmıştı, yeni ekleme çalışması sadece üç gün önceden bitmişti. Jeannette hafta başlayıp da O'Brien ve adamları hâlâ son dokunuşlar üzerinde çalışırken birkaç dakikalık bir panik yaşamıştı. Ama söz verdikleri gibi işlerini bitirip, aletlerini ve

gereçlerini toplayınca, yola koyulmuşlardı. Bu da hizmetkarlara yeni odaları temizleyip, eşyaları taşıyıp yerleştirmek için yeterli zamanı bırakmıştı. Ayrıca bir de Cuthbert'in büyük tuhaf bitki koleksiyonunun seraya taşınması konusundaki özlü sözleri ve endişeli yönlendirmeleri altında çalışmışlardı.

O'Brien veda etmek için uğramamıştı bile.

Kabul etmek istediğinden daha da incinmişti, onu son bir kez görmek arzusuna teslim olmayı reddediyordu. Eğer O'Brien onu görmek istemiyorsa, Jeannette da onu görmekle ilgilenmiyordu. Zaten birbirlerine ne söyleyeceklerdi ki? Anlamsız ufak birkaç kelime edecek, birlikte vakit geçirip ağız dalaşı yapmalarıyla ilgili tek bir kelime etmeyeceklerdi. Dalga geçmeleri ve flört etmeleri ile ilgili. Öpüşmeleri ile ilgili.

Bu anılar üzerine hücum edince, gözlerini kapattı. Dudaklarını onunkilere yapıştırdığı zamanların hatırası, yoğun, tutkulu ve karşı koyulması imkansızdı. Onun o çarpıcı erkeksi kokusu kanını kaynatıyor, beyninde yüzüyordu. Baştan çıkarıcı tadı dilinin üzerinde bir günah gibi tehlikeli şekilde dolaşıyordu. Ve vücudu, onun o uzun, kaslı, güçlü vücudu sanki gitmesine bir daha asla izin vermek istemezmiş gibi Jeannette'ı kendisinininkine doğru çekiyordu.

Jeannette titreyerek, kalbinin koşturduğu göğsüne yumruğunu bastırdı, kalbinin verdiği bu tepkinin şiddetiyle cesareti kırılmış ve buzlu bir rüzgar gibi üzerinde gezinen üzüntüden rahatsız olmuştu. Onu bir daha görmeyecek olması neden umurunda olacaktı ki? O'Brien onun için ne anlama geliyordu ki?

Hiçbir şey, diye kendini ikna etmeye çalıştı. Hem de hiçbir şey.

Gözlerini açtı, odaya göz gezdirdi, kendini önündeki heyecanlı akşamı hatırlamaya zorladı. Sonuçta kutlayacak çok şeyi vardı. Bu gece balo gecesi, uzun aylardan sonra ilk kez eğlenebilecekti. Belki Inistioge, Londra değildi. Belki Merriweather'ların arkadaşları ve komşuları bir grup taşralı olabilirlerdi. Fakat bu

gece kendini eğlendirmeye oldukça kararlıydı. Kutlamaları eşit derece şıklık ve canlılıkla doldurmak için elinden geleni yapmıştı. Bu gece buraya gelecek olan herkes eğlenecekti ya da aksi takdirde Jeannette bunun nedenini öğrenecekti.

Bu onu iyice heyecanlandırdı.

Yine de gelenlerin hepsi yerel halktan değildi. Misafir listesine katılan, Kuzen Cuthbert'in son botanik yatırımlarını görmek için Londra'dan buralara gelmeye karar veren birkaç unvan sahibi İngiliz beyefendi de vardı. Kim bilir, belki de yeni biriyle tanıştırdı. Özel biriyle. Darragh O'Brien'ı aklından sanki hiç var olmamış gibi silebilecek unvan sahibi iyi görünümlü ve paralı biriyle.

Uşaklardan biri ona doğru yaklaşırken ahşap zemin üzerinde adım sesleri yumuşak bir sesle çınladı. "Affedersiniz leydim, misafirler geldiler."

"Şimdi mi? İlk konukların öğleden sonraya kadar gelmelerini beklemiyorduk. Neyse, sorun değil. Lütfen Bayan Merriweather'a misafirimiz olduğunu haber verin."

"Tabii, leydim. Ama misafirler özellikle sizi çağırdılar. Onları sarı çizim odasına yerleştirdim."

Onu çağıran misafirler? Meraklanmıştı. Bu geceki baloya gelenlerden hiçbirini şahsi olarak tanımadığı için kim olabileceğini anlamamıştı. Tamam, konuk listesini o düzenlemiş ve davetiye-leri de kendisi yazmıştı ama onu değil, kesinlikle Wilda'yı çağırmış olmaları gerekiyordu.

Uşak açıkça yanılıyordu.

Konukları kendi başlarına bekletmek hiç de kibar olmayacaktı. Kuzeni gelene kadar onların rahat etmesine ve keyiflerinin yerinde olmasını sağlayacaktı.

Uşağa başını sallayarak teşekkür etti, uşak reverans yapıp gidince, Jeannette balo salonundan çıktı. Kapalı çizim odasının kapısına geldiğinde, şeftali renkli noktaları olan muslin elbisesini olması gerektiği

gibi görünmesi için kontrol etti. Omuzları dik bir şekilde, odaya girdi ve gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. Kapının girişinde kalakaldı, tanıdık dört yüz ona doğru döndüğünde eli kapı kolunda kaldı.

"Violet!" diye haykırdı, sesi mutlu bir şaşkınlıkla yükseldi. Odanın içine doğru hızla girerken, yüksek bir kahkaha patlattı. "Yüce Tanrım, bu gerçekten sen misin? Hepiniz. Buraya gelin!"

Çiçekli ipek kumaşı olan koltuğun oradan, ikizi ona mavi-yeşil gözleriyle baktı, gözleri ikiziyle tıpatıp aynıydı, tek fark, Violet'in gözlerinin yarısı altın renkli ince çerçeveli gözlüğünün arkasına gizlenmişti.

"Evet, bu doğru. Hepimiz buradayız." Violet genişçe gülümsedi ve hamile karının üstüne iki elini de koydu. "Konuyla ilgili hiçbir söz sahibi olmayan bu ikisi de dahil."

İleriye giderek, Violet ayağa kalktı. Dengesini kaybedip koltuk örtüsünün üzerine utanç verici bir şekilde geri düşmeden önce, birkaç adım ilerledi. Bocaladığı an, Adrian hemen gelip karısını tuttu ve yürütmesine yardım etti.

Jeannette şok olmuş görünüyordu. Violet karnındakilerle kocaman olduğu konusunda onu uyarmıştı ama Jeannette ne kadar kocaman olduğunun farkına varmamıştı. Violet'in karnı dışarı fırlamış durumdaydı, bir fuarda sergilenecek ödüllü bir kavun gibi yuvarlak ve olgunlaşmıştı. Dışarıdan bakan biri için, ikizler doğumun eşiğinde gibi görünüyordular ama Jeannette önünde üç ayının daha olduğunu biliyordu.

En azından ikiz bebek taşımak Violet'in eski moda alışkanlıklarına geri dönmesine neden olmamıştı. Violet'in parlak kırmızı renkli seyahat elbisesi, dolgun yanaklarını görkem ve güzellikle parlatıyordu. İkinci kez düşününce, belki de bundan hamilelik sorumlu ve mutlu bir evlilik, diye düşündü Jeannette ve Adrian onun üzerine titrerken Violet ile sıcak ve içten bakışmalarını izledi.

"Burada ne arıyorsunuz?" diye cıvıladı. "Geleceğinizi biliyordum."

"Mektubumu almadın mı? Görünüşe göre almadın, çünkü almış olsaydın bu kadar şaşırırmazdın."

"Şaşırdım ama mutluluktan. Buraya gel de sana bir sarılayım." Jeannette kollarını ikizine doladı, ikisi de kolları Violet'in kocaman belini kavrayamayınca kahkahalara boğuldular.

"Merak etme," dedi Violet ayrılırken. "Adrian bile şu aralar kollarını bana dolayamıyor."

Jeannette, eniştesine döndüğünde gülümsemesi durdu.

Uzun, simsiyah saçlı ve inkar edilemez şekilde yakışıklı, Adrian Winter, Raeburn'ün Altıncı Dükü, İngiltere'deki en güçlü ve en zengin adamlardan biri olarak pozisyonunun getirdiği sorumluluğu taşıyacak geniş omuzları olan bir adamdı. Kuvvetli bir havası vardı, Adrian girdiği her odaya hükmederdi. Fakat gerçek doğasında, sessiz bir zeka ve uyanık bakışlar vardı ve ilgi alanlarından pek çoğu Jeannette gibi bir genç leydinin zevkine göre çok beyinseldi. Bir zamanlar onun nişanlısı olduğunu düşünmek çok şaşırtıcıydı ve son anda evlilikten geri çekilme kararını almış olmasaydı, şu anda onun karısı olmuş olacaktı.

Derin bir nefes aldı, geçen bahar onu geri almak gibi saçma sapan bir girişimde bulunmuş olsa da, onun karısı olmadığı için mutluydu. Bu davranışı hakkında düşünmek onun içten içe ezilmesine sebep oldu, ama o alçak Toddy tarafından reddedilmişliğin vermiş olduğu bunalımının ışığında bu affedilebilir bir şeydi. Ama akıllıca davranıp, Violet Adrian için mücadele etmiş ve kazanmıştı, Jeannette'in onu olduğu adam için değil de sahip olduğu şeyler için istediğini söylediğinde haklıydı.

Ve ne komik bir tesadüf ve kaderdi ki, Adrian ve onun sessiz ve bilgili kardeşi birbirlerine aşık olmuşlardı ve mükemmel şekilde uyumluydular. Onları böyle çok mutlu, birliktelikleriyle zenginleşmiş görmek ne güzeldi. Her şeyden önce, Jeannette yeni yeni farkına varmıştı ki Violet şu anda sahip olup olabileceği bütün mutluluğu hak ediyordu.

"Raeburn." Jeannette elini uzattı, böylesinin sarılmaktan daha iyi olduğunu biliyordu, çünkü sarısalardı pek de rahat olmayacaklardı.

Adrian nazikçe eğildi. Kalktığında, Jeannette'in bakışlarıyla karşılaştı. Kahverengi gözlerindeki parıltıyı görmesine izin verecek kadar uzun baktı, bunun yanında hiçbir numaraya kalkışmaması için sessizce onu uyardı.

Jeannette de avucunu onunkinden çekti, omuz kasları gergindi. Nasıl bir numara olabilirdi ki? Jeannette merak etti, hem de kardeşi böyle kocaman hamileyken. Hâlâ kardeşiyle yer değiştirmek ile ilgili bir düşüncesi olsa bile ki artık öyle bir şey yoktu, o dersini geçen bahar oldukça iyi almıştı, düzenbazlık işe yaramamıştı.

Eğer – ki bu büyük bir 'eğer'di – bir şekilde elbisesinin altına büyük tüy bir yastık yerleştirmeyi başaracak olsa bile, kardeşinin almış olduğu iki üç ton ağırlığı kazanmayı başaramazdı. Bu Violet'in yüzünde, özellikle de göğüslerinde görülüyordu, bebeklerin gelişine uyum sağlayacak koca bir boyut almışlardı.

Zorlama bir hoşgörü ile hakarete uğrayışını bir kenara bıraktı, ailesiyle yeniden bir arada olduğu için çok mutluydu.

Keyifli kalmaya kendini zorlayarak, Adrian'ın genç kardeşine döndü. "Lord Christopher."

Abisinin daha genç ve zayıf versiyonu olan yirmi üç yaşındaki Kit Winter çok ama çok yakışıklıydı. Eğer o yeşil-altın rengi zapt edilemez gözleriyle göz kırpan iblis olmasaydı, görüntüsü tehlikeli biçimde cezbedici olabilirdi.

"Leydi Jeannette," diyerek başını salladı.

Dışarıdan bakan birisi için, bu selamlaşma iyi gözükmiş olabilirdi, ama bunun altında yatan alayı Jeannette fark edebiliyordu. Hayvan, diye düşündü, geçen bahar balosunda ona karşı takındığı zorba tavrı hatırladı, bunun için onu hâlâ tam olarak affetmemişti.

Dudaklarında oluşan şekli düzeltilti ve odada bulunan son kişiye doğru döndü, neredeyse görünmez olacak kadar sıradan ve utangaç bir kız.

Eliza Hammond, kardeşinin çok uzun zamandır yanında olan arkadaşı. Yine her zamanki gibi son derece gösterişsiz bir elbise giymişti. Bugünkü renk tonu, mat kahve saçları, gri gözleri ve solgun, neredeyse renksiz olan beyaz teni için iğrenç bir folyo gibi olan çamur kahverengisiydi.

"Bayan Hammond. Nasılsınız?"

Eliza çabuk neredeyse ürkek bir bakış attı ve kafasını kaldırdı. "İyi, Leydi Jeannette. Sorduğunuz için teşekkür ederim. Peki siz?"

"Son derece iyiyim. Hatta şunu söyleyebilirim ki hepiniz burada olduğunuz için çok daha iyiyim."

Jeannette durdu, kızın başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledi. Fakat söylemedi, Eliza'nın gözleri dizinde kavuşturduğu parmaklarına kaydı.

Bayan Hammond'ı daha fazla zorlamaktansa konuyu değiştirmenin daha kolay olduğuna karar verince, Jeannette tekrar kardeşine döndü. "E, hâlâ anlatmadın. Ne arıyorsun burada? Niye geldin? Özellikle de bu hassas durumda."

Bakışlarını arkadaşından çekerken, Violet'in kaşları hafifçe çatıldı. Konuşmak için ağzını açtı ama Adrian ondan önce konuştu.

"Evet, durumu hassas," diye çıktı yumuşak bir ses tonuyla. "Bu uzun yolculuktan onu vazgeçirmeye çalışmamın sebebi de tam olarak buydu."

"O kadar da uzun değildi, özellikle de senin yatınla geldiğimiz için," dedi Violet. "O kadar rahat bir yattı ki sanki yüzen bir evin içinde gibiydik."

"Yüzen ev," dedi Adrian dudaklarını alaycı şekilde büktü. "Peki araba ne güne duruyordu?"

"Arabalarınız çok sallanıyor, yollarda çok kötü oluyorlar. Hem, sizi arkamda bırakmak gibi bir niyetim yoktu, ne Kit'i ne Eliza'yı, ikinizin de ilginç bir hava değişikliğine ihtiyacınız vardı. Gelecek ay zar zor yürüyebiliyor olacağım için bu son şan-

sim, annenle bebekler doğana kadar evin içinde kalmak zorunda kalacağım.”

“Annemi sevdiğini düşünmüştüm.”

“Tabii ki seviyorum, biliyorsun. Sadece loğusalık dönemim başlamadan önce, son bir macera istedim.”

“İrlanda,” dedi Jeannette daha alçak bir ses tonuyla. “İrlanda bir macera olamaz.”

“Ah, ama öyle,” dedi Violet, tekrar Jeannette’a dönerek. “Waterford’dan buraya gelmek çok güzeldi, bu mevsime rağmen her yer çok yeşildi. Zaten ben hep kırsal alanları sevmişimdir. Şehri seven hep sen olmuştundur, zaten buraya gelmemizin sebebi de bu.”

“Ne demek istiyorsun?”

Violet gülümsedi, gözlerindeki heyecanı zor zapt ediyordu. “On gün önce, annem ve babam beni ziyaret ettiler. Üçümüz oturup konuştuk. Sebep olduğun utanç için ne kadar üzgün olduğuna onları ikna edebildim sonunda...”

Kit’in tarafından yüksek ve alaylı bir hırıltı geldi.

Violet, ona azarlayıcı bir bakış fırlattı, o da omuz silkti, belli ki hiç pişman değildi. “Ne diyordum, düşüncesiz ve incitici oyunumuz ile diğerlerine sebep olduğumuz utanç. Sonucunda olanlara bakınca çok da pişman olduğumu söyleyemeyeceğim ama.”

Adrian’ın elini tuttu ve sıkı, uzun, içten ve coşkulu bir şekilde bakiştılar.

Violet hikayesine geri döndü. “Senin iznini almadığımı biliyorum, ama onlara şu anda ne kadar sessiz bir hayat sürdürdüğünü ve ne kadar pişman olduğunu görmeleri için bana yolladığın birkaç mektubu gösterdim. Daha fazla tartışmadan, onları yumuşatmayı başardım.”

Jeannette ani ve umutlu bir şekilde ellerini çırpı. “Evet, sonra?”

“Ve buraya, biz, sana çok güzel bir haber vermeye geldik. Affedildin ve eve dönebilirsin. Buraya seni İngiltere’ye geri götürmek için geldik!”

Bir mutluluk yıldırımını Jeannette’in üzerinden geçti, bütün vücudu karıncalandı. Ellerini çırpı, çığlık attı ve halının üzerinde ayağını yere vurarak dans etti, yaptığı bir hanımefendiye yakışır bir hareket olup olmadığı umurunda değildi.

Hızla ikizine doğru koşup, onu coşkuyla kucakladı, kardeşinin büyüklüğüne rağmen onu sıkıca kucakladı. “Yani artık cezam bitti mi? Artık hapisane yok mu? Sürgün, İrlanda?”

“Yani,” dedi Violet. “Ben bu güzel eve asla hapisane demedim ama, evet, artık özgürsün.”

Violet’i serbest bıraktı. “Yaşasın, oley, yaşasın. Ah, sen insanın sahip olabileceği en iyi, en tatlı, en harika kardeşsin. Senin için söylediğim bütün kızgın sözleri geri alıyorum ve bir daha öyle şeyler söylemeyeceğime söz veriyorum.”

Violet güldü. “Bir dahaki sefere kara listene girdiğim zaman bunu sana hatırlatırım.”

Jeannette elini salladı. “Bunu yaptın ya, bir daha asla o listede olmazsın.” Bir doğaçlama dans daha yaptı. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim, çok teşekkürler.”

Ev, dedi kendine. *Eve gidiyorum.* Her şeyin olması gerektiği gibi olduğu yere, medeniyete, İngiltere’ye. Tekrar arkadaşlarını görebileceği, gençler arasındaki modacı kimliğini sürdürebileceği yere. Ah, katılacağı partiler, gece matinelere ve kutlamalar. Bu kış belki ülkeyi gezerdi, sonra baharda Londra’ya giderdi. Bu fikir vücudunda sevinç titreşimleri yarattı. Daha fazla bekleyemezdi, sosyeteye mükemmel dönüşünü gerçekleştirmenin nasıl da harika olacağını şimdiden görebiliyordu.

“Her şey açığa kavuştuğuna göre,” dedi Kit. “Çay getirmesi için artık birini çağırabilir misin? Şu anda bir çay için ölebilirim.”

“Öğle yemeği bir saat sonra servis edilecek.” Hâlâ bir mutluluk bulutu içinde yüzen Jeannette kardeşini bir dizi soru yağmuruna tuttu. “Peki annem tam olarak ne söyledi? Beni eve

geri almaya hevesli görünüyor mu? Ya Londra'dan ne haber? Londra'ya ziyarette bulunacak mı?"

Violet gülümsedi ve nazikçe cevap verdi.

"Ama ben şu anda açım," diye şikayet etti Kit bir dakika sonra.

Jeannette ona bir bakış fırlattı. "O zaman yemekten daha da zevk alırsın. Şu anda çay içersen iştahın kaçır."

"İştahım falan kaçmaz. Bu sabah yediğim reçel ve yumurta çoktan yok oldu. Endişelenme, iki yemeğe de çok adil davranacağım."

Violet konuşmaya katıldı. "Aslında, öğle yemeğinden önce ben de hafif bir şeyler atıştırabilirim." Elini karnına koydu. "Bu günlerde ben de Kit ile aynı dertten mustaribim ve her zaman açım. Bebekler beni açlıktan öldürüyorlar. Aşçımız Winterlea'yi istediğim şeylerle deliye döndürüyorum. Son zamanlarda, incir tatlısı ve pancar turşusuna olan çok şaşırtıcı bir eğilim içerisindeyim."

"Onları beraber yiyor, buna inanabiliyor musun?" Kit alaylı tiksiniş bir surat ifadesi yapmadan önce lafa atladı.

"Ama çok lezzetliler." Violet kendini savundu. "Ah, bir de bir türlü buharda pişmiş enginara, limona ve muza doyamıyorum. Hepsi de yılın bu zamanında korkunç şekilde pahalı ve bulunması zor. Zavallı François, zavallı tatlı Adrian, onları gecenin kör saatlerinde ne çok uyandırdım."

"Benim için sorun değil, hayatım," diye onu yatıştırdı Adrian. "Ne bölünmüş uyku ne de artmış bir iştah."

"Peki ya artan kilolar?" diye sordu Violet.

"Sadece sevebileceğim bir parça daha sen, aşkım. Sanırım sana biraz kilo almanın benim için hiç de sorun olmayacağını önceden söylemiştim." Adrian Violet'in sırtına kolunu kaydırdı, onu kendine çekti.

Birbirlerinin gözlerinin içine derin derin baktılar.

Bir anlığına, Jeannette Violet ve Adrian'ın tutkulu bir biçimde birbirlerini kucaklayıp orada gözlerinin önünde öpüşmeye başla-

yacaklarını düşündü. Son anda, çift kendine geldi ve istemeyerek de olsa ayrıldılar.

Adrian boğazını temizledi. "Çay alacaksak, oturman gerekiyor. Ayakta çok kalınca, bileklerin şişiyor."

"Kardeşin Sylvia'nın şişmiş bileklerini hiç önemsememiştin," dedi Violet.

"Çünkü Sylvia ile evli değilim de ondan. Hem, onun bilekleri seninkiler kadar güzel değil."

Endişeli eli dirseğinin altına gitti ve Violet'in kanepeye dönmesine yardım etti.

Kit kollarını birleştirdi, yüzünde memnuniyet ifadesi vardı. "O zaman, ben mi çağırayım sen mi çağırırsın?"

"Ben çağırdım bile, lordum," dedi Eliza Hammond yumuşak ve oldukça nefessiz bir ses tonuyla. "Siz konuşurken, ben çağırdım." Hızlıca Jeannette'a baktı. "Umarım sorun olmaz, leydim?"

Jeannette şaşkınlıkla kıza baktı, dürüst olmak gerekirse onun orada olduğunu bile unutmuştu. Eliza'nın sandalyesinden kalkıp odanın karşısına geçtiğini kesinlikle fark etmemişti. Kimsenin fark ettiğini de düşünmüyordu. Bu küçük kızın ne kadar çekingen olduğu düşünülürse, Eliza'nın bu özgür hareketleri oldukça şaşırtıcı görünüyordu.

"Hayır, hiç sorun değil."

Kit, kardeşinin arkadaşına geniş ve ayartıcı bir gülümseme fırlattı. "Teşekkür ederim, Bayan Hammond, bu hoş fedakarlığınız için." Etkileyici bir şekilde bir elini göğsüne koydu, zarif bir şekilde eğildi. "Sizin bu hızla harekete geçmeleriniz olmasa, hiç şüphem yok ki ben burada yakında açlıktan bayılmış olacaktım. Size sonsuz şükranlarımı sunuyorum."

Eliza'nın yanakları kızardı, bu cildinin parlamasına neden oldu, dudaklarına ürkek bir gülümseme yayıldı. O an, gerçekten de çok hoş göründü, gözleri Jeannette'in daha önce hiç görmediği bir şekilde parladı.

"Rica ederim, lordum," diye cevap verdi Eliza neredeyse fısıldayan bir ses tonuyla.

Fakat Kit'in dikkati çoktan başka bir şeye yönelmişti, Adrian ve Violet'in yaptıkları sohbete odaklanmıştı.

Eliza'nın bakışları düştü, yanaklarındaki çekici renk kayboldu, sanki karla yıkanmış gibiydi.

Demek rüzgar bu yönde esiyor, öyle mi? diye düşündü Jeannette kendi kendine. Zavallı Bayan Hammond. Onun varlığından bile neredeyse haberi olmayan genç adama aşık. Ton'un en güzel, en başarılı, zarif genç leydilerinin bakışlarını üzerine çekmeye alışkın olan adama. Sıradan bir kız olan Eliza'yı, yengesinin utangaç, güvenilir ve kitap kurdu arkadaşı olmaktan başka bir şekilde asla göremeyecek adama.

Jeannette'in içinde beklenmedik bir sempati hissi uyandı ve ilk defa bu kız için gerçekten de üzüldüğünü hissetti.

Ah, aşk ne kadar da zalim bir hastalıktı.

Kapı çalındı, oda hizmetçilerinden biri içeri girdi. Reverans yaptı, başını eğdi, gözleri böyle zarif bir misafir görünce açıldı. Hizmetçinin gözleri Violet'i görünce daha da açıldı, hizmetçinin dudakları Jeannette ve ikizi arasında gidip gelirken aralandı. Sonra bakışını Jeannette'a odakladı. "Bir şeye mi ihtiyacınız var, leydim?"

"Evet, lütfen aşçıdan olabildiğince çabuk şekilde bir çay tepsi göndermesini iste. Ayrıca kahyaya fazladan odalara ihtiyacımız olduğunu söyle. Kardeşim ile arkadaşı ve kocası ile kardeşi geldi. Kalacak yere ihtiyaçları var."

"Tabii ki, leydim, ama nasıl olacak? Neredeyse bütün odalar diğer misafirler için ayrıldı."

"Daha fazlası bulunacak o zaman. Eminim Bayan Ivory duruma nasıl bir çözüm getireceğini bilir. Çay, lütfen, Janey, sakıncası yoksa."

Hizmetçi eğildi ve hızlıca odadan çıktı.

"Misafirler de neyin nesi?" diye sordu Violet.

Jeannette döndü. "Kuzenlerimiz bu akşam bir eğlence düzenliyorlar. Bir balo. Bütün bu heyecan içinde, neredeyse aklımdan uçup gitti."

"Kuzenlerimiz balo düzenliyor, öyle mi? Bir de gelmiş bu yabancılıkta yalnızlıktan ve sıkıntıdan bıktığını söylüyordun."

"Öyleydi, öyle de," diye kendini savundu Jeannette. "Bu geceki balo buraya geldiğimden bu yana sosyete ile ilk eğlencem olacak."

"Takdiri sana bırakıyorum, Jeannette," dedi Adrian. "Güya sürgündesin ama başkasının evinde parti düzenliyorsun."

"Sürgündeyim ve çok korkunçtu."

Kapı tarafından küçük bir ses geldi. Jeannette başını çevirdiğinde Kuzen Wilda'nın orada durduğunu gördü. Kadının yüzündeki alınmış ifadeyi görünce utandı.

Aman ne güzel.

"Kuzen," dedi Jeannette, bu saçma anı örtbas etmek için koştu. "Kimin geldiğine bir baksana. Gel de sana kimler gelmiş göstereyim." Koştı ve Wilda'nın kolunu kendi koluna doladı, sesini mırıltıya çevirdi. "Lütfen bir dakika önceki düşüncesiz yorumum için beni affet. Biliyorsun ki seni ya da Kuzen Cuthbert'i kastetmiyordum. İkiniz de çok iyisiniz ve burada sizinle zaman geçirmekten çok hoşnut kaldım."

"Ama genç ve heyecanlı değiliz, öyle değil mi?"

Jeannette bakakaldı, durumu daha da kötüleştirmeden nasıl bir cevap vereceğini bilemedi.

Wilda elini çekip aldı. "Anlıyorum, canım. Bunun için endişelenme. Hadi bana arkadaşlarını tanıt."

"Tabii ki, ama onlar ailem, arkadaşlarım değil."

Böyle kolayca affedilmiş olmanın verdiği rahatlıkla, Wilda'yı öne çekti ve tanıtmaya başladı. Herkes sıcak bir selamlaşma yaşadı, yaşlı kadınla hemen kaynaştılar.

"Daha önceden buraya gelip de sizi karşılayamadığım için beni affedin," dedi Wilda, parmakları eteklerinin katlarını çekti. "Birkaç saate kadar birilerinin gelmesini beklemiyorduk."

"Önemli değil, madam," dedi Adrian. "Gelişimizi daha önceden bildirmediğimiz için asıl hata bizde. Nasıl olsa, Jeannette'in de söylediği gibi, biz ailedeniz. Katı formalitelere uymaya hiç gerek yok."

Wilda görünür bir şekilde rahatladı, dudaklarına geniş bir gülümseme yayıldı. "Tabii ki, ekselansları."

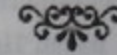
"Adrian deyin, lütfen. Ya da Raeburn, isterseniz."

"Teşekkürler, eksel... Yani Adrian." Genç bir kız gibi kıkırdadı, hemen ağzını bir eliyle kapadı. "O zaman siz de bana Wilda deyin."

"Memnuniyetle."

Wilda durdu ve gruba heyecanlı bir bakış attı, sanki aklına harika bir fikir gelmiş gibiydi. "Acaba aranızdan herhangi birileri iskambil oynamak ister miydi?"

On Bir

"Ne eğlenceydi ama." Jeannette kardeşi ve Eliza'nın yanındaki bir sandalyeye yığılıverdi. "İyi ki danslar arasında aralar varsa korkarım dans etmekten ayaklarım kopacaktı."

Sıcaklamış yanaklarını serinletmek için yelpazesini açtı. Beyaz yelpaze. Jeannette boncuklarla süslenmiş ince muslin kumaşı ve açık renk Bruges dantelli beyaz hareli ipek kumaştan beyaz balo elbisesine uyması için özel olarak seçilmişti. Beyaz ipek terlikler, uzun beyaz eldivenler ve bir dizi sade ama şık inci kıyafetini tamamlıyordu.

"Akşam harika gidiyor, siz de öyle düşünmüyor musunuz?" diye yorum yaptı.

"Çok harika. Her zamanki gibi üstesinden gelmişsin," dedi Violet, bir bardak meyve kokteyli dudaklarına götürürken.

Jeannette gülümsedi, bu övgüden dolayı memnun olmuştu. Bir şeyden daha memnundu ki o da kardeşinin bu gece moda-ya uygun bir elbise giymiş olmasıydı, Violet'in vücudunu son derece güzel bir şekilde tamamlayan çizgili mavi şanjan ipeğin muhteşem bir tasarımı vardı.

Geçen sene birkaç aylığına yer değiştirmiş olmaları görünüşe göre yararlı sonuçlar da doğurmuştu. Mesela ikizinin gelişmiş olan moda anlayışı gibi. Yıllarca Violet'e gardırobuyla daha aktif şekilde ilgilenmesi için nutuklar vermişti. Yer değiştirme gereksinimi ve kocasına değerli gözükme konusunda devam eden arzusu sonunda onu moda dışı seçimlerini düzeltme konusunda ikna etmişti.

Keşke kardeşi aynı mucizeyi Eliza üzerinde de gerçekleştirebilseydi. Genç kadın açık kahverengi tafta içinde tam bir pasaklı kadın gibi görünüyordu. Gömleği bu kadar korkunç olmasaydı bile, etek ucunun çevresindeki kalın fırfır, elbiseyi korku filmine çevirmeye yeterdi. Belki de Bayan Hammond'ın tarzı kördür, diye düşündü Jeannette. Böyle affedilmez bir çirkinlik başka ne tür bir bahane olabilirdi ki?

Erkeklerin ondan uzak durmasına hiç şaşırmamalıydı. Adrian ve Kit Eliza'ya acıyıp gecenin başlangıcında ona zorunlu da olsa dans etmeyi lütfeden tek beyefendilerdi. Onların bu görünür ilgileri ne yazık ki diğer erkekleri ikisinin yaptığını yapmaya ikna etmeye yetecek kadar değildi. Taşralı insanlar bile görünüşe göre utangaç ve moda dışı Eliza Hammond ile dansa kalkmıyorlardı.

Bayan Hammond en azından Violet'e sahipti. Sosyete gereği, çoğu kişi bu kızı çoktan bırakmış olurdu, fakat Violet asla hiç kimsenin arkadaş seçimi konusunda ona emirler vermesine izin vermedi. Violet'in seçimi çok akıllıca olmayabilirdi belki ama Jeannette kardeşinin bağlılığını ayıplayamazdı. Violet en muhteşem ve sadık arkadaşı – iyi kalpli, düşünceli ve hatalara karşı bağışlayıcıydı.

Jeannette'in bakışları ikizinin apaçık ortada olan hamileliğine kaydı. Ne kadar da iyi bir anne olacak, diye düşündü Jeannette. Violet'in çocukları, kız ya da erkek olsun, çok şanslı olacaklardı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Violet tek kaşını kaldırdı, bu soruya şaşırmış ama mutlu olmuş gibiydi. Karnına avucunu koydu, dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gayet iyi. Bebekler görünüşe göre bu akşam özel bir şey olduğunun farkında ve çok uslular – şu ana kadar sadece birkaç tekme oldu. Ama itiraf etmeliyim ki artık öyle geç saatlere kadar duramıyorum. Winterlea'da şu saatlerde yatağa gidiyorum. Ama neyse ki öğle yemeğinden sonra biraz kestirmem çok iyi oldu. Akşam yemeğine kadar uyuduğum sürece, iyi oluyorum. Gece yarısı diyordun sen?"

Jeannette başıyla onayladı. "Diğer şeylerin yanında, ıstakoz köfteleri ve karides de servis ediyoruz."

"Ah, karidese bayılırım." Eliza Violet'in karşısındaki yerinden mırıldandı. Ardından hemen yüksek sesle konuştuğunu fark etti ve bakışlarını yere eğdi.

Jeannette Eliza'nın başka bir şey eklemeyeceğinden emin olana kadar bekledi, sonra konuyu değiştirdi. "Peki, ne zaman dönüyoruz Londra'ya? Sanırım yarın fazla erken olur."

"Bence de," dedi Violet biraz alaylı bir ses tonuyla. "En azından birkaç gün kalmamız lazım. Ben zaten şahsen kuzenlerimizi biraz daha tanımayı istiyorum, çok iyi insanlar. Hazır buradayken bir de yöresel yerleri ziyaret etmek istiyorum. Bildiğim kadarıyla buraya birkaç kilometre uzaklıkta Jerpoint Manastırı'nda çok güzel Cistercian kalıntıları varmış. Diğer tarafta da yakında Browne Tepeleri Dolmen'i var." Ellerini kenetledi, konuya odaklandı. "Aylaklık edecek vaktimiz yok, Waterford'da, İrlanda'nın ilk Normandiyalı kralı Strongbow'un adamlarını karaya çıkartıp ülkeyi 1169'da fethettiği bir yerde olmak merak uyandırıcı bir şey." Eldivenli parmağıyla alt dudağına vurdu. "Ya da 1170 miydi?"

"Yetmişti sanırım," diye söze girdi Jeannette. "Bunu rehberde okuduğumu çok iyi hatırlıyorum. Hatta tam olarak söylemek gerekirse, sanırım, adamları karaya Bannow Körfezi'nde çıkı." "

Violet ve Eliza İrlanda tarihinin en ince noktaları hakkında tartışmalarına devam ederlerken, Jeannette'in düşünceleri beklenmedik bir şekilde O'Brien'a kaydı. O olsa ne yapardı, acaba tartışmaya katılsaydı? Emin olduğu bir şey vardı ki, İrlanda'nın istilası ve fethinden tarafsız bir şekilde konuşuyor olmazdı, olaylar altı yüz yıl kadar önce gerçekleşmiş olsa da.

"Normandiyalıları kıyıya nerede ya da ne zaman çıktılarsa çıktılar," dedi Jeannette. "Yerli İrlandalıların bundan hoşlandıklarını hiç sanmıyorum."

Violet ve Eliza konuşmayı bırakıp, başlarını çevirip bakakaldılar.

Jeannette de onlara baktı, ağızdan bir anda çıkan bu iddialı yoruma onlar kadar şaşırmış gibiydi. Hayatında daha önce hiç böyle felsefi bir düşüncüyü dile getirmemişti – en azından sesli ya da böyle toplum içinde. Görünüşe göre, İrlanda'da yaşamak ve O'Brien gibi İrlandalı erkeklerle tanışmak üzerinde şaşırtıcı bir etki bırakmıştı. Londra'da bırakın zamanını ayırıp yorum yapma zahmetine katlanmayı, böyle bir konuşmayı dinlemeye bile tenezzül etmezdi.

Yakında buradan ayrılacak olması iyi bir şeydi.

Jeannette'in yorumuna cevap verirken Violet'in burun köprüsü üzerinde küçük bir V oluştu. "Hayır, sanırım biraz haksızsın, özellikle de bildiğim kadarıyla şehri ve yakın bölgeleri ele geçirmek için kullanılan barbarlığı düşünürsek. Gücünü pekiştirmek için Strongbow, sonrasında eski İrlanda krallarının birinin kızıyla evlendi. Ama ardından o ve çocuklarıyla ülkede kaldı, Galce'yi bile öğrendi. O yüzden kimse yerlilere hakaret ettiğini iddia edemez. O, ardından gelen Oliver Cromwell gibilerinden değildi."

Jeannette gereğinden fazla konuya ilgi gösterdiğini bilerek, ilgisizlik havasını tekrar kazanmak için acele etti. Kimsenin, kardeşinin bile, onun entelektüel bir kişiliğe dönüşmesinden şüphelenmemelerine izin veremezdi. "Bu kadar yeter, yalvarırım, yoksa zavallı beynim felç geçirecek. Ama sanırım elinizde değil, çünkü Raeburn'u bir küflü yerden diğerine sürüklerken bu tarz sohbetlerle eğlendirmek zorunda olmaya alışkınsındır."

"Adrian bu tür sohbetlerden, kalıntıları ve diğer tarihi yerleri gezmekten çok hoşlanır. O çok çeşitli ilgi alanları olan bir adam. Aslında, şu anda Kuzen Cuthbert'in çalışma odasında, pek çok Yüksek Bahçıvanlık Topluluğu üyeleri tarafından yabancı bitki örtüsü üzerine verilen bir konuşmanın tadını çıkarıyor. Kuzenimizi, evimizdeki serada büyütmek üzere götürmemiz için birkaç dal vermeye ikna etmeyi umuyor."

"Ve sen niye orada olup da dinlemiyorsun? Böyle bir sıkıcılık aslında tam olarak senin hoşlanacağın bir şeymiş gibi geliyor," diye dalga geçti Jeannette.

"Onlara katılacaktım, ama görünüşe göre konuşma sadece beyler için. Karşı çıkmak istedim ama sigara içtiklerini fark ettim ve sigara kokusu şu günlerde midemi bulandırıyor." Violet yuvarlak karnına bir elini götürdü sanki bunun düşüncesi bile onu rahatsız etmişti. "Adrian benim için dinliyor."

"Ne kadar da düşünceli." Ne kadar da sıkıcı, diye düşündü Jeannette.

"Kuzen Wilda Eliza'yı ve beni yeni oyun odasında iskambil oynamaya çağırdı, fakat oynamak için masaya yeterince yakın oturamayacağım endişesiyle reddettim." Violet fazla mütevazı bir şekilde gülümsedi. "Bu karnımla olmaz. Ben de sen dans pistine gelmeden önce Eliza'yı gidip oynaması için ikna etmeye çalışıyordum."

"Ah, ama seni yalnız bırakamam," diye karşı çıktı Eliza. "Dans edemezsin ve seni burada böyle bırakmak doğru olmaz."

"Beni yalnız bırakmayacaksın ki," dedi Violet. "Ben burada sandalyemde oturup, müziğin ve dans edenleri izlemenin tadını çıkaracağım."

"Raeburn seni bırakmamı asla onaylamazdı..."

Jeannette odayı gözden geçirdi, yarım kulakla kardeşinin ve Eliza'nın konuyu tartışmaya devam etmelerini dinliyordu. Konuklar çeşitli boyutlardaki gruplar içerisinde odanın etrafında toplanmışlar, bir yandan şık kristal kadehlerden şampanyalarını ya da porselen meyve kokteyllerini içerlerken bir yandan da sohbet ediyorlar, dedikodu yapıyorlar ve flörtleşiyorlardı. Diğerleri çevrede sakın bir tempoyla dolaşıyordu, bazıları ise soğuk havaya rağmen ön taraftaki bahçelerde kaybolmak için kilitlememiş bir kapıdan faydalanıyorlardı. Yanılmıyorsa, Kit Winter'ı kollarında kıkırdayan kızıl saçlının biriyle tam olarak aynı şeyi yaparken görmüştü.

Balo salonunun çift kapısının yanında bir hareketlilik dikkatini çekti, bakışları girişte duran yeni adama çekildi.

Esmer ve uzundu. Emreden bir bakışla odayı taradı, geniş omuzları son derece iyi kesimli olan ceketinin altında dikti. Üzerinde son derece kaliteli ve zarif, siyah bir pantolon, bembeyaz bir gömlek ve aynı şekilde kar beyazı Marcella yelek vardı. Badem ve beyaz rengi çizgileri olan kravatı, boynunda Londra Sosyete-si'ndeki en titiz insanı bile memnun edebilecek bir matematiksel ölçüyle modaya uygun şekilde bağlanmıştı. Beyaz çorapları bir çift çekici sert erkeksi bacağı kavramıştı, siyah ayakkabılar ise ayaklarını süslemişti.

Bu da kim şimdi? diye merak etti, böyle bir centilmeni konuk listesinde bir yere koyamıyordu. Belli ki adam geç gelmişti, çünkü açılış bölümünde gecenin başında tanıtılmamıştı. Kuzenin Londra'dan gelen bir iş arkadaşı olabilir miydi? Ama hayır, hepsi daha erken gelmişlerdi ve hiçbir bilim adamı böyle terzilik ihtişamı bir görüntüye sahip olamazdı.

O zaman kimdi bu?

Nefesi boğazına tıkanı, adam odaya doğru ilerleyince nabızı ilgiyle arttı. Adam başını çevirdi ve gözlerinin o alışılmadık parlak rengini fark edince Jeannette nefes almayı tamamen bıraktı.

Koyu kantaron mavisi. Daha önce sadece bir kez rastladığı bir ton. Sadece çok özel, İrlandalı bir adama ait olan bir renk.

Beyninden bütün kan çekildi, sonra baş döndürücü bir hızla geri hücum etti, altındaki sandalyenin desteğinden ötürü mutluydu. Düşünceleri, gerçeğin tüm ağırlığı üstüne çökerken karahindiba çiçeğinin tüyleri gibi saçıldı.

Hayır, diye inkar etti, bu beyefendi Darragh O'Brien olamazdı.

Ama balo salonunda ileriye doğru attığı her adımla, onun O'Brien olduğundan daha da fazla emin oluyordu, onun o düzgünce taranmış kestane rengi saçlarının üstünden pahalı ayakkabılarının tabanına kadar.

Hem o ayakkabıları da nereden bulmuştu? Kıyafetinden bahsetmiyordu bile! Dışarıdan bakan birisi için bir beyefendi gibi gözüküyordu. Ama Jeannette onu tanıyordu.

Dudakları kenetlendi. Onu haftalardır görmemişti, bir erkeğin değişmesi için daha fazla vakit gerekirdi, fakat işte oradaydı, kuzeninin partisine izinsiz dahilvermişti. Düzeltmek gerekirse onun partisine ki bunun da son derece farkındaydı.

Burada ne işi vardı? Ve neden? Darragh'ın öylece işini bitirip, onu görmezden gelişinin verdiği bütün o kafa karışıklığı ve acı büyük bir şiddetle geri dönmüştü.

"Peki, istediği her ne ise, onsuz da idare edebilir," diye mıldandı.

"Kim idare edebilir?" diye sordu ikizi. "Sen kiminle konuşuyorsun?"

"Ne?" Jeannette gözünü kırttı, Violet ve Eliza'yı onu meraklı gözlerle izlerken buldu. "Hiç kimse, hiçbir şey, ben... Önemli bir şey değil." Bir bahane bulmak için zihnini taradı. "Ben, eee, yemekten önce kontrol etmem gereken bir şey olduğunu hatırladım da. Dans kısa süre içinde devam edeceği içim, oyalanmasam iyi olur."

Bunu der demez, ayağa kalktı. Darragh O'Brien'i gözünün önünden ayırmadan, derin sulardaki ihtişamlı bir gemi gibi kalabalığı yarıp geçti. Konuklardan herhangi biriyle temas kurmadan önce ona ulaşmayı umuyordu. Fakat saniyeler sonra, sohbet eden iki kişiye katıldığında hayalleri suya düştü. Yanılmıyorsa, onlar Gordonlardı, Vikont Gordon'un kuzenleri. Hızını artırdı, tamir edilemez bir hasar vermeden önce onu böyle ünlü olan kişilerden ayırmaya kararlıydı.

Onlara yaklaştığında adımlarını yavaşlatmaya çalıştı, içindeki O'Brien'in koluna elini atıp onu oradan çekmek gibi leydilere yakışmayacak bir isteği zor zapt ediyordu. Dudaklarına hoş bir gülümseme yerleştirdi ve onları selamladı.

O'Brien döndü, başıyla gerçek bir selamlama yaptı. Jeannette'in bakışlarıyla karşılaştı, yakışıklı, temiz tıraşlanmış yüzündeki kibar ifadeye rağmen gözleri parlıyordu.

"Akşamınız nasıl gidiyor?" diye sordu Jeannette Gordonlara. "Dans pistinde biraz önce ne kadar da harika bir çift olduğunuzu fark etmeden edemedim."

"Teşekkürler, Leydi Jeannette," dedi Bay Gordon. "Aslında gerçekten de harika bir akşam geçiriyoruz. Bayan Gordon ve ben dans etmeyi ve eğlenmeyi daima sevmişizdir, özellikle de müzisyenler bu akşamkiler gibi yetenekli oldukları zaman."

Jeannette başını salladı. "Dublin'den buralara kadar geldiler..."

Gecenin ilerleyen saatlerinde daha da soğuyan hava durumundan bahsetmeden önce iki dakika boyunca müzikten konuştular. Bayan Gordon oğullarından birinin yağmura yakalanıp, kötü şekilde grip olduğunu anlatırken, Jeannette bu hikayenin asla bitmeyeceğini düşündü.

Sohbetin ilerleyişinde, O'Brien çok az konuştu, açık bir ilgiyle dinlerken nadiren yorumda bulundu.

Sonunda, dördü nezaket gereği başkalarıyla da kaynaşmak için ayrıldılar. Jeannette reverans yaptı, ardından, ona bir bar-

dak kokteyl alması için masaya kadar eşlik etmesi bahanesiyle O'Brien'a doğru bir manevra yaparak onu kenara çekme fırsatını buldu.

"Bay O'Brien, sizi bu akşam buralara hangi rüzgar attı?" diye sordu kimsenin duymayacağı bir mesafeye geldiklerinde. Duygularını harekete geçiren, onun o karanlık, lezzetli kokusu karşısında kendini dizginledi. Parfüm değildi, erkek kokusuydu.

Tamamıyla erkek.

Bu istenmeyen tepkisini fark edince, memnuniyetsizliği daha da arttı.

"Kutlama, tabii ki." Konuklarla dolu olan balo salonuna doğru başını salladı. "Çok hareketli bir eğlence düzenlemişsiniz."

"Teşekkür ederim. Ama söylemeliyim ki sizin katılmanız karşısında çok şaşırdım. Belki farkında değilsiniz ama bu balo sadece davetliler için."

Ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Evet, öyle, fakat kim size davetli olmadığımı söyledi ki zaten?"

"Ben, çünkü konuk listesini ben kendim hazırladım. Bütün isimleri biliyorum ve sizinki onlardan biri değildi."

"Belli ki gözden kaçmış. Kuzeniniz birkaç gün önce söyledi. Merriweather bundan size bahsetmedi mi?"

Jeannette kaşlarını çatı ve gözlerini devirmemek için kendini zorladı. İş kuzen Cuthbert'e bırakırsan işte o da böyle ortalıkta dolaşır ve önceden belirlenmemiş insanlara ve tabii ki de mimarına davetiyeler dağıtırdı.

"Evet, bana bahsetmeyi unutmuş. Ve söylemeliyim ki sizi burada görünce şaşırdım, çünkü işiniz biter bitmez buradan ayrıldığınızı düşünmüştüm."

"Eve gitmek için hazırlanmıştım ama fikrimi değiştirdim. Hem her şeyden önce, size veda etmeden nasıl gidebilirdim ki?"

Sözleri onu kalbinden vurdu. "Oldukça kolay bence, çünkü nasılsa siz ve ben aylardır konuşmadık."

İşte bu onu sinirlendirmiş olmalıydı. Gözleri parladı, değerli bir taş gibi maviydi. "Beni özlediniz, değil mi?"

Kalbi sarsıldı. "Hayır, hiç de değil," diye inkar etti. "Çok meşgul olduğumdan dolayı, yokluğunuzu neredeyse fark etmedim bile."

"Ah," diye sırttı O'Brien.

O büyüleyici gülümseyişini görmezden geldi Jeannette. "Hazırlıklar beni şafağın ilk ışıklarından akşamın karanlığına kadar meşgul etti, bu yüzden hiçbir şeye vaktim olmadı, resimlerime bile."

"Sanatınızı ihmal ettiğinizi duymak çok üzücü."

Jeannette duraksadı. Sonunda, son sanat eserinden bahsedip bahsetmeyeceğini merak etti - onu şeytan olarak tasvir ettiği resimden. Fakat o güzel gözlerinde hafif bir parıltıdan başka bir şey söylemedi.

Şeytan.

"Peki o zaman," dedi, çiftleri müzik eşliğinde dans ederken dalgın dalgın izleyerek. "Artık baloyu gördüğünüze göre, belki de gitmek istersiniz."

"Gitmek mi? Ama daha yeni geldim."

"Kesinlikle. Eminim ki çok geçmeden sıkılacaksınız."

"Hiç de öyle düşünmüyorum, bu kalabalıkta asla olmaz."

"Ama sebebi de bu zaten. Dürüst olun, Bay O'Brien ve bunun sizin tarzınızda bir olay olmadığını kabul edin."

Bakışlarında bir şeyler alevlendi. "Güzel bir baloyu mu kastediyorsunuz, küçük hanım?" dedi, İrlanda aksanı gittikçe kalınlaşıyordu. "Dansınız bir ceili olmasa da, şimdilik bununla idare edeceğim."

"Ceili de ne?" dedi kendini sormaktan alıkoyamayarak.

"İçkiyle, dansla ve bütün süslemeleriyle hoş bir İrlanda eğlencesi. Bunun gibi ama daha şamatalı. Ama bu geceki eğlencenize uygun giyinmemiş olduğumu iddia edemezsiniz."

Kusursuz şekilde şık olan kıyafetine bir bakış attı. "Hımm, bunları da nereden buldunuz?"

"Bir terziyen, Londra'ya son gidişimde almıştım."

"Londra'ya mı gittiniz?"

"Evet. Biz mimarlar her daim yollarda oluruz. Dünyadaki en güzel şehirlere seyahat ettim."

"Gerçekten mi? Hangilerine?" diye sordu dikkatini çekmişti.

"Bir seferinde Paris'e gitmişim. Bonapart, Waterloo'da ikinci zaferini kazandığında. Sonra Brüksel, Viyana, Cenevre ve birkaç yer daha var."

"Ya Roma? Roma'ya gittiniz mi?"

"Evet, bir ya da iki kez gittim. Ya siz. Siz nerelere gittiniz?"

"İtalya. Geçen sene büyük teyzemle ülke boyunca dolaştık. Venedik, Floransa ve Napoli'ye geçmeden önce Roma'yı dolaştık."

"Peki ya Yunanistan? Çok büyük bir ülke. Bence, Partenon'da gün batımını görmeden, kendinizi yaşamış sayamazsınız. Ya da öğleden sonra sıcaklığın etrafında dalgalanırken Akropolis'in ucunda durmazsanız. Hava o kadar sıcaktır ki hareket ettiğini bile görebilirsiniz. Sonra uzo denen Yunan rakısı ve zeytinler var. Bir gölgenin altında dinlenirken, boş vaktinde bir bardak içerek ve yiyerek yaşayabileceğiniz güzel bir zevk."

Bir anlığına, Jeannette'in hayal gücü kanatlandı ve o an oradaydı, sıcakta güneşleniyordu, zeytinlerin tuzlu keskin tadı dilindeydi. O'Brien da oradaydı, sert ve insanın içine işleyen içkisinin tadını çıkarırken onu rahat bırakmıyordu.

Jeannette'in bakışları onunkilerle çarpıştı, sanki O'Brien teninde parmağını gezdirmiş gibi bir farkındalık ürpertisi Jeannette'in damarlarına hücum etti. Aniden kaskatı kesildi, kendine gelip etrafına bakındı. Onun cazibesine kapılmayacağım, diye düşündü, bir daha asla.

"Hayır," dedi, "daha önce ne Yunanistan'a ne de bahsettiğiniz diğer yerlere gittim."

Alaylı şekilde güldü. "Bunu yüzünüze vurmuyacağım, küçük hanım. Ve merak etmeyin, bu akşam sıkılmayacağım. Gittiğim her yere uyum sağlama konusunda yetenekliyimdir. Aslında..." Kelimeleri odaya bakınca kesildi. "Şu tarafta aynı sizin gibi görünen bir bayan olduğunu biliyor muydunuz? Sizin gözlük takmış ve karnı burnunda olan versiyonunuzdu."

Violet'e bir bakış attı. "Tabii ki. O leydi benim ikiz kardeşim." "İkiziniz mi? Yüce Tanrım! Tanrı işlerini öyle gizemli bir şekilde yapıyor ki sizin gibi iki mükemmel kişiyi yaratmış."

Kalbini durduracak bir gülümsemeyle o beyaz dişlerini gösterdi, çekiciliğinin gücü onu bir çift sıcak kol gibi sarmalıyordu. Bir anlığına, ona karşılık verip bu görünmez sarılışa kendini bıraktığını hissetti.

Birden silkindi. Bu olmayacak, diye düşündü. Hayır, bu hiç de olmayacak. Ona kızgın olması gerekirken, o basit bir söz dizisiyle ve gülümsemeyle erime noktasına gelmişti

Tek bir çözüm yolu vardı.

Darragh O'Brien gitmeliydi.

"Kardeşim bir düştür."

"Öyle mi?"

"Bu da sizin neden başka bir yerde daha rahat olacağınız konusunda yeterli bir açıklama. Görüyorsunuz ki siz ve diğer konuklar farklı kulvarlardasınız."

O'Brien kollarını göğsünde birleştirdi. "Öyle mi?"

Jeannette yerini değiştirdi. Gözlerinde alevlenen küçümsemeden dolayı sinirlenmişti. Bu duyguyu kovalayarak, ileriye doğru atılıverdi.

"Dürüst olmaya çalışıyorum. Kuzen Cuthbert iyi niyetlidir ama bu gece sizi davet etmemiş olması gerekiyordu. Bu gece buraya gelen insanlar yüksek sosyeteden, her ne kadar pek çoğu taşra sosyetesine olsalar da."

O'Brien'in gözlerindeki ışık dondu, buzlu bir havuz kadar soğuktu. "Söylediğiniz şeye İrlanda'yı eklemeyi unutmayın."

"Ne?"

"İrlanda, İrlanda taşra sosyetesine, yoksa hangi ülkede bulunduğunuzu unuttunuz mu? Konuklarının onlar hakkında gerçekte neler düşündüğünü, onları taşra halkından başka bir şey olarak düşünmediğini öğrenirlerse nasıl hissedeceklerini merak ediyorum."

"Ben öyle bir şey..."

"Gerek de kalmadı, ses tonunuz söyledi. Bir leydi olabilirsiniz, Leydi Jeannette, fakat küstah bir züppenin tekisiniz. Kibirli tavırlarınız Londra'da ilgi görebilir, ama burada işe yaramaz. Beni istediğiniz kadar buraya uymayan biri olarak görebilirsiniz ama bu gece burada olan insanları sizin tanıdığınızdan çok daha iyi tanıyorum. Şimdi, diğer genç leydilerden birini dansa kaldıracam. Umarım bunu bir hakaret olarak algılamaz."

Soğuk bir reverans yapıp, uzaklaştı.

Yüce Tanrım! Bu hiç de iyi olmamıştı. Hem ona hakaret edip kızdırmıştı hem de gitmesini sağlayamamıştı. Ve gerçekten de, sözlerinin sertliği doğru olmadıklarını göstermezdi. O bir mimardı ve orta sınıftandı; Jeannette'nin dünyasında orta sınıftan mimarlar lord ve leydilerle, duk ve düşeslerle, en azından sosyal ortamlarda el sıkışmazlardı

O küstah biri değildi, onun sınıfındaki bir leydinin olması gerektiğinden daha fazla değildi. Onu nasıl böyle bir şeyle suçlayabilirdi? Soylu bir aileden geliyor ve elit bir kesimde büyümüş olması onu küstah biri yapmazdı. Öyle biri olmuş olsaydı, bu geceki eğlenceyi asla planlamazdı. Haut Ton standartlarında, bu akşam burada olan çok sayıdaki insan Londra'daki her zamanki arkadaş grubu tarafından tolere edilebilirdi. Bu tür kısıtlamalar altında, bir yemek partisi bile imkansız olurdu.

Derin bir nefes aldı ve omuzlarındaki gergin kaslarını rahatlatmaya çalıştı. Yelpazesini açtı ve kızarmış yüzüne doğru hızlıca salladı.

Müziyenler yerlerini geçtiler ve enstrümanlarını aldılar. Birkaç deneme notası çaldıktan sonra, konuklara yeni bir dansın başlamak üzere olduğunu işaretini verdiler. Büyük bir hevesle, çiftler pistte yerlerini almaya başladılar.

Kendisinden yaşça çok büyük olan kum rengi saçlara sahip ismini tam olarak hatırlayamadığı dul bir adam, Jeannette'in erken saatlerde vadettiği dansı etmek için gelmişti. Reverans yapıp bir kolunu uzattı. Jeannette elini, adet gereği onun koluna uzattı. Kendisini bir sonraki dans için piste almasına izin verdi.

İki sıra dansçı hazır bekliyordu, erkekler bir sırada kadınlar diğerindeydi. Hareketli bir müzik tüm odayı kapladı. Dans adımlarını ezbere bildiği için Jeannette dans hareketleri eşi ile onu bir araya getirip sonra da ayırırken, onunla nazik ve anlamsız küçük konuşmalar yapmayı oldukça kolay bulmuştu. Yine de dans ederken ve konuşurlarken, düşünceleri başka bir yerdeydi. Darragh O'Brien'in birkaç adım uzaklıkta olan uzun, oldukça erkeksi olan vücudundaydı.

Onu görmezden gelmek için elinden geleni yapmıştı ama bakışları sürekli ona doğru çekiliyordu. Güzelce dans ediyordu, büyüleyici keskin bir incelik ve yeteneklilikle hareket ediyordu. Böyle güzel dans edebiliyor olması hiç de adil değildi. Neden beceriksizin teki olup da dansın karmaşık adımlarını karıştırıp da eşinin zavallı ayak parmaklarını falan ezmiyordu? Tam aksine, kızın zevkten ağzı kulaklarına varmıştı.

Hoş kıyafetine rağmen, hareketlerinin onun ne kadar da köylü olduğunu göstermesi ve buradan birisi değilmiş gibi gözükmesi gerekiyordu. Ama hareketleri eşinin yanında yürürken, tam da buraya ait olduğunu gösterirmiş gibi, hiç de kaba görünmüyordu. Hiçbir çaba göstermeksizin, tüm odayı etkisi altına almış, oradaki tüm erkekleri gölgede bırakmıştı. Ardından tam da Jeannette'in önünde durmuştu, büyük eli onun daha küçük elini kavramıştı ve dansın hareketleri onları bir araya getirmişti. Birkaç saniye

boyunca, ikisinin bakışları birbirine kenetlendiğinde zaman yavaşladı, etkisi tepeden tırnağa bir heyecan fırtınasına dönüştü. Jeannette'in dudakları uzun nefessiz bir solukla aralandı. Ardından O'Brien dans gereği, diğer kız tarafından çekilip alınarak diğer tarafa gitti.

Jeannette'in vücudu, sanki O'Brien onun eldivenli eline dokununca çok daha fazlasını yapmış gibi zonklamıştı. Yanlış bir adım attı ve neredeyse kendisini rezil edecekti ama bir şekilde dengesini yeniden sağladı.

Dansın geri kalan kısmı boyunca dansa sadece almış olduğu katı eğitimi sayesinde devam edebildi. Müzik sonunda bittiğinde rahat bir nefes aldı. Eşi dans pistinden ayrılırken ona eşlik etti, ama Violet ve Eliza'nın yanına dönmek yerine, adamdan kendisini içki masasına götürmesini istedi. Kendini kibarca ondan kurtararak bekledi, O'Brien'in kendisine yaklaşıp yaklaşmayacağını merak ediyordu. Önceki konuşmalarına rağmen belki bir dahaki dans için dans etmeyi teklif edebilirdi.

Ama tam tersine, odanın karşısında durdu, son dansı ettiği koyu saçlı genç kızla konuşuyordu. Güldü, keyfinin sesi Jeannette'in sırtına bir dizi tırnak gibi batıyordu. Kız kıkırdadı ve başıyla onayladı, o yılışık yeşil gözlerinde yıldızlar parladı.

Bu kadar komik olan de neydi? Jeannette onları izlerken dişlerini sıktı. Topukları üzerinde dönerek, arkasını dönüp kendisini Darragh O'Brien'i gözüünün önünden uzaklaştırmaya zorladı.

Başka bir genç kızla dans edip flört etmesini neden umursuyordu ki? İsteddiği bütün kızlarla oynayabilirdi, umurunda bile değildi.

Bu kadar fazla boş yere üzülme yeterdi. Bu onun partisiydi ve eğlenecekti, bu onu öldürecek olsa bile.

Başını kaldırdı, odanın karşı tarafında ona bakan, kendisinden yaşça çok da büyük olmayan genç bir adamı fark etti. Jeannette'a bakıp gülümsedi ve o da adamı şöyle bir gözden geçirip gülümseyerek karşılık verdi.

Bundan cesaret alan adam, patlıcan rengi yeleğini ardından da siyah ceketinin kollarını çekiştirdi ve savaşa hazırlanan bir adam gibi ona yöneldi. Reverans yaptı, sarı saçlarının bir lülesi alnına düştü. "İyi akşamlar, Leydi Jeannette. Neil Kirby. Açılış sırasında tanışmıştık."

"Evet, tabii, Bay Kirby. Bu akşam ikinci kez yaşadığım bir şeref," dedi gülümseyerek.

Adam da ona gülümsedi, bir sıra düzgün diş göstererek. "Ehem, acaba bir sonraki dansı bana lütfeder misiniz?"

Bir sonraki dans yemek dansıydı. Bu da demek oluyordu ki, hem dansa onunla kalkacaktı hem de yandaki yemek salonundaki açık büfe yemek boyunca da ona eşlik edecekti.

Görgü kuralları bunu kabul etmesi gerektiğini söylüyordu. Kişisel eğilimi ise reddetmesini söylüyordu. Ama makul hiçbir bahanesi yoktu, ev sahipliği görevleri bile bu noktada formalite olarak kalıyordu. Neil Kirby'nin kahverengi gözleri ve genç, cezbedici yüzüne bakıp, ona acımaya karar verdi. Son derece iyi olan genç bir adam gibi gözüküyordu, kolay elde edilebilir ve çaba göstermeden eğlendirilebilir bir adam. Ayaklarına kapana-rak yalvaran yeni biri. Darmadağın olmuş duygularını hafifletecek türden bir teselli.

O'Brien onu görmezden gelmeye devam edebilirdi. Onun dikkatine ihtiyacı yoktu.

Talihsiz gence en baş döndürücü gülümsemesiyle döndü, adamın o an sanki göz alıcı bir ışık görmüşçesine ona hayranlıkla bakakalıpını izledi.

"Teşekkür ederim, bayım," dedi. "Benim için bir zevktir."

Darragh kendini azarlıyordu, bu baloya hiç gelmemiş olmalıydı. Dünyadaki en büyük aptal olduğunu biliyordu.

Aslında katılmayacaktı, akşam Lawrence'ın çalışma odasına gitmeden önce fikrini neredeyse bin kere değiştirmişti. Boğa-

zındaki derinin ilk katmanını yakacak kadar sert olan bir kadeh İrlanda viskisinin ardından endişelenmişti ve üzerinde çok düşünmüştü, konu üzerinde düşünürken, arkadaşının güzel İran halısının üzerinde volta atıp durmuştu.

Geçen hafta, Merriweather onu davet ettiğinde, Darragh bunu hemen reddedecekti. Kırgınlıktan değil de gururundan. Davetiyelerde Bay ve Bayan Merriweather yazıyor olabilirdi ama partiyi Jeannette düzenlemişti. Resmi davetiyelerden bir tanesi bile O'Brien'a yazılıp gönderilmemişti. Gözden kaçmıştır, demişti Merriweather, Darragh'ın isminin konuk listesinden çıkarıldığını fark ettiğinde.

Seksen kilometre çevresindeki herkes ama herkes davet edilmişti. Lawrence bile o kartlardan bir tane almıştı, arkadaşının ismi Jeannette'in o nazik ve güzel yazan elleriyle yazılmıştı. Ama Lawrence üç haftadır iş için Dublin'deydi. Balodan haberi yoktu. Lawrence'ın haberi olsaydı, arkadaşı Darragh'ı uyarmış ve Leydi Jeannette'in cazibesine bu kadar hafta boyunca dayan-dığı için onu tebrik etmiş olurdu.

"Neden kendini tehlikeye atasın ki?" derdi, Darragh özgürlüğüne kavuşmak üzereyken.

Evet, neden kendini tehlikeye atacaktı ki?

Şimdiye yola çıkmak için hazırlanmış olurdu, ülkenin batısına, kardeşlerinin yanına gidiyor olurdu. Çantalarının yarısını hazırlamışken, bir parça kağıt almak için aşağıya inmiş ve Lawrence'ın masasının üzerinde duran davetiyeyi görmüştü. Bunu gördüğünde Merriweather'ın teklifini yeniden düşünmüştü.

Ama işte buradaydı, uzak durmuş olması gerektiğini biliyordu. Ama onu yeniden görmek eski arzularını geri getirmişti, Jeannette Rose Brantford daha önce hiçbir kadının yapmadığı kadar onu cezbediyordu. Siren sesi kadar çılgın ve çekici olan güzelliğinin onu çağırması için onun olduğu tarafa doğru bakması bile gerekmiyordu.

Onu dans pistinde tutan tek şey saf İrlandalı gururuydu, kollarında sadece bir tek kadının olmasını istemesine rağmen onu diğer kadınlarla dans ettiren gururu.

Jeannette'in, havalı bir gencin kolunda yemek odasına gidişini izlemişti, genç adam sersemlemişti ve kesinlikle kendi kulvarının dışındaydı. Darragh bütün dikkatini yemeğe götürdüğü genç leydiye ve masalarındaki diğer üç çift vermeye için elinden geleni yapmıştı. Lezzetli rosto ve tereyağlı istakoz lokmalarının arasında, sohbet kulaklarında yavaş bir tonla vızıldıyordu, bakışları sık sık odanın karşısına, Jeannette'in olduğu tarafa çekiliyordu.

Jeannette.

İsmi aklına, kanunsuz bir uğultu gibi fısıldadı. Ritmi kanının damarlarında daha hızlı ve sıcak akmasına neden oldu. Onu görmek, kadınlı erkekli bir grubun içinde olmaması gereken yerlerini ağrıtmaya yetiyordu. Diğer erkeklerin favorisi olan dar pantolonlardan giymemiş olduğu için mutluydu. Aksi takdirde kendisini yarı tahrik olmuş durumunun kanıtını saklamak için eli ayağına dolaşmış bir halde bulacaktı. Sandalyesini döndürdü ve arzularının kötü yanlarına karşı mücadele etti.

O kendini beğenmiş konuşması ve dar kafalı varsayımlarıyla, Jeannette onun kalbini kırmıştı. Acaba onunla ilgili gerçekleri, özellikle de unvanını bilseydi, ne söylerdi ve yapardı?

Ama bu kadar zamandır onu kızdırmasına rağmen, Jeannette onu önceden olduğundan daha da çok büyülemişti. Atışmalarını ve birlikte geçirdikleri zamanı özlemişti. Cilveli şakalaşmalarını özlemişti. Özellikle de en çok, öpüşmelerini özlemişti – her türlü tehlikeye degebilecek olan o tehlikeli, tatlı, yasaklı öpüşmelerini.

Bu düşünceler karşısında başını salladı. Eziyetli işler delisi, işte bu tam da kendisiydi. Geçen iki ay boyunca her ne kadar onu aklından silmeye çalışsa da, çaresizce başarısız olmuştu.

Kendisini ondan uzak tutmaya çalıştığı doğruydu, ama zihnen de olsa her gün onunlaydı. Jeannette çalışırken onu izliyor-

du, Darragh'ın bir parçası işleriyle uğraşırken onun bir bakışını yakalama umuduyla hep tetikteydi. Onun o kadife yumuşaklığındaki sesinin umulmadık mırıltısını duymayı bekliyordu. Sanki bir koridordan ya da açık bir pencereden cümlelerinin sesini yakalayabilecekmiş gibi gözünü kapatıyordu. Bir insanın avucunda nadir ve değerli bir kelebeği tutarken gösterdiği ilginin tadını çıkarıyordu.

Bu akşam Lawrence'in evinden ayrılırken, kendine partiye ondan uzaklaşacağını ve arkasına pişmanlıkla dönüp bakmayacağını kanıtlamak için gideceğini söylemişti. Aklındaki hatıraların canlanması ve onu yeniden görmesi, bu kıvılcımı tamamen söndürmüştü.

Kanıtladığı tek şey kendisinin ne kadar da koca bir aptal olduğuydu – alev iki taraf için de söndürülmekten oldukça uzaktaydı. Jeannette onu önemsemiyor olduğunu iddia ediyor olabilirdi ama gösterdiğinden çok daha fazlasını hissettiği açıktı, yoksa onun hayatından çıkıp gidişi duygularını bu kadar da incitmiş olmazdı. Aralarındaki kıvılcım şiddetli bir fırtınanın öncesinde havayı kıvılcımlandıran bir elektrik gibi sıcıyordu. Hatta artık elektriğin gücünü bile hissedebiliyordu, sanki aralarında gerilmiş olan görünmez bir ip vardı da ikisini baştan çıkarmaları için çekiştiriyordu.

Masasını paylaştığı o çocukla ne yaptığını sanıyordu o? Bu çocukla ilgileniyor olamazdı herhalde?

Darragh, Jeannette'in bardağını kaldırıp da bir yudum şampanya içmeden önce gencin söylemiş olduğu bir şeyi başıyla onayladığını ve gülümsediğini gördü. Dudaklarının soğuk şarabın tadı ile ısıldığını ve nemlendiğini görünce neredeyse sesli bir şekilde inleyecekti.

Jeannette olağanüstüydü, şahaneydi. Güzel beyaz elbisesi içinde ay ışığı gibi parlıyordu, altın rengi saçları kulaklarının etrafında kıvrılmış bir şekilde zarifçe tepede toplanmıştı. Saçlarını aşağıya inmiş şekilde görmek daha çok hoşuna giderdi. Gevşek

ve taranmış şekilde, çıplak omuzları etrafında ipek bir kumaş gibi akışını görmek.

Kalçasında duran yumruğu daha da sıkılaştı. Etkisini hisseden tek erkek o değildi, zavallı aptal çocuk da besbelli büyüüne kapılmıştı ve Jeannette onu bir kenara attığında kalbinde bırakacağı acıdan haberi yoktu.

Darragh'ın kalbi ise acıklı, alaycı bir sıkışma hissetti, onu tehlikeye karşı uyarıyordu.

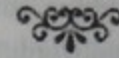
Biraz akıllı olmuş olsaydı, şu anda hemen kalkar, uyduruk bir bahane bulup, çıkıp giderdi. Bağlarını koparırdı. Bu anlamsız, umutsuz çekimi sonsuza dek bitirirdi. Böylece, sabah kalktığı anda planladığı gibi yola çıkar ve bütün İrlanda'yla aralarına mesafe koyardı.

Ama bunun yerine oturdu. Yedi. Konuştu. Onun olduğu tarafa bakmamak için elinden geleni yaptı, en azından dakikada bir ya da iki kereden fazla olmamasını sağladı.

Sonunda yemek bitti. Herkes balo salonuna geri döndü. Oraya gittiğinde, Darragh reverans yaptı ve yemek yediği genç leydiye teşekkür etti, adını hatırlayamadığı için utanç duymuştu.

Görev tamamlanmıştı, odanın içinde Jeannette'ı aradı, fakat orada değildi. Daha da fazla bir dikkatle bakınca gördü ki genç adam da orada değildi.

On İki

Genç Bay Kirby oyuna gelmişti.

Jeannette onun oyuna geldiğini biliyordu – aksi takdirde yemekte nasıl beş bardak şampanya içmiş olabilirdi ki? Fakat içkiye rağmen, yeterince zararsız görünüyordu. O kadar zararsızdı ki, Jeannette yürümenin içkinin etkisini geçireceğini düşünerek, gezinti teklif ettiğinde, evin yeni yakasına yapacağı gezintisinde ona eşlik etmekte hiçbir sakınca görmemişti.

Jeannette'in ailesi neredeyse kutlamayı kaçıracaktı. Yemek bittiğinde, Violet Jeannette'in kulağına yukarı çıkıp yatmak istediğini mırıldanmıştı. Eliza da yukarı çıkmak istemişti, yine hayal kırıklığı ile sonlanmış olan bir akşamdan daha kurtulmak istiyordu. Beylere gelince, Adrian karısını sağ salim yatağına yatırmak ve geri dönüp son bir bahçıvanlık konuşması daha dinlemeyi planladığını söylemişti. Kit ise başka bir çekici esmer güzeliyle dans pistinde eğleniyordu.

Jeannette de orada olabilirdi, ayakları uyuşuncaya kadar dans edebilirdi, Darragh O'Brien'in orada bulunmaya devam eden varlığıyla ilgilenmiyordu. Düşündüğünün aksine, diğer konuklar

onu göz kamaştırıcı buluyorlardı, özellikle de bayan konuklar. Saatlerce onun odada flört etmesini ve havasını atmasını izledikten sonra, Jeannette oradan uzaklaşmak ihtiyacı hissetti.

Adam yaptıklarından hiç de pişman değildi ve bununla övünecek kadar da utanmazdı. Yemekte ona eşlik eden kızıl kafalı uzun boylu kadının ona söylediği şeylere sık sık gülüyordu. Kirby'nin at yarışı ve golfle ilgili saçma sapan eleştirilerini yarım kulakla dinlerken – sanki başka bir konuyla ilgilenmek gibi bir ihtimali vardı da – katlanılmaz derecede uzun olan yemek boyunca gözü gizlice O'Brien'daydı.

Ne cüretle O'Brien bu gece buraya gelebilmiş ve eğlencesini altüst edebilmişti. Nasıl da birkaç adım ötesine oturabilmiş ve sanki o yokmuş gibi davranabiliyordu!

Neyse ki birkaç saat sonra gitmiş olacaktı. Sonsuza kadar gitmiş olacaktı ve Jeannette bundan memnuniyet duyacaktı.

Değil mi?

Perişanlık içindeki nefesini dışarı verişini zapt ederek, az ışıklandırılmış olan seraya bir göz attı. Ortam ılık ve nemliydi, dışarıdaki soğuk gece havası camla çevrili odayı sanki ısrarcı bir sevgilinin kucaklayışı gibi sıkıştırıyordu. Yemyeşil bitkiler mümkün olan her doğrultuda etrafa saçılmışlardı.

Kirby'den kendisine balo salonuna geri dönerken eşlik etmesini istemek için ona doğru döndü. Ama daha cümleler ağzından çıkamadan, Kirby onu aniden kendisine sertçe çekti ve ağzını onun kine yapıştırdı.

Jeannette ciyakladı, sert bir şekilde onu ittirdi, onun o sulu, sarhoş öpücüklerinden kurtulmak için başını çevirdi. Nefesi Jeannette'nin yüzünde sert, şarap kokulu bir rüzgar gibi esiyordu. Bumunu buruşturarak, onu kendisinden uzaklaştırmak için daha fazla çaba gösterdi.

"Bay Kirby, buna hemen bir son verin," diyerek onu azarladi.

Kirby onu duymazdan geldi, şevkli eller dokunmaya hakkı olmayan yerlerinde dolaşıyordu. *Aman Tanrım*, diye düşündü kurtul-

mak için kıvranırken. Ahtapotlar ve onların sekiz uzun bacaklarını duymuştu ama daha önce kendisini hiç böyle bir yaratığın pençelerinde bulmamıştı. Görünüşe göre, alkol Kirby'e fazladan birkaç kol büyütüp böyle ani bir cesaret patlaması için yardım etmişti.

"Bay Kirby, beni duymadınız mı? Beni bırakmanızı söyledim!"

Kirby'nin nemli dudakları yanaklarını yalarken ve ardından kollarına saldırırken ürperdi ve onu ittirdi. Bu hareketi kendisini kurtarmakta başarısız olunca, ayağını kaldırdı ve ayağını sertçe yere vurdu ve topuğunu var gücüyle ayağının üstüne geçirdi.

Bu kez ciyaklayan Kirby olmuştu, yaralı bir köpek yavrusu gibi bağırmıştı. Onu kendisine çekişiyle aynı hızda onu serbest bıraktı, birkaç yalpalayan adımla geriye doğru sendeledi. Dengesini sağlamaya çalışırken, yakındaki bir çalılığa uzanıp tuttu ve bir avuç dolusu yaprağı kopardı.

Sallanarak ama ayakları üzerinde durarak, ona yaralı bir bakış fırlattı. "Bunu neden yaptın?"

"Seni üzerimden alabilmek için, aptal şey." İğrenmiş bir şekilde, ıslanmış yanaklarını eliyle sildi. "Bunu bir daha asla yapma."

Kirby gözünü kırpıştırdı, yüzüne kafası karışmış bir ifade geldi. "Ama seni öpmemi istedin."

"Bunu kesinlikle istemedim."

"Evet, istedin. O zaman ne diye benimle buraya gelmek istedin ki?"

"Hava almak için, sen kaygan on kollu bir yılan balığı gibi bana sarkıntılık edesin diye değil. Siz, Bay Kirby, tiksindirici bir şekilde sarhoşsunuz ve aklınız başınızda değil. Bu yüzden de, bu centilmenlik dışı davranışı affedeceğim. Şimdi partiye dönün."

Alt dudağını büzdü. "Ama ben partiye dönmek istemiyorum." Duraksadı, kötü niyetli bir bakış attı. "Sizsiz olmaz."

"Gidin, bayım. Hemen." Kapıya doğru buyurgan bir şekilde parmağını uzattı.

Kendisine söyleneni yerine getiren bir çocuk gibi sallanmadan önce fısıltıyla anlaşılmaz bir şeyler söylendi. İki adım atıp durdu ve midesini tuttu. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Hiç de şaşırmadım," diye onu aşağıladı. "Fazla hoşgörünün sonu böyle olur."

Yanaklarını şişirerek ofladı. "Gerçekten iyi hissetmiyorum. Sanırım kusacağım."

Ona daha yakından baktı, benzinin solduğunu ve alnında sıralanan ter tanelerini fark etti. En son kardeşi Darrin'i böyle çok içmiş halde bu şekilde görmüştü. Sonunda pek de iyi şeyler olmamıştı.

"Yüce Tanrım, sakın buraya kusayım falan deme."

Hiç vakit kaybetmeden, dirseğinden onu tuttuğu gibi küçük camlı kapıya doğru çekti. Tokmağı çevirip, kapıyı açtı ve Kirby'i acımasızca dışarı attı. Birkaç adım atıp, şaşırp kaldı. Saniyeler sonra, birkaç adım uzağındaki kısa bir çalılığa doğru koşmaya başladı.

Tiksintiyle yüzünü buruşturarak, arkasından kapıyı kapattı, kilidi sertçe çevirdi. *Aptal adam*, diye düşündü, iki büklüm olmuş şekilde onu gördüğünde. Şiddetli bir şekilde öğürdüğünü gördü ve kafasını çevirdi. Arkasını döndü, geçirdiği bu zor durumun çirkin seslerini onu çevreleyen kalın camın bastırıyor olmasına şükretti.

Uzun bir süre geçmeden, evine giden uzun yola çıkabilme umuduyla arabasını bulma arayışı içinde süründüğünü gördü.

Ace mi aptal, diye düşündü, ondan kurtulduğuna rahatlamıştı.

Ama dürüst olmak gerekirse, bu gece aptal olan tek kişi o değildi. İlk başta kendisi Kirby ile buraya geldiği için büyük bir aptallık etmişti, özellikle de onu çok genç biri olarak düşünüp ilk başta geçici bir eğlence olarak görmüş olduğu için. Görünüşe bakılırsa, bütün bu köy havası onun muhakeme yeteneğini bulandırmıştı.

Sesli bir nefes vererek, balo salonuna dönmesi gerektiğine karar verdi. Üzerine göz gezdirerek, elbisesini kontrol etti ve Kirby'nin onu öpmek için yaptığı sarhoş hamleden kaynaklanan

bir eğrilik olup olmadığını kontrol etti. Bir parça kumaşın katlandığını görünce, onu parmağıyla düzeltmeye çalıştı.

"Delilleri ortadan mı kaldırıyorsunuz?" Gölgelerin içinden derin bir erkek sesi ona meydan okuyordu, dışarıdan bakıldığında müzikal ritimli bir şarkı gibi gelmesine rağmen kadifemsi ses tonu çelik gibi sertti.

Aksanı olmasa da, konuşanın kim olduğunu anlamıştı. Hemen başını çevirdi, sessiz karanlığın içinden çıkıp gelirken, bakışları Darragh O'Brien ile çarpıştı.

Doğruldu, kalbi göğsünün altında sert bir şekilde çarpı. "Burada ne arıyorsun? Bitkilerin arasında pusu kurmuş şekilde ne kadar zamandır orada duruyorsun?"

Darragh'ın dudakları keyifsiz bir şekilde hafifçe gülümsedi. "Uzun süredir değil. Aslına bakarsanız, daha yeni geldim. Fakat hâlâ sorumu cevaplamadınız."

"Bu bir soru muydu? Bunu bana yapılan bir suçlama olarak düşünmüştüm."

Darragh başını çevirdi, inceleyen gözlerle etrafı gözledi. "Soru ya da suçlama, pek de fark etmez. Nerede?"

Kızgınlık ya da gururundan, aptalı oynamaya karar verdi. "Kim?"

"Kim olduğunu biliyorsun. Şu açık renk saçlı genç adam, hani şu kaçamak yapmak için buraya kolunda geldiğin genç adam. Sinipleri bozuldu ve kaçtı değil mi? Yoksa öpücükleri çok kötüydü de onu başından mı attın?"

Jeannette kızdı, O'Brien'in şüphelerinin yakın olmasından endişelendi. "Buraya kaçamak yapmak için gelmedim. Fakat gelmiş bile olsam, bu seni hiç mi hiç ilgilendirmez."

Darragh avuçlarını dar kalçalarının üzerine koydu. "Ah, o zaman öpücükleri o kadar kötüydü yani. Yine de ağzı süt kokan birisi olduğunu düşünürsek, şaşırmak ya da hayal kırıklığına uğramak hakkın sayılır. Böyle yasak kışkırtmaların keyfini çıkarmak gibi bir arzun varsa, bir çocuğa razı olmamalıydın. Gerçek bir erkeğe gelmeliydin."

Jeannette bir kahkaha patlattı. "Sizin gibi bir erkek, sanırım." Darragh yakınlaştı, ona doğru eğildi, karanlık, güçlü ve mik-natis gibi çekiciydi. "Bu gece balo salonunda size layık hiçbir erkek gözüme çarpmadı."

Jeannette'in ayaklarının ortası terliklerinin içinde karıncalandı, sinir uçları sanki elektrik verilmiş gibi karıncalandı. Aylardan sonra ilk defa, onunla karşı karşıya geldiği zamandan bu yana, kendisini hayat dolu ve son derece canlı hissetmişti.

Duruşunu korudu, kalbindeki çılgın çarpışa rağmen oldukça sakindi. "Bunu duymak hoşuna gitmeyecek belki ama o erkek siz de değilsiniz. Bu gece siz gelmeden önce, sizin varlığınızı bile unutmuştum."

Gözleri sinirle parladı. "Öyle mi, küçük hanım?"

İleri doğru tehditkar bir adım attı, bakışlarıyla onu esir aldı. "Ya da belki de yalan söylüyorsunuz? Ne kadar uğraşmış olursanız olsun beni unutmayı bir türlü başaramadığınız gerçeğini saklamak için yalan söylüyorsunuzdur. Asıl gerçek beni düşündüğünüz, düşlediğiniz ve özlediğinizken, bunu kendinize bile itiraf etmekten utanıyorsunuz."

Hava ciğerlerine hücum etti, dizleri tehlikeli bir biçimde çözüldü. "Saçmalamayın. Siz bu zamana kadar baş belasından başka bir şey olmadınız. Kurtulmak istediğim, çok büyük, çok can sıkıcı ve sinir bozucu bir baş belası."

Aralarında bir adımlık mesafe kalıncaya kadar Darragh yakınlaştı, Jeannette'in burnu onun o temiz erkeksi kokusuyla dolmuştu, kuvvetli bir gelgitin şiddeti gibi yayılan sıcaklık ve güç.

"Baş belasıym, öyle mi?" dedi. "Bildğim kadarıyla, baş belaları arı gibi sokan, diken gibi batan ve hayatından çıkarılmaları çok zor olan insanlardır. Oysa ben ara sıra bahse giren bir adamım ve bahse girerim ki ben bir türlü benden kurtulmak istemediğiniz bir baş belasıym."

Sesi fısıltıya dönüştü, kısık ve baştan çıkarıcı. Bakışları Jeannette'in yüzünde gezindi, dolandı ve dudaklarında takılıp kaldı. "Öyle mi, Leydi Jeannette. Akılınızdan tamamen çıktım mı? Yoksa şu anda bile orada mıyım, terbiyeli hiçbir leydinin hissettiğini itiraf etmemesi gereken yerlerinizi mi ağrıtıyorum?"

Jeannette nefes nefese kaldı, sıcak nemli hava neredeyse nefes alamayıp boğulmasına neden olacaktı. Onu nefessiz bırakan ve başını döndüren hava. Fakat neden? Darragh mı yoksa alacağı bir sonraki nefes mi? Ve neden birdenbire ikisi de devam eden varlığı için bu kadar önemli bir hal almıştı?

"Neden buradasınız?" diye mırıldandı. "Son görüşmemizden bu yana çok uzun bir zaman geçmiş olmasına rağmen neden beni arıyorsunuz? Belki de unutamamış olan sizsinizdir. Beni bir türlü aklından çıkaramayan belki de sizsiniz. Gerçek bu mu? Bana kapılıp aklınızdan çıkaramadınız mı?"

Çenesi gerildi, ikisinin de gözleri birbirine kilitlendi, ikisi de gözlerini ayıramıyordu.

Jeannette'in dudakları aralandı.

Darragh'ın göz kapakları kapandı.

Ve ardından bilinçsiz bir şekilde, bir araya geldiler. Darragh Jeannette'in dudaklarını vahşi bir şekilde aldığı anda Jeannette inledi, Darragh'ın kolları ona çarpıyordu, tutku aralarında için için yanan bir alev gibi patlarken Jeannette'i kucakladı.

Arzu bütün vücudunu sardı, yaktı, bütün düşünceleri ve dikkati ona dokunma, onu tatma ve onun da kendisine aynısını yapması ihtiyacıyla eridi. Kollarını kaldırdı, parmaklarını büyük bir arayış içinde kalın dalgalı ipek saçlarında kaydırды. Jeannette başını çekip de Darragh'ın dilini ağzının içine davet etmek için ağzını açtığı anda inledi.

Darragh onunla oynuyor, bu tutkulu baştan çıkarma ve zevk savaşını sürdürüyordu. Ardından, aynısını kendisine yapmasına izin verdi. Dişlerinin şeklini keşfetmesine izin verdi. Çok yumu-

şak olan iç yanaklarının üzerinde dilinin ucunu kaydırmasına izin verdi. Her bir karanlık, ıslak, lezzetli tadı ve dokusunu keşfetmenin tehlikeli heyecanında kendisini kaybetmesine izin verdi. Tüm vücudunda şeytani bir rüzgar gibi dalgalanan mükemmel duyguyu tatmasına izin verdi.

Eğer Jeannette onun öpücüklerinin hatırasının abartılmış ya da şişirilmiş olduğunu düşünseydi, dokunuş konusundaki inkar edilemez yeteneği tarafından sersemlemiş ve gözleri kamaşmış bir şekilde hemen hatasını fark ederdi.

Fakat çok geçmeden, öpüşmeleri ikisi için de yeterli olmama-ya başladı, yaşayabilecekleri çok daha büyük bir cinsel zevk için bu daha bir başlangıçtı. Dokunuşlarını iğrenç bulduğu Kirby'nin aksine, Darragh cephesinden gelen tüm okşayış ve kucaklayışı memnuniyetle karşılıyordu. Yetenekli elleri vücudunda dolaşıyordu. Kayan elleri Jeannette'in boynunda, dudaklarındaydı. Sırtındaki narin yerlerin üzerinde, onu yarı çılgına çeviren ve bütün vücuduna işkence eden nazik okşayışını sürdürdü.

Jeannette büküldü ve boğazından yavaş bir mırıltı çıkardı, daha da yakınlaşmak için çaba gösteriyordu. Darragh yardım etmek için eğildi, onu yukarı kaldırmak üzere avuçlarını Jeannette'in kalçalarına koydu, Jeannette'in kasığını kalçasının altında demir gibi sert bir şekilde gerilen aletin üzerine yerleştirdi.

Darragh inledi ve ihtiyaçla titredi, çok büyük bir hata yaptığını biliyordu. Düzensiz bir nefes aldı, onu kendisine daha da sıkı bastırmaktan alıkoyamadı. Yavaşça sarstı, Jeannette'in, ereksiyonunu, açlığını hissetmesine izin verdi. Böyle sert bir cinsel hareketin Jeannette'i şaşırtıp, vazgeçirip geçirmeyeceğini merak etti.

Aksine Jeannette sıkıca sarıldı, sanki Darragh lezzetli bir yemekmiş de aylardır bir lokma yemek yememiş kadar açmış gibi onu öpmeye devam ediyordu.

Darragh buna bir son vermeliydi, düzgün düşünemiyordu. İşler tamamen ve felaket derecesinde yoldan çıkmadan onu kendinden

uzaklaştırmalıydı. Ama Yüce Tanrım, onu ne kadar da çok istiyordu. Eteklerini fırlatıp atmayı ve sert bacaklarını beline dolmasını nasıl da istiyordu. Kendi kalçalarını açıp, mutluluk ikisini de sarısına kadar içine tekrar tekrar girip çıkmayı istiyordu.

Bekledi. Duyarlı olan bir kısmı Jeannette'in bu çılgınlığa bir son vermesi ve kendisini bırakmasını sağlaması için dua ediyordu. Şeytani kısmı ise onu cesaretlendiriyordu, o tatlı göğüslerinden birini eline alması ve ucuyla avucunun içinde sertleşip yükselinceye kadar oynaması için ikna etmeye çalışıyordu.

Titredi, içindeki şeytanlara karşı mücadele etti ve onu bırakmaya hazırlandı. Sonra Jeannette inledi, beline hücum eden, onun zonklamasına ve ağrımalarına neden olan bir sesle. Jeannette'in kolları boynuna dolandı ve sıkıca sarıldı, ağzını ısırtıyor, dilini emiyor ve başını döndürüyordu. Kuru bir orman parçasında serbest kalan bir ateş gibi aklındaki son mantıklı düşünceleri de yakıp kavurmuştu.

İçgüdüsel olarak, Jeannette'i yakındaki ahşap bir masaya taşıdı, birkaç boş kil saksıyı köşeye yuvarladı. Tahta yüzeyin üzerinde çıkardıkları çatırtı sesi duyulmadı. Onu masaya yatırdı, eteklerini kaldırdı, böylece Jeannette'in bacaklarını araladı ve kendisini yerleştirdi. Uzandı, bedenini saldı, Jeannette'in göğüslerini dokunuşlarına maruz bırakmak için aceleyle narin kumaşı yırtıp parçaladı.

Jeannette mırıldandı, kafası karışmış gibi kaskatı kesildi. Darragh onu yeniden öptü, kelimenin tam anlamıyla nefesini kesen ıslak, açgözlü bir öpüştü. Görünüşe göre onunki de kesilmişti, çünkü içinde az da olsa kalmış olan kendini tutma isteği de hızlı ve ateşli bir şekilde ölmüştü. Jeannette'in vücudunu son bir kez kendine çekti, o muhteşem yuvarlak göğüslerini, onları bekleyen ellerine bıraktı. Uzun ve yoğun bir dakika boyunca onları sıkı ve ardından ellerinin yerine ağzını yerleştirdi.

Jeannette'in göğüs ucu sertti, açgözlü şekilde dolaşan dilinin altında boncuk gibi büzüldü. Darragh etiyile oynadı, huzursuz, tatmin olmamış bir istek içinde onları emerken, uçlarının yönünü değiştirdi. Jeannette bir elini kaldırdı, saç derisini ovuşturdu, parmaklarını saçlarında gezdirdi, Darragh diğer göğse geçerken apaçık bir memnuniyetle inledi.

Jeannette Darragh'ın yanağına vurdu, Darragh onun üstüne çıktığında, tamamen coşmuştu. Darragh'ın çenesi cesaretlendirici eli altında çalışıyordu. Darragh'ın ağzı tenine karşı saf bir mucizeydi. Başı çınılıyordu, tam olarak anlamlandıramadığı ya da sorgulamak gibi bir isteği olmadığı ateşli bir bulanıklık içinde kaybolmuştu.

Masum değildi, daha önceden de kendisine dokunulmuştu. Ama bunun gibi değil, böyle kanını damarlarında hızlıca akıtan ya da yakan bir şekilde değil, kalbini böylece hızla çarptıran ve göğsünden dışarı fırlayacağından korkutan bir şekilde değil.

Titredi, yeni ve hünerli dokunuşlarıyla istedikten dakikalar sonra Jeannette'in de isteği haline gelen, her okşayışına, her türlü istek ve küçük hevesine Jeannette kendisini teslim ediyordu. Gözleri kapandı, başı geriye düştü, boynu solmuş bir çiçek sapı gibi zayıftı.

Darragh hâlâ göğsünü emiyordu, kuvvetli kollarından biri Jeannette'ı tutmak için arkasındaydı. Boştaki eli ise baldırı ve dizi üzerinde geziniyordu ve sonra buruş buruş olmuş elbisesinin altına kaydı. Devam etti, çıplak bacağının biri üzerinde elini uzun, yumuşak bir okşayışla kaydırdı. Parmakları daha yukarılara çıkarken, kasları tamamen onun merhametine kalmış bir şekilde titredi.

Darragh en hassas etini aralayıp, bir parmağını Jeannette'in vücudunun arzuyla ağladığı yere kaydırırken, Jeannette'in başı yukarı kalktı ve gözleri açıldı. Genişliğini artırmak için bir parmağını daha ekleyerek içinde darbeler gerçekleştirirken soluğu kesildi.

Ve ardından dünya, Darragh'ın eli, ağzı, dokunuşu ve emrine kalmış şekilde daraldı. Başparmağını hareket ettirdi, başparmağını Jeannette'in en hassas yerlerine sürttü, ardından göğüs ucunun birini ısırdı.

Jeannette çığlık attı, şiddetle titredi. Daha önce yaşamış olmadığı kadar muhteşem olan bir zevk, içine hücum etti. Darragh'ın ellerinde ıslandığını hissetti, dakikalar sonra parmaklarını çektiğinde utandı.

Yüzüstü bırakılmak, tehlike içinde olmak gibi bir endişesi yoktu. Darragh Jeannette'ı üzerinde oturduğu masanın köşesine kadar çekti, doğruldu ve pantolonunun düğmelerine uzandı. Aceleyle arayıp bularak birini açtı. Birisinin konuştuğunu, ayak seslerinin seranın duvarlarında yankılandığını duyduğunda, ikincisini açıyordu.

"Sizi temin ederim, beyler, *Epidendrum nocturnum*'un kokusu gecenin bu saatinde buraya gelip görme zahmetine katlanmaya değer."

Beyninin uzak bir yerinde, hayal meyal Jeannette de duymuş, kuzeninin sesini tanımıştı.

Darragh da bunu duymuş olmalıydı ki Jeannette'in karşısında donakalmıştı. Bakıştılar, korku dolu bakışları birbirine kenetlendiğinde, Jeannette her şey için çok ama çok geç olduğunu biliyordu.

"Bu taraftan. Bence bu çok hoşunuza... Yüce Tanrım!" Bertie'nin haykırışı serada silah sesi gibi yankılandı. O ve arkasındaki bir grup beyefendi de aniden durdular.

Darragh'ın omzunun üzerinden Jeannette bir düzine gözle karşılaştı. Loş ışıktaki bile, ifadelerini okuyabiliyordu; şoke olmuşlardı. Bu eğlence ve tutkuyu onaylamama ifadelerini görebiliyordu.

İçlerinden üç yüz çok tanıdıktı. Kuzen Cuthbert, ağzı sudan çıkmış bir balık gibi çırpınıyordu, yanakları kuş üzümü kadar kırmızıydı. Kit

Winter'ın ise gözleri şaşkınlık ve hayretin karışımı bir ifade taşıyordu. Ve Adrian, uzun ve korkutucu, çetin bir savaş alanı titreyişi oluşturan suçlayıcı bir hoşnutsuzluk ile vücudu kaskatı kesilmişti.

Jeannette kımıldamaya çalıştı, umutsuzca ortadan yok olmak gibi bir gücü olmasını diledi. Fakat vücudu itaat etmeyi reddetti, sanki bacakları taşa dönüşmüştü. Sızlanarak başını Darragh'ın omzunun arkasına gömdü.

Buna karşılık olarak, Darragh harekete geçti ve Jeannette'ı masadan kaldırdı. Çabucak ve düzgün bir şekilde, eteklerini bacaklarını örtecek şekilde çekti, ardından vücudunu görünmesini engelleyecek bir açıya döndürdü. Koruyucu son bir hamleyle, gece ceketini açtı ve Jeannette'ın üstüne çekti, Jeannette'ın üstünü başını düzeltmesine imkan verdi.

Odaya büyük bir sessizlik yayıldı.

"Sayın Merriweather, bize etkileyici bir şov vadetmiştiniz ve belirtmeliyim ki kesinlikle bizi hayal kırıklığına uğratmadınız," dedi oradaki beylerden biri. "Yine de söylemeliyim ki orkideleriniz bu duruma kıyasla sönük kaldılar."

Adamların çoğu kıkırdadı, diğerleri de eldivenli elleri arkasında utançlarını gizlemek için öksürdüler.

"Orkidelerden bahsetmişken, kuzen." Adrian yumuşak ama acımasız bir ses tonuyla araya girdi. "Neden tura devam etmiyoruz? Burada göreceğimiz başka bir şey kalmadı."

Cuthbert boğazını temizledi ve ruhani bir halden uyanmış gibi ayaklarını sürüdü. "Evet, evet, çok haklısın, kesinlikle. Hımm, evet beyler. Orkideler şu tarafta."

Cuthbert Yüksek Bahçıvanlık Birliği üyeleri arkadaşlarına el işaretiyle yeri gösterdi, kollarını büyük olasılıkla orada oyalanmayı tercih edecek olan, gruptan ayrılmış haldeki bir çift adamı toplamak için açtı. Ayak sesleri taş zeminde yankılandı, beraberinde mırıldaşma ve fısıldaşmalarla yavaş yavaş ikisi de yok olana kadar yürüdüler.

Hepsi gidince yalnızca Adrian döndü.

Jeannette gizli bir bakış attı, eniştesinin yüzündeki ifade karşısında zorlukla yutkundu. Cesaretinin son kalıntılarını da toplayarak, Darragh'ın koruyucu kucaklamasından dışarı bir adım atmaya çalıştı. Fakat Darragh buna izin vermedi, en azından temelli izin vermedi, onunla birlikte durumla yüzleşmek için ellerini Jeannette'ın kollarına kenetledi.

"Bir de benim, ayırt etmeksizin herkesle çok fazla flört etmemden dolayı bir skandal çıkaracağım endişeleniyordun," dedi Kit Adrian'a. "Şu an pek bir erdemli görünüyorsun değil mi?"

Adrian kardeşine bakmak için başını çevirdi. "Sen hâlâ burada ne yapıyorsun? Niye diğerleri ile birlikte gitmedin?"

Kit sert bir bakış fırlattı. "Hiç de görmek istemediğim bir avuç çiçeğe bakmak için mi? Teşekkür ederim ama hayır. Hatırlarsan, kolumdan tuttuğun gibi beni buraya çekip getiren sendin."

"Kızgın bir baba tarafından yakalanmanın eşliğinde olduğun gerçeğini göz önüne alırsak, içler acısı bir zorunluluktu."

Kit titredi, yüzündeki ifade masumaneydi. "Lydia'nın babası aşırı tepki gösteriyordu, ben sadece biraz temiz hava almak için dışarı çıkarmıştım, çünkü odanın sıcak olduğunu söylemişti."

"Öyle bir ısıttın ki öfkesini soğutmak yarım saat sürdü öyle mi?"

"Bazı kadınlar kızgın mizaçlıdır."

Adrian canı acımış gibi gözlerini kapattı. "Yeter. Artık gidelim."

"Pekala, ama sen de çok aksisin, bunu biliyor musun? Vi ile bunun hakkında konuşmam lazım, nasılsa o hamile genç bir kadın."

"Violet'i rahat bırak ve yatağına git."

"Dediğim gibi. Aksisin." Jeannette ve Darragh'a halden anlayan bir bakış fırlattı ve dönüp gitti.

Jeannette yutkundu, boğazı sanki İspanyol Engizisyonu'nda sorguya çekilmek üzereymiş gibi gerildi.

Tam aksine, Adrian ile yüzleşmesi gerekiyordu, her koşul altında yerin dibine girecekti. Özellikle de ikisi arasındaki geçmiş göz önünde bulundurunca.

Bekledi, kollarını göğsünde kınayan bir tavırla birleştirdi. "Peki, söyleyecek hiçbir şeyin yok mu? Daha İngiltere'ye bile dönmedin ve yine bir skandala imza attın."

Jeannette ağzını açtı, tek bir kelime edemedi. Ne söyleyebilirdi ki? Kendisini haklı gösteremeyeceği bir şekilde yakalanmasını haklı çıkaracak hiçbir açıklaması yoktu. Aklını hayal edemeyeceği kadar kaybetmiş durumdaydı, neyin yeri ve zamanı olduğuna dair bütün bildiklerini unutturacak kadar derin bir arzusunun kollarındaydı. Daha da kötüsü, en aşağılayıcı durumdayken yakalanmıştı ve bu onu geri döndürülemez bir hale sokmuştu. Bu olayın şöhreti ya da geleceği bakımından ne anlama geleceği konusunda düşünmek bile istemiyordu. Olasılıklar korkudan titremesine neden oldu.

Bir şey söylemeyince, Adrian Darragh'a nemrut bir bakış fırlattı. "Peki ya siz, bayım? Söyleyecek bir şeyiniz var mı yoksa siz de dilinizi yuttunuz mu?"

"Evet, var, ayrıca bir adım da var. Darragh O'Brien." Elini uzattı. "Peki siz?"

Adrian, Darragh'ın sunduğu eli sıkamak için hiçbir çaba göstermedi. "Raeburn. Raeburn Dükü. Bu leydinin kardeşiyim."

"Eniştem," diye düzeltti Jeannette, sessizliğini bozarak.

Adrian başını salladı. "Çok doğru, eniştenim. Enişten ve ailenin en yakın erkek üyesi olarak, sanırım bu durumla ilgilenmek benim görevim."

Jeannette kaşını çatı. "İlgilenmek derken?"

"Şerefini tehlikeye attın, Jeannette. Tamamen ve herkesin gözü önünde, bu işi yoluna koymak için gerekli adımlar gecikmeden atılmalı. Bu şartlar altında ne kadar mümkün olursa."

Jeannette Adrian'ın Darragh'a öfkeyle bakışını izledi, iki adamın gözleri aynı seviyedeydi. Dimdik ve azimli, uzunluk ve güç bakımından neredeyse birbirlerine denktiler. Darragh'ın vücut yapısı daha zayıf ve çelimsiz, daha akrobatikti. Adrian'ın omuzları daha geniş, göğsü daha ağırdı. Fakat bir kavga olsa, ikisinin de var güçleriyle mücadele edeceklerine emindi. Kazananın kim olacağı belli olmazdı.

Fakat Adrian bir kavgaya tutuşamayacak kadar medeniydi. En azından öyle olduğunu varsayıyordu, Londra'dayken Jackson Boks Salonu'na gidip kazandığı zamanlar olmuştu. İçgüdüsel olarak Darragh'ın bu kadar da kibar olmayacağını biliyordu. Yıllar boyunca, büyük olasılıkla sokaklarda dövülmüştü, çıplak el kemiklerine ve saf İrlanda dayanıklılığına güvenmişti. Onu durdurmak istercesine elinin içinde olduğu elini sıkı. Fakat endişelenmesine gerek yoktu, iki adam da o anki göz düellosundan oldukça memnun görünüyorlardı.

Adrian çenesini sıkı. "Sizi yarın dokuz gibi bekliyor olacağım. Tam dokuzda, tamam mı?"

Darragh başıyla onayladı. "Dokuzda."

"Dokuz? Dokuzda ne olacak?" diye sordu Jeannette. "İkiniz kavga falan etmeyeceksiniz."

Adrian Jeannette'a baktı. "Merak etme. Kavga falan olmayacak. En azından şartları kabul ettiği sürece."

Kıyametin yaklaştığı hissi göğsüne bir iğne gibi saplandı. "Ne şartları?"

"Evlilik sözleşmenizin şartları, tabii ki."

"E-evlilik mi!" diye haykırdı. "O'Brien'i mi kastediyorsun? Ama ben onunla evlenemem."

Aniden Darragh'ın avucunun içinde olan avucunu fark edince, sanki eli yanmış gibi elini çekti. Ardından bunu pekiştirmek için tek ve dramatik bir adım atarak aralarına mesafe koydu.

Darragh üzgün bir şekilde kaşını kaldırdı ama yorum yapmadı.

"Korkarım ki, Jeannette," dedi Adrian. "Şu durumda pek de seçme şansın yok. Kaderin daha önceden de olduğu gibi, terbiye

sınırlarını aşmayı ve bu adamla yaptığım şeyi yapmayı seçtiğin an belirlenmiş oldu.”

“Buradan şunu da anlıyoruz ki, Lord Christopher da bu gece terbiye sınırlarını aştı.”

“Belki de, ama fark şu ki o yakalanmadı.”

Jeannette yutkundu, midesine acı bir su indi. “Ama O’Brien ile evlenemem. O bir beyefendi bile değil. O bir *mimar*.”

Darragh derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. “Gerçeği göz önünde bulundurursak, aslında ben de bir...”

“Eğer onunla evlenirsem, bu her şeyi mahveder,” diye inledi, Darragh’ın cümlesinin sonunu n gelmesini beklemeden. “Benim Londra’ya dönmem gerekiyor. Sosyetedeki yerimi geri almam lazım. Bir dükle evlenmem lazım.”

Adrian başını salladı, inanamayarak. “O zaman bir kez daha görüyoruz ki böyle bir şeyin olma şansını ortadan kaldırmış bulunuyorsun. Hiçbir erkek, dük ya da başkası, artık seni istemez. Bay O’Brien tek ümidin.” Bir nefes aldı, ses tonu yumuşuyordu. “Yüce Tanrım, Jeannette, sen bile şu durumun farkındasın.”

“Ama...”

“Aması maması yok.” Adrian ona sert bir bakış attı, sonra O’Brien’a döndü. “Evet bayım, siz ne diyordunuz?”

Darragh kollarını birleştirdi, ince bedeni kavgadan çekinmeyen bir şekil aldı. “Hiç, hiçbir şey. Sanırım söylenmesi gereken her şey söylendi.”

Jeannette ona bir bakış fırlattı, Darragh’ın alt çenesindeki gerginliği fark etti. Onunla evlenmek istemediğini söylediği için mi kızgındı? Onun da kendisiyle evlenmek istemediğine emindi. Fakat ortada az seçenek vardı, ikisi de bir kafesin içindeki bir çift kedi gibi tuzağa düşmüşlerdi.

Eğer Darragh sözünden dönmezse.

Belki de yarın Adrian ile buluşmamak konusunda ikna edebilmek için birkaç dakikalığına onu yalnız yakalayabilirdi. Belki de

Darragh evine dönerdi, böylece hem kendisini hem de onu ipten kurtarırdı. Ama onun kaçıp gitmesine izin verirse, kendisine ne olacaktı?

Mahvolacaktı, olacak olan buydu.

Yüksek Bahçıvanlık Birliği çenelerini mina kuşları gibi açacaklardı, dinleyen herkese bu fiyaskonun en ince detaylarını tekrar tekrar anlatacaklardı. Hikaye bitiş çizgisine ulaşan bir derbi atından çok daha hızlı bir şekilde Ton’a ulaşacaktı.

Kaderine razı olup da onunla evlenirse, hikaye bir süre sonra unutulurdu. Fakat bunu yaparsa, geri dönülemez şekilde Darragh ile evlenmiş olacaktı.

Neden onu öpmesine izin vermişti ki? Dokunmasına? Ona karşılık vermesini sağlayacak ne tür bir çılgınlık yaşamıştı?

Arzu.

Bu kelime hislerinin üzerinden bir okşayış gibi kayıp gitti, ona hâlâ o yatışmamış anıları hatırlattı. Bakışları yüzüne kaydı, yanaklarının sert yüzeyinin nazikçe onunkilere değişini, sıcaklığını hatırladı, lezzetli öpücüklerin ardından onun öpücüğünü yakaladığında ağzının kadifemsi sıcaklığını hatırladı.

Fakat evlilik için fiziksel ihtiyaçtan daha fazlası olmalıydı. Başka bir adamla sevginin eksikliğini para ve unvanla telafi edecekti. Ama Darragh ile ne zenginlik ne de mevki falan gelmeyecekti.

O zaman, ne gelecekti, sevgi mi? Ne sevgisi?

Darragh’ı sevebilir miydi? Sevebileceğinden gerçekten de korkuyordu, derinden ve çileli şekilde. Eğer kendisine bu tür duygulara yenik düşmesine izin verirse.

Onu sevmek istiyor muydu? Kesinlikle hayır.

Bu hassas duygular tarafından bir kez ihanete uğramıştı. Tekrar uğramaya niyeti yoktu. Bu da ona tek bir yol bırakıyordu, bu evlilikten kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. Bir gün daha avantajlı bir eş bulma olasılığını ortadan kaldırmadan önce.

Başlangıç olarak en kolay yolu seçebilirdi. Darragh ile konuşup onu bu evliliğe razı olmaktan vazgeçirebilirdi. Sonuçta, o bir beyefendi değildi, ailesinden gelen bir sorumluluk ve şeref kurallarına uymak gibi bir zorunluluğu yoktu.

"Her şeyin söylenmiş olduğunu düşünmüyorum," diye başladı, Darragh'ın son sözlerine cevaben. "Müsaade edersen, Raeburn, Bay O'Brien ile konuşmak istiyorum. Yalnız. O ve benim tartışmamız gereken meseleler var."

Adrian sert sert, bir Jeannette'a, bir de Darragh'a baktı. "Bu meseleler her ne ise, evliliğinizle ilgili ayarlamalar yapıldıktan sonra yarın konuşabilirsiniz. İkinizin de şaperonun* yardımı olmadan gerektiğinden fazla vakit geçirmiş olduğunuza inanıyorum."

Jeannette öfkelenildi. "Buraya geldiğimden bu yana hiç doğru düzgün bir şaperonum olmadı."

"Belki de sorun budur. Haydi, Jeannette. Hizmetçilerin merdivenlerinin olduğu taraftan odana kadar sana eşlik edeceğim, çünkü baloya dönmek gibi bir düşüncenin olmasından şüpheleniyorum."

Jeannette renginin solduğunu hissetti, dedikoduların konuklar arasında bir veba salgını gibi çoktan yayılmış olduğunu fark etti. Evet, belki de en iyisi merdivenlerden sıvışmaktı. Bu gece Darragh ile konuşamazsa, yarın Adrian ile görüşmeden önce belki onu yakalayabilirdi.

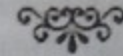
Meydan okur bir tavırla omuzlarını kaldırıp, Darragh'a döndü. Güvenen bir tonla, sesini bir fısıltıya dönüştürdü. "İkimiz konuşuncaya kadar, sakın bir şeye karar verme."

Darragh yüzüne birkaç sert çizgi yerleşmeden önce, anlaşılabilir bir bakış attı. Jeannette'ın eline uzandı, elini tutup reverans yaptı ve üstüne bir öpücük kondurdu. "Endişelenme, sevgilim. Sonunda her şey güzel olacak."

Jeannette karanlık gece ışıkları altında olsalar da Darragh'ın bir yaz günündeki gök gibi mavi olan gözlerine baktı ve bütün ruhuyla Darragh'ın haklı çıkması için dua etti.

* Genç kızla eşlik eden yaşlı kadın. (Çev. N.)

On Üç

Darragh ertesi sabah saat tam dokuzda oradaydı.

Dükün, evin arka tarafındaki küçük bir çalışma odasına gelmesini söyleyen talimatları bir uşakla bırakmış olması onu şaşırtmıştı. Odada buram buram erkek kokusu vardı. Ağır eski moda eşyalarla birlikte gelen ceviz kokusu ve duvardaki kuş resimleri ile oyunlar. Şömine yakılmamıştı, soğuk küllerin izleri vardı, deri ve eski sigara kokusu havada dolaşıyordu.

Darragh, buraya gelirken Jeannette cephesinde hiçbir hareketlilik görmemişti, kendisine onunla konuşmadan eniştesiyle konuşmamasını söylediği fısıltılı öğüdüne rağmen.

Zaten neyi tartışacaklardı ki? Yakalanmışlardı, olabilecek en açık şekilde. Yüce Tanrım, bütün o kalabalık içeri daldığında o, Jeannette'ın bacaklarının arasında durmuş, pantolonunun düğmelerini çekiştiriyordu. Ortaya koydukları sahnenin müstehcenliğini ancak hayal edebilirdi, sadece bir günahlar evine yakışacak bir şov olmuştu.

Ve yaptıkları şeyi bitirip bitirmemeleri fark etmiyordu, özellikle de öncesinde yaptıkları şeyleri düşününce. Jeannette artık resmen kirletilmişti ve onu kirleten de kendisiydi. İsteyerek ya da

istemeyerek, işleri yoluna koymak için onunla evlenmek zorundaydı. Aksini yapmayı düşünmesi onu onursuz bir adam yapardı.

Dün gece, her şey bittiğinde ve aklında o varken yatağına uzandığında, içine bir paniğin yayılmasını beklemişti. Derinlere yerleşecek ve hayatı boyunca Jeannette'a bağlanacak olma düşüncesiyle bağırsaklarını bozacak bir dehşet duygusu beklemişti.

Ama o duygu gelmemişti.

Aksine, yakında geri dönülemez şekilde Jeannette'in onun olacağı bilinciyle garip bir de memnuniyet ve beklenti hissetti. Onun karısı, hayatını sonuna kadar, koruyup sakınacağı, memnun edip kızdıracığı, el üstünde tutacağı karısı olacaktı.

Elinin üstünde duracak olan yüzüğüyle, sanki koskoca adam olmak yerine ilk yabancı yulaf tarlasını eken aceleci bir gençmiş gibi onu saran şiddetli arzularını tatmin edebilecekti. Yine de dün gece kontrolünü nasıl kaybedip de aklını tamamen yitirip ona oracıkta sahip olmaya niyetlendiğini tam olarak anlayamamıştı.

Belki de bir parçası umursamamıştı, riske girmeyi istemişti, ne olacaksa olacaktı, bunu dokunuşunun ateşi içerisinde yanabilmek için yapmıştı.

Ve de yanmıştı, hâlâ da yanıyordu.

Upuzun bir balayı planı yapmıştı, bir yatağa uzanıp he türlü açık seçik cinsel ilişkinin keyfini çıkarabilecekleri bir yer. Ama onu mihrap için dil döküp ikna etmesi lazımdı. Bu konuda başka seçeneği olmayabilirdi, ama bu Jeannette'in homurdanmadan teslim olacağı anlamına gelmiyordu.

Yeminler edilecekti, ardından şüphelerini ve korkularını dindirecekti.

Dönüp rafın birinde sıralanmış olan kitapların isimlerini inceledi. Çok vakit geçmeden, kapı açıldı.

Raeburn içeri girdi, geleneksel kesimli bisküvi rengi pantolonu, eski zamanlara ait beyaz çizgili gömlek ve mavi İspanyol ceketi ile

tepeden tırnağa bir İngiliz beyefendisi gibi görünüyordu. Darragh, dikiminin özel olduğuna, hatta Weston olduğuna bahse girebilirdi.

Darragh da bugün kıyafetine özen göstermişti, açık renkli deri pantolonu, altın rengi yelek, beyaz gömlek ve zarif kahverengi kaşeden bir ceket. Dükün aksine kravat takmaktan kaçınmıştı, iki gündür katlanmak zorunda kaldığı boynundaki o daraltıcı hisse daha fazla katlanmak istememişti. Kravatlardan nefret ederdi ve sadece çok resmi durumlarda takardı, mesela geçen gece gibi. Kravat yerine, bugün beyaz bir boyun atkısı seçmişti, boynunun etrafına camadan bağı ile güzelce bağlamıştı.

Raeburn odaya girdi, yine elini sıkmak için uzatmadı. Darragh bir kez daha elini uzatmak gibi bir hataya düşmedi ve ellerini iki yanında serbest bıraktı.

Jeannette'in eniştesi iyi tıraş edilmiş kasvetli yüzüne sert bir ifade takınmıştı. Son derece ciddi ve sıkıntılı.

"Görüşmemize gelme kararını sürdürdüğünüzü görmek beni rahatlattı," diye başladı Raeburn. "Sizin gibi adamlar hakkında bir bilgim yok, o yüzden bugün gelip gelmeyeceğinizden emin olamadım."

Darragh'in omuzları gerildi ve dikleşti. "Ben onurun ne demek olduğunu bilen bir adamım. Ve daha sizin ne tür bir adam olduğunuzu bilmediğim için, bir istisna yapıp bu sözü üzerime almayacağım. En azından bu seferlik."

Raeburn'un koyu gözlerine hafif bir saygı parıltısı geldi. "İkimiz de burada neden olduğunu biliyoruz. Detaylardan tekrar bahsetmeye gerek yok ve dürüst olmak gerekirse şu şartlar altında detaylardaki bahsetmek de istemiyorum. Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki, dün gece gördüğüm şey aklımda mümkün olduğunca silmek istediğim bir görüntü bıraktı."

Dük, odanın kuzey ucundaki büyük dikdörtgen masaya doğru ilerledi. Köşesine bir kalçasını yaslayıp, uzanıp masanın üstünden cam bir kağıt tutucu aldı. "Pekala, sanıyorum ki doğru olan şeyi yapıp, baldızıma talip olmak istiyorsun?"

"Evet, istiyorum."

Yarım bir nezaketle, Raeburn kağıt tutucuyla oynadı, yavaşça bir avucundan diğerine geçirdi. "Dün geceki uygunsuz davranışına rağmen, o kaliteli bir hanımefendidir."

Darragh'ın dudakları ironik bir sırıtişle aralandı. "Bunu ilk karşılaşmamızdan bu yana pek çok kere gösterdi."

"İkiniz nasıl tanıştınız? Sanırım bu evde. Siz Merriweather'ların mimarisiniz, anladığım kadarıyla. Yeni cephelerinin inşaatını yeni bitirdiniz. Çok iyi bir iş çıkarmış olduğunuzu söylemem gerek."

Darragh bu iltifatı başıyla kabul etti. "Evet, yeni inşaat bana ait. Leydi Jeannette ile ilişkimin detaylarından bahsetmem gerekirse, bunu anlatmak zorunda değilim. Bunlar leydi ve benim aramda olan özel meselelerdir ve hiç kimseyi, ekselansları, sizi bile ilgilendirmez."

Kağıt tutucu küre, Raeburn'un elinde duruyordu. "İkiniz de gördünüz ki dün gece hiç de sizin aranızda değildi, bu da bizi şu anki üzücü duruma getirdi. Peki, baldızımın ihtiyaçlarını nasıl karşılayacaksınız?"

Darragh dükün meydan okuyan bakışlarını kendi cesur bakışlarıyla karşıladı. "Yaşamını sürdürmek için gerekli şeylerin sıkıntısını çekmeyecek, bu yüzden bu konuda içiniz rahat olabilir."

"Beni endişelendiren sadece ihtiyaçlar değil. Jeannette istediği her şeye sahip olmaya alışkın bir kadın. Şanına yakışır bir lüks ve ayrıcalıklar içinde doğdu ve bundan başka şekilde de yaşamadı. Babası tarafından verilecek çeyiz önemsiz olabilir, eğer ona güveniyorsanız sizin için bir hayal kırıklığı olabilir. Wightbridge gerçekten bir beyefendidir, fakat parasını belki de gereğinden fazla serbestçe harcamaktan hoşlanıyor, yani ne demek istediğimi anladınız sanırım."

"At yarışı ve kumar masaları, değil mi?"

"Boş zamanında meşgul olduğu diğer şeylerin yanında, insanların ceplerini boşaltmak gibi kötü alışkanlıkları da var."

Raeburn nefes aldı, kağıt tutucusunu duyulur bir sesle masanın üstüne koydu. "İşte bu yüzden, Leydi Jeannette'a gelecekte rahat bir hayat garantisi verecek, aşırı olmayacak olan bir anlaşmaya varmaya karar verdim."

Dük Darragh'ın gözlerini fal taşı gibi açık bırakan bir anlaşmayı çabucak söyledi, Darragh'ı dükün ne kadar varlıklı olduğunu merak ettirecek bir hale soktu. Görünüşe göre, oldukça varlıklı. Soylulardan bile daha varlıklı, eğer bu mümkünse.

"Bahsettiğim anlaşma, yine de, bazı uyarıları da beraberinde getiriyor," diye devam etti Raeburn. "Para altı aylık miktara bölünecek ve görünürde paranın başında kontrol amaçlı siz olacaksınız. Ek olarak, burada ya da İngiltere'de uygun bir konuta da ihtiyacınız olacak, alım ya da inşaat için gerekli para da hazır olacak. Bu sözleşme leydinin ve benim adıma düzenlenecek tabii ki."

"Elbette," dedi Darragh sıkıdığı dişlerinin arasından. Kendi kazancı için, servetini saçıp savuran türden bir adam olduğunun ima edilmesi onu kızdırmıştı, ama dünyada Jeannette'in babası gibi olan pek çok adam da vardı. Kendisini rahatlatmaya çalıştı, dükün kendisini tanımadığının farkındaydı. Raeburn, sadece baldızına olabildiğince güvenli ve rahat koşulları sağlamaya çalışıyordu.

"Onun kocası olarak," diye devam etti dük, "bu birliktelikle yaşam şekli ve yükselen sosyal mevki bakımından yapılan düzenlemelerden faydalanacaksınız. Size gelecekte faydalı olabilecek pek çok bağlantım var, bir mimar olarak işiniz için ödeme kabul etmeye devam etmeniz gerekiyor olsa da. Leydi Jeannette'a iyi davranıldığı ve evlilik yürüdüğü sürece, yıllar geçtikçe belki bir de unvan gelebilir. Bir şövalyelik ya da belki de baronat payesi."

Darragh topukları üzerinde geriye fırladı, hakarete uğramıştı. "Bana teklif ettiğiniz şey bir rüşvet, ekselansları, bu unvan eğer birinin içinde ufacak da olsa bir gurur kalmışsa onu aşağılar. Ben böyle bir anlaşmayı kabul edecek kadar aşağılık bir adam olsay-

dım, eminim Leydi Jeannette kendisini aşağılık bir kocayla baş başa kalmış olarak bulurdu. Onun ellerine layık olmayan bir adamla. O yüzden bu konuda yapmış olduğunuz teklife ihtiyacım yok.”

Raeburn amirane bir şekilde kaşını kaldırdı. “İhtiyacınız yok mu? Belki teklifimde aşağılama görmüş olabilirsiniz ama Jeannette’ya iyi bakıldığına ilişkin en ufak şüpheyi ortadan kaldırmak için uğraşıyorum. Yasal olarak, kadınlar eşyadır, sahip oldukları bütün her şey evlilik yeminleri edildiği an yasalar altında kocasına geçer. Ben sadece onun ve birlikteliğiniz altında yetiyecek çocukların onun bir leydi olarak doğmasından gelen statüsüne uygun olacak bir şekilde korunması ve bakılmasını sağlamaya çalışıyorum.”

“Benim de istediğim bu. Ona karım olarak ve Tanrı’nın bize bağışlayacağı çocuklarımıza sağlayacağım yeterli şeylerden daha fazlasına sahip olduğumu söylediğimde bana inanın. Fakat belki de müsaade ederseniz öncelikle kendimi düzgün bir şekilde en baştan size tanıtmak isterim.”

Darragh iki adım öne yürüdü. “Yeni bir başlangıç yapalım mı, ekselansları? Adım Darragh Roderick O’Brien ve ben şu anki Mulholland Kontu’yum. Eğer sayısını istiyorsanız, on birinciyim. Ailemin soyu büyük İrlanda kralımız Brian Boru’nun kendisine kadar uzanan cesur erkekler ve kadınların soyundan gelmektedir. Country Clare’de büyük bir ev ve denizden çok da uzakta olmayan iyi bir arsamızın olduğu arazilerimiz mevcut. Sizin atalarınızdan çok daha uzun süredir ailemin elinde bulunuyor.”

Raeburn’un bakışlarına kilitlendi. “Geçen on yılımı ailemin servetini yeniden kazanmak için harcadım, bunu yaparken de hiç utanmadım. Leydi Jeannette’yi hayatının geri kalanı boyunca güzel elbiseler ve ipek çarşaf lar içinde tutmaya yetecek miktardan çok daha fazla paraya sahibim. Size nasıl bir koca olacağımı söyleyemem, çünkü daha önce hiç olmadım. Ama size şunu söy-

leyebilirim ki bu evliliğin gerçekleşmesini bütün kalbimle istiyorum ve kısa bir süre içinde leydinin de bu şekilde düşüneceğine eminim.”

“Eğer bunlar doğruysa,” dedi Raeburn. “O zaman bizi neden kandırdınız? Neden sahip olduğunuz tek şeyin bina tasarlamak ve inşa etmek olduğuna bizi inandırdınız?”

Darragh mahcup bir şekilde parmağını çenesine koydu. “Bunun sebebi Jeannette. Pek çok kez size kim olduğumu söylemeye çalıştım fakat bir şeyler söyleyemeden her seferinde sözümü kesti. Dün gece de aynısını yaptı. O çok inatçı bir hanım ve ne isterse onu düşünmeyi seçiyor. Ben de onun konuşmasına izin veriyordum.”

Raeburn’un yüzüne önce minik ardından büyük bir gülümseme yayıldı. Saniyeler sonra bir kahkaha patlattı.

“O zaman kızgın değilsiniz, değil mi?” diye sordu Darragh.

“Hiç de. Onu çok iyi tanımladınız. Huysuz. Gerçek ortaya çıktığında şaşırarak ve rahatlayacak sanırım?”

Darragh ikinci kez çenesini ovuşturdu. “O konuya gelince, ona bir süre söylememeyi tercih ederim, eğer siz de bunu bir sır olarak saklarsanız. Belki de bu büyük bir kandırmaca ama inanıyorum ki, her ne kadar durumumun yetersiz olduğuna inanıyor olsa da, benim için büyük bir sevgisi var. Bir kontes ve varlıklı biri olacağını öğrenmeden önce ikimize de bunu kanıtlama şansı istiyorum. Birkaç hafta bu oyun için yeterli zamanı bana verecektir. Benim için hassas duygular beslediğini kabul eder etmez, onun içini rahatlatacağım.”

Dükün kaşları kalktı. “Oynamak istediğiniz bu oyun oldukça tehlikeli. Ya yanılıyorsanız?”

Ya yanılıyorsa? Bunu düşününce, Jeannette’in onun için basit bir tutkudan daha fazlasını hissettiği konusunda kendini ikna etmede pek başarılı olamadı. Fakat daha fazlasını hissediyor olma-

lıydı. Dün gece filizlenen bir aşktan başka, her şeyi feda etmesi için onu ne ikna etmiş olabilirdi ki? Özellikle o çok değerli şöretini bırakıp da onun kollarına kendini bırakıp kaçamak yapmak için.

Belki de hareketleri fiziksel bir arzudan başka bir şeyden kaynaklanmıyordu, fakat Darragh öyle düşünmüyordu. Sosyal gösteriş içindeki bir kadın, kalbi az da olsa bağlanmadan geleceğini böyle aptalca tehlikeye atamazdı. Onu ne kadar sevdiğini öğrenmek oynaması gereken bir kumardı.

Evet, diye kendini ikna etti, şüphelerini bir kenara bıraktı, Jeannette onu seviyordu. Sadece bunu ona itiraf ettirmesi gerekiyordu – Darragh’a olduğu kadar kendisine de itiraf etmesi gerekiyordu.

“Hayır, yanılmıyorum,” dedi hissettiğinden daha fazla güven içerisinde. “O zaman, sessiz kalacağınız ve bana yeri ve zamanı geldiğinde kendi yöntemimle bunu açıklamam izin vereceğiniz konusunda anlaştık mı?”

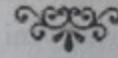
Dükün yüzüne bir gülümseme yayıldı, kahverengi gözleri bastırılmayan bir parıltı ile kırpıldı. “Jeannette’ı kandırmak mı? Durumu tersine çevirmek için ne güzel bir şans! Evet, gerçekten de, onunla evlenmek için sözümü ve iznimi aldın, tabii ki sonunda kaçmaya karar vermeyecekseniz.”

“Asla. Şartlar beni zorlamış olabilir ama kader mucizeler yaratmak konusunda farklı bir yöntemle sahip. Evlenmek zorunda olmasaydık bile, yine de karım olmasını isterdim.”

“O zaman,” dedi Raeburn, elini uzatarak, “o zaman ailemize hoş geldiniz, Lord Mulholland.”

“Darragh, ekselansları, Darragh demeniz yeterlidir.

On Dört

“Çok güzel görünüyorsun.”

Jeannette kardeşinin sözlerine cevap vermedi, kilisenin dar antrelerinin birinden diğerine yürürken yavaşladı. Elbisesine baktı, hayatının bu şaşırtıcı noktaya gelmesinde kendince önemli bir rol oynamış olan elbisesine baktı.

Uzun haftalar öncesinde, Darragh’ın kendisine verdiği elbiseydi, Darragh’a geri vermiş olduğu elbise.

Birkaç gün önce, Darragh elbiseyi kendisine geri vermiş, bu kez düğün hediyesi olarak, gözlerinde parlayan büyük bir içtenlikle bunu törende giymesini istemişti.

Beklenmedik hassas bir anına denk gelmişti ve sonrasında çok pişman olduğu bir şey yaparak, “Evet” demişti.

Ve sonrasında çok etkileyici bir gelinliğe dönüşmüştü. Ona ilk baktığı anki kadar güzeldi, elbise sanki kendisi için yapılmış gibiydi, zarif gül renkli ipek kumaş vücuduna tam olmuştu. Bir sıra beyaz gül ve yeşil yaprak işlemesi, elbiseyi romantik bir zarafete bürüten bir şekilde eteklerin ucunda uzanıyordu.

Keşke bugünkü tören gerçekten de sevinçli olsaydı.

Bunun farkına vararak, ellerini ani bir çırpınıyla salladı. "Ah, ben ne yapıyorum?"

Violet uzandı, Jeannette'in huzursuz ellerini kendi ellerinin içine aldı. "Durum neyi gerektiriyorsa onu yapıyorsun. Koridor-da yürüyüp birkaç dakika sonra Bay O'Brien ile evleneceksin. Yapabileceğin ve yapman gereken tek şey bu. Başka seçeneğin yok."

Sözcükler kulaklarında bir cenaze ayini gibi çınıladı. Darragh ile serada beraber yakalandıklarından bu yana beş gündür bu düğünün gerçekleşmesini engellemenin bir yolunu bulmak için çaresizce elinden geleni yapmıştı. Fakat günler geçmiş ve aklına hiçbir şey gelmemişti, doğan her yeni güneş telaşını arttırmıştı.

Ailesi de yardım etmemişti.

Görüşme sabahı odada yaptıkları ilk görüşmenin ardından, Darragh ve Adrian odayı gülererek ve çok iyi arkadaşlarmış gibi terk etmişlerdi. İlk başta dehşete düşmüş, sonra kızmıştı. Bu kadar çabuk nasıl da sıkı fıkı olmuşlardı? Adrian Darragh'ın soylu olmamasını hiç mi önemsemiyordu? Merriweather'ların mimarını aileye kabul etmekte bu kadar da hevesli olamazdı herhalde?

Ama görünüşe göre olabiliirdi.

Violet, Kit ve Eliza Darragh ile tanıştırılmıştı ve bu saçmalığın ardından, hepsi onun cazibesinin tuzağına düşmüşlerdi. İlk öğlenin sonunda, o ve Darragh sanki zorunluluktan değil de kendi istekleriyle nişanlanmış gibiydiler. Sadece Jeannette ve kuzeni bu durum karşısında daha az coşkuluydu.

Merriweather'lar, özellikle de ne zaman Jeannette'in yakınına gelse yüzü kızarıp sinirlenen Kuzen Cuthbert, Jeannette'a bakmaya dayanamıyorlardı. Wilda kibar olmak için elinden geleni yapıyordu, ama Jeannette'a gösterdiği o her zamanki sıcaklık sanki kaybolmuştu.

Ve gerçekten de hangi birini bunun için suçlayabiliirdi ki? Akrabalarını en kötü şekilde utandırmıştı. Bu evlilikle şöhretini

yeniden düzeltebilecek olmasına rağmen, bu skandalın en muzip detayları kolay kolay ortadan kaybolmayacaktı. Londra'dakinin aksine, bu büyüklükteki skandallar bu ülkede çok sık olmazdı.

O ve Darragh'a gelince, ikisi de konuşmak için çok az zaman bulabilmişlerdi. Jeannette'in, Adrian ile konuşmadan önce onun yolunu kesme planı boşa çıkmıştı, çünkü Betsy onun uyuyakalmasına izin vermişti. Giyinip, aşağı indiğinde, her şey için çok geçti, iki adam çoktan kapalı kapılar ardındaydı.

Darragh'ın özel bir konuşma için yanına geleceği umuduyla beklemişti. Ama tam tersine, yanına, kardeşi ve Eliza yanındayken gelmişti.

"O zaman evleniyoruz," demişti sanki kaçınılmaz bir sonmuş gibi ve tartışacak başka bir şey kalmamış gibi. Tartışmak istemişti ama diğerlerinin önünde bunu yapmak istememişti. Onları dışarı göndermeden, Darragh hemen Dublin'e gidip özel bir izin alacağını duyurmuştu. Döner dönmez de, evleneceklerini açıklamıştı.

Jeannette bu kadar acele şekilde evlenme fikri karşısında tereddüt etmişti ama diğer herkes işin içine burnunu sokmuş ve ikisinin bir an önce evlenmeleri konusunda hem fikir olmuşlardı. Aksi bir durumun skandalı sadece daha da uzatacağını ve beraberinde daha fazla dedikoduya, suçlamaya ve utanca davetiye çıkaracağını söylemişlerdi.

Ve işte burada aslında gelinlik olmayan bir gelinlik içindeydi ve asla evlenmek niyetinde olmadığı bir adamla geri dönülemez bir şekilde evleniyordu. Her ne kadar bu adam ne zaman ona dokunsa, kalp atışlarını hızlandırıyor ve dizlerinin bağını çözüyor olsa da. Duygularını karmakarışık etse de, onu önce bir yabancısı gibi çileden çıkarıp, ardından kahkaha atmasına sebep oluyor olsa da. Onunla geçirilecek bir hayat kolay olmayacaktı. Ama sıkıcı da olmayacaktı.

Violet, sanki Jeannette'in düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi bir bakış attı. Belki de okuyabiliyordu, ne de olsa ikizlerdi. "Bay O'Brien'a karşı bir şeyler hissettiğin apaçık ortada, bugünkü acele düğünün sebebini düşünürsek. Ve bu istenmeyen şartlara rağmen, o iyi bir adam gibi gözüküyor. Adrian bana ondan son derece etkilendiğini söyledi."

"Belki Adrian etkilenmiştir ama o adamla evlenecek olan kendisi değil. Ailesinden ve arkadaşlarından vazgeçmesi ve başka bir sınıra gitmesi istenen kendisi değil."

"İrlanda'nın sınırı mı var?" diye sordu Violet, gözlerinde alaycı bir parıltı vardı.

"İngiltere'ye kıyasla var! O'Brien balayımız için beni batıda yabancıların arasındaki evine götürmek istiyor. Kuzen Wilda bile oranın, nüfusun yarısının İngilizce bile konuşmadığı, yabani bir yer olduğunu söyledi. Seninle Surrey'e evimize gitmem gerekiyordu."

İkizi ona acıklı bir bakış attı.

"Ah, Violet, bu düğünü gerçekleştiremem," dedi Jeannette, korkusunu gözlerinde, sesinde belli ederek. "Bana yardım etmen lazım. Yeminleri, anne ve babama haber vermeye yetecek kadar ertelememiz lazım. Eminim ki neler olduğunu öğrenir öğrenmez, bana yardım etmek isteyeceklerdir. Bu durumu çözmenin daha az geri dönülmez bir yolunu bulana kadar."

Gözlerini eğdi, bembeyaz sateni inceledi. "Onları bir kez daha utandırdığımı biliyorum ama bu tamamen benim suçum değildi. Darragh beni baştan çıkardı. Ben... Basit bir öpücüğün ne kadar ileri gidebileceğini, iş işten geçene kadar fark edemedim."

Kardeşi dışarı fırlamış karnına bir elini koydu. "Yani onun hovarda biri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, diyorum ki o..." Sesi kısıldı, Söylemeye çalıştığı şeyin tam olarak ne olduğunda karar vermeye çalıştı. Boğazında-

ki düğümü yutarak devam etti. "Onun bir kızın aklını başından alacak kendine has bir yöntemi var. Bana serada yaklaşan oydu. Neden suçu üstlenmesi gereken kişinin ben olduğumu anlayamıyorum."

"Onur ve iffet konuları olduğunda suçu üstlenenler hep kadınlar olur. Ama sevinmelisin ki, Jeannette, Darragh seninle evlenip şöhretini kurtaracak kadar onurlu bir adam." Violet bir an tereddüt etti, alnına hafif bir kırışıklık geldi. "Tabii eğer beni baştan çıkardı derken, seni buna zorladığımı kastetmiyorsan. Seni zorlamadı, değil mi?"

Kaçış yolu buydu, kardeşinin sempatisi ve desteğini kazanmanın yolu buydu. Ve böylece özgürlüğünü de. Eğer Violet Darragh'ın ona tecavüz etmeye çalıştığına inanırsa, bir kargaşa çıkması bile kardeşinin onun yanında yer alıp düğünü durdurmasına engel olamazdı.

Fakat yalan söylemek için ağzını açarken, tereddüt etti, sözcükler dışarı çıkmayı reddediyordu. Darragh'ın suçu ne olursa olsun, ne kadar dik başlı ve zalim, saygısız ve bazen de buyurgan olursa olsun, o asla bir kadını böyle bir şeye zorlayacak türden bir adam değildi.

Bir kere, böyle bir şeye ihtiyacı yoktu. O'Brien gibi erkekler, kadınları, çiçeklerin arıları cezbetmesi gibi etkilerlerdi. Darragh'ın sessiz sakin kalıp da, dudaklarında cesaretlendirici bir gülümseme olan alımlı bir kızın onu gelip bulacağından şüpheliydi.

Bir diğer sebep de, onun kendinden daha küçük ya da zayıf bir şeye zarar veremeyecek kadar son derece düzgün bir adam olmasıydı. Bu şey bir kadın, bir çocuk ya da bir hayvan olabilirdi.

Şayet yalan söyleyip tecavüz ettiğini söylerse, onun büyük bir şok ve hayal kırıklığı içinde ne kadar da incineceğini düşündü. Böyle korkunç bir yalan söylerse, vicdanı hayatının geri kalanı

boyunca onu rahat bırakmazdı. Bu yüzden, bir araya gelmeleri konusunda korkuyor olsa da, bu kadar alçak bir kaçış yoluna başvurmazdı.

Omuzları düştü. "Hayır, beni zorlamadı. Yaptıklarına kendi rızamla karşılık verdim."

"O zaman korkarım ki yapılacak başka bir şey yok," dedi Violet. "İkinizin evlenmesi lazım. Şimdi, eğer hazırsan, törene devam etmemiz gerekiyor."

"Ama ya annemle babam? Böyle bir adım atmadan önce onlara danışmamız gerekiyor. Düğünü bugün yapmak yerine, erteleyebilir ve planladığımız gibi İngiltere'ye dönebiliriz. Gidince, onlardan özür dilerim. Bana yardım edebilirsiniz. Seni bir kere dinlemişlerdi. Bir kez daha dinleyeceklerinden eminim."

Violet'in yüzüne pişman bir teslimiyet ifadesi geldi. "Ne yazık ki, dinlemeyeceklerinden eminim. Seni eve almaları için neler yaptığımı tahmin bile edemezsin. Ve şimdi bu yeni skandalla... Ah, Jeannette, yararı yok. Ve eve evlenmeden dönersen, söylemeye çekiniyorum ama ailemiz seni reddedebilir."

Jeannette derin bir nefes aldı, ardından hemen şokun etkisinden kurtuldu. "Öyle bir şey yapmazlar, saçmalama. Annem ve babam her zaman bana düşkün olmuşlardır, bunu en iyi sen bilirsin. Sadece abartıyorsun, o kadar."

"Abartmıyorum. Babam her şey için homurdanıp, dırıldır eder, bu yüzden babamın gerçek duyguları konusunda yorum yapamam. Ama anneme gelince, yaptığımız şeyi öğrendiğinde, daha önce onu hiç öyle görmediğim kadar üzölmüşü. O olaydan bu yana içine kapandı. Parasız biriyle düğün yaptığını öğrenmek yeterince zor olacak. Ama namusunun kirlendiğini ve bundan sorumlu olan adamla evlenmek gibi bir isteğin olmadığını duyarlarsa..."

Violet sustu, titredi. "Üzgünüm ama Bay O'Brien ile evlenmek ve bu işi halletmek zorundasın. İstesem bile, bu kez seninle

yer değiştiremem, son anda kaçmak gibi bir imkanın yok. Onunla evlenmezsen, ailemize düzeltilemez bir utanç getirmiş olacaksın. Bu kez ne Adrian'ın ne de benim seni koruyamayacak olduğumuz bir utanç, özellikle de şu anda kendi problemlerimiz varken.

"Toplumdan dışlanırsın," diye devam etti Violet, "sonra sana ne olur bilmiyorum. Bizimle yaşayabilirsin, sanırım, Adrian izin verirse tabii. Yoksa tek başına kalırsın ve korkarım bunlar olur. Kimse seni dadı olarak bile almaz."

Jeannette keskin bir homurtu çıkardı. "İstemiyorum da."

"... bu da sana başka çare bırakmıyor. Belki birisinin şeyi olmak zorunda bile kalabilirsin..." Violet sustu, belli ki sinirlenmişti.

"Birinin metresi, söyleyeceğin şey bu muydu?"

İkizi ona baktı, Violet üzgün ama ciddi. "Kaderine boyun eğ, Jeannette ve mutlu olmak için elinden geleni yap. Karı koca olduğunuzda, bence O'Brien ile ne kadar iyi anlaştığınıza şaşıracaksınız."

"Ya anlaşılmazsak?" Jeannette'in içi bu ihtimal karşısında daraldı. Doğruyu söylemek gerekirse, o ve Darragh birbirlerini çok az tanıyorlardı ve ortak noktaları da çok azdı. Ya bu farklılıklar, kendilerini bir ömür boyu bağlanmış olarak bulduklarında, azalmak yerine çoğalırlarsa?

Kuşkularını kardeşine yüksek sesle tekrar etti.

Violet'in dudaklarında nazik bir gülümse belirdi. "Ah, ama aranızda gerçek bir tutku var, pek çok çiftin övünç duymadığı bir şey, özellikle de bizim seviyemizdekiler. Ve bir de sana bakışı var, senin fark etmediğini düşündüğü anlardaki bakışı.

"Nasıl bir bakışmış o?" diye sordu Jeannette merakına yenik düşerek.

"Nadir ve el üstünde tutulan bir ödüle bakan bir adamın özlemi ve içtenliğiyle. Belki de o senin seçtiğin kişi değil ama sahip olacağın kişi o. Ona bir şans ver. Bu birlikteliğe bir şans ver ve onun seni mutlu etmesine izin ver."

"Büyük olasılıkla Darragh ve ben birbirimizi çılgına çeviririz ve bütün hayatım boyunca hiç olmadığım kadar perişan olurum."

Violet derin bir nefes aldı. "Öyle olmaman için dua edeceğim. Fakat bir süre sonra, kendini yalnız hissedersen, her zaman bana gelebileceğini bilmelisin. Geçmişte birbirimize sert sözler ve duygular sarf ettik ama sen benim kardeşimsin. Bazen boğazını sıkamak istememe neden olsan da, seni önemsiyorum."

Jeannette, ikizinin kendisiyle aynı olan bakışlarıyla karşılaştı, bu ona derinden dokundu. İçindeki dürtüye teslim oldu ve Violet'e sarıldı ve ikizinin yanağına acele bir öpücük kondurdu, bu çocuk olduklarından bu yana yapmadığı bir şeydi.

Açık bir şaşkınlıkla, Violet bir anlığına tereddüt etti, sonra döndü ve ona sarıldı.

Bu an fazla sürmeden ayrıldılar.

Violet bir elini yeşil elbisesinin üzerinde gezdirdi. "Gidip herkese hazır olduğunu söyleyeyim mi? Beş dakikaya kadar?"

Jeannette'in göğsüne yeni bir gerginlik kütlesi oturdu. Nefes almak için elinden geleni yaparak, başıyla onayladı.

Violet de başıyla onayladı ve sessizce odanın dışına çıktı.

Hareket etmeden duran Jeannette paniklemesi arttıkça nabzının da hızlandığını fark etti. Beş dakika sonra tören başlayacaktı. On beş dakika sonra Bayan Darragh O'Brien olacaktı. Hastalıkta ve sağlıklıta, iyi günde ve kötü günde, ölüm onları ayırana dek.

Bir avucunu göğsüne bastırdı ve gerilen sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. O'Brien ile evlenmek o kadar da kötü olamazdı. En azından yakışıklıydı ve yatakta onu mutlu edecekti.

Ayrı dünyadan gelen bir adam olması ne fark ederdi ki? Onun-
kinden farklı sosyal bir küreden geliyor olması? Onu İrlanda'nın yabanlarına alıp götüreceği, tanıdığı herkesten ve her şeyden uzağa götüreceği için neden endişelenecekti ki? Ya da Londra'yı bir daha asla göremeyeceğinden, görse bile arkadaşları, artık o çevreye ait olmadığı için onu dışlayacaklarından?

Varlıklı ve unvanlı biriyle evlenecekti. Zenginliğin ona sağlayacağı güvenlik ve diğer zevklerin karşılığında aşktan feragat edecekti. Ya Darragh ona aşkını sunmazsa?

Vücudunu bir titreme aldı.

Ya, Tanrı korusun, ona aşık olur da sonunda elinde bir şey, onun sevgisi bile olmadan kalbi kırık ortada kalırsa? Bir erkek tarafından ihanete uğramıştı. Bir diğeri tarafından daha uğramayacağını kim söyleyebilirdi? Darragh tarafından?

Nefesi ciğerlerini tıkadı, hemen harekete geçti. Odanın karşısına geçerek, kapıyı kapayıp kilitledi, kaybedecek vakti olmadığını biliyordu.

Evlilik töreni için resmi lacivert bir frak ve dizlerinin hemen altındaki fark edilir rahatlıkla düğmelenmiş açık gri bir pantolon giyinmiş olan Darragh mihrapta gelinini bekliyordu.

Arkadaşı Lawrence McGarrett yanındaydı. Dublin'den yeni dönmüş ve onun sağdııcı olmayı kabul etmişti – tabii bu beklenmeyen haberin şokunu üstünden attıktan sonra.

"Dua edelim de cinsel ilişki sırasında erkeğinin kafasını koparan şu böceklerden biri çıkmasın," demişti utanmadan Lawrence, "ya da belki de yakın bir zamanda İngiliz bir suikastçı tarafından da kafan gidebilir."

Darragh gülmüştü, arkadaşının sırtına vurmuş ve endişelenmemesini söylemişti. Yine de, şu anda durduğu yerde, endişelenmekten kendisini alamıyordu. Jeannette ile evlenmekten değil, onun son anda fikrini değiştirmesinden endişeleniyordu.

Girişte bir hareketlilik dikkatini çekti. Jeannette'in ikiz kardeşinin koridordan paytak paytak yürüyüşünü gördü, parlak yeşil hamile elbisesinin üzerinde Toprak Ana'nın resmi vardı. Jeannette'in her an düğüne başlamak için hazır olabileceğini söylemek için durdu. Duyuru yapıldı, kocasının onu öndeki ahşap kilise sırasına oturtmasına izin verdi – kayınbiraderi Lord Christopher ve arkadaşı Eliza Hammond da yanlarındaydı.

Baş nedime olarak, gelin geldiğinde Violet'in tekrar ayağa kalkıp Jeannette'a eşlik etmesi gerekiyordu. Raeburn, diğer taraftan, Jeannette'in gerçek babasının orada bulunmayışı sebebiyle babası olarak hareket etmeyi kabul etmişti. Darragh dükün ilk başta bu görevi yerine getirmek istemeyişini anlamıştı, onun ve Jeannette'in geçmiş münasebetler sebebiyle bunun saçma görüneceğini söylemişti.

Darragh Jeannette'in buraya gönderilmesinin ardındaki skandalın detaylarını öğrendiğinde önce şaşırmış, sonra kızmış, ardından da kabul etmişti. Hikaye güzel İrlanda viskisi ile gecenin ilerleyen saatlerinde Kit Winter'in ağzından dökülüyordu.

Ne kadar aptalca davranmış olduğunu fark etmeden önce, içinde çok ağır bir kıskançlık sancısı uyanmış ve orada bir beş dakika kadar yanmıştı. Raeburn'ün karısına çok düşkün olduğu, gözlerinin sade ve sadece karısında olduğu aşikardı. Jeannette'in de dük için hiçbir sevgi beslemediği ortadaydı. Özellikle ikizini Raeburn'ün dublör karısı olarak davranmaya ikna edip herkesi kandırarak de onu mihrapta terk edip gittiği düşünülürse.

Sorulacak asıl soru ise, Jeannette bugün ne düşünüyordu?

Darragh ailesinin de burada olmasını dilerdi, üç erkek kardeş ve üç kız kardeş. Mary Margaret ondan iki yaş küçük olan, kız kardeşlerin en büyüğü olan yirmi altı yaşındaki kardeşi, evliyd ve dört çocuğu vardı. Hepsinin içinde en çok o, törene çağrılmadığı için çok üzülürdü, çünkü ritüel ve gelenekler için büyük bir süs eşyası stoğu vardı. İncinmiş duygularının üstesinden geldiğinde, işleri yoluna koymak için, büyük gürültülü bir İrlanda partisi olan ceiliyi düzenlemek için bu ona fazladan bir sebep verecekti.

Ama zaten onlara haberi zamanında ulaştırmış olsaydı bile, onları buraya getirme riskini göze alamazdı. Düke kimliğini ifşa etmeyeceğine dair güvenmek, bunun yanında bir de altı karde-

şinin başta çenelerini kapalı tutmayı kabul etseler bile, birinin ağzından baklayı çıkarması konusunda endişelenmek çok kötü olurdu.

Merriweather'lara baktı. Kilise sıralarına dimdik oturmuşlar ve ilişkilerini onaylamıyorlardı. Onu endişelendiren bir tek onlardı, fakat onların unvanının farkına vardıklarını düşünmüyordu ya da Jeannette'in biliyor olabileceğinden. İşe alındığı zaman, ne Cuthbert ne de karısı bu konu hakkında bir şey sormuştu. Bir kont olması işini yapmasına bir engel olmadığı için, soyundan bahsetmek hiç aklına gelmemişti. Bildiği kadarıyla, Merriweather'ların bildiği tek şey Batı'da iyi bir aileden geliyor oluşuydu. Detaylardan hiç bahsetmemiş olduğundan dolayı şu an mutluydu.

Gelinine birkaç ders verecekti. Varlıklı bir kontun şımartılmış karısı olarak yaşarken öğrenemeyeceği dersler – en azından he-men değil.

Bu daha sonra olacaktı.

Düzeltilmek için yeleğini çekiştirdi ve Raeburn'ün baldızını buraya getirip ona eşlik etmek için girişe gittiğini gördü. Bir ya da iki dakika sonra, o ve Jeannette, Anglikan papazı töreni gerçekleştirmeden önce yeminlerini etmeye başlayacaklardı.

Darragh'ın kravatının altındaki boynunun arkasında sıcak bir karıncalanma oldu, ani bir isilik gibi vücuduna yayılıyordu. Bu his, ne zaman istenmeyen bir olay olmak üzere olsa, Darragh'ın kapıldığı, çok tanıdık bir histi.

Bu hisse ilk kapıldığı zaman, küçük kardeşi Michael bir porsuk ağacından düşüp de kolunu ikiye kırdığı zamandı. Bir sonraki his, seneler sonra, Dublin'de gece yalnız başına sokakta yürüdüğü zaman gelmişti. Bir köşeyi döndüğünde kendini hırsızlar tarafından saldırıya uğrarken bulmuştu ve saldırından saniyeler önce karıncalanma onu uyarmıştı. Şimdi dönüp baktığında, o uyarı kaburgalarına sivri bir sustalı bıçağın girmesinden onu kurtarmıştı.

Peki, bu karıncalanma şimdi niye vardı? diye merak etti. Kilisedeki kimsenin ona saldıracağı ya da ağaçtan düşme tehlikesi olan birisi yoktu.

Beyaz ahşap giriş kapılarına ve taş geçide doğru baktı. Jeannette'in hazırlandığı bekleme odasını düşündü, boynu deli-ler gibi kaşınıyordu.

Bir saniye sonra, Raeburn koridorun sonunda göründü, o soy-lu yüzünde sert bakışlar vardı ve Jeannette de görüldüğü üzere kolunda *değildi*. İçgüdüleriyle hareket edip, Darragh öne atıldı, uzun bacakları o ve düğ arasındaki mesafeyi hemen kapadı.

Bütün gözler ona çevrildi.

"Ne oldu?" diye sordu Raeburn'un yanına geldiği an.

"Kapıyı kilitlemiş ve dışarı çıkmıyor. Onunla konuşmayı de-nedim."

"Ve?"

"Ve bana gitmemi söyledi. Hazır olana kadar çıkmayacağını söyledi."

"Belki de onunla benim konuşmam lazım."

"Karımı çağırمام daha iyi olabilir. Böyle bir durumda ikisinin kafa kafaya vermesini hiç istemem ama ne zararı dokunabilir ki? Violet söz vermese bile, daha fazla çılgın işler karıştıracak değiller ya. Belki Violet onun aklını başına getirebilir. Hem, Jeannette eninde sonunda o odadan çıkmak zorunda kalacak. Sadece tek bir çıkışı var.

Acaba öyle mi? diye merak etti Darragh.

Boynundaki karıncalanma şiddetlendi.

Yürüdüğünü fark edemeden ayakları hareket etti. Raeburn Darragh'in harekete geçişini ağzı açık izledi. Jeannette'in kendini kilitlediği bekleme odasına doğru yönelmektense, dışarıya doğru koştu. Kiliseyi hızlıca geçip, yolu hızlı adımlarla yürüdü. Kararlılıkla hedefine doğru ilerlerken, çimenlerin nemli yeşil uç-ları ayakkabısının altında dümdüz oluyordu.

Jeannette belinden aşağıya doğru pencereden sallanıyordu, terlikli ayakları yerden yüksekteydi. Buraya tırmandığında iyi bir fikir gibi gelmişti – özgürlüğüne sadece küçük bir zıplama mesafesi vardı.

Ama daha yakından bakınca, o küçük zıplama mesafesi normalde hayal ettiğinden çok daha uzak bir mesafedeydi, atlamayı seçerse incinmiş bir bilek ya da daha kötüsü ile sonuçlanacak büyük korkutucu bir uçurum gibi görünüyordu.

Bu düşünce karşısında ürperdi. Acıdan nefret ederdi ve ne pa-hasına olursa olsun kaçırdı. Bir kağıt kesiği kadar ufak bir şey de olsa onu günlerce perişan ederdi.

Ama burada kesinlikle kalamazdı, kapının diğer tarafında olan ve onu içeri almasını isteyen Adrian varken olmazdı. Ya şansını deneyip kırık kemikler pahasına aşağı atlayacaktı ya da odaya geri girip, eteklerini düzeltip kapıyı açıp kaderine razı olacaktı.

Tabii içeri tekrar girebilecek gücü olduğu düşünülürse. Kol kasları titriyor, tutunduğu yerleri ağrıyordu. Bir yandan kalbi göğsünde bir kuş gibi çırpınıyor, bir yandan da sert köşeli eşik karnına batıyordu.

Ah, ne yapacağım? diye kıvranıyordu. *Aşağıda bekleyen korku ile mi yüzleşmek yoksa kilisenin içinde bekleyen korkuyla mı yüzleşmek?*

Geniş bir erkek eli, ayak bileğini kavradığında, bu ikilem ara-sındaydı. Şaşkınlık içinde bağırarak, ayağını çekmeye çalıştı.

El daha da sıkılaştı.

Tekrar ayağını çekmeye çalıştı, adamın elleri daha da yukarı uzanıyordu, tam kalçalarının aşağısındaki bacaklarını sıkıca kav-ramıştı.

"Hadi ama, küçük hanım. Ellerinizi bırakın. Ben sizi tutarım."

Kafasını çevirdi ve aşağıya bakmaya çalıştı. "O'Brien?"

"Ta kendisi. Başka kimin böyle ustaca ellerini üzerinde gez-direceğini sanıyordun?"

"Emin olsaydım, sormazdım."

"Pekala, artık kimliğim konusundaki gizemi çözdüğümüze göre, oradan insan iyi olur. Bana sorarsan biraz rahatsız görünüyor."

Kahretsin, diye küfretti içinden. Kaçışını gerçekleştiremeden onu bulmuş olması yetmiyormuş gibi, bir de iş üstüneyken yakalanmıştı. Sergilediği görüntüyü yalnızca hayal edebilirdi, bir kilise penceresinden görünür şekilde asılıp sallanan biri!

Her ne kadar kendini geri çekip odaya girmek istese de, bunu yapamıyordu, bu da ona yere indirmesi için Darragh'a izin vermekten başka seçenek bırakmıyordu.

"Beni düşürmeyeceğine emin misin?" diye sordu, sinirleri sesinin daha yüksek çıkmasına neden olmuştu.

"Bu şartlar altında ne kadar olabilirsem."

"Bu kulağa hiç de güven verici gelmiyor."

"Güven bana, küçük hanım. Seni sıkıca tutuyorum."

Evet, diye söylendi – vücudundaki o büyük güçlü ellerinin bıraktığı hissin farkındaydı – sıkı tuttuğuna emindi. Büyük bir tereddütle, çekine çekine gözlerini kapattı ve kendini bıraktı. Midesi dimdik aşağı düşerken, ters düz oldu. Darragh hemen onu tuttu, kolları gergin bir güç ile kalçalarına ve beline kilitlendi, sırtı göğsüne yaslandı. Geniş bir avuç hemen bedenini tuttu, onu yere koymadan önce bir an göğüslerinden birini tuttu.

Vücudu titredi, göğüs ucu vücudundaki kumaşın altında büzldü ve Darragh'ın bunu fark etmemiş olmasını diledi.

"Artık beni bırakabilirsiniz, bayım," dedi onu tutmayı bırakmayınca.

"Evet, ama bırakmalı mıyım?" diye fısıldadı kulağına. "Nereye gidiyordun acaba, a ghrá?"

Derin ve şiirsel sesiyle söylediği bu yabancı sözcükler sevgi sözcükleri gibi gelmişti. Yeniden düşününce, daha çok bir küfür

olduğuna karar verdi. Sesi kızgın olmasa da. Daha çok sakin ve anlayışlı gibiydi.

Ama kızmış olması gerekirdi. Onu böyle kaçarken, onu mihrapta terk etmeye çalışırken yakaladıktan sonra nasıl kızgın olmazdı? Dönmek istedi, ne durumda olduğuna bakmak için gözlerini görmek istedi, ama Darragh onu sıkı tutmuştu ve sırtı vücudunun ön kısmına dayanmış durumdaydı.

"Ben, ben bilmiyorum," dedi beklenmedik bir dürüstlikle.

"Bilmiyor musun? Sadece buradan uzağa, o zaman?"

"Evet, uzağa."

Yüce Tanrım, o haklıydı. Hiçbir planı yoktu, sadece içgüdüleriyle, özellikle de korkusuyla hareket etmişti. Kaçışında başarılı olsaydı ve sığılmayı başarsaydı, nereye gidecekti ki? Kesinlikle kuzenlerinin evine dönemezdi ya da ailesine, Violet'in söyledikleri doğru olmasa bile. Büyük teyzesi Agatha da artık onu kabul etmezdi. Violet ve Adrian'a gelince, onlar Jeannette'in seçeneklerini gayet açıkça belirtmişlerdi.

Durumu gözden geçirince, kimsesi yoktu. Darragh O'Brien'dan başka. Omuzlarını düşürdü.

Sanki yenilgisini hissetmiş gibi, Darragh kollarında onu nazikçe çevirdi. Parmağının kenarını yanağına koydu. "Benim kırım olma düşüncesi canını bu kadar mı yakıyor?"

Yutkundu, boğazı düğümlenmişti. "Hayır, ama pek çok yönden seninle ben birbirimize yabancıyız. Birbirimiz hakkında gerçekten ne biliyoruz?"

Hoşgörülü bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Düşündüğünden çok daha fazlasını, sanırım. Evlendiğimiz zaman, birbirimizi tanıma zevkine erişeceğiz, önümüzde uzanan yıllara tat ve macera katacak bir heyecan bu."

"Ya mutsuzluk ve pişmanlık katarsa?"

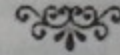
"O zaman öyle olmaması için çok çalışmamız gerekiyor."

Geriye çekilip, elini uzattı. "Leydi Jeannette Rose Brantford, biliyorum bu noktaya olması gerektiği gibi gelmedik ama şimdi kiliseye girip karım olma şerefini bana lütfeder misiniz?"

Jeannette eline baktı. Güçlü ve güvenilir. Sanata ve yaratmaya yetenekli eller. Ne kadar zor ve çetin olsa da yapılması gereken ne varsa yapabilecek eller. Bir kadın böyle bir adamın elini kabul etmekten çok daha kötülerini yapıyor olabilirdi.

Onunla sahip olacağı geleceği hayal edince titredi. Onsuz sahip olacağı geleceği de hayal etti. Yapacağını hiç düşünmediği bir şekilde, kabul edip elini elinin içine koydu. "Evet."

On Beş

"Geceyi burada geçireceğiz ve eve sabah gideceğiz," dedi Darragh, Lawrence McGarrett'in misafir odasına doğru merdivenlerde yeni gelinine eşlik ederken.

Jeannette hoş dekora baktı, kumaşla kaplı ceviz rengi Hepplewhite sandalyeler ve onlarla uyum içerisindeki yumuşacık ten rengi deriden koltuk. Koltuğun yanında, atlas ağacından yapılmış bir çift işlemeli Pembroke sehpa vardı. Bir tarafında uzun likör dolabı, diğer yanda ise geniş şömine vardı. Sıcak, rahatlatıcı mavi bir renge boyanmış olan pastoral renklerle süslenmiş olan duvar.

Jeannette bu renk tonunun sinirlerine iyi gelmesini umdu. Dikkatini dağıtmak istediği için, eldivenlerini çıkarıp ellerini meşgul etti. "Peki, evin tam olarak nerde, Batı'dakinin haricinde?"

"Artık evimiz." İçten bir gülümsemeyle düzeltti. "Shannon nehir ağzı kıyısının yakınında, nehrin denizle buluştuğu yerde. Beğeneceğini umduğum çok güzel bir yer."

"Umalım da öyle olsun," diye mırıldandı yavaşça koltuğu geçip, yastıklara gömüldü, oldukça rahatlılar. Ellerini kucığında

birleştirdi. "Yani burası Bay McGarrett'in evi öyle mi? Sağdıçın olan, kızıl saçlı?"

"Evet, onun. Kuzenlerinin yenileme çalışmalarını bitirirken, bir süre burada kaldım. Lawrence yalnız kalabilmemiz için bu gecelik evden gitti."

Kelebek kanatları gibi bir his midesinde çırpınıyordu. "Öyle mi? Ne kadar da cömert."

"Lawrence bu. Daima bir arkadaşına yardım etmek ister."

"Bana oldukça sert görünmüştü."

Düğün kahvaltısında, Lawrence oldukça kibar davranmıştı ama başka bir şey yapmamıştı – en azından ona. Ardı ardına ölçüsüz hikayeler anlatarak kendisini eğlendiren Kit Winter da dahil olmak üzere herkesle çene çalmıştı.

Darragh uzun bir süre bundan rahatsızmış gibi göründü. "Onu kafana takma. Arkadaşımın dili bazen çevresinde hanımlar varken biraz sivrilir, özellikle de senin kadar güzel birinin yanında."

Darragh karşıya geçti, elini almak için eğildi ve üstüne bir öpücük kondurdu. Yavaş yavaş geçen kızgınlığı dokunuşuyla birlikte eriyip gitti.

"Dilinde bir sorun yoktu," dedi, Darragh'ın açıklamasını kabul etmeye karar vermeden önce. Eğer Lawrence McGarrett onu İngiliz olduğu ve arkadaşıyla evlendiği için sevmiyorsa, o zaman bu onun sorunuymuş, başkasının değil. Bunun üzerinde kafa patlatacak hali yoktu.

"En azından evi rahat, küçük olmasına rağmen." Babasının av kulübesi buradan daha büyüktü ama, o ve O'Brien artık evli olduklarından, ikamet edecekleri yer konusunda yapabileceği tek şey beğenmemek olabilirdi.

Sol elinin üçüncü parmağını çevreleyen geniş altın yüzüğü çevirirken evinin – evlerinin – nasıl bir şey olduğunu merak etti.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu.

Jeannette'in başı Darragh konuşmayı bitirdiğinde yukarı kalktı. "Yapmak?"

Şöminenin saatine bir bakış fırlattı, üç buçuğu gösteriyordu. Yüce Tanrım, o ve Darragh davette daha uzun durmuş olmalardı, ama gelin ve damat olarak orada uzun süre takılmaları garip kaçacaktı.

Ailesine çoktan selamlarını iletmişti, sabah oradan ayrılacaklarını ve uzun bir süre daha ailesini göremeyeceğini biliyordu. Gözyaşları ve kucaklaşmalar arasında, ailesinden onu affetmelerini ve bu acele düğün için rızalarını vermelerini istediği mektubunu Violet'e vermişti. Ayrıca Wilda ve Cuthbert'e de misafirperverlikleri için teşekkür etmişti.

"İrlanda'da bulunduğum zaman içerisinde en güzel şey seninle olmaktı," dedi, Wilda'ya beklenmedik bir sarılışla kollarını dolayıp onu şaşırttığı anda. Uzun bir dakikanın ardından, yaşlı kadın samimi bir sevgiyle Jeannette'a dönüp sarılmıştı. Ayrılmadan hemen önce, Wilda ona sıcak bir öpücük vermişti.

"Sadece mutlu ol, canım," demişti elini tutarak. "Bana mektup yaz ve hayatının nasıl gittiğini anlat."

Jeannette başıyla onaylamıştı, boğazındaki düğümü yutarak. "Tamam, yazarım."

Mutlu olmayı sadece umabilirdi, Darragh'ın sığınacak tek limanı olduğunu biliyordu. Çok uzun haftalar önce İrlanda'ya gelişi göz korkutucuydu. Şimdi ise, daha kötü olacaktı, çünkü onu evine göndermesi için bekleyeceği bir ceza affı olmayacaktı.

Ürperdi, en azından bu değişimi daha az korkutucu hale getirecek olan Betsy ve onun o tanıdık güvenilirliğinin yanında olacak olmasından dolayı mutluydu.

"Aç mısın?" diye sordu Darragh. "Bir fincan çay ister misin?" Bir elini karnına koydu. "Ah, hayır, bir lokma daha yiyecek halim yok." Bunu yaparsa, kusacağını biliyordu. "Ettiğimiz kah-

valtıdan ve ardından gelen pastadan sonra, aşırı tokum.” Duraksadı. “Ama sen istiyorsan, zili çalabilirim, tabii ki.”

“Hayır, hayır,” dedi, ayağa kalkmasını önleyerek. “Ben iyiyim. Haklısın, çok pasta yedik.” Yavaşça ayağa kalktı ve yerdeki kahverengi ve mavi halıya baktı. Tekrar kafasını kaldırıp baktığında, Jeannette’in bakışlarıyla karşılaştı. “O zaman sana yatak odasını göstereyim mi?”

Jeannette’in dudakları aralandı, kalbi hızlı düzensiz bir ritimle çarpıyordu. “Ama saat daha öğleyi yeni geçti.” Sesi, kendi kulaklarına bile zayıf ve nefes nefese gelmişti.

Bir anda, Darragh şaşırmış göründü. Ardından dudaklarına bir gülümseme yerleşti, neşesi gök rengi gözlerinde yanıyordu. “Üstünü değiştirip, banyo yapabilirsin diye söylemiştim, ama istersen diğer şeylerle de devam edebiliriz. Gün ışığında sevişmeyi severim.”

Koltuktan fırladı. “Çok geçmeden hava kararıp gece olacak. Ama sanırım yatak odama geçip, banyo yapıp üstümü değiştirip biraz dinleneceğim, senin de dediğin gibi.”

Sırtarak, öne yürüdü ve Jeannette’in bir elini kendi elinin içine aldı. Yumuşak bir tutuşla, kolunu arkasında döndürdü, ileri yürüdü, böylece vücutları birbirine dokundu. “Ama şimdi hayal kırıklığına uğradım. Seninle yapmak istediklerim konusunda seni ikna edemeyeceğime emin misin?”

Yutkundu ve titredi, dolanmış vücutlarını kapatan güneş ışığından başka bir şey olmaksızın yatakta çırılçıplak uzanırken hayal etti. Nabızı hızlandı, vücuduna yapışmış olan onun o uzun, güçlü vücudunu hissetti.

“E, eminim,” diye yalan söyledi.

“Ah, sen çok zalimsin, küçük hanım, bir adama, daha yeni kocan olan adama böyle eziyet etmek... Sanırım kendimi bu akşamın hayalleriyle memnun etmek zorunda kalacağım. Ama katılıyorum, şu bahsettiğin uykuyu alsan iyi edersin.”

“İyi mi ederim?”

“Kesinlikle, çünkü seni bütün gece uyanık tutacağıma söz veriyorum.”

Jeannette hâlâ bu şehvetli sözün ardından nefes nefese kalmış haldeyken, Darragh uzandı ve dizlerinin bağını çözen, parmaklarını yakan hızlı ve tatlı bir öpücükle dudaklarını dudaklarına aldı.

Darragh onu serbest bıraktığında Jeannette sallandı.

“Odana kadar sana eşlik edeyi mi yoksa kendin bulabilir misin? Merdivenleri geçince, sağdan üçüncü kapı.”

“Bu şartlar altında, kendim bulsam daha iyi olur.”

“Yemek akşam altıda, sakın geç kalma. Ve Jeannette?”

“Evet?”

“Saçlarını salık bırak. Saçlarını omuzlarında görmek istiyorum.”

“İtalya’ya gitmiş olduğunu söylemiştin ama Floransa ve Uffizi Galerisi’ne gittiğini bilmiyordum,” dedi Jeannette, büyük bir yudum kırmızı şarabı içtikten sonra. “Ne etkileyici bir sanat eserleri koleksiyonu – tablolar, heykeller ve mükemmel mimari. O bölgede kaldığım süre içinde gördüğüm en harika yerlerden biriydi. Ve tabii ki bütün o mağaza ve partiler.”

“Ah, tabii ki. Ve haklısın da. Galeri görülmesi gereken güzel bir yer, gezmeye ve zahmete değer.” Darragh, gümüş tatlı kaşığı, atılmış peçetesinin üstünde hafif ama düzenli bir şekilde vurup çekti.

“Büyük teyzem Agahta ve ben Pitti Sarayı’nı da ziyaret edecektik ama Büyük Dük beklenmedik şekilde hastalandı ve o akşamki eğlencemiz ertelenmek zorunda kaldı. Ne yazık ki, iki gün sonra gitmemiz gerekiyordu ve yeniden program yapacak zamanımız yoktu.” Hafif bir nefes aldı. “Ne yazık ki Pitti, bitti gitti,” durdu ve güldü. “Ah, baksana, sanırım sözcük oyunu yaptım. Pitti gitti. Anladın mı?”

Darragh yemek masasının karşısında ona gülümsedi. “Evet, küçük hanım. Çok komik.”

"Sanırım ikimiz de içlerini görmek yerine, saray ve bahçelerin dışıyla yetinmek zorunda kalmışız."

Aslında, diye düşündü Darragh, Lorraine'in üçüncü Büyük Dük Ferdinand'ın konuğu olarak sarayın mümkün olan her köşesini gördüğü özel tur hoşuna gitmişti. Fakat bu bilgiyi daha sonraki bir sohbe saklaması gerektiğine karar verdi. Çok daha sonraki bir sohbe.

Sandalyesine yayılmıştı, yeni karısının çatalıyla elmalı küçük tartlardan minik bir ısırık almasını izliyordu. Çatalın gümüş dişleri o gül dudaklarından, bilinçsiz ama davetkar bir kışkırtma ile gırip çıkıyordu.

Beli sıkılaştı, taze kan vücudunun sindirimle alakası olmayan yerlerine hücum etti. Genelde, sanat, mimarlık ve seyahat ile ilgili konuşmalarını sürdürmek isterdi ama bu gece – gerdek gecelerinde – değil.

Derin bir nefes verdi ve yemeğin bitip bitmeyeceğini merak etti.

Geçen bir buçuk saat boyunca, arzu ve kızgınlıkla Jeannette onu çılgına çevirmişti. Önündeki her yemekle oynamış, dürtmüş, parçalaya parçalaya yemişti. Bütün o süre boyunca, hiç durmadan konuşmuştu, bitmez sohbetlerin birinden diğerine koşup durmuştu.

İlk başta yetismeye çalışmıştı, kendi gözlemleriyle sohbe katılmaya çalışmıştı. Sonunda, sessiz kalmış ve onun konuşmasına izin vermişti. Konuşmayı sevdiğini biliyordu – ve konuları çok da güzel tartışabileceğini biliyordu – ama bu akşam yaptığı gibi onun bu kadar çenesinin düştüğünü hiç duymamıştı.

Gergin miydi? Yukarıya yapacakları geziyi erteleme girişimiyle yemeğini yavaşlatıyor muydu? Ama neden? Onun öpücüklerinden hoşlandığını biliyordu. Yüce Tanrım, ta en başında evlilik biletlerini kesen olay da bu değil miydi, birbirlerinden el-

lerini çekememiş olmaları? O zaman, onu ürküten şey bir genç kızın cinsel ilişki korkusu olamazdı.

O zaman neydi?

Düğün telaşıydı, büyük olasılıkla. Yeni ve bilinmeyenin korkusu. Belki de şu anki acelesi zalimceydi. Belki de ona bütün gerçeği açıklamayıp, endişelerini gidermemesi yanlıştı.

Ama içinden bir ses sırrını saklayıp, sessiz kalması gerektiğini söylüyordu. Bunun, onun o şımarık ve kaprisli halini dizginleyip, ona hayatta prestij ve zenginlikten daha önemli şeylerin de olduğunu öğretebilmek için tek şansı olduğunu söylüyordu. Sahip olunabilecek mutluluk ve aşk gibi basit şeylerin, tıpkı onun şu anda savaştığı gibi, savaşmaya değer şeyler olduğunu gösterebilirdi.

Kaşığını döndürmeyi bıraktı, masaya koydu.

Bu kadar gecikme yeterdi. Onu istiyordu. Ve eğer yatağına kendi rızasıyla gelmeyecekse, o zaman onu oraya kendisi götürür ve kabul etmeye onu ikna ettiği için Jeannette'ı teşekkür edecek hale getirirdi.

Sandalyesini geriye itip, ayağa kalktı.

Jeannette başını kaldırıp, baktı. Çatalı ağız ve tabağı arasında asılı kaldı. Ona doğru yaklaşırken, Jeannette sorgulayan gözlerle hareketlerini takip etti.

Sandalyesinin çevresinde dolandı, durdu, bakışlarını saçları üzerinde gezdirdi. Ondandır saçlarını serbest bırakmasını istemişti ama o birazını bırakmıştı. Onun o uzun, altın bukleleri güzelce taranmış ve ensesinde bağlanmış olan pembe ipek bir kurdeleyle toplanmıştı. Kurdeleyi çözdü, düğümü serbest bıraktı. Nazik bir dokunuşla, kurdele eline düştü. Çoktan unutmuş olduğu masa örtüsünün üstüne bıraktı, ardından parmaklarını o yumuşak, parlak saçlarında kaydırdı.

Jeannette'in çatalı tabağına düştü. "Ne – ne yapıyorsun?"

"Seni ilk gördüğüm andan bu yana yapmak istediğim şeyi."

Çok güzel saçların var, biliyor muydun? Gür ve ipeksi, bir adamın yüzünü gömüp koklamak istemesine neden olan türden.”

Ve bunu yaptı, eğildi ve buklelerinin elma çiçeği kokan, temiz kokusunu içine çekti. Sonra tekrar saçlarını bir araya getirerek, o narin, beyaz ve şaşırtıcı derece incinir görünen boyun kıvrımını açığa çıkarmak için saçlarını bileğine doladı.

Bir parmağının ucunu boylu boyunca gezdirdi ve onun cevap veren titreyişini hissetti. Sonra boynunun omzuyla buluştuğu hassas noktayı okşayarak onu öptü.

Jeannette dudağının kenarını ısırdı ve kendini dokunuşuna atlamamak için zor tuttu. Bütün akşam gergindi, akşam yemek için hazırlanırken ve Betsy Jeannette’in gelin yatağı için beyaz bir geceliğe ihtiyaçları olduğunu belirttiğinde, endişe ve gerginlikle içten içe yanıyordu.

Gelinin masumiyetini simgeleyen beyaz bir gecelik.

Tabii gelin masumsa, diye düşündü Jeannette çekinerek. Yine de bu konuda tecrübeli denecek durumda değildi. Ama sevişme sayısı – tam söylemek gerekirse, önemsizdi, çünkü bu gece hiç bir bakire kanı dökülmeyecekti.

İşte bunu düşününce midesi kıvranmış ve paniklemeye başlamıştı.

O aşağılık Bobby’nin kendisine dokunmasına nasıl da izin vermişti? O anda yanlış olduğunu biliyordu ama Bobby çok ikna ediciydi, aşk ve sadakat ve günün birinde evlilik vaatleriyle ona sözler vermişti.

Tabii, onunla olan evlilik hiçbir zaman gerçekleşmemiş ve masumiyeti gitmişti.

Bunun Darragh’a karşı adil olmadığını ve ona bunu söylemenin bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu. Erkekler otomatik olarak bu tür şeyleri fark ederler miydi yoksa onu böyle tatlı ve güzel bir şekilde habersiz mi bırakması gerekirdi?

Ona söylemeli miydi? Yoksa sessiz mi kalmalıydı?

Emin olmayışının ağırlığı bütün akşam boyunca vücudunu sarmıştı. Korkuyla dolu bir şekilde, sonunda yukarı yapacakları çıkışı geciktirmek için büyük çaba göstermişti. Saksağan gibi cır cır konuşmuştu. Gerginlik onu her zaman konuşkan yapardı. Yemeğini yavaşça yemiş, her yemeği uzatmıştı, Darragh’ı içmesi gerekenden çok daha fazla şarap içmesi için cesaretlendirmişti, sarhoş olup uyuyakalmasını umut ediyordu.

Ama şimdi planının başarısız olduğunu görüyordu. Darragh gayet uyanıktı ve kendindeydi, İrlandalı kafası o kadar çok alkol almasına rağmen sanki çay içen bir nine gibi ayık kalmıştı.

Ve dudaklarının boynunda yaptığı lezzetli baskınlarla, daha fazla bekletilemeyeceğini biliyordu. Doğruyu söyleme zamanı gelmişti ve bunu önleyebilmek için yapabileceği pek bir şey yoktu. Yine de deneyebilirdi.

“Darragh, yapma,” diye karşı geldi, kelimeleri yüksek ve nefessizdi, Darragh’ın hevesli dudaklarından omzunu ayırmak için çekerken.

“Neden?” diye inledi teninin üstünde, hiç de cesareti kırılmamıştı. Kulak memesini dişlerinin arasına aldı, etin kıvrımını hafifçe ısırdı. “Hoşuna gitmiyor mu?”

“Ben, ben...” Ah, Tanrım, nasıl yalan söylerdi, yaptığı her şey bu kadar harikayken? “Evet, hoşuma gidiyor ama...”

“Ama ne? Niye durayım?”

“Çünkü burası... Burası... Yemek odası.”

“Evet, öyle.”

Darragh, bir kolunu göğsüne doladığında Jeannette’in sıcaklığının arttığını hissetti. Elini o güzel yumuşak göğüslerinden biriyle doldurduğunda gülümsedi. Göğüs ucu üstündeki kumaşın altında büzüldü. Başparmağını teninde gezdirirken, daha da büzülürken, heyecanı tadını çıkardı. “Bir adam için yemeğini, karısıyla sevişerek bitirmesinin daha güzel nasıl bir yolu olabilir ki?”

"Ama hizmetçiler." İsteksizce karşı çıktı. "Sofrayı kaldırmak için uşaklardan biri her an gelebilir. Sonra ne düşünürler?"

"Yeni evli bir çift olduğumuzu ve yatak odasını bulmak için bekleyemediğimizi." Durdu, dudaklarını yanağına, çenesine bastırdı ve bıraktı. "Belki de haklısın, yukarı çıksak daha iyi olur."

Sandalyesini çekti, ayağa kalkmasına yardım etmek için yanına geçti.

Jeannette yutkundu, gerginliği yüzünden okunuyordu. "Ama ben daha yemeğimi bitirmedim."

Tatlı tabağındaki çok az yenmiş küçük tartına baktı. "Bitirmedin mi? Hızına bakılırsa, sanırım bitirmen gece yarısını bulacak. O tatlıya çok düşkünsen, belki de onu yukarı çıkarmalıyız. Gücünü yeniden kazanmak için yiyebilirsin. Tabii ben seni yeme işimi bitirdikten sonra."

"Bay O'Brien, ölçüyü aşıyorsun."

"Evet aşıyorum, Bayan O'Brien," dedi göz kırparak. "Ve sen de. Birbirimizi ateşleme konusunda harika iş çıkarmamızın nedeni de bu zaten. Şimdi yatağa gel." Elini aldı ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Yatağıma gel."

Jeannette'in göz bebekleri büyüdü, mükemmel deniz rengi halkalarla çevrelendi, dudakları sanki bir kez daha ertelemeyi düşünüyor gibi aralandı. Sonra ağzını kapadı ve ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi.

Küçük eli rahatça büyük elinin içine sığıdı ve Darragh onu yemek odasından alıp yukarı çıkardı.

Jeannette'in hizmetçisi odaya girdiklerinde bekliyordu, oda şöminede yanan ateşten dolayı oldukça sıcaktı. Şömine rafında ve sehpalarda yarım düzine mum vardı ve bal rengi duvarlardan ve çam ağacından yapılmış boyalı mobilyalardan gece gölgelerinin en derinliklerini sökülüp atmak için yakılmıştı. Sayvanlı karyola orman yeşili yatak örtüleri ile kaplıydı ve odanın ortasındaydı. İnce ketenden gecelik ve sabahlık ona uyan beyaz köpükler içinde duruyordu.

Tatlı balmumu ve kurutulmuş lavantanın kadınsı kokusu odayı doldurmuştu, gelin odası gelinini bekliyordu.

Betsy hemen ayağa fırladı, reverans yaptı, sorgulayan gözlerle bir Jeannette'a bir Darragh'a baktı.

Jeannette elini çekmek için hareketlendi, ama Darragh onu bırakmadı.

"Sen yatağına git," dedi Darragh hizmetçiye. "Bu gece hanımınla ben ilgileneceğim."

Betsy uzun ve şaşkınlık dolu bir an ona bakakaldı, ardından Jeannette'a baktı. Saniyeler sonra dizlerini büktü. "Pekala, efendim. İyi geceler efendim. İyi geceler leydim."

Gelini, hizmetçisinin kapıyı kapatıp çıktığı an ona baktı. "Bana yardım etmesi için kalmasına izin vermeliydin."

"Neden? Bir kadının elbisesinin nasıl çıkartılacağını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Eminim biliyorsundur, ama..."

"Ama ne?"

İtiraz etmek için sağa sola bakındı, ardından teslimiyet içinde omuzlarını düşürdü. "Yok bir şey."

Saçlarını çekerek, döndü ve kendisini ona teslim etti.

Söz verdiği gibi, elbisesinin ince düğmelerini açmak için çabucak hareket etti, elbisesini kafasından çıkarırken tek kelime etmedi. Çizgili kumaşlı kanepenin koluna elbisesini koyduktan sonra, korsesini açmak ve iç gömleğinin bağcık ve şeritlerini çözmek için döndü.

Sadece kombinezonuyla çıplak kalınca, kollarını göğsünde birleştirdi. Görünen o ki, kendisini gizlemeyi düşünmüştü. Aksi-ne bu hareketi, göğüs arasını yükseltmiş ve Darragh'ın yüksekliği ve bakış açısından bakıldığında göğüslerinin daha büyük ve baştan çıkarıcı görünmesine neden olmuştu. Titredi, narin vücudundaki tüyleri diken diken oldu.

Darragh ellerini omuzlarında ve kollarında gezdirdi, sonra yavaşça onu kendine döndürdü, kendine doğru çekti. "Bu gerginlik neden, küçük hanım? Artık yemek odasında değiliz, bizi kimse rahatsız edemez. Ve tabii ki benden korkman gereken hiçbir şey yok."

Gözlerini onunkilere çevirdi. "Biliyorum, ama bu ilk seferimiz." Yanağını tuttu, dudaklarını ağzına bastırdı. "Evet ve senin de ilk seferin."

Bakışlarını düşürmeden önce kirpikleri bir anlığına titredi.

"Yavaş gideceğiz," diye söz verdi. "Her şeyin senin istediğin gibi olmasını sağlayacağım."

Darragh onu tekrar öptü, nazik ve basitçe, onun vereceğinden, vermek istediğinden daha fazlasını beklemiyordu.

Kollarındaydı, hareketsiz duruyordu. Sakin bir şekilde, acelesiz dokunuşlarla, dudaklarını yüzüne dokundurdu. Alnından yanaklarına kadar dolaştı, ağzının altında peri kanatları gibi titreyen kapalı gözkapaklarının üstüne, burnuna, çenesine, kulaklarına ve boynunun güzel kıvrımına.

Dudaklarını sona saklamıştı, yüzünün her köşesine dokunmayı tamamladıktan sonra, ona dönmüştü, tenini parlayan, pembeleşen arzuya ısıtmıştı. Nefesi hızlıydı, göğüsleri göğsünde çok baştan çıkarıcı bir şekilde inip kalkıyordu. Özlemle, dudaklarını ısırarak için direndi, kendini ağırdan almaya, basit ve hafif gitmeye zorladı.

Jeannette derin bir nefes aldı ve onu kendine çekmek için kollarını beline kaydırды. Darragh Jeannette'in, pantolonun altında kalın ve sert bir şekilde gerginleşen aletini hissediyor olduğunu biliyordu. Fakat Jeannette ne kendisini geri çekmişti ne de korkmuştu, öpücüklerine karşılık verirken onu sınımsız tutuyordu.

Bundan cesaret alarak, Darragh kendisine koyduğu sınırlardan bazılarını kaldırdı ve sarılmalarının şiddetini artırdı. Ağzını yağmalamayı biraz kesip, dudaklarını açmaya ikna etti; dilini sıcak, karanlık ve ıslak oyunlar oynamak için içine daldırdı.

Jeannette karşılık verdi, vermek zorunda olduğu her şeyi aldı ve daha fazlasını sundu. Elini sırtında, omuzlarında gezdirdiğinde Darragh bundan hoşlandı. Gömleğinin ve ceketinin üzerinden onu okşuyordu. Pantolonunun kemerinin altındaki parmak uçlarını rahatlatmak için ellerini ceketinin kuyruğu altına kaydırдыğında Darragh inledi.

Orada demirlenip, tırnak uçlarını gömleğinin içine, altındaki tenine kaydırmadan önce uzun dakikalar boyunca bekledi.

Sersemlemiş bir şekilde Darragh titredi, ağrıyan kasığı daha da sertleşiyordu. Bastırılmış bir yeminle, öpüşmelerini durdurdu.

Dizlerine bir kolunu dolayıp, ayaklarını yerden kesti ve onu odanın karşısındaki yatağa taşıdı. Eğildi ve yatak örtüsünü hızla çekti, sonra Jeannette'ı soğuk beyaz çarşafın üzerine koydu.

Orada öylece uzanıyordu, sessizdi ve Darragh kıyafetlerini çekiştirirken onu izliyordu. Darragh onu korkutmak istemiyordu, toy biri gibi işleri yavaştan almaya çalışıyordu. Yavaşlamayı denedi; sanki kombinezonunu çıkarmak, bacaklarını aralamak ve derinlere, içine dalmak için yanıp tutuşmuyormuş gibi davranmak için kendini zorladı.

İçindeki hayvanı kontrol etmek hiç de kolay değildi, onun yaşındaki ve deneyimindeki bir adam için daha zordu. Çırlıçıplak kalmak için çıldırırken, sabırsız bir aptal gibi davranıp, ceketini fırlatıp, boynundaki atkıyı hızlıca çıkarıp, ayakkabılarını fırlatıp, gömleğindeki, ceketindeki, yeleğindeki her bir lanet düğmeyi sökmek için içindeki dürtüye teslim olmamak çok zordu.

Onun yerine ağırdan aldı, her bir giysisini yandaki sandalyeye koyup sanki kendisini kıyafetlerden hasat ediyormuş gibi yerleştirdi. Jeannette'in gözleri, kendisini ona ifşa ederken, çıplaklığı santim santim artarken onu izledi. Neyse ki, gözünü çevirmedi, çırlıçıplak kaldığında bile, aleti tecrübesiz gelinlerin korkutucu bulabileceği bir şekilde çıkarken bile çevirmedi.

Işık altında sevişmeyle ilgili suskunluğunu hatırlayınca, tek bir mum haricinde diğerlerini söndürdü. Odaya karanlık yayıldı, yatağı gizleyen gölgeler içinde bıraktı. Bir dizini yatağın üzerine koyarak, onun yanına kaydı.

Onu tekrar rahatlatmak ve heveslendirmek için öpmeye başladı; yumuşakça, yavaşça, ardından artan bir açlıkla. Jeannette de parmaklarını saçlarına daldırdı ve onu öptü.

Kontrolsüz nefes alışları ve nefes nefese inleyişi kulaklarına bir müzik gibi geliyordu, açlığı daha yükselip ısınırken, nabızı tekliliyordu.

Elleri Jeannette'in kombinezonuna gitti, göğüslerini dokunuşlarından uzak tutan ince kurdeleyi çözdü. Kumaşı araladı ve sıcak teni üzerinde parmaklarını gezdirdi, bedeninin tadını çıkarırdı. İnleyerek, yüzünü göğüslerinin arasına daldırdı, yanaklarına değen onun o kadınsı yumuşak şeklinin, bir uyuşturucu gibi başını döndüren sarhoş edici kokusunun verdiği heyecanla irkildi.

Yüzünü döndürüp, göğüs ucunun biri üzerinde dudaklarını kilitledi, yaladı, sıktı, emdi ve bu da Jeannette'in parmaklarını saçlarına daldırmasına ve Darragh'ın kalçaları altında bacaklarının huzursuzlanmasına neden oldu. Ağzını onu emmek için daha da geniş açtığında, Jeannette inledi. Diğer göğsüne de aynı saygıyı gösterdi, Jeannette'in elleri, kolları ve omuzları üzerinde yer değiştiriyordu, yanağını, boynunun arkasını okşuyordu.

Her ikisinin de zevkini artırmak çabası içerisinde dikkatle hareket ederken Darragh, daha aşağılara kaydı, bütün vücuduna tembel öpücükler ve küçük yalamalar kondurdu. Ellerine, kollarına, boynuna ve omuzlarına, göğüslerinin alt kısımlarına, pürüzsüz karnının düzlüğüne.

Kombinezonuna uzanıp, eteği beline çekti ve aynı ilgiyi oraya da gösterdi, ayaklarından başlayıp yukarılara çıktı. Elleri, dudakları ve diliyle, Jeannette çarşafın üstünde kıvrana kadar onu

okşadı, adı havada mırıldanılan bir dua gibiydi. Kalçalarının kadifemsi yüzeyinde elini gezdirerek, bacaklarını araladı, içine bir parmağını soktuğunda Jeannette'in sarsıldığını hissetti. Jeannette onu kuşatmıştı, sıcak ve ıslaktı, güzel kokusu burnunu doldurmuştu. Nefes aldı ve rahatladı, hassas dokunuşunu kabul ederken hassas kasları titredi, ona olan sonsuz güvenini verdi.

Aleti zonkliyordu, kendini kalçalarının arasına yerleştirme ve içine parmaklarından çok daha fazlasını koyma dürtüsüne neredeyse teslim olacaktı. Ama daha tamamen hazır değildi, ilk girişinin neden olacağı acıyı görmezden gelebileceği kadar değildi. Onu korkutabileceği düşüncesini bir kenara bırakıp, kalçalarını daha da genişçe açtı, daha yakına eğildi ve parmaklarının yerine ağzını koydu.

Büyük bir dehşetle Jeannette donakaldı, elini uzatıp onu uzaklaştırmaya çalıştı. Ama inlemeye başlamadan önce çok uzun süre buna devam edemedi, onun yaptığı her şeye karşı zevkini, mutluluğunu belli eden yüksek çılgınlıklarının ayını ile nefes nefese kaldı. Kafasını sıkıca kavrayıp, onu daha da bastırdı, onu cesaretlendirdi. Darragh gülümsedi, onunla oynama ve onu çılgına çevirmeye kendini daha da fazla verdi. Ve ardından diliyle, ikisi için de tatmin edici olan, Jeannette'i inletip titreten tamamen şeytani, oldukça ahlak dışı bir şey yaptı.

Daha fazla bekleyemeyeceğini bilerek, kalktı ve üstüne geldi. Dudaklarını onunkilere bastırdı, açlığını ve istegini boşalttı, ona eşlik etmesini, karşılamasını, onu dudaklarına ve vücuduna memnuniyetle almasını istedi.

Yerini ayarladı, kan şakaklarında davul sesi gibi çalarken, kalbinde ve belinde hızla çarparken, kendisini Jeannette'in içine yerleştirdi. Kaygan, iç sıcaklığı etrafını sardı, sıcak kadife bir eldiven gibi sıkı ve dardı. Derinlere ve daha sert dalma isteği bütün vücudunu sardı. Kendini tuttu, dişlerini kilitledi, çenesini sıktı,

kasları titredi. Santim santim ileri iterek, onun, kendi boyutuna ulaşmasına izin verdi, kızlık zarının dayanıklılığıyla karşılaşmayı ve nazikçe yerleştirmeyi bekledi.

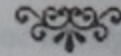
Darragh'ın altında Jeannette titredi ve döndü, kolları ve bacakları ona dolanmıştı, yüzü boynuna gömülmüştü. Darragh kendisini daha derinlere gitmeye zorlarken, Jeannette'in onu sardığını hissediyordu.

Bir an, delip geçişinin acısına karşı koyduğunu düşündü. Sonra tepkisinin hiç de hazır olmadığı, çok daha başka bir şeyden kaynaklandığını fark etti.

Gidebileceği kadar derine gitmiş ve tamamen onun içinde olduğunu fark edince bir şok dalgası onu sardı. Gerçek yavaşça ortaya çıktı, kemiklerine işledi.

Jeannette, onun o sevgili, masum, deneyimsiz, bakire gelini, aslında hiç de bakire değildi.

On Altı

Jeannette o an ondaki değişimi hissetti, Darragh'ın muhteşem dokunuşlarıyla aklından alıp götürdüğü korku ve endişenin hızlı dönüşü karşısında yutkundu.

Onu kollarına alıp, öpüp, talan edip, tutkusunu kaynama noktasına getirdiği an, Darragh'ın dışındaki her şeyi unutmuştu. Ulaşmayı asla hayal etmemiş olduğu yüksekliklere çıkarmıştı onu. Şu an bile, artçı sarsıntıların zevki vücudunun içinde parlıyordu, taze arzu tekrar hayata dönmenin eşiğindeydi.

Fakat Darragh'ın o nazik girişi durmuştu, vücudu durmuştu. Başını yastığa koyuşunu izledi, ifadesini, vücudunu geri çekişini.

Biliyordu, Aman Tanrım, biliyordu.

Belki de ilk başta ona söylemeliydi. Ama bunun için çok geçti. Çok çok geç.

Mavi gözleri loş ışık altında bile sert ve ciddiydi. Yüzü gerildi, yüzündeki gerginlik çok güçlü bir biçimde kilitlendiği, iyice içinde olduğu vücuda yayılıyordu. Jeannette kollarını ve bacaklarını indirerek, Darragh'ın kollarından çıkmaya başladı.

Ama Darragh onu bırakmadı, tüm ağırlığını onun üstüne vererek onu kımlıdayamaz hale getirmişti. Dışarıdan bakan biri için zayıf biri gibi gözüküyor olabilirdi ama oldukça erkeksi kaslara sahipti ve Jeannette'in ciğerlerinden büyük miktarda havayı çekip alacak kadar ağırdı.

Jeannette zorlukla nefes alıyordu, geniş avuçlarını kalçalarına yerleştirdiğinde ve onu sessiz ve açık bir amaçla çektiğinde bir kez daha nefes aldı. Bu hareketi, altında olan Jeannette'a daha da yayıldı, daha da derine girdikçe sert uzunluğunun daha fazlasını kabul etmeye zorladı.

"Darragh, ben..."

Ne söyleyecekse, Darragh onu susturdu, belli ki dinleyecek havada değildi. Dudaklarını kapatıp, ağzını gasp etti, kendisini bir kez daha onun içine sokabilmek için geriye çektiği an dişlerinin arasına dilini sokmaya çalıştı.

Hızlı ve acımasız bir biçimde kendini onun içine soktu, önceki bütün o kendini tutuşu gitmişti. Onu önceki kibarlığı olmadan aldı, ama bunu yaparken, Jeannette kendisini incitmemeye dikkat ettiğini fark etti. Tam tersine, onu zevkin doruğuna çıkarmaya ve onun cinsel açlığını doyurmaya çalışıyordu.

Jeannette Darragh'ın, kendisini teslim olmaya zorlamaya kararlı olduğunu hissetti, arzuladığı şekilde hareket ettirmesi için vücudunu zorladığını, onun uygun gördüğü şekilde hareket edip, davranıp itaat etmesini istediğini anladı.

Bunun farkındaydı ve direndi. Ya da direnmeyi denedi. Ama boşunaydı, onun acımasız saldırısı altında yatıyordu. Darragh Jeannette'in dudaklarını ısırıp ve ezdi. Darragh'ın titrediğini hissetti ve kendi tatmininin eşiğinde olduğunu anladı.

Darragh kazanmaya kararlıydı, bacaklarının arasında uzandı ve parmaklarını onu ateşe veren bir noktaya yerleştirdi. Jeannette titredi ve yüksek tiz bir çığlıkla tekrar zirveye ulaşırken, kamburunu çıkardı.

Hissetmekten başka bir şey yapamazdı, birkaç darbeye içine kızgın bir şekilde girip çıkarken, aklı düzgün düşüncelerin çok uzağındaydı. Darragh aniden kaskatı kesildi, Jeannette'ı mutluluğun eşiğine kadar takip ederken vücudu şiddetle sarsıldı.

Ciğerleri kabardı, üzerine çöktü, teni sıcaklık ve terle sıırsıklamandı. Uzun bir dakika boyunca üzerinde durdu, sonra kendini çekti ve kenara yuvarlandı.

Kaygı verici bir sessizlik çöktü, sessizlik şöminedeki bir kütük patlayıp, küçük bir kıvılcım çıkardığında bozuldu.

Birden, odadaki sıcaklığa rağmen ortam soğudu, Jeannette kombinezonunun eteğini bacaklarının üzerine çekti. Ardından göğüslerini kapattı, vücudunu kapamak için kapattığı parmakları titriyordu.

Örtüleri çekip, üstüne örttü ve karanlığa gözlerini dikti.

"Darragh, çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Darragh hiçbir şey söylemedi, karyolanın üstüne öylece gözlerini dikti.

Gözyaşları gözkapaklarını yaktı ama düşmelerine izin vermediyi reddetti. İçini çekti. "Sana söylemem gereki..."

Başını yastığa koydu, gözleri öfkeden parlıyordu. "Evet, bana bundan bahsedebilirdin. Anlamayacağımı mı zannettin?" Suçlaması ona bir kırbaç gibi çarptı.

İşte tam da bu nedenle, anlamamasını umut etmişti.

"Evet?" diye tekrarlardı kesik bir ses tonuyla.

"Sinirleneceğini biliyordum, bu yüzden ben de..."

"Beni aptal yerine koydun ve söyleyemedin mi? Ya da belki de bilerek beni kandırmaya çalıştın?"

Jeannette öfkelenildi. "Hayır, böyle bir şeyi söylemeye nasıl cesar..."

"Bu şartlar altında, bence pek çok şeyi söylemeye hakkım var." Derin bir nefes verip, bir kolunu başının altına koydu ve sessizce yattı.

Jeannette titredi. Açıklamayı düşündü, ama o dinlemek istemezken açıklamanın ne anlamı vardı?

Birkaç dakika geçti.

"Kimdi peki?" diye sordu Darragh. "Sakın bana o kişinin lanet olası enişten olduğunu söyleme, yoksa hemen kuzenlerinin evine gider onu öldüresiye döverim."

Jeannette'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ne? Raeburn'ü mü kastediyorsun?"

"Bir zamanlar nişanlın olduğunu düşününce çok da imkansız değil."

"Evet, bir zamanlar nişanlıydık, ama dükü biraz daha yakından tanısaydın, böyle bir şeyi yapamayacak kadar onurlu olduğunu anlardın. Hayır, Raeburn değildi. Bu konuda rahat olabilirsin, yumruklarını kendine sakla."

İçine işleyen bir bakış fırlattı. "Kim o zaman? Senin onurunu çalan şu onursuz adamı anlat bana."

Kıvrınmamak için kendini zor tuttu. "Çalmadı, aslında tam olarak..." Darragh'in gözlerindeki sinirli parlamayı görünce durdu, ne söylediğinin farkına vardı.

Ve gerçel ten de, Toddy'yi savunarak ne yapmaya çalışıyordu? Hareketleri ve davranışları savunulacak gibi değildi, şimdi geriye dönüp baktığında, yaptığı şey için çalmak kelimesi çok doğrudu. Londra cemiyetine ilk defa tanıtılan kız olarak, iki yılın ardından elde ettiği Şehir bronzuna rağmen, şimdi o zamanlar saf bir masumdan başka bir şey olmadığını biliyordu. Tatlı sözler ve güler yüzle avlanmayı bekleyen bir enayi. Ne kadar da acınası durumdaydı, onun güzel vaatlerine ve deneyimli yalanlarına inanarak, geleceğini böylece başından savmıştı.

"Tam olarak ne o zaman?" diye ısrar etti Darragh.

Jeannette oturdu, örtüyü göğüslerine çekti. "Gerçekten bir şey fark eder mi? Ben ve onun arasında yaşanmış olan şeyler çok çok uzun zaman önceydi."

"Bunu duymak güven verici," dedi, kelimelerinden iğneleme akıyordu. "Peki bu şey ne zaman bitti, aranızdaki her ne ise? Ve nerede? Bu adamı Londra'da mı tanıdın?"

Örtüyü tırnaklarıyla çekti ve başına örttü. "Evet, şehirde. Detaylar önemli değil."

"Ah, bence çok önemli. Sanırım bir beyefendi ya da beyefendinin yerine ne geçiyorsa." Darragh'in gözlerinde tahminler dolaşıyordu. "Buraya gönderilmene neden olan skandalla bir alakası yok değil mi?"

"Hayır."

Gerçeği ağzından kaçırmasına neden olan bir bakış fırlattı. "Yani, doğrudan değil."

"Dolaylı yoldan, o zaman? Raeburn'ü terk etmenin nedeni o muydu? Onu gizlice kardeşine satmanın?"

Jeannette'in gözleri yukarı kalktı, nabızı boğazında zıplıyordu. Bunu nasıl bilebilirdi? Nasıl tahmin etmişti? Bugüne kadar, ailesi bile tüm gerçeği bilmiyordu. Sadece Violet ve Adrian ve onun meraklı kardeşi Kit bütün her şeyi biliyordu.

Darragh'in ellerinden biri yumruğa dönüştü. "Onu seviyor musun?" Ses tonu buz gibiydi, soğuk ve derin bir dağ gölü gibi delinmezdi.

"Hayır, artık değil. Sanırım nasıl biri olduğunu öğrenmeden önce, bir zamanlar seviyordum."

"Nerede şimdi? Hâlâ İngiltere'de mi?"

Jeannette başını salladı. "En son bildiğim kadarıyla, varlıklı bir kontesin parasıyla yaşıyordu ve oradaydı. Şu anda her nerede ise, bilmek istemiyorum." Tekrar örtüyü çekti, hüznü ve kendini suçlayış içinde üzerini örttü. "Artık hasarlı bir mal aldığını öğrendiğine göre, evliliği bozmak isteyecek misin?"

Bir kaşını azarlayan bir ifadeyle kaldırdı. "Birlikteliğimizi gerçekleştirmiş olduğumuzu göz önüne alırsak, nasıl bunu iptal

edeceğimizi bilmiyorum. Şu anda benim çocuğumu bile taşıyor olabilirsin."

Jeannette'in bakışları onunkilere kaydı. Tanrım, haklıydı. Bunu düşünmemişti bile. Bobby ile ilk ve tek seferliğine yattıktan sonra, böyle yanlış bir adım karşısında, korunduğunu belirten Fransızca mektuba rağmen, iki hafta boyunca onu kandırmış olabileceği konusunda endişelenmişti.

Doğruyu söylemek gerekirse, o deneyimden o kadar da zevk almamıştı. Öpücükleri ve dokunuşları hoştu ama gerisi, onu ayrı bir yere koyuyordu. Toddy ile sevişmek bu gece Darragh ile sevişmekten çok farklıydı, ya da seradaki gecekinden. Onun içinde derinlerde bir şeyler yakmış, inkar edilemez ateşli bir ağrı yapmıştı. Mümkün olduğunu hayal edemediği türden bir mutluluklar bırakmıştı.

"Ne o zaman? Beni ret mi edeceksin? Bir kenara mı atacaksın?" Kelimeler dudaklarından çıkarken bile, korkuyla sarsıldı. Ya evet derse?

"Ben düşündüğün gibi bir alçak değilim."

"Ama..."

"Sinirliyim ve olmam da gerekir. Ama bu bir zalim olduğum anlamına gelmez. Geriye dönüp baktığımda, sanırım bunun işaretlerini görmeliydim."

"Ne işaretlerini?"

"Gerçekleri. Mesela daha önceden öpüldüğünü. Diğerleri ise, pek çok tecrübesiz kızın annesine kaçmasına neden olacak cesur hareketlerim karşısında düşüp bayılmamanı."

"Eğer benim şey olduğumu söyle..."

Darragh bir elini kaldırdı, çirkin sözünü kesti. "Böyle bir şey söylemiyorum. Sadece bu gerçeği öğrenince bu kadar da şaşır-mış olmamam gerektiğini düşünüyorum."

Derin bir nefes verdi. "Bu bizi nereye getiriyor?"

"Bunu tamir etmemiz gereken bir noktaya, sanırım."

"Üzgün olduğumu söyledim. Daha fazla ne önerebilirim? Olan oldu."

"Evet, oldu."

Gözyaşları gözlerine geri döndü. Birini sildi, ani isyankar bir kızgınlık hissetti. "Bu hiç de adil değil, biliyorsun."

"Adil olmayan ne?"

"Cemiyetin, kadınların gerdek yataklarına saf bir şekilde gelmeleri konusundaki çifte standardı. Tıpkı benim de senin ilkin olmadığım gibi."

"Ve buna sevinmen lazım. Aksi takdirde, hâlâ hangi kısmı nereye koyacağımı bulmaya çalışıyor olurdum. Bu senin için oldukça rahatsız ve benim için de oldukça utanç verici olurdu."

Bir gülümseme içinde kaynadı, acemi ve tecrübesiz bir aşık zihninde parlak bir resim oluşturdu. Gülümsemesini tutmaya çalıştı ama dudaklarına yayıldı.

Darragh başını bir tarafa kaldırıp, yaptığı kara mizaha güldü. "Sanırım, seni affetmem lazım."

"Bunu yapabilir misin?"

Darragh oturdu, sorusunu düşündü. "Bu sana bağlı. Bir zamanlar o alçak adamı sevdiğini kabul ettin. Onu unuttuğuna emin misin?"

"Tamamen eminim. Hayatımdan bir daha dönmek üzere çıktı. Tam da benim istediğim gibi."

Jeannette'in rahatlama olduğunu düşündüğü bir ifade Darragh'in yüzüne yayıldı. "Eğer öyleyse," dedi, "o zaman geç-mişi geride bırakıp yeniden başlamayı isterim. Ama sen de aynı-sını yapacağına söz vermelisin."

"Ne demek istiyorsun?"

Uzanıp, uzun saçlarını parmaklarının arasına aldı ve oynamaya başladı. "Artık evli olduğumuzu söylüyorum. Birlikteliğimiz

için çok da istekli olmamış olduğunun farkındayım. Yeminleri etmek yerine bu sabah neredeyse kaçmış olacağını da biliyorum. Ama bunlar olupbitti ve eğer ben senin masumiyetini, haklı olarak bana gelmen gereken masumiyetini alan bu alçak herifi daha fazla düşünmeyeceğimi kabul edersem, o zaman bunun karşılığında sanırım senden de bir şey isteyebilirim.”

Saçını bıraktı, parmağını çenesinin altında koydu ve bakışlarından kaçamaması için onu sabit tuttu. “Ben bir eş istiyorum, Jeannette. Gerçek bir eş, evliliğimize bir şans vermek isteyen bir eş. Çok iyi şartlar altında başlamadık, kabul ediyorum, ama bu, bu şekilde devam etmemiz gerektiği anlamına gelmiyor. Aramızda bir kıvılcım var. Sen bile bunu inkar edemezsin.”

Bu sözler karşısında, titredi, alt dudağına başparmağını koyduğunda keskin bir nefes aldı.

“Evet,” dedi. “Bunu hissediyorsun.”

“Öyleyse ne olmuş? Bu bir hevesten başka bir şey değil.” Jeannette onu ikna etmek kadar kendini de ikna etmek istiyordu.

“Heves, öyle mi? Bundan emin değilim. Ya daha fazlasıysa? Ya daha da derinleşir veya uzun sürerse ve örtülerin arasında boğuştuğumuz birkaç ateşli haftadan daha fazla anlama sahipse?”

Jeannette’in midesi bu fikir ve fotoğraf karşısında ters düz oldu. Darragh aşktan bahsediyordu. Ama Jeannette onu sevmek istemiyordu, değil mi? Böyle zayıf ve savunmasız olup, kalbini daha sonra ikiye bölünmesi için vermek istemiyordu.

Başını salladı. “Biz kurallar yüzünden evlendik, başka bir şey için değil. Birkaç hafta içinde, tutku ölecek ve kendimizi neyin içine attığımızı göreceğiz.” Omuzlarını kaldırdı. “Ama o zamana kadar, bu imkansız durumu en iyi hale getirmeye çalışmamız konusunda haklısın.”

“O zaman gerçekten evliliğimize bir şans vereceksin, değil mi?” Daima reddedebilirdi. Ama Darragh artık onun kocasıydı, ev-

lilikleri kilise ve kanun önünde kutsanmıştı. Bunu düşününce, ona birlikteliklerinden filizlenebilir bir şey vermeye çalışmayı borçlu değil miydi?

Nefes aldı. “Pekala, deneyeceğim. Sonuçta evliyiz. Bu gerçeği kabul etsek de etmesek de.”

Darragh bir dakika boyunca onu inceledi, ardından gülümsedi. “Sarılmaktan bahsetmişken, çok uzaktasın, karıcığım.”

“Ama tam yanında oturuyorum.”

“Evet, ama yanımda olman benim aklımda olan şey değil.” Örtüyü tekmeleyip, o güzel çıplak vücudunu ve bacaklarının arasındaki kabarmış aletini açığa çıkardı. “Daha yakına gel, küçük hanım. Buraya otur.”

Jeannette onu izledi, bakışlarının altında aletin daha da büyüyüp sertleştiğini görünce gözlerinin büyüdüğünü hissetti. Yanaklarına kan hücum etti. Çabucak kafasını kaldırdı.

Darragh gözünü kırptı, dudaklarına şeytani bir gülümseme geldi. Kaslı kalçasına vurdu.

Şaşkın bir kahkaha atarak, ona doğru emekleyip, üzerine tırmandı.

Ertesi sabah, yorganla örtülü karnının üzerindeki acıtmayan bir vuruş onu uyandırdı.

Sızlanarak, gözkapaklarını biraz açtı ve perdelerin arasından neşeli bir dikdörtgen içinde parlayan sabahın ilk ışıklarına karşı gözlerini kırıştırdı.

Büzülerek, karnına doğru katlandı ve rüyasına devam etmek için yastığa daha da çok gömüldü.

Geniş bir erkek eli omuzlarını kavradı ve salladı. “Şimdi olmaz. Kalkıp, dışarı çıkıp, yollara düşmemiz lazım. Kalk, Leydi Jeannette.”

“Darragh?” diye sorguladı bitkin bir halde.

“Evet. Başka hangi adam yatağının yanı başında duruyor olabilir?”

Eğilip yanağına bir öpücük kondurduğunda, tıraş sabununun kokusu ve sıcak erkek teni kokusu burnunu gıdıkladı.

"Beni rahat bırak. Yorgunum." Gücsüz elini onu uzaklaştırmak için kaldırdı.

Neşeyle kıkırdadı, ardından elini tuttu ve avucunun ortasını öptü. "Seni yatakta bırakamayacağım için üzgünüm ama gecikemeyiz. Arabanın içinde saatlerce gideceğiz. Orada uyuyabilirsin."

Tek kulağı açık tek kulağı uyur vaziyette dinledi, gözlerini tekrar kapattı. Ama Darragh acımasızdı, onu tutup oturur pozisyona getirdi. Örtüler düştü, çıplak vücudunu soğuk sabah havasına maruz bıraktı. Jeannette titredi, uzun saçlarından başka bir şey olmayan bir şekilde yorgunluk içinde büzüldü.

"Şimdi uyanık kal," dedi. "Yıkayıp, üstünü giyinmene yardımcı olması için Betsy'i yollayacağım."

Kapıya doğru geçerken, topuklarının çıkardığı hafif sesi dinledi, dışarı çıkarken kapının arkasından kapandığını duydu. Bir kez daha yalnız kalarak, yerine geri yattı ve örtüyü üstüne çekti.

Çok yorulmuştu ve bu tamamen Darragh'ın suçuydu. Onu rahat bırakmamak konusunda kesinlikle becerikliydi. Onu yoracağı konusunda dün gece övünürken, abartmıyordu. Adamın büyük bir dayanıklılığı vardı, bütün gece birkaç dakikalık aralara serpiştirilmiş uykuların ardından yapılan enerjik sevişmelerle geçmişti.

Darragh onu tam şafak sökmeden önce de alabilirdi, Jeannette bunu biliyordu, ama kendisini tek bir öpücükle dizginlemiş ve Jeannette'in ona uyum sağlamak için çok fena halde olduğunu fark etmişti. Bu gecenin, diye mırıldanmıştı, gelmesi uzun sürmeyecek. Onu kendine çekerek, derin bir uykuya dalmasına izin vermişti. O kadar derindi ki yataktan kalktığını, odada dolaştığını, tıraş olup giyindiğini bile duymamıştı.

Perdeler birden açılıp içeri güneş ışıkları daldığında, diğer bir rüyasına başlamıştı. Yağda pişirilmiş yumurtanın ve jambonun

kokusu odayı doldurdu. Koklamak için doğruldu, koku karşısında midesinin guruldadığını duydu.

"İyi günler, leydim," diye selamladı hizmetçisi mutlu bir ses tonuyla. "Size kahvaltı getirdim. Bay O'Brien çok aç olacağını ve kızarmış ekmekten çok daha besleyici bir şeye ihtiyacınız olacağını söyledi. Eğer oturabilirseniz, tepsiyi yerleştireceğim."

"Bırak oraya, Betsy," diye mırıldandı örtülerin altından. "Sonra yerim."

"Bay O'Brien bunu söyleyebileceğinizi söylemişti. Kalkıp, giyinip saat sekize kadar arabada olmanız gerektiğini hatırlatmam gerek. O saate kadar hazır olmazsanız, dedi ki... Yani, gerçekten de kahvaltı etmeniz gerekiyor, leydim."

Jeannette örtüyü kafasından çekti, hizmetçisine bir bakış fırlattı. "Niye, ne dedi ki?"

"Hiçbir şey, leydim. Size çok güzel bir kap sıcak çikolata getirdim, tam da istediğiniz gibi güzel ve kremsi. Size bir fincan doldurayım."

"Ne söylediğini söyleyene kadar dolduramazsın."

Betsy, ellerini basit eteğinde birleştirdi. "Pekala. Dedi ki eğer zamanında giyinip, hazır olmazsanız, buraya gelip üzerinizde o anda ne varsa onunla birlikte sizi arabaya taşıyacakmış."

Jeannette'in dudakları kıvrıldı. Barbar adam. Üzerinde ne olduğunu gayet de iyi biliyordu, yani hiçbir şey olmadığını, çünkü dün gece üzerindeki her bir kumaş parçasını çıkarmıştı.

Onu arabaya çıplak götürecekti, öyle mi? Bunu denemesini görmek isterdi.

Ama biliyordu ki, Darragh'ı tanıdığı kadarıyla, yoluna devam etmek ve dediğini yapmak için o şeytan bunun sonucuna katlanırdı. Lanet adam.

Oturdu, yenilgisi karşısında kızgınlıkla örtüleri ittirdi. "Pekala, kahvaltımı şimdi yapacağım."

Betsy yüzünde rahatlamış bir gülümseme ile döndü.

“Ve kızarmış ekmeğin için fazladan reçel istiyorum. Tanrı biliyor son yirmi dört saatin ardından bu hoşgörüyü hak ediyorum.”

İyi bir yemek ve sıcak bir banyo kendine gelmesi ve yok olmuş enerji seviyesini yerine getirmesine yardımcı olmuştu. Betsy'nin canlı sarı ve beyaz çizgili seyahat kıyafetini giydirmesine izin vermek de yardımcı olmuştu. Bu doğrultuda, hizmetçisi, açık kahverengi kısa botları giydirip, çok güzel bir kısa kenarlı hokey şapkası ve ona uygun çizgili kurdeleyi buklelerine takarak kıyafetini tamamlamıştı.

Sekizi otuz bir gece merdivenlerden aşağı inerken neredeyse tamamen kendine gelmiş hissediyordu. Geç kalmıştı ve bunun için hiç de pişman değildi. Yukarı çıkıp iki kez onu “kontrol eden” Darragh'ı gayet gamsız bir şekilde görmezden gelmişti.

Merdivenlerin başına gelip “o lanet olası küçük kıcını harekete geçirmek” ile ilgili bir şeyler bağırdığını duyduğunda, onu katlanabileceği kadar zorlamış olduğuna karar verdi.

Onu girişte bekliyor olduğunu düşünmüştü. Bunun yerine dışarıda, arabacıyla konuşurken buldu. Ayağının dibinde, dağ gibi bir yığın oluşturmuş olan Vitruvius vardı.

Köpeğin kulakları irkildi, evden çıktığı an dikkat kesildi, yayılan dili şapırdayan yalanmasıyla ağzının üzerinde geziniyordu.

Jeannette de dikkat kesildi. Aman Tanrım! Bütün bu kargaşa arasında, o canavarı tamamen unutmuştu.

Fakat o kesinlikle Jeannette'ı unutmamıştı, kara gözleri bastırılmış bir heyecanla parlıyordu. Kuyruğunu sallayarak, büyük kıllı pençeleri üzerinde zıplayıp ona doğru koşmaya başladı.

Keskin bir ıslık onu durdurdu. “Vitruvius, hemen buraya gel.”

Köpek durdu, kafasını şaşkınlıkla geriye ve yukarıya çevirdi. Tüylü gövdesi ümitle Darragh'a bakarken ve sahibinin yanlışlıkla konuşmuş olup emrini geri alacağını umut ederek engellenmiş bir arzuyla titredi.

Darragh ayağını vurdu. “Gel.”

Vitruvius inledi, bakışları yalvarıyordu.

“Gel.”

Köpek teslim olmadan önce birkaç saniye geçti. Başı aşağıda, Darragh'ın yanına döndü. İtaatkar biçimde, oturdu ve Jeannette'a doğru acıklı gözlerle bakarken Darragh'ın övgü sözcüklerini dinledi.

Bu gözlerle daha önce de karşılaşmıştı, kalbi şefkatle yumuşuyordu. *Aptal, kalın kafa*. Birisi köpeğin onu yumuşattığından şüphelenebilirdi.

Yürümeye başladı, kafasına vurmaya planlıyordu, ardından elini serbest bırakmanın daha iyi olduğunu düşündü. Sonuçta bu onu yere seren köpekle aynı köpekti, yüzünü salyalı öpücüklerle ıslatıp, en güzel elbiselerinden birini mahveden köpekle. Şu anda, pek de varlıklı olmayan evliliğini göz önüne alınca, kaybedemeyeceği elbisesini. Tekrar uygun bir terziye gidene kadar kim bilir kaç hafta hatta ay geçecekti. O zamana kadar, mevcut gardırobuyla yetinmek zorunda kalacaktı.

Bu düşünceyle keyfini kaçırarak, bakışlarını tekrar köpeğe çevirdi. “Bu,” dedi sert bir tonda “Bu koca tüy torbası burada ne yapıyor?”

“Duydun mu, oğlum?” Darragh uzandı, eliyle hayvanın tüylü sırtını ovaladı. “Davranışlarını düzeltmek için sergilediğin onca çabanın ardından senin koca bir tüy torbası olduğunu düşünüyor.”

Vitruvius kuyruğunu kaldırdı.

Jeannette yakınına geldi, botları ince çakıl yolda çatırdıyordu. Durdu, Darragh'a ve köpeğe baktı.

Arabacı onu selamladı, sonra görevine devam etmek için çekildi.

“Evet?” dedi yeni kocasına.

“Evet ne? Köpeği kastediyorsan, Vitruvius bizimle geliyor. Onu burada bırakacağımı falan düşünmüyordun değil mi?”

"Hayır, tabii ki hayır, ama hizmetçilerden birinin onu şu ana kadar götürmüş olduğunu düşünmüştüm." İpek seyahat eldivenlerini çekiştirdi. "Sanırım bagaj arabasında gelecek. Tabii ki onu bütün yol boyunca arabanın peşinde koşturmayı planlamıyorsan."

"Bizimle gelebileceğini düşünmüştüm, bagaj arabası neredeyse doldu, ağzına kadar senin eşyalarla dolu."

Kaşları havaya kalktı. "Ah, hayır, bizimle gelemeyiz."

Bütün o köpek kıllarını düşününce, tiksintiyle titredi.

"Ama sadece hizmetçinin için boş yer var. Orada ikisi için de yer yok."

"O zaman arabacı John ile yukarı çıkabilir," diye başını salladı, ona göre, tartışma bitmişti. "Dakikalarca buradan gitmemiz gerektiği konusunda şikayet etmekten başka bir şey yapmadığına göre, sanırım artık gitmemiz gerekiyor."

Darragh köpek konusunda biraz daha tartışacakmış gibi baktı, ama yorumlarını kendine saklamaya karar verdi.

Jeannette arabaya doğru yürüdü, o an arabanın kenarında Kelt boğası ve aslanın resmedilmiş olduğu bir kabartı fark etti. "Bu araba kimin? Yolculuk için kuzenlerimin arabalarından birini ödünç alacağımızı sanmıştım."

Darragh durdu, bir dakikalığına bakakaldı. "Ne? Hayır. Merriweather'ların sahip olduğu araba uzun yolculuklar için uygun değil."

"O zaman bu nereden geldi?"

"Bu mu?" Bir parmağını yüzüne sürdü. "Ee, bu araba... ee... şeye... evin yakınındaki bir arazi sahibine ait. Evlendiğimizi duymuş ve bunu göndermiş."

Jeannette ellerini belinde birleştirdi. "Ne kadar da cömertçe. Kim bu adam? Bunun gibi mükemmel bir arabaya sahip olan biri, bir arazi sahibinden çok daha fazlası olmalı ki bu kadar hızlı bir şekilde göndermiş. Patronlarından biri mi?"

Darragh'ın gözlerine garip bir ifade yayıldı. "Bir anlamda, öyle olduğunu söyleyebiliriz."

"Adı ne şu iyilikseverin?"

"Adı mı?"

"Evet, herhalde adamın bir adı vardır, kabartmasına bakılırsa soylu biri."

"Neden ismine ihtiyacın var?"

Jeannette onun bu garip davranışı karşısında bakakaldı. Birdenbire neden böyle meraklı bir hal almıştı ki? Belki de, tüm erkekler gibi Darragh da, düğün hediyesi olarak sunulmuş olsa da, böyle bir bağışı kabul etmek için fazla gururluydu.

"Vardığımızda, ona uğrayıp minnettarlığımı iletebilirim diye düşünmüştüm."

Şaşırması görünüyordu. "Uğramak mı? Ah, hayır, ona uğrayamazsın, çünkü... çünkü orada olmayacak. Biz varana kadar, oradan yine ayrılmış olacak. Anakara'da oldukça çok zaman geçiriyor."

"Ah, pekala, o zaman ben de yazarım."

"Hımm, öyle yap. Bu arada, gitsek iyi olacak. Bugün gidecek uzun bir yolumuz var."

Uşaklardan biri öne çıktı, arabanın kapısını açtı ve basamağı indirdi. Binmesine yardım etti.

Jeannette eteğini kalçalarına doğru topladı, sonra ipekle döşenmiş rahat koltuğa doğru yaslandı.

Darragh da arabaya bindi.

"Ee, adı ne?"

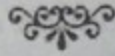
Kaşlarını çatı. "Kimin adı? Hı, onun." Duraksadı. "Mulholland. Mulholland Kontu."

"Teşekkür ederim. Bu kadar zor muydu?"

"Hayır ve bu da çok zor olmayacak." Açık kapıdan sarktı ve ıslık çaldı.

Saniyeler sonra, Vitrius arabanın içine zıpladı.

On Yedi

Dört, zorlu ve yorucu günün ardından, sonunda gidecekleri yere vardılar, Darragh'ın kollarında geçirilen geceler bu yolculuğu katlanılır kılan tek şeydi. Hızlı bir şekilde öğrendiği üzere, yeni kocası derin tutkular ve iştaha sahip bir adamdı. Bazıları ona gösterdiği geceye özgü zevkler olmak üzere doyurulamaz nitelikteydi.

İştahdan bahsetmişken, Jeannette karnının guruldadığını duydu, o ve Darragh'ın Ennis kasabasındaki bir handa paylaştıkları kızarmış tavuk ve yeni patateslerden oluşan tatmin edici öğle yemeğine rağmen tekrar acıkmıştı. Ama yemeğin üzerinden beş saat geçmişti. Yorucu, diş tıkırdatan, bataklıklar ve yamuk yollar üzerinde gidilen beş uzun saat, sonsuz yeşil alanların metre metre gözlerinin önünden geçişini izledikleri beş saat.

Yeşil çimenler. Yeşil ağaçlar. Düz, yeşil tarlalar ve göz alabilirdiğince uzanan hafif eğimli tepeler. Ardından kahverengi ve gri kayaların dağılmış olduğu daha fazla yeşillik, bulut dolu mavi gökyüzüne doğru yükselen eşsiz dairesel tasarımıyla yer yer Kelt taşları.

Kasvetli ve neşesiz görünen bir gökyüzü, akşam hızla yaklaşırken tehdit eden yağmur. Durmuş olan arabanın penceresinden aşağı sarktı ve şaşkınlıkla kaşlarını çatıldığını hissetti.

Herhalde, Darragh'ın evi bu olamaz, diye kendini ikna etmeye çalıştı.

Bu tek katlı, saz çatılı kulübe, yeni boyanmış beyaz boyayla kaplı taştan bir dış cepheye sahipti. Girişin etrafında garip bir yarım çember şeklinde büyümüş olan, sarmaşığı anımsatan bir çalılık, yoğun ve güldürücü bir sarıya boyanmış ahşap bir kapı. Dört çarpı dört genişliğinde iki pencere, her iki tarafta da ışık ve havanın girmesi için ortaya konmuştu. Bahçenin ön kısmında küçük bir çiçek tarhi ve yeşillik vardı ve arka tarafa doğru dolanan kıvrımlı bir yol ve taştan yürüyüş yolunu ikiye ayırıyordu. Orada, çamaşır ipi vardı, köşede hayal meyal görülüyordu.

Geldikleri yerle ilgili Jeannette büyük olasılıkla yanılıyordu, burası gayet de köylü, çiftçi ya da işçi ya da Darragh'ın konuşması gereken birisinin evi olabilirdi.

Kocasını arabadan indi, Vitruvius onu takip etti, yüksek canlı bir havlamayla zıpladı. Yakındaki ağaçlara doğru koşmadan önce bir kez daha havladı. Jeannette derin bir nefes aldı ve şeftali renkli ve kahverengi çizgili eteğinden bir tutam köpek kılıcı aldı, yolculuklarının daha ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Fakat eve doğru gitmek yerine, Darragh ona döndü ve elini uzattı.

"Ah, hayır sen git," dedi Jeannette. "Ben işini bitirene kadar seni burada beklerim."

"Ne işi?"

"Senin işin," diye tekrarladı kabul edilebilir bir hoşgörülle. "Görmek için buraya uğradığın her kimleyse. İçeri gir, ben beklerim."

"Sanırım kafan karıştı, küçük hanım. Burada birini ziyaret etmek için durmadık. Geldik. Eve vardık."

Pencereden dışarı bir kez daha bakakaldı, küçük kulübe ve onu çevreleyen bahçeden başka bir şey göremiyordu. "Ne demek vardık? Nereye vardık?"

"Evimize," diyerek eliyle arkasındaki evi gösterdi. "Yeni evi-ne hoş geldin."

Jeannette nefes almayı kesti. Uzun bir an boyunca, yedi yaşındayken salıncaktan düşüp hava ciğerlerinden tamamen boşaldığı zamankiyle aynı şeyi hissetti.

Başında sersemletici bir uğultu başladı. Oturduğu yerde hafifçe sarsıldı ve oksijensizlikten bayılacak gibi hissetti.

Şaşırılmış şekilde, Darragh uzandı ve onu sarstı.

Hışırtılı bir nefes aldı ve iki kere gözünü kırptı. Jeannette yol yorgunluğu, diye düşündü. Öyle olması gerekiyordu. Kulakları belki de mumla dolmuştu ve esaslı bir temizlenmeye ihtiyacı vardı. Sebep her ne ise, onu yanlış duymuş olmalıydı.

"Ne... Ne dedin sen?" diye sordu, kuvvetle çarpan kalbini yavaşlatmak için çabalarken.

"Eve hoş geldin dedim. Şimdi, tam olarak umduğun gibi olmadığını biliyorum ama içeri girince çok hoş olduğunu düşüneceksin."

Jeannette bakakaldı, sersemlemişti. Yani bir yanlışlık yoktu. Bu gerçekten de bir evdi, onun kulübesi! Beyaz boyalı, saz çatılı köylü kulübesi, babasının Surrey'de kiracı çiftçilere kiraladığı evlerden çok daha küçüktü. Darragh onun burada yaşamasını mı umuyordu? Bu... Bu bezelye - kabuğu büyüklüğündeki barakanın içinde?

"Ah, hayır," dedi, çılgına dönmüş bir şekilde başını sallayarak. "Böyle bir şey olmaz. Hem de hiç olmaz."

"Hayal kırıklığına uğradığın için üzgünüm ama olmak zorunda. Burası benim evim ve önerebileceğim tek yer. Şimdi, oradan aşağı in ve içeri bir bak. Hayal gücünün bu yeri aslında olduğundan çok daha kötü bir hale getirdiğini göreceksin."

Göğsünde bir dehşet düğümü oluştu. "Ama sen ciddi olamazsın. Bana şaka yapıyorsun, değil mi?"

Tanrım, şaka yapıyor olması için dua etti.

Ama göğsü gülümsemeye ya da gülmeye başlamadığında ya da yaptığı eşek şakasını itiraf etmek için gevşemediğinde daha da daraldı. Yavaş yavaş tamamen ciddi olduğunu anladı.

"Ama bu bir kulübe," diye cıyakladı.

Darragh kollarını birleştirdi ve bir omzunu arabanın kapısına dayadı. "Evet, bir kulübe. Temiz, düzenli, iyi inşa edilmiş, altı odası olan, son moda ocağıyla övünen ferah bir mutfağı olan bir kulübe."

Altı oda mı? Hepsi de şüphesiz kibrit kutusu büyüklüğündeydi. Gerçekten de ondan altı odalı, kibrit kutusu büyüklüğündeki bir kulübede yaşamasını mı bekliyordu?

Kollarını göğsünde birleştirerek, kumaş döşeli araba minderlerine yaslandı. "Beni geri götür."

"Nereye götürüyüm?"

"Kuzenlerime gitmek, eve gitmek istiyorum, İngiltere'ye." Alt dudağı titredi. "Kuzenlerimin evinden ailemle iletişime geçip, gitmenin bir yolunu bulurum."

"Aptal olma, kadın. Yarım haftadır yoldayız ve varmamızdan dakikalar sonrasında seni geri götüremeyeceğim."

"İyi. O zaman beni bir hana götür. Bu gece orada kalırım ve sabah dönüş yolculuğumla ilgili gerekli ayarlamaları yaparım."

Yüksek sesle homurdandı. "Peki, ben sana paramdan vermediğim sürece, acaba geri dönüş biletini nasıl karşılayacaksın?"

Şaşkınlıkla burnunu buruşturdu. Para? Parayı düşünmemişti bile. Çantasındaki tek şey tek bir İngiliz bozukluğu, gümüş bir kartvizit cüzdanı, kılıfı, koklama şişesi ve bir çift işlemeli mendildi. Kesinlikle kuzenlerinin evine geri dönüş miktarını ödeye-bilecek kadar değildi.

"Takılarım var," dedi bu düşünce aklına gelir gelmez. "Bazılarını satabilirim."

"Deneyebilirsin, ama bu bölgenin halkı, hoş ama önemsiz süs eşyalarıyla pek ilgilenmezler. Satmak için bir ineğin olsaydı daha iyi olurdu."

Jeannette'in ağzı açık kaldı. *İnek mi?*

"Hem, çok önemli bir noktayı unuttuğunu düşünüyorum."

"Ah, peki bu ayrıntı da neymiş acaba?"

"Benim karım olduğun gerçeği, yanımda kalmanın onur meselesi oluşu, elimden gelen en iyi şekilde seninle ilgilenip sana bakmama izin vermen. Buraya gelmeden önce, evliliğimizi yürütmeye çalışacağına söz verdin. Şimdiden sözünü unuttun mu?"

"Ha-hayır," diye somurttu. "Ama bunun içinde yaşamamı bekleyemezsin." Kulübeye doğru bir elini uzattı. "Sonuçta, ben hâlâ bir leydiyim."

"Evet, öylesin ve bu evde yaşamak bu gerçeği değiştirmeyecek. Nerede olursan ol, mütevazı ya da büyük bir yerde, daima bir leydi ve doğduğun kişi olacaksın. Şimdi, in oradan ve evimizi göstermeme izin ver."

Sözleri, kendisini bir zamanlar Darragh'ı olmakla suçladığı züppe gibi hissetmesine neden olmuştu. Ama böyle kutu gibi bir evde yaşamak zorunda olması doğru değildi. Darragh'ın halk tabakasından olduğunu biliyordu, ama bu kadar da halk tabakasından olamazdı. En azından iki katı ve yeterli sayıda odası olan bir ev beklemişti. Orta tabakadan biri olarak sahip olabilecekleri bir yer gibi.

Bir mimar olarak çalışmak kesinlikle hiçliğin ortasındaki bu küçücük kulübeden çok daha fazla kazanç sağlıyor olmalıydı. Daha iyi, büyük, güzel bir ev inşa edebilirdi, çünkü nasıl yapılacağını Darragh iyi bilirdi. Şu ana kadar, bekardı, işi için kendini seyahate vermişti. Belki de bu kulübe ihtiyaçlarına uyuyordu, ama artık evliydi ve daha büyük, daha soylu bir yer inşa edebilir-

di. Ya da başka planları vardı da burada uzun süre kalmayacaklar mıydı? Bu düşünceyle neşelendi.

Her iki şekilde de, şu anda idare etmesi gerekecekti.

Tanrı'ya şükür, hiçbir arkadaşı ya da tanıdığı şu anda onu göremiyordu. Burada olsalardı, nasıl da ona gözlerini dikip alay ederlerdi, başlarını çevirmeden önce acıyarak başlarını sallarlardı. En iyi arkadaşı, Christabel bile burun kıvrıp, ona üzgün, onaylamayan gözlerle bakardı.

"Raeburn biliyor mu?" dedi, aklının bir köşesinde duran soruyu ağzından çıkarıverdi.

"Neyi biliyor mu?"

"Bunu, bizim... Şu anki durumumuzu."

Darragh bakışlarıyla karşılaştı, ifadesi garip bir şekilde gizemliydi. "Evet, biliyor."

Demek ki terk ettiği eski sevgilisi biraz da olsa intikam almanın bir yolunu bulmuştu, sonunda. Şu anki durumuna uyan, hak edilmiş mükemmel bir dalga geçme yolu olarak görmüştü. Pekala, ona yardımını isteme memnuniyetini vermeyecekti, Adrian büyük olasılıkla bunu yapmasını bekliyordu. Tıpkı herkesin eve koşarak gelmesini beklediği gibi, neredeyse iki dakika öncesine kadar yapmaya hazır olduğunu kabullendiği gibi.

Şımartılarak yetiştirilmiş olmasına rağmen, oldukça inatçı bir yapısı vardı. Her birine, teker teker, Jeannette Brantford O'Brien'in nasıl biri olduğunu gösterecekti.

Uşak ve arabacı o ve Darragh konuşurken başka işlerle meşgullerdi, Darragh'ın büyük seyahat valizini ve ardından onun sandıklarını ve mukavva kutularını ve şapka kutusunu birbiri ardına indiriyorlardı.

Ön kapıya doğru gitti, Darragh da arkasındaydı. Eşiğe vardıklarında, eliyle onu durdurdu ve yanına dolandı. Kapının kolunu çevirdi, kapıyı sessiz menteşeler üzerinde itti. Sonra, Jeannette Darragh'ın ne yaptığını anlayamadan, Darragh eğildi ve ayaklarını yerden kesti.

Şaşkınlık içinde bir çılgılık attı, kolları içgüdüsel olarak güçlü boynuna dolanmıştı.

“Gelenek, *a ghrá*,” diye mırıldandı, o derin, canlı sesiyle. “Bize şans getirmesi için.”

Nabızı hızlandı ve bir anlığına kendini gözlerinin muhteşem maviliğinde kaybetti.

Darragh ilerledi ve onu yere indirdi. Jeannette etrafına bakındı, modaaya uygun botlarının tabanları dimdik yere indi. Merkezi koridora doğru baktığında, her iki tarafta ikişer olmak üzere dört kapı olduğunu gördü. Altı oda olduğunu söylemişti ve korktuğu gibi ferahlıktan uzaklardı. Yanılmıyorsa, bütün kulübe Wightbridge Evi’ndeki aile misafir odasına geride boş yer bırakacak şekilde sığardı.

Boğazına dizilmiş yeni düğüm karşısında yutkundu.

En azından yerin temiz olması hakkında yalan söylememişti. Yerler güzelce silinmiş ve ovulmuştu, mobilyalar ve dekoratif eşyalar da güzelce yerleştirilmişti ve her yerde görülebilecek çok az bir toz vardı. Havada, cila ve tatlı kurumuş bitki kokusu vardı – biberiye ve kekik. Ve mutfakta pişen biftek yahnisi, yanılmıyorsa.

Midesi açlıktan guruldadı, sıcak bir yemeğin hiç de fena olmayacağını hatırlattı. Ama önce yolculuk kirinden kendini arındırması, yemek için temiz kıyafetler giymesi gerekiyordu. Şu anda güzelce suyun içinde dinlenebilirdi ama bu terbiyesini unuttuğu anlamına gelmiyordu.

“Kusura bakmazsanız, bayım, bana nerede olduğunu gösterme nezaketinde bulunursanız, odama geçmeyi düşünüyorum.”

“Tabii ki, sevgilim.” Koridora doğru başını salladı. “Odamız şurada arka tarafta, sağdaki.”

“Bizim odamız mı? Yani paylaşacak mıyız?”

Ona şaşırmış bir bakış fırlattı. “Bu evli çiftler için normal bir şey. Değil mi? Özellikle de yeni evli çiftler için.”

Jeannette’in seviyesindeki, genelde ayrı odaları olanlar için değil. Ama yeni uyku düzenleri kendini alıştırmayı gerektiren diğer bir şey olacaktı.

“Lütfen bana Betsy’i yolla ve mümkün olduğunca çabuk şekilde banyo yapmak istediğimi söyle.”

Topukları üzerinde dönerek, koridora doğru yürüdü.

“Betsy’e gelince,” diye seslendi arkasından.

Jeannette durdu, ona bakmak için döndü. “Evet? Ne olmuş ona?”

Başparmaklarını kemerine geçirdi. “O... O burada değil.”

Ani bir dehşetle midesi sarsıldı. “Ne demek burada değil?”

“Sabahtan beri düşünüp taşınyordum sana nasıl söyleyeceğimi, ama bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Üzgünüm, küçük hanım, fakat onu gönderdim.”

“Gönderdin mi?” diye tekrarladı, sesi her bir kelimeyle daha da inceliyordu. “Ne demek istiyorsun? Benim hizmetimden onu azat mı ettin?”

Başını sallamasıyla çok bütün vücudunu sardı.

“Ama bunu nasıl yapabildin?” dedi dehşet içinde. “Betsy harika bir hizmetçi. Bana sormadan onu nasıl işten çıkardın ki? Onu göndermeye hakkın yoktu. O benim hizmetçimdi ve benim sorumluluğumdaydı. Onu her nerede bıraktıysan hemen birini gönderip geri getireceksin.” Ayağını artan bir titreme ve ani, nedensiz bir korkuyla yere vurdu. “Onu hemen geri getir.”

Darragh kollarını bağladı. “Onu geri getiremem. Kötü hizmetinden dolayı işten çıkarılmadı. Mesele şu ki, ne bir leydinin hizmetçisi için yeterli paramız var, ne de onun hizmetine daha fazla ihtiyacımız var.”

İnanmayan bir korkuyla gözlerini ona dikti. “Tabii ki onun hizmetine ihtiyacımız var. Kim kıyafetlerimle ilgilenecek? Kim benim süslenmem ve saçlarımın yapılmasıyla ilgilenecek? Kim giyinmeme, soyunmama yardım edecek?”

“Ben uzanamadığım bütün düğme ve bağcıklar konusunda sana yardım ederim ve birkaç toka takarım, eğer saçlarını yapmak konusunda sorun yaşarsan. Ve süslü partiler falan da düzenlemeyeceğimize göre, çok fazla emek ve çaba gerektirmeyen basit elbiseler giyebilirsin.”

Sözleri karşısında serseme dönerek bir elini göğsüne bastırdı. “Benim elbiselerimden hiçbirisi basit değil!”

“O zaman uğraşması o kadar da zor olmayan birkaç yeni elbise dikmek zorunda kalacaksın.”

“Dikmek mi? Dikiş dikmek gibi mi? Ben mi?”

“Dikiş dikebiliyorsun, değil mi?”

“Ben *nakış işlerim*. Dikiş dikmem.”

“O zaman dikiş dikmeyi öğrenmenin zamanı gelmiş de geçiyor,” dedi elini sallayarak. “Ve ne pahasına olursa olsun, hizmetçini öylece bırakmadım. Ona güzel referanslar verdim ve iki aylık maaşının yanında, İngiltere’ye gitme masrafları için de cüzdanına para koydum. Sonuçta ben bir canavar değilim.”

O an, Jeannette onun bir canavardan çok daha kötü olduğunu düşündü. Çok, çok daha kötü. Gözlerinin arkasındaki, burnunu ve gözkapaklarını acıtan baskı yüzünden gözlerini kırpıştırdı.

Ağlamayacaktı. Onun gözyaşı sağanağına kapıldığını görmesine izin vermeyecekti. Ama saniyeler sonra olan da tam olarak buydu. Dudaklarından kontrol edilemez bir şekilde hıçkırıklar boşalmıştı. Ağzına yumruğunu bastırıp, ağlayarak ve koşarak odasına gitti.

Darragh, arkasından kapıyı çarpıp kapattığında irkildi, çarpma sesi kulübenin içinde bir yıldırım kızgınlığı ile yankılandı.

Pekala, diye mırıldandı, bu aslında beklediği gibi gitmişti, tabii ağlamasını beklememişti. Ağlamasının yürek burkan acısı evin içinde çınladı, tüm vücudunu hırpaladı, bir bıçak gibi derinlere girdi.

Tanrım, kadınların ağlamasından nefret ediyordu, gözyaşları bir kova aceleyle hazırlanmış kireçten daha aşındırıcıydı. Ama üç küçük kız kardeşe geçirilen yılların ardından, pek çok farklı gözyaşı türü olduğunu ve dökülmeleri için de pek çok neden olduğunu öğrenmişti. Kadınların gözyaşları sevinçten kedere, öfke ve kızgınlığa, acı ve mutsuzluk ve hatta tamamen kasıtlı suiistimale kadar pek çok duygusal hamlelerde gerçekleşebiliyordu. Etkili bir biçimde kullanıldığında, iyi bir ağlama en sert adamı bile lapaya çevirebilirdi, ne kadar aptalca ya da mantık dışı olursa olsun her şeyi yapmalarını sağlayabilirdi, tabii gözyaşlarının durmasını istiyorsa.

Baskı altına alınmak istemiyordu. Jeannette’in şu anki mutsuzluğunun gerçek olmadığına inandığından değil. Jeannette’i şoka uğratmıştı, büyük bir şoka ve gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi şu anda odasında ağlaması doğaldı. Fakat ağlaması bitince, kızgınlığı geçince, panik halinden kurtulunca, şımarık yetiştirilmiş olmasının ötesine bakmayı öğrenme şansı olacaktı. Darragh’ın nasıl biri olduğunu ve Darragh’ın onun dönüşebileceğini bildiği kadını görecekli.

Ya işe yaramazsa? diye fısıldadı küçük bir ses. *Ya seni hiçbir zaman istediğin gibi sevemezse? İhtiyacın olduğu gibi? Ya bu oyunun sadece bir gurur meselesiye ve ikinizin arasında bir daha asla iyileştirilemeyecek bir yara açarsa?*

Yeni bir ağlama sesi koridorda inledi.

Sesin karşısında dişlerini kenetledi ve bunu iğne keskinliğinde vicdan azabı yarası takip etti.

Hâlâ çok geç değildi. İsterse, şu anda planına son verebilirdi. Bu kulübenin aslında bir arkadaşına ait olduğunu ve onunla biraz dalga geçmiş olduğunu, bunun küçük zararsız bir alay olduğunu açıklayabilirdi. Başta kızardı. Ama ardından rahatlardı, gerçek evini gördüğünde, onun gerçek kimliğini öğrendiğinde dudaklarına bir gülümseme yayılırdı.

Ama o zaman da asla bilemezdi, değil mi? Umduğu gibi kendisini sevip sevmediğini ya da sadece kendisini mi kandırıyor olduğunu, Jeannette'in sevgisinin ona sağladığı maddi şeylerin zevkenden mi kaynaklandığını merak edip duracaktı.

Şu anda varlığını ve unvanını ona açıklasa bile, Jeannette bundan böyle hep bir üstünlük hissi yaşayacaktı. Sonuçta, o bir İngiliz'di ama Darragh değildi. İngilizler bir bütün olarak kendilerini İrlandalılardan daha iyi olarak görürlerdi, bir İrlandalının soyu nereden geliyor olursa olsun. Bir İngiliz soylusunun şımartılmış kızı olarak bu durum gayet de geçerli olacaktı, onun gibi güzel bir kadın ülkesinde istediği adama sahip olabilirdi. Bu bir düğün olsa bile.

Yumruğunu sıkı, bu entrikaya devam etmeye kararlıydı. *Bırak ağlasın. Bırak deliye dönsün.* Yüce kaidesinden onu devirip bir süre sıradan bir kişi gibi yaşamasına neden olmak onun sadece iyiliğine olurdu. Ve birkaç hafta içinde, bu az paralı durumlarına alışma şansı olduğunda, planının akıllıca olup olmadığını görecekti. Jeannette'in o gururlu kalbine giden bir yol bulma konusunda başarılı olup olmayacağını görecekti, tıpkı Jeannette'in da Darragh'in kalbine giden bir yol bulmuş olması gibi.

Jeannette, biftek yahnisi, tereyağlı tuzlu ekmek, elmalı turta ve çaydan oluşan yemeğinin boş tepsisini odasının dışındaki yere bıraktı. Kapıyı kapatarak, arkasından kilitlemenin öfkeli memnuniyetini yaşadı.

Darragh O'Brien bu gece uyumak için kendine başka bir yatak bulabilirdi. Ve yarın gece de, çünkü şu anki mutsuzluğu o zamana kadar geçecek gibi değildi. Tabii bundan sonra geçerse.

Bu kulübeyi ve onun böyle duygusuzca muamele etmiş olmasını düşününce tekrar tekrar öfkelenip ağlıyordu. Neredeyse hiç durmadan bir saat ağlamış, burnu tıkanmıştı; şakakları zonkluyordu, gözleri ağırlaşmış ve kan çanağına dönmüştü. Betsy burada olsaydı, başı için lavanta kokulu bir bez getirirdi. Ama Betsy gitmişti. Bu zalim ve duyarsız adam tarafından işten atılmıştı.

Elleri yumruk olmuştu. Darragh'in bunu yapmaya hakkı yoktu. Hizmetçisini hizmetinden çıkarıp evine yollamaya hiç de hakkı yoktu. Betsy'e ihtiyacı vardı. Başka bir kadının tanıdık, rahatlatıcı varlığı olmadan yaşama düşüncesi bütün vücudunu ürpertti.

Ona veda etme şansı bile olmamıştı. Ve Betsy onun eviyle ve önceden sürdürdüğü hayatla olan son bağıydı. Şimdi ise yapayalnızdı. Bu yeni, yabancı yerde ona eşlik edebilecek tek kişi olan Darragh ile kalakalmıştı.

Yatağa uzandı ve kendini hüzünlü bir şekilde mutsuzluğa bıraktı.

Berbat haberi verdikten sonra, Darragh sadece yemek için ona katılmayı isteyip istemediğini sormak için gelmişti. Jeannette da reddetmiş, sessizliğini bir silah gibi kullanmış, ayak sesleri oradan uzaklaşınca kadar beklemişti.

Karanlıktaki yatağa sere serpe uzanmış, bir süre sonra uykuya dalmıştı ki Darragh'in kapıya vurma sesi onu uyandırdı. Onun için kapının dışına bir tepsi bıraktığını söylemişti. Bunu da reddetmek istemiş, fakat büyük açlığı, gittiğinden emin olduğunda önerisini kabul etmeye onu zorlamıştı.

Yemek oldukça lezzetliydi ve onu biraz iyi hissettirmişti. Ama buna rağmen, yapacak bir şeyi yoktu ve zaman konusunda bir fikri de yoktu, çünkü odada hiç saat yoktu.

Bulduğu ve yaktığı tek mumun ışığıyla, gösterişsiz boyuttaki ve gösterişsiz biçimde döşenmiş odaya bir göz attı. Basit beyaz duvarlar, basit meşe mobilyalar – yatak, masa, gardırop ve hasır iskemle – tahta ile kaplanmış geniş çam zemin üzerindeki büyük ve çok renkli örne bir halı. Sıradan mavi perdeler tek camı örtmüştü, sarı ve mavi yorgan yatağın üzerine serilmişti. Tek süsleme unsuru, masanın yanında duvara asılmış olan ahşap bir haç ve kapının yanındaki yağlı boya İrlanda köyü tablosuydu.

Yatağa gitmesi gerektiğini düşündü. Ve elbisesinin arkasını çözenin bir yolunu bulabilirse yapacaktı da. Denedi ve başarabildiği tek şey en üstteki üç inci düğmeyi açabilmek olmuştu.

Yaralı bir kızgınlık kanında yeniden canlandı. Bu elbiseyle uyuyabilirim, diye düşündü, Darragh'ın yardımını istemeden önce. Yardım istemeden önce, içinde kokabilirdi de. Ve banyo yapmak istediğini söylediğinde bütün bunların başlamış olduğunu düşündü.

Yanağından aşağı bir damla düştü. Saçını bile toplayamamıştı, çünkü tarağı hâlâ paketleydi ve onu nerede bulacağını bilmiyordu. Bu Betsy'nin işiydi, eşyalarını çıkarmak, elbiselerini dizmek, makyaj malzemelerini düzenlemek ve kullanımına hazırlamak. Fakat bu da kocasının gittikçe artan çetelesine eklenecek olan başka bir kusuruydu.

Sanki onu düşündüğünü biliyormuşçasına, kapı kolu döndü ve durdu. "Jeannette. Kapıyı aç."

Onu göremiyor olsa da, gözünü dikti ve dilini çıkardı.

"Bu kadar yeter, küçük hanım. Beni içeri al."

"Betsy döndü mü?"

"Hayır, dönmediğini sen de biliyorsun."

"O zaman cehenneme git," diye haykırdı.

Kapının kolunu tekrar çevirmesini bekledi, başka emirler vermesini.

Aksine, hiçbir şey olmadı. Homurtulu bir lanet okumanın dışında hiçbir şey.

Uzun, sessiz bir dakika geçti, kapının dışında neredeyse nefes alışını duyabilecek kadar derin bir sessizlik oldu. Orada ne yapıyordu? Neden kendisiyle tartışmıyordu, tekrar onu içeri almasını emretmiyordu?

Jeannette durdu, bir sonraki yaylım ateşi için gergin ve hazır şekilde bekliyordu.

Sonra, uzaklaştığını duydu, ayak sesleri, koridora doğru yönelirken, sessiz bir tıkırtıyla uzaklaşıyordu.

Bu kolay oldu, diye düşündü. Çok kolay. Sonra, belki de bonyun eğmeyeceğini anlamış ve kendisini sinirli sesler çıkarma

zahmetinden kurtarıp yenilgiyi kabul etmişti. O zaman misafir odasında yatacağı – tabii bu bezelye kabuğunda misafir odası varsa – ve sabah da dışarı çıkıp çıkmayacağına karar verecekti. Konuşup konuşmayacağına da.

Şimdilik, biraz uyuması gerektiğini düşündü. Bu düşünceyle, kollarını elbisesindeki düğmelerle yeni bir güreş için arkasına doladı.

Kıvrıldı ve gerildi, sırtının ortasındaki düğmelerin birine ulaşma çabası içinde elbisenin kumaşını çekiştirdi. Kol kasları titre-di, parmakları sırtının üzerinde kızgınlık içinde can çekişiyordu.

Bir sirkte küçük bir performans sergiliyormuş gibi kıvrıldı, çok geç oluncaya kadar girişleri üzerinde kayan pencerenin ince gıcirtısını fark etmedi. Başını çevirdi ve bacağını pencerenin eşinden atıp odaya tırmanmak için başını eğerken Darragh'ın gözlerinde oluşan zafer bakışıyla karşılaştı.

Şaşkınlık içinde, parmakları sonunda ulaşmış olduğu düğmelerden aşağı düştü.

Tamamen doğrulup, ellerini dar kalçalarının üzerine koydu. "O elbisenin içinden çıkabilmen için sana yardımcı olabilir miyim, sevgilim?" dedi ağır ağır.

Jeannette çenesini sıktı. "Git buradan."

Omuzlarını silkerek, pencereyi kapatıp kilitlemek için döndü, perdeyi düzelitti. "Fikrini değiştirirsen, sadece söylemen yeterli."

Bakışları altında, uzun kollarını başının üzerine kaldırdı, bir rahibenin kanını kaynatacak derecede titretici erkeksi bir şekilde gerindi. Çiğ, abartısız bir güçle dolu halde, Darragh, erkeklerin gömleklerini alelade ve kolayca çıkarıp atarken yaptıkları hareketle erkekliğini ortaya çıkardı. Jeannette'in, kıyafetlerinin altında yattığını bildiği o sert, çevik vücudunu gizlemek için Darragh'ın o geniş kesimli sıradan kıyafetleri hiçbir şey yapmıyordu. Esnek vücudu, geniş omuzları, bir kadının başını döndürmek için yapılmış bir özellik gibi görünen koyu kıllarla kaplı

sert göğsü. Ve duruma bağlı olarak, insanı hem canlandırabilecek hem de rahatlatabilecek olan uzun parmaklara sahip akıllı eller.

Neyse ki Jeannette bu gösterisinin onu etkilemesine izin vermek için fazla mutsuz bir havadaydı. En azından fazla etkilemesi için.

“Pekala,” dedi hafif bir ses tonuyla. “Yatak ve uyku kulağa hoş geliyor. Bugünün oldukça uzun ve yorucu olduğuna hiç şüpheli yok.” Ceketini çıkardı, sonra boyun atkısını çözmeye başladı.

“Beni duymadın mı?” diye sordu. “Sana gitmeni söyledim.”

Boynundaki kumaşı sandalyenin üzerine fırlattı, yeleğinin düğmelerini açmaya başladı. “Evet, söyledin, küçük hanım. Fakat bu bizim yatak odamız ve oturduğun o mobilya parçası da bizim yatağımız ve bunu seninle paylaşmak gibi bir planım var. Sen benim karımsın. Birlikte uyuyacağız.”

Jeannette yataktan fırladı, sanki kumaş birden alev almıştı. “Ah, hayır, uyumayacağız, bu gece değil. Sırf sen o küçük akıllı hünerini sergileyip o pencereden emekledin diye bu benimle birlikte yatağa da emeklemene izin vereceğim anlamına gelmez.”

Kapıya doğru koştu, kilitteki anahtarı çevirdi ve kapıyı açtı. “Şimdi üçüncü kez söylüyorum, *git!*”

Gömleğini başından çıkardı, kıyafetlerini biriken yığının en üstüne fırlattı. O yoğun mavi gözleri Jeannette’inkilere kilitlenmişti. Yavaş şekilde, pantolonunun düğmelerine parmaklarını götürdü, mesajı gayet açıktı.

Jeannette, kızgınlığı üst sıcaklığa ulaştığında, bütün vücudunun titrediğini hissetti. “İyi. O zaman *ben* giderim. Bu evde, uyuyabileceğim başka yerler de vardır.”

Homurdandı ve kapıya yöneldi.

“İkinci yatak odasında uyumak için yer yok, her yer senin sandıkların, mukavva kutuların ve diğer benzer kişisel eşyalarla dolu,” diye seslendi arkasından. “Yatağa bile ulaşamazsın. Oturma odasındaki kanepeye gelince, orada oldukça rahatsız bir gece geçirirsin. Halatlarının sıkılaştırılması lazım, korkarım ki.”

Jeannette öfkelenildi, fakat yürümeye devam etti.

“O zaman ben de senin peşinden gelirim,” dedi, bir anda arkasına yaklaşıp onu korkutarak. “Sen nerede uyursan, ben de orada uyurum.”

Darragh onu takip ederken, Jeannette onu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Jeannette bir odadan diğerine dolaşırken sonunda pes etmesini umdu, ama dediğini yaptığını gördü. Yatak odalarından başka rahat bir şekilde uyuyacak hiçbir yer yoktu.

Dolaşması oturma odasında son bulmuştu. Vitruvius’un bile yatmak istemeyeceği eski, dar bir kanepeye nefretle bakmıştı. Ateşe yakın kalın bir halının üstüne kıvrılmış olan köpek tek gözünü açtı ve kuyruğuyla onu selamladı. Esnedi, gözkapaklarını geri kapattı ve köpeksel gizli rüyalarına geri döndü.

Darragh kollarını çıplak göğsünde bağladı. “Demek ikimiz koltukta olacağız, öyle mi? Ya da Vitruvius’un yanında yere bir battaniye mi sereceğiz? Sanırım pireler gibi birlikte yuvarlanabiliriz?”

Vitruvius’un yanına yuvarlanırlarsa, büyük olasılıkla pire *kapacaklardı!* Son derece kızarak, içindeki koltuğa feci bir tekme atma arzusunu bastırdı.

Omuzları düştü, tüm vücudunu tahrir eden bir üzüntü yayıldı. “Pekala, sen kazandın. İkimiz de yatakta yatacağız. Ama bu gece yapacağımız *tek şey* bu. Uyumak. Anlaşıldı mı?”

“Kesinlikle. Tabii sen ellerini benden uzak tutabilirsen.”

“Bunu yapabileceğimi düşünüyorum.”

Jeannette yatak odasına yöneldi. Darragh da takip etti, kapıyı kapatıp içeri girdiler.

“O zaman, izin ver de şu düğmelerini halledeyim,” dedi arkasından gelerek.

Gururunu bir pelerin gibi üzerine örttü. “Teşekkür ederim, hayır. Ben hallederim.”

Güldü, onu omuzlarından tuttu ve arkasını döndürdü. “Ben pencereden tırmanırken nasıl da hallettiğini gördüm. Elbisen ve

korsenle uyursan, çok kötü olursun. Bu kadar inatçı olma, kadın. Böyle yaparsan, kendinden başkasına zarar vermezsin.”

Neden, diyerek içinden küfretti, *neden haklı olmak zorundaydı?* Onun bu teklifini reddederse, Darragh yanında bebekler gibi mışıl mışıl uyurken, acı çekecek olan kendisi olacaktı. Hem düşününce, Betsy’nin yapması gereken her şeyi o yapmak zorundaydı, çünkü hizmetçisinin burada olmama sebebi kendisiydi.

“Pekala,” diye yumuşadı. “Ama seyahat çantalarımın birkaç şeye ihtiyacım var.”

“Nelere?”

“Geceliğime, ilk olarak. Tarağıma ve bir de toka kutuma.”

Kaşları çatıldı. “Hangi sandıkta olduklarını biliyor musun?”

Jeannette başını salladı. “Eşyalarımı hep Betsy ayarlardı.” *Ve sen Betsy’i kovdun*, diye düşündü, acıklı bir cevapla.

“Aramam saatlerce sürebilir. Yarın bakarım.”

Alt dudağını büzdü. “Ama ben geceliğimi istiyorum.”

Darragh’ın parmakları elbisesini çözmeye başlamıştı. “Bu gecelik, kombinezonunla uyuyabilirsin.”

“Sen katlanılmaz bir adamsın, biliyor musun?”

“Evet, söylemiştin.”

Küçük bir kızgınlıkla, Darragh elbisesini çıkarmasına yardım etti, korsesini çözdü ve onu juponundan kurtardı. Saçlarındaki tokaları çıkarmayı da Jeannette’a bıraktı.

Darragh yaklaşıp ona fırçalarında birini uzattığında, uzun bukleleri arasında parmaklarını dolaştırıyordu. Bir takımın parçası olan, tutacağı olmayan yuvarlak bir fırçaydı, gümüş olan üst yüzeylerinde adının baş harfleri işlenmişti. Reddetmeyi düşünmüş, sonra kabul etmeye karar vermişti. Yumuşak yaban domuzu kollarını uzun, rahatlatıcı darbelerle saçında gezdiriyordu.

Bitirdiğinde, Darragh yataktaydı, uzun kollarından biri başının altında Jeannette’ı izleyerek yatıyordu. Ona bakmamaya çalıştı, *görülmeye göre örtülerin altında çıplak olan onun o güzel, güçlü vücuduna.*

Yanına uzanarak, kendi tarafına döndü ve yüzünü diğer tarafa çevirdi. Darragh kalktı, ona doğru eğildi. Jeannette gerildi, onun bir öpücük ya da daha fazlasını isteyeceğini düşündü. Bunun yerine, sadece komodine uzanıp, mumu söndürdü.

Karanlık odayı kapladı.

“İyi geceler benim Küçük Gül Ağacım,” diye mırıldandı, sıcak kadifemsi bir sesle.

“Küçük gül ağacı!”

“Evet, uzun süredir, senin bir gül ağacı gibi olduğunu düşünüyorum. Dikenlerle korunan ama karşı konulamayacak kadar güzel.”

“Ve ben de senin bir zorba ve şeytan olduğunu düşünüyorum.”

Onun bu azarlaması, sadece Darragh’ın göğsünün kahkaha ile sarsılmasına neden oldu.

Jeannette daha fazla konuşmadı, vücudunu çevreleyen battaniye ve örtüler gibi acısına da sarılmıştı. Betsy’i tutmaya parası yetmiyor olsa bile, diye düşündü, önce bunu kendisiyle tartışmış olması gerekirdi. Böyle küstahça ve diktatörce davranmadan önce hizmetçisini göndermeyi planladığını söylemiş olmalıydı.

Ev içi düzenlemeler hep kadınların kapsama alanındaydı, özellikle de hizmetçilerin işe alınıp çıkarılması. Ama bu başa çıkılması gereken düzinelerce çalışanı olan büyük bir yer değil, diye hatırlattı kendine. Sadece ikisinin olduğu küçük bir kulübeydi.

Bu tenhalık onu korkuttu. Hiç bu şekilde yaşamamıştı. Bunu nasıl başaracaktı?

Günden güne, diye karar verdi, Darragh geniş vücudunu onun yanında rahat bir şekilde hafifçe gıcırdatacaktı.

Uykuya daldığını anlayana kadar onun nefes alışını dinledi. Yalnızca o zaman rahatlayabildi. O zaman, Darragh’ın yapmış olduğu her şeye rağmen, ona dönüp yakınına sokulup kollarının sıcak korumasına kendini bırakma özleminde olduğunu kendine

itiraf etti. Kucaklanma ve kendini daha fazla kayıp ve yalnız hissetmeme özlemi.

Bunun yerine, olduğu yerde kaldı, gözlerini kapamaya zorladı, aklını uykunun rahatlığının onu alıp götürmesine izin vermeye zorladı.

Saatler sonra uyandığında, arzu bacaklarını arasında bir mesele gibi yanıyordu, odanın içindeki perdelerin etrafında gri ışığın hafif belirginliği dolanıyordu. Jeannette inledi, kafası karışmış ve yarı uykuluydu. Göğsü ağrıyordu, ağır ve şişmiş hissetti. Üstü açıktı, göğüs uçları, ıslak büzüşmüş bir şekilde sıkıydı, aşırı hassas ve soğuk sabah havasına maruz kalmıştı.

Kalçaları yukarı doğru kalkmışken, bu hale nasıl geldiğini düşünmeye zamanı yoktu. Baş yastığa yuvarlanıyordu. Darragh'ın başı da yastıktaydı, bacaklarının birinin üzerinde, onu düğün gecelerine kadar hiç hayal etmediği bir yerinden öpüyor ve emiyordu. Jeannette'ı bir şekilde uyandırmadan, kendini oraya yerleştirmişti, Jeannette'in diğer bacağını da kendi omzunun üzerine koymuştu.

Ama şu an uyanıktı. Aman Tanrım, uyanıktı, çaresizce ve esir alınmışçasına onun o büyüleyici dokunuşlarının altındaydı. Önceden ona ne kadar da kızgın olduğunu hatırladı. Onu ve sevişme isteğini nasıl geri çevirdiğini de.

"Darragh," diye mırıldandı.

Darragh onu duydu, başını kaldırmak için durdu. "Günaydın, sevgilim. Nihayet seni uyandırmayı başardım mı?"

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sordu. "Ben sana, şey yapabileceğini söylemedim, biliyorsun."

"Sormam gerektiğini bilmiyordum. Durayım mı, o zaman?"

Teni zonkluyordu, sadece Darragh'ın sağlayabileceği rahatlama için yalvarıyordu. Gururu ona "Evet, dur," demesi için ısrar ediyordu. Vücudu aptal olmamasını söylüyordu. Vücudu kazanmıştı, neredeyse acı veren bir özlemle ağrıyordu.

"Tanrım, hayır," diye inledi. "Durma, lütfen durma."

Darragh güldü ve yaptığı işe geri döndü.

Onu yoğun ve tatmin edici bir noktaya ulaştırması uzun sürmedi, şiddetli titremeler tüm vücudunu sarsıyordu. Titremesi kesilemeden, Darragh oturdu, onu ters çevirdi, onu elleri ve dizleri üzerinde duracak şekilde kaldırdı.

Kalçasına hafifçe birkaç kez vurdu, bu onu nefes nefese bıraktı, acıdan değil ateşlenen istekle. Onun bu dudak uçuklatan hareketine ya da pozisyonlarının şaşkınlık verici yeniliğine uyum sağlamaya zaman bulamadan, arkasından içine girdi ve onu sonuna kadar doldurdu. Ve ardından içine girerken, artık Jeannette hiçbir şey düşünmüyordu. Hızlı ve derin, sonra daha hızlı ve daha derin, tekrar ve tekrar ve tekrar, ta ki Jeannette'ı anlaşılmaz bir şekilde inletene kadar.

Darragh ikisini de aralıksız bir tempoyla sallarken, Jeannette avuçlarındaki ıslak örtülere kenetlendi. Jeannette kalçalarını kaldırarak, daha fazlasını almak için kendini geriye doğru ona bastırdı. İnleyişi kulaklarında sert ve tatmin edici şekilde yankılandı.

Darragh göğüslerini avuçladı, onlara masaj yaptı, ellerini karnına doğru gezdirmeden önce onları nazikçe sıktı. Onu sabit tutmak için bir elini kalçasına yerleştirirken, diğer elinin parmaklarını, onun ıslak ve ısınmış etiyle oynamak için bacaklarının arasına kaydırды. Omzuna ve boynuna vahşi öpücükler dağıtırken, en hassas olduğu yerinden onu vurdu.

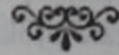
Ardından Jeannette ne yapmayı planladığını anlayamadan, Darragh ensesini ısırdı, dişleri, onu zirveye çıkaracak kadar sert bir şekilde battı.

Jeannette çığlık attı ve şiddetli tatminin onu alıp götürmesine izin verdi.

Çok geçmeden Darragh da kendi tatminine ulaştı, üzerinde, içinde titreyerek – vahşice, onun rahatlayışını sanki kendininmiş gibi hissetti.

Tatmin olmuş bir şekilde, beraberce örtülerin üzerine düştüler. Darragh sırt üstü yatıp, Jeannette'ı yanına çekti ve göğsüne yatırdı. Jeannette de dudaklarına yayılan bir gülümseme ile uykuya daldı, kollarının güvenliği içinde kitlenmiş şekilde.

On Sekiz

Jeannette son derece gevşemiş bir şekilde uyandı, iyi dinlenmiş ve iyi bir sevişmenin arta kalan sıcaklığıyla yeniden canlanmış hissediyordu.

Gerindi ve oturdu, yatağın ayakucunda kendisi için konulmuş kıyafetleri görünce dudaklarına şaşkın bir gülümseme yerleşti. Süs eşyaları da oradaydı – saç fırçası, tarak, toka kutusu, parfüm, hatta sevdiği oluklu sabun – hepsi Darragh'ın tıraş ve bakım ürünlerinin yanında masanın üzerine düzgünce konulmuştu. Ayrıca bir gecelik ve sabahlık da sandalyenin arkasına bırakılmıştı, tıpkı dün gece istediği gibi.

Jeannette kalktı, geniş porselen ibriğin içinde sıcak su vardı, yumuşak temiz havlular da yanındaydı. Betsy'nin yokluğuna olan üzüntüsü biraz geçmişti, Darragh'ın düşünceli tavrı karşısında üzüntüsü kaybolmuştu. Görünüşe göre, Jeannette'in çantalara gidip, hemen ihtiyacı olacağını düşündüğü eşyaları çıkarılmıştı. Ardından onları odaya taşımış ve bunu yaparken de nasıl olduysa onu uyandırmamıştı.

Bu şartlar altında, onu affetmemenin haksızlık olacağını düşündü. Ve onun yardımıyla, belki de bir süre hizmetçisiz nasıl idare edilebileceğini öğrenebilirdi. En azından, Betsy'yi tekrar işe almaya onu ikna edene kadar.

Bu fikirle neşelenerek, yıkandı ve giyindi, Darragh'ın seçmiş olduğu mavi müslinden sabahlığı kendi başına giyinmeyi ve bağlamayı başarmıştı. Saçları farklı bir mücadele olmuştu. Ağır saç kütesini başının üzerinde kabul edilebilir bir topuz şeklinde toplamayı sonunda başarmıştı. Dudaklarında hoşgörülü bir gülümseme ile yeni kocasını bulmaya gitti.

On dakika sonra, yeni düzelmiş moraliyle birlikte, gülümsemesi de kaybolmuştu. Bir kase topak topak olmuş yulaf ezmesinin başındaki Darragh'a bakakaldı, elindeki kaşığı unutmuştu. "Ben ne yapacağım?"

"Sadece ikimiz varız, yani yemek yapmak çok zamanını almaz. Kahvaltımızdan da anlayacağın gibi, mutfakta çok da marifetli değilim. Ev işlerine gelince, sen sadece, Aine Murray'ın ağır işlerle, yerleri ovalamak, çamaşırları yıkamak ve bunun gibi işlerle ilgilenmek için burada olmadığı günler evi temizleyip düzeltereksin. Gençtir ve iyi bir kızdır. Onu seveceksin."

Jeannette yemeğine kaşığını daldırdı. "Sen aklını mı kaçırdın? Ben, ekmek pişirip, mumları temizleyip, yorgan diken köylü bir ev hanımı değilim. Ben bir leydiyim, koca bir evi yönetmek ve hizmetçileri yönlendirmek için eğitildim, yemek yapıp, temizlik yapmak ve dikiş dikmek için değil."

"Evet, ama büyük bir eve ve birçok hizmetçiye sahip olmadığım için, diğer işleri yapmaya çalışman gerekecek. Başlarda çok da kolay olacağını söylemiyorum ama senin keskin bir zekan var. Her şeyi çabucak kavrayıp halledeceğine eminim."

Hizmetçilerin olmayışı ve bu yüzden yapması gereken görevleri aynı şekilde dün gece uzun uzun düşünmesine rağmen, Jeannette ona bakakaldı ve gözleri yuvalarından fırladı. "Ben hiçbir

şeyi halletmek istemiyorum. Ben senin karınım, tuttuğun bir hizmetçi değilim." Kollarını birleştirdi. "Bunu reddediyorum."

"O zaman kesinlikle üzgün ve aç bir çift olacağız." Yulaf ezmesinden dopdolu bir kaşık alıp, kaseye iştah kaçıracı yığının içine fırlattı. "Bunu her yemekte yemek isteyebileceğimi söyleyemem."

"Dün geceki yemek neydi peki?" diye meydan okudu. "Yemek basit ama oldukça lezzetliydi. Kim yaptı onu?"

"Aine'in annesi, ama yemek hoş geldin demek için özel olarak gönderilmişti. Bu gece başka yemek falan yollamayacak."

"Neden yollayamayacağını anlayamıyorum. Bize yemek pişirmesi için o kadını işe al ve birkaç da hizmetçi, burada yaşayabilecek ve her gün çalışabilecek birilerini. Sadece haftanın birkaç günü değil."

"Üzgünüm, sevgilim, ama senin alışkın olduğun gibi daimi hizmetçileri tutmaya param yetmez. Ayrıca onların kalması için odamız olmadığı gerçeğini de unutma. Aine'in annesine gelince, evde yedi tane daha bebeği var, hepsi de Aine'den küçük. Murray'ın buraya gelip de yemek pişirmeye vakti yok."

"Eminim o sekiz çocuğu için paraya ihtiyacı vardır."

"Neden Aine ile birlikte, daha büyük iki çocuğunu işe verdiğini sanıyorsun? Hem Bayan Murray tekrar hamile, bir bebeği daha olacak."

Üzülmüş bir şekilde, Jeannette mutfak masasının ahşap yüzeyine tırnağını vurdu. "Bayan Murray, Bay Murray'a onu rahat bırakmasını söylemeli."

"Evet, ama kaçıracakları onca eğlenceyi bir düşünsene," diye sırtıttı.

Jeannette espriyi anlamadı. "Bu... Benim bu yemek pişirip, temizlik yapıp, bu evle ilgilenmem fikri, her ne kadar ev küçük de olsa, çok saçma bir düşünce. Ben bu tür işlerden hiç anlamam.

Çaydanlığın ocağa nasıl konacağını bile bilmem, o lanet şeyin nasıl yakılacağından bahsetmiyorum bile.”

“Ben sana gösterebilirim. Tek gereken çakmak taşı ve biraz kuru çıra.”

“O zaman, madem o kadar kolay, sen yap. Ya da iyisi mi, yapması için bir hizmetçi tut.” Kollarını birleştirdi. “Çok şey istiyorsun. Unvanlı bir leydinin asaleti altında bu işler çok basit kalır.”

“Bu işler benim karımın asaleti altında değiller. Ve Aine dışında işe alınmış başka bir hizmetçi de olmayacak ve o da temizlik yapacak, yemek yapmayacak. Kilerde yiyecek olduğundan eminim. Yemeklerle ilgilenme işi sana kaldı.”

“Ama söyledim. Nasıl yemek yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yok.”

Darragh ikisinin de dokunmak istemediği soğuk yulaf ezmesine baktı. “Öğrenebilirsin. Şimdi sana ocağı nasıl yakacağını göstereyim mi?”

“Hayır, çünkü ne onu ne de bu evdeki diğer mutfak gereçlerini kullanmayacağım.” Sandalyeyi geri itti ve ayağa fırladı. “Ben odama gidiyorum.”

“Git o zaman ve istediğin kadar da suratını as, ama bu davranışların bende en ufak bir değişiklik yapmayacak. Ve ne fikrimi değiştirecek ne de masaya yemek koyacak. Fikrini değiştirdiğin zaman, bana söyle de ben de sana ocağı nasıl çalıştıracağını göstereyim.”

“Fikrimi asla değiştirmeyeceğim.”

Darragh ona bir bakış fırlattı. “Seni uyarıyorum, küçük hanım. Asla, oldukça uzun bir zaman dilimi.”

Üç gün sonra, Jeannette her ne kadar kabul etmekten nefret etse de, Darragh’ın haklı olduğuna karar verdi. Asla, oldukça uzun bir zamandı, özellikle de insanın midesi yankılanan bir mağara kadar boşken.

Açlık bir hayvanın keskinliğiyle midesini kemiriyordu. Ona geldiği akşamdan bu yana düzgün bir yemek yemediğini hatırlıyordu. Yemek yapmama yeminine bağlı kalarak, olgunlaşmamış elmalar ve havuçlarla, beraberinde kilerde keşfettiği biraz peynir ve süt ile idare etmişti. Ama elmalar ve havuçlar, peynir ve süt düzgün bir yemek olarak hiç de yeterli değildi.

Yemek istiyordu – et ve balık, yağ ve yumurta ve ekmek. Sıcak, lezzetli, tatmin edici, ağzında eriyen ve midesindeki o boş ağrıyan deliği dolduracak yemekler.

Darragh’ın pes edeceği düşüncesine güvenmişti, ellerini yenilgiyle kaldıracak ve bir aşçı tutmayı kabul edecekti. Fakat her geçen günün ardından, birkaç şikayet fısıltısından ileriye gitmemişti ve Jeannette da telaşlanmaya başlamıştı. Darragh bu duruma Jeannette’tan daha uzun dayanacak kadar inatçıydı, bu kuşatma ne kadar sürerse sürsün. Daha da kötüsü, o alçak adamın hile yaptığından şüpheleniyordu, onun bulamadığı bir yemek zulası bildiğinden şüpheleniyordu. Ve eğer fazladan bir yemek zulasına sahipse, Tanrı bilir, daha ne kadar uzun süre dayanacaktı.

Aine bu sabah geldiğinde, Jeannette biraz kızın üzerine gitmiş, ona yemek yapması için yalvarmıştı. Sempatik, büyük yeşil gözleri ve gece karası saçlarıyla, Aine özür dileyen bir reverans yapmış; Bay O’Brien’in temizlik ve çamaşır yıkamaktan başka bir şey yapmasını yasakladığını söylemişti. Nasıl yemek yapılacağına dair bütün sorularını cevaplayabileceğini ama hazırlamaya dair hiçbir şey yapamayacağını anlatmıştı.

Jeannette bir küfür fırlatmış ve odasına geri gitmiş, yeniden öfkelenmişti. Odayı kilitlemenin keyfini çıkarmaya bile izni olmamıştı, çünkü Darragh anahtarı saklamıştı. Evdeki bütün anahtarları tek tek saklamıştı. Bu konudaki bütün yalvarmalarına rağmen, anahtarları geri vermeyi reddetmişti. Kilitlemeyeceği konusunda ona güvenene kadar vermeyeceğini söylemişti.

Ve onu dışarıda kilitli bırakmadığından, dışarıda da tutamıyordu. Ne odanın ne de yatağın dışında. Gün boyunca onu görmezlikten gelmek için elinden geleni yapmıştı, onun bu iğrenç emri ile ilgili ne düşündüğü konusunda hiçbir şey öğrenmesine izin vermemişti.

Ama geceleri, onu görmezden gelmek mümkün değildi. O şeytanın tekiydi, Jeannette'in arzularını ona karşı çevirmenin ve kollarında heveslendirip, ağrıtip, bağırtmanın çok daha yaratıcı ve zeki yollarını bulmanın tadını çıkarıyordu. İlk iki gece, Darragh, Jeannette hafif bir karşı gelmeden fazlasını yapamayacak kadar uykulu olana kadar beklemişti, ardından hızla Jeannette'in hain vücudunu, akli karşısında üstün gelmesi için ayartmıştı. Dün gece de, sadece yakınına uzanmış ve vücuduna sıradan öpücükler bırakmıştı. Bir kenara itilmeyi reddetmiş ve altında inleterek ve dokunuşları için yalvartarak ona sahip olmuştu. İsmi dudaklarında nefessiz ateşli bir soluk olmuştu.

Jeannette gece yaptığı gibi onun kollarına teslim olduğu için utanç duyması gerektiğini biliyordu, gün geçtikçe Darragh onu, medeni selamlaşmalardan başka tek kelime etmeyecek bir noktaya getirecek şekilde çileden çıkartmıştı. Ama ilişkilerinin bu garip duygu ikilemi de ortadaydı. Aralarında bütün duygu hamlelerini en aşağıdan en tepeye çıkaran açıklanamayan bir itiş ve çekiş gücü vardı.

Günler geçtikçe, aç ve ağrıyan midesine kulak asmamak için yapabileceği her şeyi yapmıştı. Darragh mutlu şekilde masasında planları ve diğer şeylerle meşguldü. Fakat öğlen olduğunda, Jeannette buna daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Yine de, kocasından bir şey istemeyi reddederek, onun yerine Aine'i aramıştı.

Kızı, arka tarafta, ipe ıslak çamaşırları asarken, uzun saçlarını bir fularla bağlamış şekilde buldu.

"Affedersin, Aine," dedi. "Bana yardım edebilir misin acaba? Ocaktaki ateşi yakmam gerekiyor ve ben... Ben nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Kız baktı, hoş bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Elbette ve size yardımcı olmaktan memnun olurum, hanımefendi. Şu çarşafı da asayım, hemen orada olurum."

Bir hizmetçi olarak Aine ona "leydim" demiş olmalıydı. Jeannette şu anda unvansız, halktan biriyle evli olsa da, soyundan gelen – babası yoluyla ona geçen – unvanını hâlâ kullanıyordu. Düzeltmek istedi fakat sözlerini yuttu. Bu yerde, bu sıradan kızın ona düzgün şekilde hitap etmesinin ne önemi vardı ki? Hem, hangi leydi, bir hizmetçiden ateş yakmak için yardım isterdi ki zaten?

Aine çarşafı asmayı bitirdi, sonra kıvrak bir adımla döndü ve mutfığa gitti. Jeannette de takip etti, hizmetçi ona nasıl çıra koyup fırını yakacağını gösterirken izledi ve dinledi.

"Önerebileceğin basit bir yemek var mı?" diye sordu Jeannette kızı, ocak güzelce ısınırken. "Güzel ama pişirmesi kolay olan bir yemek?"

Aine soruyu düşündü. "Patates, soğan ve pastırma, güzel ve hızlı bir yemek olabilir. Kızartma tavasında hemencecik kızarırlar."

Jeannette kızı teşekkür etti ve kız çamaşırlara geri döndü. Patates, soğan ve pastırma kolay görünüyordu. Basit, ev gibi ve doyurucu, normalde yediği zengin mutfaktan oldukça uzak. Fakat bu şartlar altında, bu yemek durumunu idare etmek zorundaydı. Ve herhalde böyle bir yemeği de pişirebilirdi – sonuçta ne kadar zor olabilirdi ki?

Darragh burnuna gelen kokuları takip ederek mutfığa doğru ilerledi, Jeannette'ı ocağın başında bulduğuna sevindi ama onu mutsuz bir şekilde bulduğuna şaşırmadı.

Elinde metal spatula vardı, bariz bir şekilde, pişen bir şeyi karıştırıyordu – ya da yanan bir şeyi – ağır demir bir tavanın içinde. Jeannette, Darragh'in onun gibi kibar yetiştirilmiş olan bir kadının ağzından duymayı hayal edemeyeceği kelimeler zincirini havaya savuruyordu. Tezgahtan kalın bir havlu aldı ve tavayı ateşten çekmek için tavanın sapına doladı.

"Ah," diyerek parmağını ağzına soktu.

Darragh hemen atıldı. "Elini mi yaktın?"

Jeannette döndü, yarı saydam gözleri kaynayan bir denizden saha sıcak şekilde çakıyordu. "Evet ve umarım bunun için kendini kötü hissedersin, çünkü hepsi senin suçun."

"Gel buraya, bakayım bir."

Jeannette onu ittirdi. "Bakışını kendine sakla."

Darragh yine de elini aldı, cildinde hafif pembe bir iz gördü, yaranın çok da ciddi olmadığını görüp rahatladı. "Acıyı dindirmesi için kuyudan soğuk su getireyim mi?"

"Hiç zahmet etme," dedi işkence dolu bir ses tonuyla. "İyileşene kadar sadece bu acıya dayanmam gerekecek." Tavaya doğru baktı, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Ah, şuna bak. Mahvoldu."

O her ne ise. Mevcut üzücü durumuyla Darragh ne olduğunu çıkaramadı ama ana içeriğin başında patates olduğunu düşündü. Bu ilk yemek pişirme girişimini eleştirmekle ona güven aşılamazdı.

"Lezzetli görünüyor," diye yalan söyledi. "Köşelerde birkaç patates kızarmış – ama zaten ben bunu böyle severim."

İnanmayan gözleri onunkilerle karşılaştı. "Patateslerini yanık mı seversin?"

Ah, o zaman doğru söylüyordu. Pişirmiş olduğu şeyi hâlâ tanıyabiliyorsa, bunu gayet de yiyebilirdi. En azından yiyebilmek için dua ederdi.

Ellerini çırpı, sanki yemeğe başlamaya hevesli gibiydi. "İki tabak alalım da hemen yemeğe girişelim."

Darragh söylediğini yaparken, Jeannette geri çekildi. Darragh mutfakın bitişiğindeki küçük yemek odasındaki masayı kurdu.

Şipşak sofrayı hazırlamıştı.

Sandalyeye oturmasına yardım ederek, Darragh karşısına oturdu. Coşkulu bir gülümsemeye kendisini zorladı, sonra ka-

ırmış patateslerden mavi ve beyaz desenli tabağına büyük bir miktar koydu.

Aç olması, doğru söylemek gerekirse açlıktan ölüyor olması iyi bir şeydi. Buraya gelişlerinden bu yana tatmin edici bir yemek yememişti. Jeannette da açlıktan ölüyor olmalıydı, planladığı gibi, kurtlar gibi aç olması onu mutfaka sürüklemişti.

Yine de, Darragh endişelenmişti. Jeannette'in kendisinden daha uzun süre dayanacağından korkmuştu. Yüce Tanrım, Jeannette'in teslim olmasına çok sevinmişti, çünkü Aine'e gidip ona soğuk ya da çiğ yenmesi gerekmeyen herhangi bir şey pişirmesi için yalvarmamak neredeyse onu öldürecekti.

Ama direndi ve ödülü kazandı. Yine de, dürüst olmak gerekirse, şu anda tabağındaki yemek pek de ödül gibi değildi. Ama Jeannette yapmıştı ve önemli olan da buydu. Yemek yapmayı öğrenmesine yetecek bir sürede, yaptığı kötü yemeklere dayanabilmek için dua etti. Tabii eğer öğrenebilirse. Eğer işler hepten kötüleşirse, işin içinden bir şekilde çıkardı, biraz sert de olsa ona deneyim olurdu.

Kendisine bir bıçak almış olmayı dileyerek, koyu, düzleşmiş bir tuğla gibi görünen şeye çatalını batırdı ve ufaladı. Yemek dişleri arasında takırdadı, kömür gibi, yağlı ve dilinin üzerinde kayan tiksindirici bir şeyin tadı.

Yarı pişmiş pastırma olduğunu fark etti. Ve fazla baharatlanmış. Yüce Tanrım, tavaya bütün tuz kabını mı boşaltmıştı?

Hızlıca çiğnedi ve yuttu. "Lezzetli."

Jeannette şüpheli bir bakışla tek kaşını kaldırdı, Darragh kendini bir ağız dolusu daha yemeğe zorlarken onu inceledi. Bu kez büyük bir soğan dolgusu aldı, bir tarafı yanmış, diğer tarafı çiğdi. Şaşırtıcı şekilde, kararmış yüzeyine rağmen, patateslerin bir kısmı az pişmişti ve içleri sertti. Hiç tartışmasız, bu yemek hayatında yediği en tiksindirici yemeklerden biriydi.

Ama yedi, hızlı bir tempoyla hem de. Her ısırışının arasında,

kendine doldurduğu biradan içti, acıyan boğazına ve diline verdiği rahatlığa minnettardı.

Jeannette'a gelince, o da çatalının ucuyla katılaşmış kütleyi dürttü. Burnunu kıvırdı ve tek bir lokma aldı, burnu, tabağını bir tarafa atmadan önce iğrenmiş şekilde buruştu.

Vitruvius yavaşça içeri girdi, köpeğin gözleri kendisine bakılır ümidiyle yalvarıyordu. Köpeği dışarı kovalamak yerine, Jeannette tabağını yere koydu. Kuyruğunu sallaya sallaya, Vitruvius koştu ve ağız dolusu yemek aldı. Saniyeler sonra, kuyruğu düştü ve öğürdü, öğürten bir öksürükle yemeği tabağa geri attı.

Uzun bir an boyunca, o ve Darragh köpeğe bakakaldılar, arı sokmuş gibi inleyip odadan çıkarken sessizce seyrettiler.

"Bence bana diyeceğini dedi," dedi Jeannette. Aniden durumun komikliğini fark etti ve kıs kıs gülmeye başladı, ardından kahkahayı patlattı.

Darragh da ona katıldı, yüzünde koca bir gülümseme vardı. "O çok kaba bir çocuk."

"Ama dürüst. Zavallı şey. Kendimi baltalı bir katil gibi hissediyorum."

"Hayvanların damak zevki yoktur."

Birasından güçlü bir yudum daha alarak, Darragh tabağından bir çatal dolusu yemek daha aldı ve ağzına götürdü.

Jeannette'in dudakları dehşetle açıldı. "Tanrı aşkına, Darragh, dur. Köpek bile onu yemeye dayanamıyor." Elini uzattı, başka bir lokma daha almasını engellemek için kolunu tuttu.

Darragh'ın cildi anormal şekilde solgundu. "O kadar da kötü değil."

"Tabii ki değil, kötünden de beter. O kadar korkunç ki eğer biri bana böyle bir lapa vermeye cesaret etseydi, onu suç işlemekten hapse attırırdım. Çatalını indir."

Rahatlamış görünerek, Darragh söylediğini yaptı.

"O kadarını nasıl yediğini bilmiyorum," dedi uzun bir dakikanın ardından.

Göğsüne yumruğunu koydu, midesi isyanla bulanıyordu. "Ben de bunu merak etmeye başladım."

"Yemeğin berbat olduğunu söylemen gerekirdi."

"Nasıl söyleyebilirdim? Bu gösterdiğin büyük çabanın ardından bunu yapamazdım."

"Büyük değildi," diye haykırdı. "Bir felaketti."

Darragh Jeannette'in elini kaldırdı, üzerine bir öpücük kondurdu. "Evet, beni gururlandıran büyük bir felaket."

"Böyle iğrenç, tiksindirici bir şeyin sana sunulmuş olmasıyla nasıl gurur duyabilirsin?"

"Çünkü sen yaptın ve bu da benim için yeterli."

Kalbinin bir yerleri bu sözler karşısında eridi. Başarısız olmuştu, çok fena başarısız olmuştu. Acemi birinin pişirebiliyor olması gereken bir yemeği bile pişirememişti. Fakat yine de Darragh bununla gurur duyduğunu iddia ediyordu. Hatırladığı kadarıyla, onunla daha önce kimse gurur duymamıştı. Hayran olmuşlardı, belki. Başları dönmüştü, kıskanmışlardı, hatta şaşırılmışlardı, ama hiç gurur duymamışlardı.

Hayatı boyunca, mükemmellik edinmek nihai hedefti. Daha güzel olmak, daha popüler olmak, daha çok istenen ve diğerinden daha zarif olmak. Statü ve prestij bakımından en yükseğe ulaşmak için ayrıcalığın ve zenginliğin tuzaklarını kullanmak.

Ama Darragh bu tarz şeyleri hiç önemsemiyordu. Onun için, bir şeyi yapmaya çalışmak da takdir edilmeye değerdi, açıklanamaz şekilde hâlâ gurur duyabildiği bir başarısızlık olsa bile.

Darragh aynı anda hem onu şaşırtmış hem de mutlu etmişti.

"Yine de," dedi, kalbinde çalkalanan duygulardan aniden rahatsız olmuş şekilde. "Mutfakta umutsuz bir vakayım ve bana yemek pişirtme planında ısrar edersen, ikimiz de yakın zamanda bir deri bir kemik olacağız."

"Bize bir şey olmaz. Önceden de söyledim, öğrenirsin ve bu daha ilk denemendi. Kendine bu kadar haksızlık etme."

"Haksızlık eden şey ben değilim, beni aşağılayan şey midem."

"Miden seni aşağılıyorsa, o zaman benim karnım çığlık atıyor," diye yüzünü ekşitti. "Bir dahaki sefere tuzuna dikkat et."

"Biraz tat vermeye çalışıyordum."

"Tat mı? Daha çok okyanusu mideye indirmek gibiydi."

Jeannette'in dudakları kıpırdadı.

Darragh'ın kolları de kıpırdadı.

İkisi de güldüler ve ardından kahkahaya boğuldular.

Neşeleri biraz geçince, Darragh bir elini midesine koydu.

"Ah, bence beni yeterince öldürdün, küçük hanım. Ayran var mı? Bir bardak ayran biraz rahatlatıcı olabilir."

"Sanırım kilerde var. Aine'den biraz getirmesini isteyeyim mi?"

"Evet. Sonra da onunla konuşmak istediğimi söyle. Bu akşam biraz daha kalıp sabah da tekrar birkaç saatliğine gelip gelemeceğini soracağım."

"Ne için?"

"Yemeği nasıl daha iyi yapacağın konusunda sana birkaç şey göstermesi için, eğer benimle hemfikir olursan."

"Düzgün bir aşçı tutsan daha da hemfikir olabilirdim. Yaygın ev işlerini sergilemek için yetiştirilmedim, özellikle de mutfak işlerini." Duraksadı, Darragh'ın bakışlarındaki inatçı kararlılığı inceliyordu. "Ama şayet sen bu deliliği sürdürmek konusunda ısrar ediyorsan, tamam, Aine'in yardımından memnun olurum."

"Güzel," dedi memnun bir bakışla. "O zaman bunu halledeyim."

Yüzünde sinsi bir gülümseme oluşmasını bekledi. Mücadeleyi kazanmıştı, onun isteği Jeannette karşısında galip gelmişti.

Ama sırtına ya da sinsi bir gülüş gelmedi. Yüzünde sadece, çenesindeki uzun yuvarlak çizgileri, alnındaki ve çenesindeki ve burnundaki yuvarlak açılar memnun edici bir şekilde vurgulayan rahat bir gülümseme vardı. Bunun başka bir açıklaması yoktu, kocası oldukça yakışıklı bir adamdı. Bundan da hiç şikayeti yoktu.

Üzerindeki etkisini görmesine izin vermek yerine, Jeannette ayağa kalktı. "O zaman ben gidip Aine'i bulayım."

"Tamam. Bir de, Jeannette?"

"Evet?"

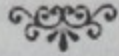
"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Benim gelinim olduğun için."

Bunu söyleyip, tabakları topladı, Jeannette'in şaşkın dudaklarına bir öpücük kondurdu ve mutfığa doğru gitti.

On Dokuz

O gün öğleden sonra Darragh'tan aldığı teşekkür, haftalar geçip giderken, Jeannette'in Darragh'tan aldığı pek çok teşekkürün ilkiydi, sonbahar yeni, serin bir battaniye gibi serilirken eylülün son günleri bitip ekim başlıyordu. Her ne pişirdiyse – iyi, kötü ya da vasat – çabaları büyük bir coşku ve cömert bir minnettarlıkla karşılanmıştı.

Aine'in neşeli eğitimine rağmen, yemek pişirmeyi öğrenmek göz korkutucu ve zorlu bir görev olmuştu.

Bütün hayatı boyunca, yemekler Jeannette'in önüne hep hazır gelmişti. Yemek hizmetçilerin hazırlayıp servis ettiği ve o ve ailesinin yediği bir şeydi. Şef ve kahyaya danışarak menü hazırlamanın dışında – ki bu da evin hanımı olarak annesinin görevlerinden biriydi – Jeannette'in hiçbir zaman malzemelerin nereden geldiği ve masaya getirilecek şekilde yemeğe dönüşürken onlara ne olduğu konusunda çok da bilgisi olmamıştı.

Ama bu şekilde hızla, gözündeki at gözlüğü düşmüş ve ona yemek hazırlayan mutfak çalışanları için yeni bir sempati ve anlayış kazanmıştı.

Patates bozgunundan sonra, Aine Jeannette'in kolay bir şeyle yemek yapmaya başlamasını sağlamıştı – omlet. Aine etin yanmamasına dikkat ederek sosis pişirmesine de, ilk çayını demlemesine de yardım etmişti.

Kız akşam gittiğinde, Jeannette yemek masasında Darragh'ın karşısına oturdu. Mutlu şekilde bir nefes alıp, ikisi de saf ve utanmaz bir zevkle basit yemeklerinin olduğu tabakla işlerini halletmişlerdi.

Ekmek yapmak, hafif ateşte yulaf ununu pişirmek, et kızartmak ve kavurmak, sebze pişirmek, öğrenilmesi gerekenler listesinin başında gelen diğer şeylerdi – ilk girişimleri büyük facia olmuştu. Ve her ne kadar vazgeçmek ve Darragh'a, elma, havuç ve peynir yemeğe geri dönmek zorunda olduklarını söylemeyi çok istemiş olsa da, dudaklarını ısırp azimle direnmişti.

Darragh ise bütün gün çalışma odasında çalışmış, planlarını çizerken ısıklık çalmış, ara sıra kitaplarına uzanıp önceki tasarımlara bakarken homurdanmıştı. Buraya gelişlerinden bir hafta sonra bir sabah, işi olduğunu ve birkaç saatliğine evde olmayacağını söyledi.

Jeannette ilk önce huysuzlandı “Neden yanına beni de almıyorsun?” diye sordu, bariz bir somurtuşla alt dudağını bükerek. “Eviden dışarı kısa bir gezintinin benim için iyi olacağını düşünmüyor musun?”

“Hayır,” diye cevapladı, hem yapması gereken bir akşam yemeği olduğunu, hem de işlerinin onu sadece sıkacağını ve onunla gitme kararından dolayı pişman olacağını söyledi.

Tabii ki, onun peşinden gidebilirdi, ahırda bağlı duran ikinci bir at daha vardı. Ama nereye gideceğini bilemezdi ve açıkçası yaptığı birkaç yürüyüş sırasında gördüğü kadarıyla görmek isteyebileceği pek bir şey de yoktu.

Aine'in izin günlerinden biri olduğu için, Jeannette çok sessiz olan evde yalnızdı, kendini ekmek yapmaya verdi. Her şey gayet

iyiydi, ta ki pişen somunları kontrol etmek için fırının kapağını açıp, tuğlalar kadar düz ve sert olduklarını görene dek.

“Ah,” diye bağırdı, bir çift çelik maşa kullanarak tavaları fırından çıkardı, alındaki saç tutamları sıcaktan kıvrılmıştı.

Terleyen tenine kolunu götürdü, bütün gün uğraştığı ekmek pişirmenin korkunç sonucuna bakakaldı, nerede hata yaptığını merak ediyordu. Gözleri küçük mavi kavanoza kaydı ve neredeyse aptallığı için alına bir tane vuracaktı. Kabartma tozu! Kabartma tozunu katmayı unutmuştu. *Yaptığım hataların en aptalcası*, diye kendini azarlardı. Üzgün bir şekilde, mutfak sandalyesinin birine çöktü ve gözyaşlarına boğuldu.

Darragh yarım saat sonra onu hâlâ orada otururken buldu, gözleri kızarmış, döktüğü onca gözyaşı yüzünden şişmişti.

“Buraya gel,” dedi, hemen yanına giderek. “Ne oldu? Bir yerini mi yaraladın?”

“Hayır,” dedi burnunu çekerek. “Mahvettiğim şey ekmek.”

Dümdüz olmuş korkunç haldeki somunlara baktı, sonra döndü ve onu kollarına çekti. “O zaman biz de ekmek yemeyiz ve elimizde ne varsa onunla mutlu oluruz. Kendine bu kadar yüklenme, küçük hanım, bu dünyanın sonu değil.”

Tekrar burnunu çekti, Darragh mendilini çıkarıp gözlerini ve burnunu silmesi için Jeannette’a verdi. Ardından, Jeannette’ı öptü, dudaklarını bir meltem gibi yumuşak ve nazıkçe kapalı göz kapaklarına, yanaklarına ve çenesine bastırdı. Ardından, mutfak masasının üstüne yatırarak, onu zevkle nefes aldırarak tatlı bir baskıyla dudaklarına gitti. Un havaya uçtu, Darragh yavaş ve mükemmel şekilde onunla sevişirken etraflarında güzel beyaz bir bulut dans ediyordu – ekmek yapmakla ilgili tüm düşünceleri aklından uçup gitti.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, Darragh gün içinde gidip aldığı yemek kitabını Jeannette’a hediye etti. Haklı olarak, bu hediye karşısında gücenmesi gerekirdi, ama yerle bir olmuş gururunu

bir kenara koymuş olduğundan Jeannette, bu kitabın nasıl da Tanrı’nın bir lütfu olduğunu fark etti.

Cesaretlenmiş şekilde, denemeye ve repertuarını sade, basit yemeklerden ailesinin evinde servis edilmiş olan bir şeye doğru genişletti. Ne zaman ve nasıl olduğunu anlayamadan, kendisine büyük bir keyif ve tatmin getiren bu yeni aşçılık becerilerinden zevk almaya başladı. O akşam ilk somon balığını sergiledi ve Darragh’ın zevkle inleyip ikincisini ve üçüncüsünü istemesine neden olacak şekilde onu yumuşak dereotuyla birlikte servis etti.

Kendisini hiçbir zaman çaresiz bir kadın olarak görmemişti, ama daha önce aslında neler başarabileceğini de hiç fark etmemişti. Her tür işi kendi elleriyle yapmayı öğrenmek ve iyi bir iş çıkarmak da buna dahildi.

Ayrıca o şık elbiseleri olmadan da idare edebileceğini öğrenmişti – en azından gün içerisinde, çünkü hâlâ akşam yemeği için görgü kuralları öyle emrettiği için güzel giyinmekte ısrar ediyordu. Ama Londra elbiseleri, ev işlerinde mahvetme riskine girilmeyecek kadar güzellerdi. Bu yüzden, Aine’in de yardımıyla ve çok miktardaki yumuşak yünlü kumaşla, iş yaparken giymek için kendisine dört tane kullanışlı elbise dikti.

Fakat öğrendiği sayısız şeyin arasından, en şaşırtıcı buluşu sıkılmamış olması gerçeği idi.

Belki sadece ev işleriyle, bir eş olmakla, kendisine Darragh ile yeni bir hayata sahip olmakla fazla meşgul olmasındandı, ama eski rutinlerini ve zaman geçirme şekillerini hiç aklına getirmiyordu. Her gün yeni bir günün üstesinden gelmenin hevesiyle uyanıyordu. Ve her gece o günkü başarılarının mutluluğuyla uyuyordu, vücudu Darragh’ın kollarında uyuyakalırken, genelde Darragh ile yaptığı muhteşem sevişmeyle uğulduyordu.

Fakat ev işleri her ne kadar onu çok meşgul etse de, bütün günün evin içinde geçirmiyordu. Neredeyse her gün kuşluk vak-

tinde dışarıda dolaşıyor, önceden hiç yapmadığı şekilde temiz havanın ve güneşin tadını çıkarıyordu.

Genelde Darragh da onunla geliyordu. Kol kola dolaşıyorlardı, her konuda sohbet ediyorlardı, kimi ciddi, kimi aptalca konularda. Vitrius da arkada mutlu mutlu koşuyor, tavşanları ve böcekleri kokluyor, hatta onları kovalıyordu.

Parlak bir öğleden sonra, Jeannette kendilerine yemek olarak, soğuk tavuk, kurutulmuş meyve, bisküvi ve şarap paketledi, sonra suluboyalarını, fırçalarını ve kağıdını aldı. Darragh atlardan birini küçük bir arabaya bağladı, yemekleri ve resim malzemelerini arka tarafa yükledi ve yanındaki yere Jeannette'in oturmasına yardım etti.

"Shannon'a bayılacaksın," dedi Darragh, "Nehir denizle buluşuyor. Çok geçmeden burnuna tatlı tatlı gelen tuzlu suyun kokusunu alırsın. Öğleden sonralarını geçirmek için çok güzel bir yer."

Ve doğru söylüyordu, yeşil sahil şeridi çok güzel bir manzara oluşturuyordu. Geniş bir örtünün üzerine oturdular ve kuşların şarkıları eşliğinde yemeklerini yediler, ikisi de yakınlarından geçen bir tekneye çocuklar gibi pervasızca ellerini salladılar.

"Tatlıya yerin var mı?" diye sordu Jeannette, sepetten keki çekip çıkardı.

"Sen yaptıysan, var." Darragh dirseği üzerine uzandı ve tembel bir gülümseme fırlattı. "Neden ağzıma bir parça vermiyorsun?"

Jeannette bir parça kesti ve istediği gibi ağzına uzattı, Darragh da Jeannette'in parmaklarını yaladı ve ona servis yapan avuçlarının içine öpücükler kondurdu. Jeannette kendine de küçük bir parça kesti ve yedi, Darragh dudaklarına aç öpücükler kondururken kıkırdadı.

Çok geçmeden geriye devrildiler, Darragh onun bütün isteklerini tatmin ederken, fazladan bir örtünün koruması altında sevişirken kollar ve öpücükler birbirine kenetlendi.

Bir süre sonra, Jeannette kalemlerini, boyalarını ve suyunu çıkardı. Darragh ceketinin cebinden küçük bir defter çıkardı, kalemlerinden birini ödünç aldı ve o da resim yaptı. Defteri görene kadar, resimle ilgili yetenekleri olduğunu fark etmemişti, bir mimar olduğunu göz önünde bulundurunca, bunu daha iyi bilmesi gerekirdi.

Uzun bir süre sonra, defteri bir kenara koydu ve gözlerini kapattı, yemek ve sevişmeden dolayı uykuluydu. Tam olarak uykuya dalmasını bekledikten sonra, Jeannette defteri aldı ve sayfaları göz gezdirdi, gördükleri karşısında şaşırırdı.

Muhteşem çizimlere birer birer bakarken, dünyayı dolaştı. Roma, Venedik ve de Londra tabii ki. Paris, diye tahmin etti, resimlerin altında küçük notlar şeklinde yazdığı sokak isimleri vardı. Ve Yunanistan, hayallerinin ötesinde sıcak, güneşli ve eski çağlardan kalma gözüküyordu, tam da Darragh'ın tarif ettiği gibi.

Ardından son iki sayfaya bakınca, kendisini gördü. Kalbi şaşkınlıkla hopladı. Bir çizimde bahçede Wilda ile birlikteydi, yaşlı kadının güllerini budamasını izlerken yüzünde uzaklara dalmış bir ifade vardı. Diğerinde, eski Kelt taşına doğru bakarken kuzenlerinin evinin yakınındaki tarlada resim yapıyordu. Çizim aceleyle kabataslak bitirilmişti, kendisi haricinde. Darragh kendisini tamamen bitirmişti, bitmemiş hiçbir detay yoktu, resmin tartışmasız tek odak noktası o olmuştu.

Bu çizimleri ne zaman yaptı? diye merak etti. Onun haberi olmadan nasıl yapmıştı? Çekine çekine, uyanmadan önce, defteri kenara koydu.

Ama sorular, kulübeye döndüklerinden uzun süre sonra da aklını meşgul etti.

Darragh onu gerçekten de seviyor olabilir miydi?

Bu düşünceyle ürperdi, bu fikir hem muhteşem hem de korkutucuydu.

Peki, kendisi Darragh için ne hissediyordu?

Doğruyu söylemek gerekirse, bilmiyordu, istekleri ve ihtiyaçları alt üst olmuştu. Kesin olarak bildiği tek şey kollarında hissettiği mutluluk ve bu hissin bitmesini asla istemiyor oluşuydu.

Günler sonra, Jeannette yemek için fırın tepsisine kuzu bacağını yerleştirirken, birisi ön kapıya vurdu. Kulübe, yakınlardaki komşu evlerden uzakta bir başına olduğu için, bu ses oldukça şaşırtıcı oldu.

Belirli aralıklarla gördüğü insanlar sadece Aine ve Redde adında, tek kelime onun anlayabileceği şekilde İngilizce konuşmayan yaşlı bir adamdı. Atlarla ilgilenmek, inekleri sağlamak, tavukları beslemek ve yumurtaları toplamak için günde iki kere gelirdi. Bir de, haftada bir kere ocak ve şömine için taze yakacak getiren bir satıcı gelirdi.

O adamlardan biri olduğunu düşünerek, mutfak havlusuna ellerini kuruladı ve kapıya gitti. Kapıyı açtı ve karşısında yabancı birisini buldu.

Uzun ve güçlü görünen adam yirmili yaşlarının sonunda gibi görünüyordu, yüzü zayıf ama narin bir yapıya sahipti ve gür, dalgalı, kahverengi saçları vardı. Ata binmek için giyinmişti ve tüvit bir ceket, basit çizgili bir gömlek, pantolon ve bot giymişti. Utanmaz bir ilgiyle Jeannette'a baktı ve garip şekilde tanıdık bir parıltı gümüş mavi gözlerine yerleşti.

Jeannette'in elleri kapı çerçevesine sıkıca tutundu. "Evet, yardımcı olabilir miyim?"

Evin içine daha iyi bakabilmek için boynunu uzatırken dudaklarının köşesi kıvrıldı. "Evet, belki de. Acaba burası Darragh O'Brien'in evi mi?"

"Evet. Sormamın sakıncası yoksa kocamla ne gibi bir işiniz var?"

Adamın ağzı açık kaldı. "Affedersiniz, kocanız mı dediniz?"

"Öyle dedim," diye doğruladı. "Siz kimsiniz bayım ve ne istiyorsunuz?"

Adam bir avucunu dizine öyle bir vurdu ki Jeannette olduğu yerde sıçradı. "Beni Guinness birasına batırın ve ateşe verin!"

Adamın amacının ne olduğunu anlayamadan, adam içeri girdi ve koca bir ayı sarılmasıyla onu kavradı, Jeannette'in ayakları yerden kesildi. Jeannette çılgılığı kopardı, adam dudaklarına şapır şupur bir öpücük yapıştırdığında tekrar tekrar çılgılık attı. Adamın ağzı kulaklarına vardı, geriye çekildi ve bir kahkaha patlattı.

Yüce Tanrım, içeri deli bir adam almıştı. *Darragh. Darragh neredeydi?*

Sanki sessiz isteğini duymuş gibi ya da en azından çılgınlıklarını, Darragh'ın ağır adım sesleri koridorda yankılandı. Hemen arkasında köpek patilerinin sesleri ahşap zeminde çınladı, Vitruvius yüksek, derinden gelen bir şekilde havladı.

"Sen ne halt ediyorsun?" dedi Darragh, adamı Jeannette'tan ayırmak için. "Tanrım sen aklımı koru, Michael, öldürmeden önce onu yere indirir misin?"

Deli adam başını çevirdi. "Hoş kız, Darr, nereden buldun?"

"Periler ülkesinden, nereden olacak? Kaburga kemiklerinden birini kırmadan bırak onu."

"Ah, onun canını yakmıyorum ki." Gümüş-mavi gözleri tekrar ona döndü. "Değil mi, küçük hanım?"

"Ben... Beni yere indir. Lütfen," dedi nefes nefese kalmış bir şekilde. "Mümkünse."

Bu isteği üzerine, görünüşe göre adı Michael olan deli adam onu tekrar ayakları üzerine indirdi. Gözlerini kırparak sırtı ve Vitruvius'u sevmek için eğildi ki o da hemen aralarına atlamıştı.

Devasa köpekten onu ısırmasını, en azından tehditkar bir hor murtu çıkarmasını beklemişti. Ama tam tersine, Michael fırça gibi olan postunda geniş avuçlarını coşkuyla gezdirirken, aptal hayvan titreyen bir mutluluk yığınınına dönüştü.

"Nasıl da büyümüş bakar mısın!" dedi Michael. "Onu en son gördüğümde küçük bir yavruydu. Ama beni hatırlıyorsun, değil mi oğlum?" diye köpeği sevdi. "Evet, hatırlıyorsun. Evet. Hatırladığımı biliyorum."

Vitruvius Michael'ın yanağını yaladı, onu güldürdü. Adam doğruldu, Darragh'a döndü. "Neredeyse bir yıldır görmediğin kardeşine sarılmayacak mısın?"

Kardeş mi?

Jeannette ikisine de göz gezdirdi, aniden aynı şekle sahip gözlerindeki benzerliği gördü.

Darragh ileri bir adım attı, kollarını açtı. O ve kardeşi kucaklaştılar, ayrılmadan önce birbirlerinin sırtlarına yumruklarıyla ve elleriyle vurdular.

Darragh Jeannette'a döndü. "Sanırım, resmi tanıştırma için biraz geç, çünkü Michael'ın görgü kurallarını unutmak gibi bir tarzı var. Ama Michael'ı sana saldırmamasından dolayı affedebilirsen, seni kardeşimle tanıştırmak istiyorum."

Jeannette kendini rahatlatmaya çalıştı, içindeki kibarlık onu başını sallayıp nezaket göstermeye zorladı.

"Michael, karım, Leydi Jeannette."

Michael'ın yüzüne yeni bir gülümseme yayıldı. Reverans yaptı, Jeannette'in elini tuttu ve üzerine bir öpücük kondurdu. "Ailemize katılmış olmanız çok güzel. Kutlanacak bir düğün olduğunu bilseydim, hediye getirirdim." Darragh'a kaşlarını çatarak baktı. "Neden haber vermedin?"

Evet, diye merak etti Jeannette, neden haber vermemişti? Darragh ailesiyle pek sık konuşmazdı. Jeannette onun yakınlarda yaşayan bir kardeşi olduğunu bile bilmiyordu.

"Balayındayız." Darragh onu yakınına çekmek için belini tuttu. "Hepiniz onu korkutup kaçırmadan önce biraz kendime saklamak istedim."

Hepiniz? Tam olarak kaç O'Brien vardı? Yine de pek çok akrabası olduğunu tahmin etmeliydi, çünkü İrlandalılar geniş aileleriyle bilinirlerdi.

Darragh'a bir bakış attı. "Ama ben akrabalarınıza tanışmak istiyorum, Darragh. Gerçekten de, onlarla yakın bir zamanda tanışmazsak çok büyük kabalık olur."

"Tabii ki tanışacaksın aşkım, ziyaret için doğru zaman geldiğinde," dedi garip, kaçamak bir ses tonuyla. "Michael bizi bulmak için çok uzun bir yoldan geldi, değil mi genç adam?"

"Bütün bir gün boyunca yoldaydım."

"O zaman yolculuk seni epey yormuş olmalı." Jeannette Darragh'ın kollarından kendini çıkardı. "Ben seni oturma odasına götürüyüm, ama hizmetçimiz bugün burada değil. Neden ikiniz devam etmiyorsunuz ve ben de içecek bir şeyler hazırlamıyorum? Çay olur mu?"

Michael kardeşine gizemli bir bakış attı. "Evet, aslında çok iyi olur."

"Eğer ufak bir gecikmeyi sorun etmezseniz, rostoyu da ocağa koyayım. Yemeğe kalırsınız, değil mi?"

"Kalamaz," dedi Darragh.

"Tabii ki kalabilirim," dedi kardeşi.

"Darragh," diye azarladı Jeannette, bu kabalığı karşısında şaşır-mıştı, Michael'a döndü. "Odaların çoğunu depo olarak kullanıyoruz, ama rahatsız olmazsanız, burada kalabilirsiniz. Değil mi, Darragh?"

Darragh reddetmenin eşiğindeydi, ama kısaca başını salladı.

"Lütfen oturma odasına geçin," dedi Jeannette.

Onlar söylediği gibi odaya geçene kadar bekledi, ardından mutfığa geçti.

"Tanrı aşkına, sen neyin peşindesin?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Darragh sesini alçaltarak, yavaşça İngilizce'den Galce'ye geçti. "Ve buraya geldiğinde ona kalamayacağını söyleyeceksin, gece kalacak başka bir yer bulacaksın."

Michael İngilizler tarafından yasaklanmış olan ama yine de özellikle batı yakasında kullanılan eski bir dilde cevap verdi. "Kalacak hiçbir yer yok, tabii Ennis'e kadar gitmezsem ve bu da yanlış yönde saatlerce yol gitmek demek."

Michael'ın çenesi kızgınlıktan boğa gibi oldu. "Neden gittiğimi görmeyi bu kadar hevesle bekliyorsun? Ve de neden Galce konuşuyorsun? Onun duymasını istemediğin bir şey mi var? İki hafta önce Dermot O'Shay ile karşılaştım ve dedi ki bu yakalarda seyahat ediyormuş ve seni görmüş. Çok garip davrandığını ve onunla çok konuşmadığını söyledi. Sonra da merak edip, seni buraya kadar takip etmiş."

Darragh hırıldadı. "Dermot O'Shay'ın kamçılanması lazım, lanet işgüzar."

"Sanırım beni de kamçılamak istiyorsun, çünkü ben de merak ettim," diye devam etti Michael. "Neden batıya geldiğini ve aile-ne bir şeyler yazma zahmetinde bulunmadığını görmek için bunca yolu gelecek kadar merak ettim. Birlikte yaşadığın bu kadının metresin olduğunu ve senin de onun sırrını taşıdığını sanmıştım ama eğer karınsa..."

"O ben karım."

"O zaman niye saklıyorsun? İngiliz olduğu için mi? Mary Margaret'in İrlandalı bir kızla evlenmediğin fikrine alışmak için zamana ihtiyacı olabilir, ama ben umursamam. Ve ona neden vurulduğunu da anladım. Bir adamı kör edebilecek kadar güzel."

"Gözlerini ondan uzak tut ve çenenin de kapalı tut, özellikle Mary Margaret'in yanındayken. Burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Diğerlerine de söylemedim. Ama onları sonsuza kadar habersiz bırakamazsın."

"Zaten gerekmiyor da. Sadece birkaç hafta daha."

En azından Darragh birkaç hafta daha için dua etti. Jeannette'in, duymak isteyeceği şeyi söylemenin eşiğinde olduğunu düşünüyordu. İçten fısıldanan ve aşkını itiraf eden kelimeler.

Birlikte geçirdikleri ilk günler pek de kolay olmamıştı, fakat son zamanlarda ondaki değişikliği hissetmişti. Daha önce hiç yapmadığı şekilde kendisine gülümsemişti. Onunla sohbet etmiş, dinlenmiş, hatta onu şımartmıştı, yeni ve yaratıcı yemekler yapmaktan şaşırtıcı bir haz alıyor gibi görünüyordu.

Ve yatakta bir araya geldiklerinde yaptıkları... Önceden iddia ettiği basit bir hevesten çok daha fazlası olmalıydı. Bir kadın bütün bir gece bir adama sokulup sanki ayrı kalmaya dayanamıyormuş gibi onun üzerine uzanır mıydı, şayet içinde biraz sevgi olmasaydı?

Hayır, daha fazlası olmalıydı. Vardı ve yakında bunu söyleyecekti.

"Birkaç hafta içinde ne olacak?" diye tekrar etti kardeşi.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey? Hiçbir şey gibi gelmiyor kulağa. Belki de gidip onunla konuşmalıyım."

Darragh elini uzatıp kardeşinin kolunu çekti. "Bilmiyor tamam mı? Kim olduğumu bilmiyor."

Michael bakakaldı. "Kim olduğunu bilmiyor da ne demek? Adını söylediğini birkaç kez duydum, bence gayet de biliyor."

"Ama bilmiyor. Bu... karışık bir durum ve bunu sana baştan anlatmaya zamanım yok, ama kısaca şöyle, benim unvanım hakkında bir şey bilmiyor. Benim sadece Darragh O'Brien olduğumu düşünüyor. Bay Darragh O'Brien."

"Ama senin ona Leydi Jeannette dediğini duydum."

Darragh başını salladı. "Evet. O bir dük kızı ve doğal olarak da leydi. Benim hiçbir unvanımın olmadığını sanıyor ve ben de öyle düşünmesini istedim. Ayrıca bu kulübenin evimiz olduğunu düşünüyor, tek evimiz ve arazi hakkında hiçbir şey bilmiyor, ne kaleyi ne toprakları. Onun için ben orta sınıftan bir mimarım, fakir olanlarından."

Michael bakakalmaya devam etti, şaşkınlık gümüş gözlerinde yanıyordu. Aniden Darragh'ın başını eliyle yakaladı, öne doğru çekti ve saçlarını karıştırmaya başladı.

Darragh elinden kurtulmaya çalıştı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Yara var mı diye bakıyorum, başına aldığın darbeden sonra oluşmuş olan yara. Bir at mı tepti yoksa inşa ettiğin şu büyük malikanelerden birinin merdivenlerinden mi yuvarlandın?"

"Bırak beni, aptal." Darragh geri çekildi, acıyan kafa derisini ovuşturdu.

"Hayır, sen aptalsın. Kafayı mı yedin sen? Geline yalan mı söylüyorsun? Yanlış anlamadıysam onu mutfığa yemek pişirmesi için gönderdin. Tanrı aşkına! Kim bir düğün kızının yemek yaptığını duymuştur ki? Bir de İngiliz düğünün kızının. Böyle çıldırmış bir şeyi yapmana ne sebep oldu?"

"Nedenlerim var," dedi kendini savunarak.

"Evet ve gerçekleri öğrendiğinde senin derini yüzecek. Ona kendin söylesen iyi edersin, hâlâ şansın varken. Eğer kendi öğrenirse... Eğer eline bir balta alıp taşaklarını kesmezse kendini şanslı say."

Bu söz karşısında, Darragh nefsi müdafaa ile içgüdüsel olarak testislerinin gerildiğini hissetti. Bu tepkisinden sıyrılarak, kendini rahatlatmaya çalıştı. "Götlük etme."

"O zaman sen de aptal olmayı bırak. Ona şimdi itiraf et, genç adam, hâlâ seni affetmesi için ufak da olsa bir umut varken."

Suçluluk sert bir yumruk gibi içini daralttı. Michael'ın haklı olduğunu biliyordu, Jeannette kendisiyle dalga geçtiğini öğrendiğinde çok sinirlenecekti. Ama aynı zamanda rahatlamayacak mıydı? Basit bir kulübede ömrünün geri kalanını yemek yaparak ve kendi kıyafetlerini dikerek geçirmek zorunda olmadığını öğrenince şükredecekti. Aslında bir kontes olduğunu ve evlerinin

aslında içinde birçok hizmetçi olan büyük bir kale olduğunu ve ömrünün geri kalanı boyunca Darragh'ın onu lüks içinde yaşatacak kadar varlıklı olduğunu öğrenince mutlu olmayacak mıydı?

Önce çılgına dönerdi tabii ki. Ama sonra nedenini anladı, yaptığı her şeyi onlar için, evlilikleri ve gelecekteki mutlulukları için yaptığını anladı.

En azından Darragh öyle olmasını umuyordu.

"Hazır olduğumda, söyleyeceğim," dedi Darragh, inatçılığın bütün şüpheleri silip süpürmesine izin verdi. "O zamana kadar, bu konuda ona tek kelime etmeyeceksin." Michael ağzını açtı ama Darragh onu durdurdu. "Tek bir kelime bile."

Michael teslim olduğunu işareti olarak ellerini kaldırdı. "Nasıl biliyorsan öyle yap, oğlum. Bir süredir pek havamda değilim ve senin batışın da aslında çok büyük bir eğlence olacak. Ve eğer bir mucize olur da karın kemiklerindeki bütün derileri yüzmezse, bu işi bitirmek için hazır olacak olan üç tane kız kardeşin var. Mary Margaret özellikle, onu düğüne çağırmadığın ve geçen onca hafta boyunca evli olduğunu söylemediğin için küplere binecek. Siobhan ve Moira da çiçek taşıyan kızlar olmadıkları için üzülecekler.

"Bu ayrıcalığı *senin* düğününde yaşayabilirler."

Michael homurdandı. "O zaman uzun süre bekleyecekler. Veterinerlik işimle, atlarla ve köpeklerle ve ara sıra da hastalıklı kedilerle ilgilenmekten şu anda gayet mutluyum. Bir de eş bakımının sorumluluğunu almaya ihtiyacım yok."

"Bir kadını sevdiğin zaman, böyle bir bakım bir sorumluluk olmaktan çıkıyor."

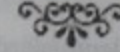
"Bunu bana, Jeannette ne yaptığını öğrendiğinde bir kere daha söyle." Michael bir elini Darragh'ın omzuna koydu. "Sen cesur bir adamsın, Darragh O'Brien. Aptal ama aynı zamanda da cesur bir adam."

Kapıda bir hareketlilik dikkatlerini çekti, Jeannette kapıda görünmüştü, elinde çay tepsisi vardı.

“Dur sana yardım edeyim, canım,” dedi Darragh, İngilizceye dönerek.

Minnettar bir gülümsemeyle Jeannette yardım etmesine izin verdi, ardından oturup çay koydu ve bisküvi tabaklarını uzattı. “O zaman hadi bana kaçırdığım her şeyi anlat.”

Yirmi

Darragh’ın kardeşi gece orada kaldı ve ertesi sabah yoluna devam etti. Michael, safkan atlarına iyi bir ilave olacak olan bir kısırakla ilgili bir adamı ziyaret etmesi gerektiğini söyledi.

Ališılmışın dışında yapmış olduğu selamlaşmadan kendisini toparladığında Jeannette, Michael O’Brien’in büyük kardeşi gibi damarlarında aynı şeytani espri anlayışı dolaşan iyi, ilginç bir adam olduğunu düşünmüştü. O ve Darragh’ın çocukluk hikayeleriyle onları güldürmüştü, Jeannette’ı da kendi birkaç haşarı hikayesini paylaşmaya ikna etmişti.

O gittikten sonra, Jeannette birisinin arkadaşlığına ne kadar da aç olduğunu fark etti, ama günlerini geçirmek için garip bir şekilde bu ıssız yerde sadece Darragh ile olmaktan mutlu olduğunu da fark etti.

O gece Darragh Jeannette’ın nefesini kesmişti, nabzını sanki bileklerinde kalpler çarpıyormuş gibi attıran bir yoğunlukla sevişmişlerdi, vücudu hiçbir adamın tatmin edemeyeceğini bildiği bir ihtiyaçla ağrıyordu. Ya da asla etmeyeceği.

Onsuz, diye düşündü, onsuz kaybolurdu.

Ve işte o an anladı. Ona aşıktı.

Bu nasıl oldu? diye merak etti. Ve ne zaman? Bu duygu o kadar yavaş gelmişti ki farkına varamamıştı, yavaş bir bağımlılık gibi ilerlemiş, içine kurulmuştu ve kırılması artık mümkün değildi.

Neredeyse Darragh'a söylüyordu, kelimeler dudaklarında duraksadı. Ona söylemek istedi, ama en son bir adama onu sevdiğini söylediğinde, kalbi kırılmıştı. Darragh sıcak ve kibardı, ama aşk gibi derin duygulardan hiç bahsetmemişti. Ya ona neler hissettiğini söyler de gözlerinde alaycı bir ifade görürse? Hatta daha kötüsü, acıma?

Zorunluluktan dolayı evlenmişlerdi, skandal ve aceleyle, bu bir evlilik için zayıf bir başlangıçtı. Ama kıskanılmayacak yaşam düzenlerine rağmen, bir bağ oluşturmuşlardı. Belki de aşk bir sonraki adımdı. Belki de aşk, bütün bu zorluklara katlanmalarını sağlayacak ve onları bir arada tutacak tek şeydi.

Bu yeni duyguları diğer bir hafta boyunca düşünüp taşıdı.

Şimdi, çarşafı, yün battaniyeyi ve yataktaki örtüyü düzeltirken, ardından geceliklerinden birini ve gömleklerini yıkamak için toplarken, tekrar bu yeni duygularından ona bahsedip bahsetmemesi üzerine düşünüyordu.

Bu sabah ona hoşça kal öpücüğü verdikten sonra, bazı çizim ve edinilmesi zor olan araç gereçleri almak için Ennis'e doğru uzun bir yolculuğa çıkmıştı. Jeannette'in yazmış olduğu mektupları postalamaya ve ulaşip ulaşmadıklarını kontrol etmeye söz vermişti. Şimdiye kadar, Violet'ten sadece bir mektup gelmişti, o da onun, Adrian'ın, Kit'in ve Eliza'nın eve sağ salim vardıklarını ve yakında tekrar yazacağını söylediği bir mektuptu. Anne ve babasından hiçbir şey yoktu, belli ki onlara yaşattığı utançtan dolayıydı. Ama artık evliydi ve bu gerçeği kabul edip kocasını da kabul etmek zorundaydılar.

Şu ana kadar Darragh detaylı olarak gelecek planlarından bahsetmek konusunda son derece isteksiz olmuştu – ki bu son derece garipti – ama yakında yeni bir inşaat işi alacağını biliyordu, burada ya da anakarada hatta belki İngiltere'de bile.

Ailesi tarafından bakıldığında, kim bilir nasıl bir iş alacaktı. Eğer Darragh yeterince para kazanırsa, bu küçük kulübeyi arkalarında bırakıp, kendilerine İngiltere'de düzgün bir ev inşa edebilirlerdi. Orada oldukları zaman, sosyal konumunu tekrar kazana bilirdi – ah, en yüksek seviyede değil tabii ki, ama yetecek kadar. Ve orada Darragh'ın kendisini ve tutkularını geliştirmesine yardımcı olmak için onun yanında olacaktı.

Ama başlangıç olarak, şüpheleri ve sessizliğinden kurtulmak zorundaydı. Bu gece kararlıydı, ona söyleyecekti. Eve döndüğü zaman, kalbini ona açacak ve onu ne kadar çok sevdiğini ona anlatacaktı. Her şey umduğu gibi giderse, o da ona aynı şekilde hissettiğini söyleyecekti.

Başka bir alternatifi aklından geçirmemek için kendisine söz verdi.

İkram olarak, özel bir yemek yapabilir, akşamı bir kutlamaya dönüştürebilirdi. Yemek pişerken, yemek odasındaki büfede dolapta bulduğu masa örtüsünü örter ve güzel çiçekli desenleri olan porselen takımı koyardı.

Ardından, Aine'den son model elbiselerinden birini giyinip saçını topuz yapması için yardım isteyebilirdi. Kulaklarının arkasına leylak kokusu sürebilir ve boynuna krem rengi incilerini takabilirdi. Darragh şaşırırmıydı? Mutlu olmaz mıydı?

Sessizce bir şeyler mırıldanarak, donmuş salatalık ve nane çorbası, lahanalı kızarmış domuz eti, tereyağlı havuç ve tatlı olarak da elmalı turtadan oluşan bir yemek menüsünü hazırlamaya başladı.

Kapı çaldığında bileklerine kadar yağ ve unla kaplıydı. Ellerini havluya silip, koridora yürüdü, bu kez kimin kapıyı çaldığını

olabileceğini merak ediyordu. Kesinlikle Darragh'ın başka bir kardeşi olamazdı, bu kadar çabuk değil.

Bulacağı şeye kendini hazırlayarak, kapıyı açtı, dudaklarına hoş bir gülümseme takındı. Eşikte duran saygın yaşlı adamlara bakakaldı. Hepsi de göz alıcı bir şekilde güzel dikilmiş pantolon ve fraklar içindeydi, ipek yelekleri karışık desenle işlenmişti. Arkalarında dört kişilik bir ekipten oluşan büyük siyah bir seyahat arabası vardı.

Seyrelmiş, tuz ve karabiber renkli saçları ve Van Dyke tarzı sakallıyla, bir önceki yüzyıldan kalma birini andıran en yaşlı olan adam bir adım öne çıktı.

Şapkasını çıkardı ve nazik bir reverans yaptı. "*Mi scusi, senyora*" diye başladı. "Ben Kont Arnoldo Fiorello ve bunlarda seyahat arkadaşlarım, Senyor Pio, Guglielmo ve Ficuccio. Büyük Senyor'u görmeye gelmiştik. Eğer kabul ederse, çok değerli şahısla görüşmeyi istirham etmekteyiz."

Jeannette'in gözleri açıldı. Belli ki, bu beyefendiler yollarını kaybetmişler ve yanlış eve gelmişlerdi. "Üzgünüm ama yanılıyorsunuz. Görmek istediğiniz her kimse, o burada değil."

Yaşlı adamın kaşları çatıldı. "Ama bu olamaz. Bize böyle söylenmişti. Senyor Lord Mulholland'ın burada yaşadığını söylediler."

Bu kez Jeannette kaşlarını çatı. Lord Mulholland? Bu ismi önceden de duymuştu. Bu adamlar arabasını o ve Darragh'a düğün hediyesi olarak ödünç vermiş olan asilzadeyi mi arıyorlardı? Adamın arazisinin nerede olduğunu hiçbir zaman öğrenememişti ama kulübeye vardıkları gün hediye için teşekkür etmek amacıyla ona bir mektup yazmıştı. Onun adına Darragh'ın gönderdiği bir mektup.

"Senyor," dedi yeterli, ama akıcı bir İtalyancadan uzak bir şekilde. "Aradığınız adamın ismini biliyorum, ama üzgünüm ki o burada oturmuyor ve onu nerede bulabileceğinizi bilmiyorum."

Adamlar Jeannette'in dillerini kullanışı karşısında rahatladılar.

* Affedersiniz, hanımefendi. (Çev. N.)

"İtalyanca konuşuyorsunuz."

"Evet, biraz."

"O zaman bizim buraya büyük mimarla konuşmak için gelmiş olduğumuzu anlarsınız, Lord Mulholland ile. Biz de inşaat işindeyiz ve dördümüz de ona danışmak için uzun bir yoldan buralara geldik. Bize bir süreliğine kendi evi yerine burada yaşadığı söylendi."

Jeannette kızgınlığını bastırmaya çalıştı. "Affedersiniz ama size bunu kim söylediye yanılıyor. Bu ev kocam, Darragh O'Brien ve bana aittir."

Sanki güneş gökyüzünde daha da parlaklaşmış gibi adamın yüzü parladı. "*Si*", Lord Mulholland, tam da bize söylendiği gibi."

Şimdi de kafası karışan ve kendini aptal gibi hisseden Jeannette'tı. Kulaklarının arasında garip bir uğuldama oldu. "Belki de ben sizi yanlış anladım. Kocam Darragh O'Brien'dır, Lord Mulholland değil." Sözcükleri tekrar etti, bu kez İngilizce.

Adam ona şaşırılmış bir bakış attı, kendi dilinde cevap verdi. "Evet, Darragh O'Brien ve Lord Mulholland, aynı ve tek bir kişi değiller mi?"

Aniden, şaşırtıcı bir şekilde, dünya ayaklarının altından kaydı, sanki gerçekler kafasında bir anahtarın kilidi açışı gibi şıklamıştı.

Akşamın karanlığı, Darragh Kuzey Quickly'den eve döndüğünde ağır gölgeler oluşturuyordu. Atını bağladı, sonra su ve yiyecek vermeden önce atını okşadı. Aldığı eşyaları alıp, kulübeye doğru hızla yürüdü.

Kızaran etin, pişen sebzelerin ve tatlı kurabiyelerin kokusu onu sıcak güzel bir havayla karşıladı. Derin bir nefes çekti, açlık midesini kazındırıyordu, gelecek yemeğe başlayacak olmak dilini karıncalandırdı. Burnunun ona yol göstermesine izin verdi, mutfığa yöneldi.

Jeannette ocağın yanından ona baktı, güzel elbiselerinden biri olduğu belli olan elbisesinin etrafına büyük beyaz bir önlük

* Evet. (Çev. N.)

bağlanmıştı. Boynunda bir dizi inci vardı, güzel, açık renk saçları yumuşak kadınsı bir topuzla toplanmıştı, şakaklarında birer tutam saç çok güzel bir şekilde kıvrılmıştı.

Yemeğin kokusu kadar Jeannette de hoştu. Öne doğru geldi, Jeannette'ı öpmek için eğildi, ama bir orman perisi kadar kıvrak ve hızlı bir şekilde, Jeannette ondan bir anda kaçiverdi.

"Ben de yolunu mu kaybettin acaba diye meraklanmaya başlamıştım." Tencerelerin birinin içinde bir şey karıştırdı. "Yemek neredeyse hazır. Üzerini değiştir de yiyelim."

Darragh tekrar öpmeye çalışmak üzereydi ki yemek odasındaki sofrayı gördü. Besbelli kurmak için büyük bir özen göstermişti. Masa şık ve güzel görünüyordu, üzerinde masa örtüsü vardı. Güzel porselenleri koymuştu ve her zamanki mum yağı yerine tatlı kokusu olan değerli bal mumlarını yakmıştı. "Bütün bunlar da neyin nesi?"

"Bir şey değil. Sadece bu akşamı biraz özel yapmak istedim." Uzun saplı tahta kaşığı tencereye vurup kenara koydu. İleriye doğru gitti, ellerini Darragh'ın omuzlarına koydu ve onu döndürdü, biraz da itirdi. "Hadi, artık. Şu elbiseleri çıkar da daha fazla at gibi kokma."

Darragh başını özür diler gibi eğdi. "Evet, hayatım."

Jeannette ondan kurtulamadan, Darragh istediği öpücük için uzandı ve ani şekilde dudaklarını onunkilere dokundurdu.

Jeannette karşılık vermedi, kısa bir dakikanın ardından ondan kurtuldu.

Darragh bunu önemsemedi, uzun bir seyahatin ardından büyük olasılıkla at gibi kokuyor olduğuna karar verdi. Odada soyundu, küvete sıcak su boşalttı ve yıkandı. Jeannette'in biraz daha resmi olan elbisesinden ipucu alarak, en güzel takımlarından birini giydi, gözlerinin parlak renk tonunu ortaya çıkaran koyu mavi bir takımdı. Saçlarını taradıktan sonra, dişlerini fırçaladı, sonra ona aldığı hediye almak için koridora döndü. Ön tarafına konmuş bir sıra yaban gülü kabartmaları olan güzel altın

bir madalyon. İçine ise daha sonra ikisinin küçük minyatürlerini koymayı planlıyordu.

Duygusal, dedi, ama ne de olsa, Jeannette kendisini öyle hissettiriyordu.

Yemek odasına döndüğünde, küçük çorba kasesi içinde çorba ile onu bekliyordu. "Ben servis edeyim mi?" diye sordu Darragh.

"Hayır," dedi, mutfaktan fırlayarak. "Sen sadece otur ben gerisini hallederim."

Darragh yerine oturdu.

Bir kaseye kepçeyle çorbayı doldurdu, kremi çorba son derece iştah açıcı görünüyordu. Soğuk çorba çok ayrı bir lezzetti, bu yüzden Jeannette'in bunu yaparken oldukça çok uğraşmış olduğunu biliyordu, özellikle de buzluğa gidip çorbayı soğutabilmek için buz aldığında.

Büyük bir sabırsızlıkla bekledi. Kaseler dolduruldu, Jeannette da karşısındaki yere oturdu. Aniden, bileği burkuldu ve bütün o salatalıklardan oluşan naneli nehir Darragh'ın göğsüne ve bacaklarının arasına sıçradı.

Küfretti ve içgüdüsel olarak ayağa fırladı, sandalyesi büyük bir gürültüyle yere çarptı. Ama bu hareketi her şeyi daha da kötü hale getirdi, çorba pantolonunun kumaşından ve gömleğinden süzülde; ayakkabılarına ve halının üzerine doğru damladı.

"Ah, Yüce Tanrım," diye haykırdı Jeannette. "Sen iyi misin? Tanrım, ne olduğunu anlamadım. Elimden kaydı sanırım." Ona doğru, üzgün bir bakış attı. "Canım ya. Çok özür dilerim."

"Kazayla oldu," dedi Darragh, mendilini alıp, ıslanan yerleri sildi, bu çabası biraz işe yaramıştı. Ama kumaş tenini üşütmüştü daha da kötüsü kasıklarını. Kemerini çekip çıkardı ama bu rahatsızlığını ortaya çıkarmaktan başka bir işe yaramadı.

"Bu mahvolmuş gidip üstünü değiştirsene," diye öneride bulundu. "Ben de burayı temizleyip, diğer yemeği servis edeyim."

"Ama çorba?"

"Ah, sadece ikimize birer kase yetecek kadar yapmıştım. Ama istersen sen benimkini alabilirsin."

"Hayır, hayır, sen iç çorbanı," dedi.

Hüzünlü bir iç çekti, umduğu gibi yiyecek yerine salatalık çorbasını mahvetmiş olmanın verdiği hayal kırıklığını içine attı. Islanmış mendilini masaya atarak, arkasını döndü. O giderken, sanki Jeannette'in dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme yakaladığını sandı. Ama daha yakından bakınca, o ifade gitmişti.

Hayal gücü, dedi kendine. Yavaşça yürüdü, odasına gitti.

Döndüğünde, her şey temiz ve yeniden düzgündü, sadece sandalyesinin altındaki yer ıslak kalmıştı. Yerine oturdu, Jeannette mutfaktan geldi. Elinde bir tepsi dilimlenmiş, kızarmış domuz eti, haşlanmış sebze ve havuçlar vardı.

Yemekleri masaya koydu. Servis yapmak için tabağın birini aldı. "Daha iyi misin?"

"Evet, hiçbir şey sıcak, kuru giysiler kadar her şeyi çabucak yoluna koyamaz."

Jeannette ikisi için de kırmızı şarap doldurdu. Uzandı, Jeannette yemeğini önüne koyarken şarabını dudaklarına götürdü.

"Bunu hazırlamak için bütün gün uğraştım," dedi Jeannette. "Umarım beğenirsin."

Darragh gülümsedi. "Bugünlerde yemeklerin oldukça lezzetli ve cennet gibi kokuyor. Bunu da kesinlikle beğeneceğimden eminim." Aç bir şekilde, nazikçe Jeannette'in yemeğini önüne koymasını bekledi, çatalını bıçağını aldı. Bir parça etten dilimledi ve ağzına götürdü.

Ateş cehennem gibi patladı, dilini alev alev yaktı, ağzının en hassas yerlerini kavurdu. Öksürdü ve gözlerini kıpırtırdı, gözleri nemlendi, burnu yandı ve aktı. Ağzındakini çıkarıp atma isteğine karşı direndi, bunu yapamayacağını biliyordu, Jeannette

ona böyle umutlu ve hevesli bakarken olmazdı. Bunun yerine, ağzındakini yuttu, ama hemen buna pişman oldu çünkü boğazındaki hassas zarlar alev almış kav gibi yanıyordu.

Bu yemeğin içine Jeannette böyle ne koymuştu? Karabiber değil. Başka bir şey, o halde, daha ölümcül olan başka bir şey. Neredeyse... Arnavut biberi gibi bir şey.

Jeannette kızarmış etten bir ısırık alıp da, çiğneyip gözünü kırpmadan yutuverince, Darragh'ın çenesi neredeyse şaşkınlıktan yere düşecekti. *Ağzındaki alevi fark edemeyeceği şekilde ağzı tenekeyle mi kaplıydı?*

Yutkundu, yemeğini büyük bir zevkle yerken Jeannette'i izledi. Bu yemekten zevk alıyor olamazdı. İlk felaketten bu yana yapmış olduğu en korkunç yemektir. Birkaç haftadır, iyi bir aşçı olmuştu, Darragh'ı yeteneğiyle ve çabuk öğrenme becerisiyle etkilemişti.

Bu kadar yemeği nasıl bu kadar da kötü hazırlayabilmişti? Tabii bunu bilerek yapmadıysa. Havuçları inceledi, sanki ölümcül patlayıcılar gibi onları inceledi, sanki her an infilak edeceklerdi. Bu küçük altın yuvarlakların içine ne gibi şeytani bir şey hazırladı acaba? diye düşündü. Dahası, neden? Bu sabah kulübeden gidişi ve geri gelişi arasında ne olmuştu ki?

Jeannette bakışlarıyla karşılaştı, son derece melekvari idi. "Yemeği nasıl buldun?"

"Bu... çok ilginç." Çatalını yere koydu. "Aslında düşündüğüm kadar da aç değilmişim."

"O zaman, eminim tatlı için midende yer vardır. Elmalı turta, en sevdiğin."

Acaba onu mahvetmek için ne yapmıştı? Karnı guruldadı, açlığa ve yuttuğu o korkunç yiyeceğe karşı isyan ediyordu. Elmalı turta gibi çok kışkırtıcı bir şey de olsa, bunu riske almamaya karar verdi. "Ah, teşekkürler, ama hayır."

"Çok yazık oldu. Belki de en güzeli o olmuştu," dedi tatlı bir ses tonuyla. "Çünkü önce Vitruvius'a denetmiştim."

"Ne yaptın?"

"Yemeğe gömüldü. Köpeklerin elmalı turtaya bu kadar düşünün olduğunu bilmiyordum. Sanırım kasesinden kazıyıp getirebilecek kadar kalmıştır, onun yediğinden paylaşmak istersen."

Adını duyar duymaz, Vitruvius içeri geldi ve yere yattı. İnledi, tüylü midesi tükettiği büyük bir meyve ve hamur işinden dolayı şişmişti.

Yüce Tanrım, Darragh köpeğin bütün döşemeye kusmamasını umut etti.

Jeannette bir lokma daha etten ve sebzeden aldı; şarabından yudumladı. "Günün nasıldı?" diye sordu bir süre sonra. "Benimki oldukça ilginçti. Birkaç beyefendi gelip seni sordular. Bir kont ve arkadaşları, ta İtalya'dan gelmişler."

Panik bir bıçak gibi boğazına oturdu. "Ne istediler?"

"Büyük mimar Darragh O'Brien'a danışmak istediler. Ama ne kadar gülünç ki seni başka bir isimle tanıyorlar." Sanki düşünüyormuş gibi, bir parmağını yanağına koydu. "Bir düşünüyem, neydi o? Mulholland. Mulholland Kontu." Yemeğe koyduğu acı gibi onu kesen bir bakış attı. "Öyle değil mi, lordum?"

Yüce Tanrım, biliyordu. "Bak, Jeannette..."

"Bana sakın, Jeannette falan deme." Elini masaya vurdu. "Beni kandırmaya nasıl cüret edersin? Kim olduğunu nasıl saklarsın, ben senin karınken?"

Darragh onu sakinleştirmeye çalıştı. "Kızdığını biliyorum, ama açıklamama bir izin versen..."

"Neyi açıklayacaksın? Dört dörtlük, aşağılık bir yalancı olduğunu mu?"

Michael'in söyledikleri kulaklarında yankılandı. Kardeşi, gerçekleri öğrendiğinde taşaklarına baltayı indirebileceği konu-

sunda onu uyarmıştı. Çatal ve bıçakları gözledi ve gelininin o kadar kana susamış olmaması için dua etti.

"Ama sebeplerim vardı," dedi, ayağa kalkarak.

"Ne gibi sebeplerin olabilir ki? Senin bir kont olduğun gerçeğini biraz da olsa bilmek isteyebileceğimi düşünmedin mi? Bana söylemek için hiç imkanın olmadı değil ya."

Omuzları kendini savunurcasına sertleşti. "Sana söylemeye çalıştım, tanıştığımız ilk andan itibaren. Ama sen benim hep sözümü kestir, kim olduğumla ilgili bilmen gereken her şeyi biliyormuşsun gibi davrandın."

"Ya sonra? Bunun için ne gibi bir bahanen var?"

"Bahanem yok. Sadece bir unvanımın olup olmamasının neden bu kadar önemli olduğunu anlayamadım, bu yüzden de neye inanmak istiyorsan ona inanman için seni rahat bıraktım."

"Evlendikten sonra bile mi?" Kolunu havaya savurdu. "Peki ya bu kulübe? Kont bana bir kalen olduğunu söyledi! Öyleyse beni neden buraya getirdin? Neden bana paramızın sadece buraya yettiğini söyledin? Kiracılarından hangisinin acaba bu acayip ev?"

"Kiracı değil, arkadaş." Çenesinin üstü hafifçe kızardı. "Balamız için sessiz sakın bir yer olacağını ve de diğer dikkat dağıtıcı şeyler olmadan birbirimizi tanımak için iyi bir şans olacağını düşünmüştüm."

"Ne gibi dikkat dağıtıcı şeyler? Hizmetçiler ve aşçı gibi mi?" Yeni bir şey aklına gelmiş gibi duraksadı. "Ve bir de Betsy'i kovdun!"

"Aslında düşündüğün kadar kötü..."

"Hayır, daha da kötü. Beni aşçı yaptın!"

Kavgadan rahatsız olmuş gibi, Vitruvius kalktı, sinirli bir şekilde uludu.

Darragh köpeği yatıştırdı, hemen tekrar Jeannette'a döndü. "Ama yemek yapmayı seviyorsun. Bunu daha geçen gün söyledin."

“Benim bu görevden zevk alıp almamamın konuyla ilgisi yok. Bir leydi iş yapmaz ve unvan sahibi bir beyefendi olarak da, bunu bilmen gerekirdi. Ama zaten hiç de beyefendi gibi davranmadın, değil mi?”

“Yeter, küçük hanım,” diye uyardı yumuşak bir ses tonuyla.

“Yeter mi? Öyle mi? Yoksa bana acı çektirmek için hayalini kurduğun yeni bir aşağılama şeklin de mi var?” Akmayan, kızgınlık ve acı gözyaşları gözlerini doldurdu. “Neden yaptın bunu? İntikam için mi? Açık bir şekilde istemediğin bir evlilik için zorlandığından dolayı beni cezalandırma şeklin bu mu? Böyle zalimce ve hesaplanmış oyunlar oynadığına göre benden nefret ediyorsun.”

Darragh korkuyla irkildi. Bu hiç de umduğu ya da planladığı gibi gitmiyordu. Her şeyi yanlış anlıyordu, her şeyi kötüye çeviriyordu, ama bu hiç de istediği şey değildi.

Yalvarırcasına bir elini uzandı. “Hiç de değil. Açıklamama bir izin versen.”

Elini ittirdi, göz kapakları sanki onu görmeye daha fazla dayanamıyormuş gibi kapandı. “Bence bana gerektiğinden fazlasını da açıkladın. Ne söylersen söyle, ben onun da başka bir yalan olmayacağını nereden bileceğim?”

“Jeannette...”

“Yorgunum ve dinlenmem lazım.”

“Pekala. Hadi, bunu daha sonra konuşuruz.”

“Hayır, istemiyorum.”

“İstesene de istemesen de, hâlâ benim karımsın.”

Alt dudağı burkuldu. “Bundan sonuna kadar pişmanım.”

İncinmiş ve kızmış olduğundan dolayı böyle konuştuğunu bilse de, söyledikleri acıttıyordu. “Öyle bile olsa, evliyiz. Ölüm bizi ayırana dek, yeminlerimizde söylediğimiz gibi.” Duraksadı. “Aslında biraz düşünsen, bundan memnun olman gerekirdi.”

Ağzı gerildi. “Ne için acaba? Beni bulaşıkçı bir hizmetçiye çevirdiğini için mi? Yoksa yalan söylediğin için mi?”

Darragh söylediklerini geri alabilmeyi diledi, bu sert ifadesiyle işleri daha da kötüleştirdiğini fark etti. Ama bunun mümkün olmadığını bilerek devam etti.

“Sen bir unvan istedin ve artık sahipsinsin, artık Mulholland Kontesi’sin.” Bir elini saçına göttürdü. “Güzel bir ev istemiştin ve artık sahipsinsin, Caislean Muir olarak bilinen büyük eski bir kaleye. Hizmetçiler ve para istemiştin. Bu ikisinden de artık bolca var. Bunları hesaba katınca, rahatlamış olduğunu düşünüyorum.”

“Bunları hesaba katarsak, öyle olmam gerekiyor. Ya da olurum, eğer istediğim şeyler bunlar olsaydı.”

“Ne peki?” diye sordu, kızgınlık, içinde elektrik gerilimi gibi artıyordu. “Bir düşes olmaktan başka, ne istiyor olabilirsin? Ve o her ne ise, korkarım ki, ona benim gücüm yetmez.”

Şaşkın bir bakış, acı gözlerine düşmeden önce, gözlerini parlattı. “Hayır, istediğim şeyi bana veremezsin, değil mi?”

Darragh’ın kaşları Jeannette fırlayıp odadan çıktığında şaşkınlıkla kalktı, kalkarken sessizce hıçkırdı. Saniyeler sonra yatak odasının kapısı kapandı, kilit sesi yankı yapmıştı.

Sonunda anahtarı bulmuştu, değil mi? Tabii pencereleri de çoktan kapatmıştı, hiç şüphesiz.

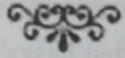
Ne büyük bir bozgun.

Dönerek, masanın kenarını tekmeledi, başını avuçlarının içine aldı.

Darragh’ın kızgınlığı aniden dindi. Eğildi, köpeği öne doğru çağırdı, ardından köpeğin büyük, parlak tüylü kafasına vurdu, ikisi de rahatlamıştı.

“Genç adam, görünen o ki, bu gece beraber yatacağız. Umarım bu ömrümüzün sonuna kadar sürmez.”

Yirmi Bir

Ertesi sabah, uyandı, bütün geceyi onun duyamayacağı şekilde kendi kendine ağlayarak geçirdiği için yorgun ve bitkindi. Çok az uyumuştı, çünkü o korkunç olaylar kafasında dönüp duruyordu.

Gün ağarınca, daha fazla dayanamaz hale geldiğinde, yıkanıp giyinmiş, ardından da mutfığa gidip kendine bir demlik çay demlemiştir. Odayı felaket bir halde bulmayı ummuştı, geçen geceki yemeğin ardından kalan tabakları, yıkanmamış tepsiler ve tavaları. Ama Darragh temizliğin büyük bir kısmını onun için yapmıştı, düzenlemiş, toparlamış, saklanabilecek yemekleri depolamıştı. Eğer Darragh böyle küçük şeylerin onun yaralarını saracağını düşünmüşse, oldukça yanılıyordu.

Yaptığı şeyden sonra, Jeannette ona bir daha nasıl güvenebilirdi ki? Ona nasıl inanabilirdi? Nasıl sevebilirdi? Darragh, dibine kadar soymuştu onu, geriye yalnızca zayıf ve kemikli bir bedenden başka hiçbir şey bırakmamıştı.

Darragh'ın onu kandırması olduğunu hatırlamak duygularını çaydanlıkta kaynayan su gibi yapıyordu. Bir dilim ekmek kıztı, metal yemek kapaklarını vurdu ve kızartma makinesini

de olabildiğince gürültülü kullandı. Onu uyandırma ne olurdu ki? Uyandırmış olmayı umut etti. Onun kendisini perişan ettiği kadar o da onu perişan etmiş olmayı umdu.

Onu seviyor olabileceğini düşünerek ne büyük bir aptallık etmişti.

Darragh çok geçmeden koridora geldi ve Jeannette'ı izledi, yüzü düşüktü ve bitkin görünüyordu. Jeannette onu görmezden geldi.

Vitruvius içeri daldı ve sabırla sabah yemeğini bekledi, her zamanki gibi. Köpekle değil de sadece onun sahibisiyle kavga etmiş olduğundan dolayı, Jeannette geçen geceden kalma kesilmiş etten onun kasesine koydu – tabii ki Darragh'ın yemeğine bolca atmış olduğu Arnavut biberinden ona koymamaya çok dikkat etti.

Köpekle ilgilendikten sonra, çayını doldurdu, kızarmış ekmeğini bakır bir tepsiye koydu ve Darragh'ın mutfakta olmasıyla ilgili tek bir şey yapmadan yatak odalarına geri döndü. Günün geri kalanında odasında kaldı.

Araba ancak ertesi sabah gelebildi. Arabanın, batıya geldikleri zamanki arabayla aynı araba olduğunu görmek onun canını sıktı, kapısının üzerindeki Mulholland arması ona küstah bir tokat gibi çarptı. Eğer kimliğiyle ilgili ufak bir şüphesi kalmış olsa bile, araba gelir gelmez bu şüphe kayboldu, arabacı arabadan atlayıp, Darragh'ı "lordum" diyerek selamladı.

Jeannette'in eşyaları yeniden paketlenip vagonun birine yüklendi. Aine geldi, onların bu ani gidişlerinden dolayı dehşete düşmüştü. Kız her şeyi temizleyip toparlayacağına, çarşafı yıka-yıp eşyaların üzerlerine koruyucu örtüler örteceğine söz verdi.

Jeannette bozulabilecek olan bütün yiyecekleri ona ve Redde'ye verdi, yaşlı adam onunla tanıştığı andan bu yana ilk kez gülümsüyordu. Hayvanlar, kulübeyi Darragh'a kiralayan arkadaşını ve çok da iyi bakılmışlardı.

Hizmetçi rolünü üstlenen Aine, Jeannette'a en şık elbisele-
rinden birini giydirdi, Jeannette haftalardır ilk kez kendisi gibi
hissediordu. Ama Jeannette onu şu ana kadar çok yardımı do-
kunmuş olan o kıza baktığında, artık kendisinin buraya ilk var-
dığındaki kişiyle aynı kişi olmadığını biliyordu. Üzerinde çok
düşünmeden, Aine'i kollarına çekip kucakladı, sonra iyiliği için
ona teşekkür etti. İhtiyacı olduğunda ona iş sözü verdi. Sadece
Caislean Muir'e gelmen yeterli, dedi ve iyi bakılacağına söz
verdi.

Ardından yola çıkma vakti gelmişti. Darragh'ı görmezden
geldi ve Darragh da ona karışmadı, onunla arabada gitmektense
atıyla yola çıkmaya karar verdi.

Jeannette, bu yerden çekip gittiği için mutlu olması gerektiği-
ni biliyordu, ama kulübeye son bir kez daha baktığında, hissettiği
tek şey keder ve pişmanlıktı.

Güneş doruk noktasına ulaşmış ve yeni evlerine vardıkların-
da batmaya başlamıştı. Yeşil tarlalardan oluşan çevreyi kuşatmış
olan eski gri taşların serpilişi eşliğinde kale yükseliyordu. Kale
Darragh'ın tam da söylediği gibiydi, bu da onun perişanlığını
daha da arttırmıştı.

Hiç şüphesiz, gördüğü kalelerin en büyüğüydü, yapı hayran-
lık uyandırıcıydı, üç katlıydı, dikdörtgen çizgileri ve birbiri ardı-
na sıralanmış, yerden yukarıya kadar uzanan dar pencereleri var-
dı. Doğu ucundaki muazzam evin daha sonradan eklendiği açıktı,
gür zümrüt yeşili sarmaşıklar duvara yapışmışlardı ve korkuluk
duvarına yakınlaşmışlardı.

Daha yakında, küçük bir mezarlığın ve daha önceden kilise
olan bir yapının kalıntılarının hemen bitişiğinde, konik şekilde
bir kale yükseliyordu. Ağırbaşlı bir ihtişam içinde gökyüzüne
uzanan yapı, açıklama yapmaksızın, sarsılmaz bir düşmanın yü-
zünde olan eski zamanlardaki korunma amacını haykırıyordu.

Mutsuzluktan yarı uyuşmuş halde, her şeyi anlamlandırmaya
pek de zamanı yoktu, araba ve dört hizmetçi durdu. Bir uşağın
yardımıyla, arabanın basamaklarından indi. Aniden hizmetçile-
rin arasında tanıdık bir yüzün beklediğini gördü, merdivenlerde
duruyordu ve neredeyse mutluluğunu haykıracaktı.

"Betsy," diye haykırdı Jeannette, hizmetçisine doğru koştu.
"Seni görmek o kadar güzel ki, ben düşünmüştüm ki..." duraksa-
dı, kelimeler dudaklarından zorla çıktı. "Kocam seni İngiltere'ye
geri gönderdi sanmıştım."

"Ah, gönderdi, leydim, aileme yapacağım harika bir ziya-
ret için. Cornwall'da tam bir ay. Sonra tabii sizi beklemek için
İrlanda'ya geri döndüm." Betsy sesini alçalttı, fısıldamak için ku-
lağına eğildi. "Caislean Muir'e varmadan önce Bay O'Brien'in
sadece bir Bay olmadığını, unvanlı bir beyefendi olduğunun far-
kına varmamıştım. O bir kont ve tabii siz de artık kontessiniz.
Bunu bana söylememiştiniz, leydim."

"Hayır, söylemedim," diye mırıldandı ve kendisinin de gerçe-
ği sadece iki gün önce öğrenmiş olduğunu eklemeyi.

Demek ki Betsy'i işten çıkardığı ile ilgili de yalan söyledi,
diye düşündü, giderek büyüyen kandırma listesine bir yalan daha
eklenmişti. Hem de, hizmetçisini geri kalan hayatı boyunca mut-
luluğunu yaşayacağı fazladan bir tatile yollamıştı. Betsy çoktan
Darragh'ı bir aziz olarak hayal etmiş olmalıydı.

Peh, diye dalga geçti Jeannette, *uçkağıtçıların* baş azizi.

Ama daha önceden kendisi sanki çok mu iyiydi? Violet ile yer
değiştirmeleri, tüm dünyaya sanki o aslında ikiziymiş gibi dav-
ranmaları, ailesi ve arkadaşlarına yalan söylemeleri. Darragh'ın
yalanları, bu taraftan bakıldığında şairane bir intikam gibi görü-
nüyor. Herkesi kandıran birinin kandırılmasının büyük ironisi.

Yine de, Jeannette'ın geçmişindeki hatalar Darragh'ı kendi
açısından daha az hatalı hale getirmiyordu, değil mi?

Bu durumun, Adrian'ın bir zamanlar gerçeği öğrendiğinde hissettikleriyle aynı olup olmadığını merak etti. Onun da kalbi parçalanmış mıydı? Onuru ayaklar altına alınmış mıydı? Eşine olan güveni – ki bu kişinin herkesten çok kendisine güvenilecek kişi olması gerekiyordu – kötüye kullanılıp, ihanete mi uğramıştı?

Eğer öyleyse, ona büyük bir özür borçluydu.

“Peki, balayınız nasıldı?” diye sordu Betsy mutlu bir ses tonuyla. “Romantik miydi?”

Darragh kızı buna mı inandırmıştı? Onu birlikte cennet gibi bir zaman geçirdikleri romantik, sıcak bir yere götürdüğüne mi? Bir ay öncesi olsa, yaşadığı zorlu günlerle ilgili her detayı Betsy’ye yumurtlar ve omzunda ağlardı. Ama bunun yerine, duygularını içine attı ve bir şey demedi. Yaşadığı aşağılanma ve zorluklar ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

“Gözlerden oldukça uzaktı,” dedi.

Kale kapısından fidan boylu birisi girdiğinde küçük kız sesi gibi bir ses yankılandı. Arkasında siyah bir saç örgüsü uçuşan çocuk, Darragh’ın kucağındaydı, bileğine kadar uzanan eteği kollarına atıldığında uçuştı. “Darragh, eve dönmüşsün.” Diye haykırdı kız, anlaşılmayan Galce bir söz tufanına başlamadan önce.

Darragh güldü, kızı coşkulu bir şekilde döndürdü. Yanağını öptü, yine aynı garip dille cevap verip, sonunda kızı ayakları üzerine indirdi.

Kız güldü, sonra Jeannette’a dönüp meraklı bir bakış attı, Darragh’ın kulağına bir şeyler daha fısıldarken kıkırdadı. Daha çok küçüktü, en fazla on bir yaşındaydı, kalp şeklinde bir yüzü ve büyük sevimli yeşil gözleri vardı. Kedi gözler. Cesur ve meraklı.

Jeannette onları izlerken, Darragh kızın elini tuttu ve öne çekti. “Jeannette, çoktan tahmin etmediysen, bu tez canlı yaramaz, benim kız kardeşim Siobhan.”

“Leydi Siobhan,” diye selamladı Jeannette.

Kız tekrar kıkırdadı, sonra gülümsedi. “Bir İngiliz için çok tatlı bir konuşma sesin var.”

Jeannette tek kaşını kaldırdı, ama uygun bir cevap veremeden, üç O’Brien daha onlara katıldı.

Moira, on beşinde yoktur, diye tahmin etti Jeannette, kadınlığının dönüm noktasında olan kestane saçların güzelliğine sahipti, gözleri Darragh ile aynı renge ve şekle sahipti, yüzü ince ve en büyük ağabeyinin kadın versiyonuydu. Kardeşinden daha terbiyeli ve daha iyi bir görgüye sahipti, Jeannette’a saygılı bir reverans yaparak onu selamladı.

Sırada Finn vardı. Diğer kardeşlerinden çok daha kaslıydı, kolaylıkla bir ağacı devirebilirmiş gibi gözükiyordu–ve de büyük olasılıkla çıplak elle–ve daha on dokuzunda falandı, ama Jeannette’a göre ulaşabileceği en uzun boya ulaşmıştı. Şu anda, Darragh’tan üç santim kadar kısaydı. Jeannette içtenlik dolu yeşil gözlerinden ve elini tutarak yaptığı dikkatli reveranstan hoşlanmıştı.

Ve ardından Michael geldi, zaten onu tanıyordu.

Jeannette’a göz kırptı ve onu öptü. “Caislean Muir’e hoş geldin, ama yine de seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum.”

“Evet, ben de beklemiyordum, *tabii Lord Mulholland da,*” diye cevap verdi kurnaz bir ses tonuyla.

Michael utanmış bir bakış attı, Jeannette ona “Sorumlu tuttuğum tek kişi o olduğu için mutlu olmalısın,” dediğinde rahatladı.

“Bu konuda içiniz rahat olabilir, leydim.”

Diğer iki O’Brien kardeşler, Hoyt ve Mary Margaret, ona söylediği üzere orada değillerdi. Evlilerdi ve kendi ev ve aileleriyle birliktelerdi, artık bu evde yaşamıyorlardı ama yakın bir zamanda ziyarete geleceklerdi.

Jeannette’ı hizmetçilere daha tanıştırmamış olduğunu hatırlayan Darragh öne çıktı, Jeannette’ın elini kendisinininkine aldı.

Jeannette'in kendisini ondan kurtarmaktan başka bir isteği yoktu ama bunun yerine onun avucunu dirseğine almasına izin verdi, büyük ve ilgili izleyicilerin karşısında olduğunu farkındaydı.

İki düzine hizmetçiyi görmek—buna gerçek Fransız bir şef de dahil olmak üzere—üzerinde konyak tenceresinin içine atılan yanan bir kibrit etkisi bıraktı. Tanışma bölümüne katlandı, neyse ki uzun sürmedi, ardından aileyle birlikte kalenin içine girdiler.

Karanlık, soğuk ve antika bulacağını sanırken, neşeli, modern iç kısmı görünce şaşırdı. Krem renk giriş koridoru ihtişamlı perdeler, duvarı donatan ve büyük merdivenin üzerinde güzelce dönen trabzanları seyreden karışık sıvalı spiraller gururla yükseliyordu. Bütün O'Brien klanı eşliğinde, Jeannette kaleyi gezdi. Şık odalar birbiri ardına görüldü, varaklı büyük balo salonu ve O'Brien atalarının resimlerinin, goblenlerinin, palalarının, zırhlarının ve eserlerinin olduğu uzun resim galerisi de dahil olmak üzere her oda gezildi.

Aile antikalarının çoğunun, uzun yıllar öncesinde, borçları ve vergileri ödeyebilmek için satmak yerine saklayan rahmetli anneleri tarafından kurtarılmış olduğunu öğrendi.

Darragh'ın kardeşleri bir hikayeden diğerine geçerek Jeannette'ı eğlendirdiler, Darragh'ın bu kaleyi harabe halinden bu büyük ev haline getirirken nasıl da çalıştığını anlatırken gurur her kelimelerinde ve mimiklerinde yankılanıyordu.

Sonunda, Jeannette'tan ayrıldılar, Jeannette'a eski kale evinde yer alan geniş sütleri gösterme işini en büyük kardeşlerine bıraktılar. Darragh ve Jeannette yalnız kaldıkları anda, Jeannette elini kolundan aldı ve bir adım uzaklaştı.

Darragh ona içe işleyen bir bakış attı, ama zorlamadı, yola kendinin devam etmesi için arkasını döndü.

Kontes makamı üç geniş odadan oluşuyordu — yatak odası, giyinme odası ve banyo — üst katın tamamını kaplıyordu. Havadar ve kadınsı süit açık pembe ve krem gölgeler ve vurgu için aralara

serpiştirilmiş yeşillerden oluşuyordu. Zengin renkli ceviz mobilyalar odayı sıcak ve davetkar yapıyordu. Ve her ne kadar Jeannette Darragh'ın bunu onayladığını bilmesine hiçbir şekilde izin vermeyecek olsa da, hemencecik bu güzel dekora aşık olmuştu.

Darragh Jeannette'a kendi makamının bir kat aşağıda olduğunu ve onunla odanın köşesinde aşağı yukarı doğru giden küçük dönen bir merdivenle bağlandığını söylemişti. Onu aşağıya götürüp gezdirmeyi teklif etmişti.

"Teşekkür ederim ama hayır," diye cevaplamıştı alçak bir sesle, hemen merdiven kapısındaki anahtarı cebine atmıştı, Darragh aynı şeyi yapmaya fırsat bulamadan.

Darragh zar zor güldü ve başını salladı. "Eğer içeri girmek gibi bir düşüncem olursa, küçük bir anahtar bunu engelleyemez, küçük hanım."

"O zaman öyle bir fikrin olmasın, çünkü odamda seni istemiyorum. Kardeşlerini ziyaret et, birisi sana eşlik etmekten hoşlanabilir."

"Jeannette, izin verirsen..."

"Bana eşlik etmesi için lütfen Betsy'i gönder. Tabii *para eksikliğinden* onu bir kez daha kovmaya karar vermediysen." Arkasını döndü, pencerelerin birine doğru gitti ve dışarı baktı. Ama önündeki manzarada hiçbir şey göremedi, kalbi sıkıştı.

Darragh bir iç çekti. "Bunu konuşmamız lazım, er ya da geç. Ama şimdilik, bekleyeceğim."

Jeannette sessiz kaldı, odadan çıktığını duyana kadar arkasını dönmedi. Başını öne eğdi, yanağından tek bir damla yaş süzüldü.

Darragh ona bir hafta verdi, Yeterli bir zaman, diye umdu, sinirinin geçmesi, acısının dinmesi ve oturup onu dinlemeyi kabul edecek kadar yeterli bir zaman.

Tanrım, bir adamı soğuk bir kuzey rüzgarı gibi dondurabilirdi, onu şaşkına çevirip titretebilirdi ve insanın bir daha o sıcaklığa davet edilip edilmeyeceğini merak ettirebilirdi.

Evdeki diğer herkese gelince, Jeannette onlara gülümsüyordu ve hoştu. Kardeşinin İngiliz karısından her şekilde nefret etme niyetiyle gelen Mary Margaret bile, çok geçmeden Jeannette'in minnettar cazibesine ve davetkar davranışlarına ısınmıştı. Ve hikayeleri ve şiirleri için yaşayan Hoyt'un da hiç şansı olmamıştı, karısına olan sonsuz ve apaçık aşkına rağmen, anında onun güzelliği karşısında büyülenmişti.

Jeannette ile bu zamana kadarki ilişkilerini düşündüğünde, Darragh Jeannette'in daha önce hiç misafir ağırladığını görmemişti. Ama bir saatten kısa bir sürede, neden iki yıl üstü üste Londra Sosyetes'i'nin gözbebeği tacını elinden bırakmadığını anlamıştı.

Jeannette çay döktü, sandviçleri dağıttı, sohbet etti ve eğlendi, odadaki herkesi sanki çok yakın arkadaşymış gibi hissettirdi. Yörüngesinde, ışık saçan bir güneş gibi muhteşem ışığını sunuyordu.

Herkese, ama Darragh'a değil. Ona cüzamlı bir dilenciye görmezden gelircesine davranıyordu, ama yine de ailesiyle birlikteyken içindeki memnuniyetsizliği göstermeme konusunda oldukça başarılı olduğunu söylemeliydi.

Yine de, çabaları görülmüş olmalıydı. Özellikle de Michael'ın periyodik olarak Darragh'a fırlattığı, ben sana söylemişim şeklinde baş sallaması eşliğindeki acıyan bakışları. Darragh dişlerini sıkmış, sabırlı olmak ve Jeannette'a zaman tanımak için elinden geleni yapmıştı. Yeni evine alışması için zaman, belki de kulübede yaptıklarının aslında çok da kötü olmadığını fark etmesi için yeterli zaman ve uzaklık tanımıştı.

Sonsuza kadar Jeannette'in onu görmezden gelmesine izin verecek değildi ki zaten dinleyecek kadar yumuşamış olsaydı, bunu ona çoktan söylemiş olacaktı. Ama iş bunu öğrenmeye geldiğinde, Jeannette yanıldığını hissettiğinde, dövülmüş bir çelik kadar yumuşamış olacaktı.

Bu da onu bir yol ayırmasına getiriyordu. Ya aralarındaki uçurumun devam etmesine ve hatta daha da genişlemesine izin ve-

recekti, ya da bunu sona erdirmek için kararlı bir adım atacaktı. Bu yüzden, bu gece Jeannette istese de istemese de, bu konuyu açıklığa kavuşturacaklardı. Ve sonra da, Jeannette onun tekrar yatağına gelmesine izin verecekti.

Düzgün, tatmin edici, muhteşem bir seksle geçen haftaların ardından, bunu yapamamak işkence olmuştu. Sık sık aldığı soğuk duşların bile rahatlatamadığı bir işkence.

Darragh ailesiyle yemekte toplandı, Jeannette ailesiyle oyun oynarken dişlerini sıkı—onun haricindeki herkesle. Michael masada en uzun oturan oldu, bir bardak porto şarabını yavaş yavaş içerken, Jeannette ile sohbet etti.

Bir süre sonra, Darragh'ın bakışını yakaladı ve mesajı aldı.

"Ah, pekala," dedi Michael. "Müsaade ederseniz, ben de diğerleri gibi yatmaya gideceğim. Benim... bir... gözden geçir-mem gereken yeni bir veterinerlik dergim var da."

"Ah," diyerek çay fincanını masaya koydu Jeannette. "Pekala, o zaman, sanırım ben de aynısını yapacağım. Sana iyi okumalar ve iyi geceler."

Michael kalktı, reverans yaptı. "Size de. İyi geceler, Jeannette. Darragh."

Darragh sandalyesine yardımcı olmak için Jeannette'in yanına geldi. Jeannette dikleşti ve ayağa kalktı. Arkasından Darragh, karısına odasına kadar eşlik etmeden önce, ağzını hareket ettirerek sessizce *iyi şanslar* diyen Michael'a, başını salladı.

Darragh Jeannette'in arkasından gitti, merdivenleri çıktılar, çok fazla önüne geçme şansını elde etmemesi için tam arkasından gitti. Odaların olduğu yere ulaşana kadar, Darragh'ı görmezlikten gelme konusunda Jeannette oldukça iyi bir iş çıkardı.

Darragh takip etmeye devam edince, döndü. "Affedersin, ama nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Seninle yukarıya."

Jeannette başını salladı. "Senin odan koridorun aşağısında, lordum. Sanırım kendin bulabilirsin."

Bu resmîyeti onun canını sıktı, tıpkı Caislean Muir'e vardıkları günden bu yana her gün yaptığı gibi. Onu "lordum" diye çağırma şeklindeki yeni eğilimi de bu gece bir son vermeyi planladığı şeylerden bir diğeri idi. Yarın sabaha kadar, her şey planlandığı gibi giderse, *Darragh* dudaklarından bir kez daha dökülecekti.

"Aramızdaki bu sıkıntı yeteri kadar sürdü," dedi. "Konuşmamız gerekiyor ve bu kez dinleyeceksin. Bunu yaparken odanda daha rahat olacağını düşünmüştüm, başkalarının izleme riski olmadan."

"Daha sonra konuşuruz. Yorgunum ve dinlenmek istiyorum."

Bunun, "Seninle ne bu gece ne de daha sonra konuşmak istemiyorum," demek olduğunu bildiği için, *Darragh* uzandı ve kaçmadan kolunu yakaladı. "Şimdi konuşacağız."

Çüretkar bir biçimde, Jeannette *Darragh*'ın bakışlarıyla karşılaştı. Azminin kuvveti, cazibesinin güçlü, tensel çekiciliği ile bütün vücudunu sardı. Sıcaklığını koklayabiliyordu, teninin altında sabırsızlığı içten içe kaynıyordu. Araları bozuk olmasına rağmen, ikisinin de alev alması için tek bir yakın dokunuşun yeterli olacağını biliyordu. Bu kadar zamandır onsuz ve onun dokunuşunun getireceği zevk olmadan yaşamıştı ve uzun bir süre daha o olmadan yaşayabilirdi.

Geri adım atmadı. "Bırakın beni, Lord Mulholland."

Darragh'ın çenesi, eliyle birlikte sıkılaştı. "Beni sonsuza dek kendinden uzaklaştıramazsın, Jeannette."

"Belki yapamam, ama deneyebilirim." Kolunu elinden kurtardı. "İyi geceler, lordum."

"Konuştuktan sonra bunları bana tekrar söyleyebilirsin. Buyurun," diye onu davet etti, merdivenlere doğru elini uzattı. "Önden bayanlar."

Jeannette'in içinde kızgınlık ateşlendi. "Sen benimle gelmiyorsun."

"Ben senin kocam ve bu da benim evim. Canım nereye gitmek isterse oraya giderim."

Onunla burun buruna dururken, vücudunun altında kendi göğsünün hızla inip çıktığını fark etti, göğüslerinin uçları, hissettiği için lanet ettiği kızgınlık ve tutku ile titriyordu. *Darragh* gözlerini devirdi, bakışları Jeannette'in titreyen tenine kaydı. Jeannette bu bakış içinde, sıcak ve vahşi şekilde yanan mavi bir alev, gözü dönmüş bir açlık gördü.

Daha fazla kendini tutamayacağını bildiği için, tabii merdivenlerde kirletilmek gibi bir isteği yoksa, eteklerini toplayıp koştu.

Darragh bir süre, oyun oynayan bir avcı gibi bekledi, merdivenlerden kaçarken parıldayan bileklerinin güzel görüntüsünün tadını çıkardı.

Tutkuyla inleyerek, onu kovalamaya başladı.

Üst katta onu yakaladı, dirseğini tutup onu durdurdu. Jeannette inleyerek, ona karşı direndi ve elini kaldırdı. Ama *Darragh*, o ulaşmadan parmaklarını dirseğine kilitledi.

"Bak, bak, bak, ben sana böyle bir şey olmayacağını çoktan söylemedim mi?" diye söylendi. "Görünüşe göre, dersini almamışsın."

"Alçak," diye haykırdı, kendini ondan kurtarmaya çalışıyordu.

Ona zarar verememesi için, kolunu beline doladı. "Eğer seni serbest bırakırsam, güzelce odana gelecek misin?"

Cevap olarak, bacağına tekmeledi.

Acı içinde bir nefes aldı. "Sen nasıl istersen hayatım. Bunu senin yönteminle yapacağız." Dizlerinin üzerine eğilip, onu yuvarladı ve omuzlarının üzerine çıkardı.

Jeannette yere doğru baş aşağı kalınca çılgık attı ve sırtını yumrukladı. Böbreğinin yakınına vurunca, *Darragh* kombinezonun ve eteğinin üzerinden karnına hafifçe vurdu.

Darragh kapıdan içeri dalarken, hanımı omuzlarında av ödülü gibi sallanırken, hizmetçisi gözleri açık ve tek kelime edemez şekilde bekliyordu. "İyi akşamlar, Betsy" diye selamladı *Darragh*.

"İyi akşamlar, lordum. Ley-leydim."

"Leydinin bu akşam sana ihtiyacı yok. İhtiyaçlarını ben yerine getireceğim."

"Böyle bir şey yapmayacak. Uşaklardan birini gönder," diye emretti Jeannette, sesi eteğinin altından kısık geliyordu. "Michael'ı ya da Finn'i gönder, bu barbarın beni bırakmasını sağlayacak kadar güçlü olduğunu düşündüğün kim varsa."

"Sadece biraz ağız dalaşı yapıyorduk, Betsy, ciddi bir şey yok. Kollarımda bir bebek kadar güvende. Sen şimdi gidebilirsin."

Hizmetçi uzun bir süre kararsızlık içinde kaldı, ardından hızlıca reverans yapıp odadan hızla çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz, Jeannette ona bir yumruk daha attı, tekrar ciğerlerindeki bütün havayı aldı.

"Benim hizmetçimi korkutmaya nasıl cüret edersin," dedi. "Bırak artık beni."

"Bıraksam iyi olacak, yoksa sonunda sakat kalacağım," dedi, sırtının son vurduğu yeri sızlıyordu.

Yatağa geçerek, Jeannette'ı örtünün üzerine fırlattı, Jeannette iki kez zıpladı. Doğrulurken ve ıslak bir kedi kadar sinirli hale gelirken, Darragh hızlıca yanına gitti.

"Defol," diye bağırdı Jeannette.

"Daha yeni gelmişken olmaz. Hem, daha konuşmadık."

Gözleri alevler içinde, yataktan fırladı, önünden geçti. Tuvalet masasına gitti, yumuşak koltuğa kendini bıraktı. "Konuşmak mı istiyorsun? O zaman, tamam, konuş. Ama acele et, çünkü yatağa gitmek istiyorum."

Darragh'ın dudaklarının köşesi kıvrıldı. "Ne zaman istersen yatağa gidebilirsin, küçük hanım. Soyunmana yardım bile edebilirim."

"Ellerine hakim ol, züppe."

"Bu iyiydi. Sanırım daha önce bana bunu söylememiştin."

"Eğer gitmezsen sana böyle sesleneceğim, hatta daha da kötü. Defol, O'Brien."

Darragh'ın kaşları kalktı. "Tekrar O'Brien olduk, öyle mi? Sosyal ayrıntılarla ilgili titiz olduğumu varsayarsak, Mulholland daha doğru olur."

Jeannette ölümcül bir bakış fırlattı. "Bana bunu hatırlatmayın, lordum."

Kısa ve hızlı çekişlerle, tokaları saçlarından çıkarmaya başladı, tuvalet masasının cilalı yüzeyinde ince bir ses çıkararak tokaları üzerine koydu. Saçı gevşedi, omuzlarına ve arkasına bir altın bulutu gibi süzüldü.

Tek bir bakışla, Darragh'ın belinin aşağısına ağır bir arzu oturdu. Kokusu, leylak ve elma çiçekleri onu taşıdığı omuzlarına yapışmıştı, bu da onu çılgına çeviriyordu.

Jeannette fırçasına uzandı.

Sessiz bir adımda, Jeannette'in yanına ulaştı. Düşünmeden eğildi, dokunulmaktan hoşlandığını bildiği boynuna dudaklarını bastırdı. Jeannette fırçasıyla ona vurdu.

Darragh geri çekildi. "Ah!" Bakışları, tuvalet aynasında onunkilerle karşılaştı.

"Konuşmak istediğini sanıyordum," dedi.

"Evet, istiyorum," diye inledi, alnını ovuşturarak. "Ama başka şeyler de yapmak istiyorum."

"O başka şeyleri unutabilirsin, yaptığın şeyden sonra."

"Yaptığım şey çok korkunçtu, küçük hanım, gururunun biraz incinmesi dışında"

"Böyle mi düşünüyorsun? Gururum incindiği için mi üzgünüm sanıyorsun?"

"Değil misin? Yemeği ve ev işlerini yaptığın için aşağılanmış hissettiğini kendin söyledin. Ama bu işleri yaparken öyle hissetmiyordun, değil mi?"

"Hissederdim, eğer kullanılıyor olduğumu bilseydim."

"Kullanılmıyordun. Sadece benim karım oluyordun."

“Senin karın bir kontes, bir hizmetçi değil. Bana yalan söyledin, Darragh. Beni olabilecek en kötü şekilde kandırdın.”

“Peki, sen hiç kimseyi kandırmadın mı?”

Vücuduna bir kızarıklık yayıldı, suçlaması tam yerine isabet etmişti. Aynaya geri döndü.

Darragh devam etti. “Kim olduğum ve kulübeyle ilgili seni kandırdığımı biliyorum. Eğer duygularını incittiysem özür dilerim, ama birlikte zaman geçirmeye ihtiyacımız olduğunu düşünmüştüm, Mulholland Kontu ve Kontesi olmanın getirdiği debeler olmadan, her bir köşede bizi izleyen ailem, kale ve bir hizmetçi ordusu olmadan yalnız bir zamana.”

“Peki, neden sadece bunu bana söylemedin? Neden türlü maskaralıklara girip, beni olmadığın bir kişi olduğuna inandırmaya çalıştın?”

“Kim olduğumla ilgili sana asla yalan söylemedim. Unvan olarak belki, ama insan olarak asla. Bu konu hakkında, kim olduğumla ilgili sana hep dürüst oldum.”

“Ben de. Ben bir leydiyim. Hayatının nasıl yaşanması gerektiğiyle ilgili belirli beklentilerle yetiştirilen bir kadını. Doğru ya da yanlış, ev işleri yapmayı içermeyen bir hayat. Haklısın, gururumu incittin. Aslında, onu benden aldın, bilerek beni küçük düşürdün. Nedenini ise hâlâ anlayamıyorum.”

“Seni küçük düşürmedim. Sana bir ders verdim ve buna ihtiyacın vardı.”

Jeannette’in ağzı açık kaldı ve tekrar sinirlendi. “Seni adi herif.”

“Ve sen de şımarık ve rahatına düşkünsün. Tıpkı eskiden olduğun gibi. Kulübede birlikte geçirdiğimiz zamandan önce, kendinden başkasını düşünmeyi hiç bırakmadın, ailen ve arkadaşlarının hariç, ama tabii senin ihtiyaçlarına uyduğu sürece.”

Tuvalet masasında fırladı ve kapıyı işaret etti. “Yeterince dinledim. Git artık.”

Darragh kollarını kavuşturdu. “Hazır olduğumda gideceğim. İlk başlardan itibaren, senin için yeteri kadar iyi olmadığımı söyledin. Sen, iyi terbiye almış İngiliz güzelliği. Ben, aşağı tabaka İrlandalı bir mimar, bir iki öpücük almakla yetinecek biri, ama asla senin tam saygı ve takdirini hak etmeyecek biri.”

“Bu doğru değil.”

“Değil mi? Baloda kendini bana vermeden saatler önce, oraya *uymadığım* için oradan gitmem gerektiğini söylemedin mi? O insanların benim *tabakamdan* olmadığını?”

“Bu adil değil. Senin bir beyefendi olduğunu nasıl bilebilirdim ki?” diye kendini savundu.

“Neden bilmen gereksin ki? Tanıştık. Sohbet ettik. Tartıştık. Hatırladığım kadarıyla bir kez yere serilmiş bir örtünün üzerinde senin yanında uyudum. Pek çok hafta boyunca, benim nasıl bir adam olduğumla ilgili bilgi edinme şansın oldu. Neden benim hakkımdaki her şey bir unvana sahip olup olmamamla bir anda değişmek zorunda ki?”

Alnı kıvrıştı, kollarını kendi etrafına dolarken gözlerini devirdi.

“Seni o kulübeyle neden götürdüğümü bilmek istiyorsun,” dedi Darragh. “Ben ne seni küçük düşürdüm ne de üzdüm, paramız olmadan basit bir çift olabilmemiz için zaman vermek istedim, bir çiftçi ya da onun gibi birinin durumunda olan biri gibi. Ve bir sebebi daha var,” dedi, sesi derinleşti. “Belki de hepsinden çok daha önemli.”

“Neymiş?”

“Aşk.”

Jeannette’in gözleri, yunan denizi kadar güzel gözleri, onun kilerle buluştu.

“Beni sevebileceğini bilmek istedim. Unvanımı, arazilerimi ya da paramı değil, beni, evlendiğin adamı.”

Bir an, Jeannette şaşırılmış göründü, düşünceli. Sonra ifadesinde bir şey tekrar sertleşti. “Ve beni bir çılgınlığın ortasına

sürükleyip, mutlu bir çiftçi karısı gibi bana yemek pişirtmenin, temizlik yaptırıp, ihtiyaçlarını karşılatmanın, seni sevmemi sağlayacağını mı düşündün?”

“Sağladı, değil mi? Kabul et, küçük hanım. Beni seviyorsun. Bunu biliyorum.”

Jeannette güldü, ama bu sevinçten uzak ve Darragh’ın kalbini şüpheyle donduran bir gülüştü. Bunu görmezden geldi ve onu kollarına çekti. “Hadi, beni sevdiğini söyle.”

Kollarını kımıldattı ve avuçlarını göğsüne dayayıp onu ittirdi. “Ama sevmiyorum. Bırak beni.”

“İşte şimdi yalan söyleyen sensin,” dedi, onu bırakmayı reddederek. “Tanıştığımı ilk günden beri, aramızda bir elektrik vardı, hiçbirimizin koparamayacağı bir bağ.”

“Buna tutku deniyor. Bunu daha önce de tartıştığımızı düşünüyorum.”

“Evet, tutku, ama bunun yanında başka bir şey daha var.”

Bakışlarını indirdi, solgun kirpikleri yanaklarına doğru kaçmak bir esinti getiriyordu. “Başka bir şey yok.”

“Peki, kuzenlerinin evindeyken oynadığımız o küçük oyunlar neydi, garip olmalarına rağmen bir kur değildiyse neydi? Ve neden Merriweather’ların bahçesinde olduğumuz gün ve havuzun yanında olduğumuz gün seni öpmeme izin verdin?”

Jeannette başını salladı, alçak bir sesle konuşmaya başladı. “Söyledim ya, tutku.”

“Ve balo gecesi, birkaç saat içinde benden kurtulabileceğini bilirken, o güzel, tehlikeli, tutkulu şeyleri, karanlıkta o serada yapmama izin verdin?”

“Ben sana izin vermedim.”

“Vermedin mi? Bir Sosyete kadını, masum bir flörtleşmeden öteye nasıl geçileceğini bilen bir kadın benim gibi biriyle yakalanmasına izin veriyor. Benim anladığım kadarıyla, sen yakalanmak istedin.”

Gözleri parladı. “Saçma. Bütün teorin boş ve saçma şeylerle dolu.”

“Öyle mi? Peki o zaman neden göğüs uçların bir çift boncuk gibi dikleşti?” Onlara uzandı, Jeannette’in korsesinin üzerine ve altındaki gergin tenine başparmağını dokundurdu.

Jeannette derin bir nefes aldı ve onun kollarından kendini kurtarmaya çalıştı.

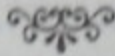
Darragh daha da sıkı tuttu, başını cesur ve ikna edici bir öpücükle dudaklarını almak için eğdi. Bir an, Jeannette haykırdı, bu isteğini karşıladı. Sonra kendine gelmiş gibi ve ne yaptığını hatırlamış gibi, öpücüğü geri çevirdi ve Darragh’ın dilini ısırdı. Sertçe.

Darragh geri çekildi, kan tadı geliyordu. Gözleri bir anlığına küçüldü, ona karşı duyduğu ihtiyaç başını döndürüyordu. Uzandı, o da onu ısırdı, alt dudağını acıtan ama zarar vermeyen bir şekilde sertçe ısırdı.

Jeannette başını geri çevirdi, nefesi ciğerlerinde tıkanmıştı. Bakakaldı, bakışları ter gibi vücuduna yayılan tutkulu bir arzular ve ihtiyaçlar savaşında onunkilere kenetlendi. Ardından Darragh tam da Jeannette’in onu ve kendini reddedeceğinden korkarken, Jeannette garip boğuk bir inilti çıkardı ve başını elleri arasına aldı.

Rahatlayarak inleyen Darragh, Jeannette’in ağzını çekip diline kendi diliyle saldırmasına izin verdi.

Yirmi İki

Darragh'ın tadı Jeannette'in ağzını doldurdu, hislerini ateşe verdi, parmakları arasındaki saçları kısa ve kalındı, dudaklarını istediği gibi kendisinininkilere kilitlemek için tutuyordu. Dilini kabul etti, Darragh'ın ateşli ve becerikli hamleleri onun duygusal hamleleri ve bertaraf edişleriyle uyuşuyordu, Jeannette onu güçlü, aç bir coşkuyla öpüyordu.

O anda bile bir parçası onu kendisinden uzaklaştırmak istiyordu, böyle bariz bir çaresizlikle arzu ettiği tenin verdiği hazı reddetmek istiyordu, Darragh'ın sertleşen aleti ikisinin arasında bir demir gibi baskı yapıyordu. Ama onu reddetmek, kendini de reddetmek demekti ve bu yoksunluğa daha fazla dayanamazdı, vücudu dokunuşlarının getireceğini bildiği ateşli kendinden geçiş için yanıp tutuşuyordu.

Bu konuda uyuşuyorlardı, bu konuda hemfikirlerdi. İkisi de aç ve hasrettiler, aynı son için feryat ediyorlardı, tam ve eşit katılımla sunulması gereken bir son.

Kendine düşünmesi için izin vermeden, gömleğini çıkardı, pantolonunun arkalarını çekti, böylece avuçlarını göğsünün

sıcak sert yüzeyinde gezdirebilecekti. Parmaklarını oradaki koyu buklelere doladı. Göğüs uçlarını çimdikleyip onun gürlemesine ve titremesine neden olmadan önce, geniş ve açgözlü vuruşlarla ona dokundu.

Ardından daha aşağılara uzandı, sertleşmiş ve azmış bir halde bulunduğu yerlerini bulmak için aşağılarına uzandı. Onu okşayarak, iğkence çeker gibi inledi ve bu Darragh'ın tenini Jeannette'in avuçları içinde sıçratıp titretti. Böylece en azından bu konuda Jeannette hakimiyetini sağladığını anladı.

Ama Jeannette onun ne yapacağını anlayamadan, Darragh durumu tersine çevirdi, dudaklarını Jeannette'in dudaklarına şiddetle bastırdı ve bu Jeannette'in dizlerinin bağını çözdü ve bacaklarını titretti. Sanki canavarın birini zincirlerinden kurtarmış gibiydi, Darragh dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve onu sanki yeterince alamıyormuş gibi almaya çalıştı.

Jeannette farkına bile varamadan, vücudu eğildi ve kollarına doğru kayd. Kombinezonu da aşağıya kayd, çıplak göğüsleri Darragh'ın bekleyen ellerine düştü. Onu muhteşem bir beceri ile okşarken, Jeannette bir çığlık attı, sonra Darragh yine eğildi ve ağzını ve dilini yine eşit derecede tahrip edici bir şekilde kullandı. Darragh üzerinde ziyafet çekerken, Jeannette'in nabızı gözkapaklarında atıyordu. Derinlerinde karşılanmayı talep eden, haykıran bir boşluk vardı.

Jeannette da onun başını okşayarak, Darragh'ın gömleğini çıkardı ve omuzlarında ve sert ve terli olan kaslı sırtında ve kollarında elini gezdirdi.

Elbisesi, korsesi ve kombinezonu aniden düştü, ayaklarında ipek bir havuz oldu, üzerinde çoraplarından başka bir şey kalmamıştı. Çorapları da çıkarmak için harekete geçti, ama Darragh onu durdurdu, onu kollarına alıp kaldırmadan önce doğruldu.

Onu yatağa yatırdı, bacakları pervazın üzerindeydi. Kıyafet-

lerinin geri kalanından kurtulup, Jeannette'in bacaklarını araladı, aralarına girdi. Jeannette, içine gireceğini sandı. Ama bunun yerine Darragh ona doğru yaklaştı, büyük geniş ellerini Jeannette'in başının iki tarafına yerleştirdi ve ağzını talan etti. Aralarında çok az bir uzaklık vardı, çıplak vücutları birlikte kayan, sarhoş edici ve baştan çıkarıcı bir sürtünme ile yüksek yer ve açılardan olduğu yerlerde birbirine dokunuyordu.

Açlık ve ihtiras için tırmalıyordu. Jeannette onu yakalayıp, onu aşağı ve içeri çekmeye çalışırken, Darragh'ın kalçalarını sıkıttı. Ama Darragh direndi, vücudunu uzak tutmak için var gücünü kullandı.

Jeannette inledi, cevap veren öpücükleri ölümcül, arzulu ve sahipleniciydi. Darragh, Jeannette'in ihtiyacını daha da kızıştıran, azimli bir cinsel şiddetle geri döndü. Kendinden geçerek, öpücükleriyle Jeannette'in vücudunu yıkadı, Jeannette'in izlerinin kalacağını bildiği yerlerini yıkadı, ısırdı ve emdi.

Onun izleri, sanki onu markalaştırmaya çalışıyormuş gibiydi. Belki de yapmıştı. Zaten çoktan bunu belirtmemiş miydi? Teninden çok daha derinlere giden bir şekilde?

Jeannette buna daha fazla dayanamaz hale geldiğinde, Darragh kendi dizlerini birkaç santim daha araladı ve kalçalarını güçlü erkeksi avuçlarına aldı. Darragh kendini içine pompalarken, hızlı bir şekilde, kontrolsüz bir duygular dünyasının derinlerine dalarken, Jeannette haykırdı, Jeannette'in aklı mutluluktan bulanıklaşmıştı.

Vücudu Darragh'ı karşıladı, hemen onun geniş, tanıdık uzunluğuna uyum sağladı, sonuna kadar gerilmiş olmanın verdiği hissin zevkini çıkardı. Ama bir ritim ve tempo tutmak yerine, Darragh arkasına kolunu koydu ve kendilerini aşağıya yuvarladı.

Aniden üstte kalan Jeannette aşağıya bakakaldı, aralık kalan ağzından zar zor nefes alıyordu. Darragh ellerini tenine kaydırды.

Omuzlarına, göğüslerine, beline, kalçalarına ve bacaklarına, vücudunun titremesine sebep olan her bir sinirin üzerinde.

"Beni sevdiğini söyle, küçük hanım," diye mırıldandı, aksanı, onu okşamaya devam ederken boğuk ve kalındı.

Söylemek mi? diye düşündü, düşünceleri zevk sarhoşuydu.

Darragh bir kez daha kendisini içine pompaladı, bu Jeannette'in boğazının derinlerinden bir inleme daha çıkardı.

"Beni sevdiğini biliyorsun. Söyle hayatım."

"Ben, ohh..." Dudağının kenarını ısırdı. Darragh içinde sarılırken inledi.

"Söyle. Duymak istiyorum."

Bir kez daha içine girdi, zevk filizleri Jeannette'in alevleri içinde yanıyordu.

"Ben de," diye nazikçe emretti kendisini içine sokarken.

"Ben," diye mırıldandı Jeannette.

"Seni." Geçir.

"Seni," diye tekrarlardı Jeannette, başı dönüyordu.

"Seviyorum." Tekrar içine girdi, kışkırtmaya yetecek kadar derine, ama tam tatmin edecek kadar değil.

"Seviyorum," diye fısıldadı Jeannette. *Aman Tanrım*, ne dedi Jeannette?

"Ne dedin? Beni seviyor musun? Söyle, Jeannette."

"Evet," diye bağırdı, Darragh pompalarken, dudaklarından yeni bir inilti çıktı. "Seviyorum."

Bir kez daha içine girdi.

"Seni seviyorum!" Jeannette'in kalbi bunu kabullenmesi karşısında sıçradı, ama bunu önemseyemeyecek kadar kendinden geçmişti.

Darragh gülümsedi, tatlı, aç bir öpücük için onu aşağıya çekti. "Şimdi göster bana, sevgilim. Bana ne hissettiğini göster."

Kendini tutamayarak, Jeannette gösterdi, aç, çıplak, zincirlenmemiş bir arzuyla onu öperek gösterdi. Jeannette her ikisini

de yarı çılgına çevirirken, dalgalı yuvarlanmalar ve sallanmalar, titremelerle kendisini üzerine bıraktı.

Daha ve daha hızlıydı, çılgın bir tempoyla her yeri dolaşmaya çalıştı. Gücü tükendiğinde, Darragh yukarı uzandı ve onu sona ulaştırmak için kalçalarını kavradı. Darragh'ın beli kamburlaştı, yumrukları Jeannette'in titreyen kalçalarında idi, daha da derine girdi, Jeannette'ı tatminine ulaştırdı. Bu dizginlenemeyen güç karşısında Jeannette çığlık attı, kendinden geçişi şiddetli, aklını başından alan bir sel şeklinde içinde dolanıyordu.

Vücudu hâlâ titriyordu, Darragh sertleşip kendi şiddetli doyumuna ulaştığında, artçı sarsıntılar vahşi teklemeler ve sancılarla devam ediyordu.

Sonunda, Jeannette uyudu, kollarının güvenliği içinde yatıyordu, Darragh'ın üzerlerine örttüğü sıcak örtü ve battaniyelerin altında sıcaktı.

Ama şafak vaktinde uyandığında, bu hiç de sakinlik ve mutluluk dolu değildi.

Darragh ona ne yapmıştı? Neden söyletmişti?

Beni sevdiğini söyle, diye buyurmuştu. *Beni sevdiğini göster.* Ve o da göstermişti, ona tam da istediği şeyi vermişti.

Ama Darragh aynı şeyleri söylememişti. Aynı şekilde hissettiğini söylememişti.

Üşümüş şekilde, oturdu, uyurken ona baktı, dudaklarında çocuksu bir gülümseme vardı.

Darragh onu seviyor muydu? Yoksa sadece kendi isteğini ona yaptırmak için mi söylemesini istemişti? Yeminlerindeki gibi, onu kendine tamamen bağlamak için mi?

Ne hissettiğini sorabilirdi. Onu uyandır ve sor. "Darragh, beni seviyor musun?"

Ve eğer "Evet," derse, ne olacaktı? Ona inanabilir miydi? Onu kandırışı ona olan güvenini sarsmıştı, önceden ona olan güveninden şüphe duymasına neden olmuştu.

Başka biri daha ona yalan söylemişti. Toddy, bir zamanlar kulağına aşk ve sonsuza kadar bağlılık sözcükleri fısıldayan adam, onu reddetmiş ve bir kenara atmıştı.

Darragh da bir gün ona yüz çevirir miydi? Doğru, sadakatsizlik yapmamıştı, ama bir insanı seksten başka bir şeylerle kandırmak da mümkündü, Darragh bunu kanıtlamıştı.

Darragh'ı seviyordu. Buna hiç şüphe yoktu. Ama bu yeterli miydi? Çünkü gardını indirmesine izin verirse ve kalbini tamamen ona verirse, başka bir ihanet onu yok ederdi.

Elleriyle yüzünü kapatarak, aklını toplamaya çalıştı. Ne yapmalıydı? Kafası çok karışık, sanki artık kim olduğunu ya da ne istediğini bilmiyor gibi hissediyordu.

Evi.

İngiltere'ye ailesinin güvenli kollarına dönebilseydi de ne de güzel olurdu. Violet ona yardım ederdi, bunu biliyordu. Onun kız kardeşi olmak nefes almasını sağlayacaktı, işleri yoluna koyması için bir şans tanıyacaktı. Geçmişteki farklılıklarına rağmen, Violet daima onun yanında, hem rahatlatıcı bir omuz olmuş, hem de iyi bir dinleyici ve onu anlayan bir kalp olmuştu. Ve belki o da Violet'e yardım ederdi. Yakında doğacak olan bebekler yüzünden gergin olmalıydı.

Yanında yatan Darragh uyandı, örtülerin altında uykulu uykulu döndü.

Elini uzatıp omzuna koyduğunda, cildindeki garip kedi şeklindeki doğum lekesine elini sürdüğünde bir şey yapmadı. Darragh'ın parmakları aşağılara indi, hain vücudu kendi zevk dolu istemiyle titredi. Oyunlarına ne kadar da çabuk teslim olduğunu bildiğinden, hemen ayağa kalktı.

Odanın karşısına geçti, geçen gece Betsy'nin koymuş olduğu sabahlığı aldı, yumuşak yünün etkisiyle titredi.

Darragh'ın onu izlediğini hissetti, yataktan kalkarken örtülerin çıkardığı hisirtiyi duydu. Tuvalet masasına doğru ilerledi, fırçasını

aldı. Birkaç taramanın ardından, çekmecedен bir kurdele aldı ve uzun buklelerini ensesinde topladı.

Darragh'ın çıplak ayakları halıda ses çıkarmadığı için, ona yaklaştığını duymamıştı. Boynuna dudaklarını bastırduğunda şaşkınlık içinde titredi. Yavaşça, doğrulup ellerini gözlerine doğru uzattı.

Avuçlarının içinde, günün ilk ışıklarında parlayan altın oval bir madalyon duruyordu. "Senin için, *a stoirin*."

Jeannette uzun bir süre bakakaldı, hediyesini kabul etmeden önce tereddüt etti. Yüzeyine güller kabartılmıştı, sade ama güzel bir şekilde yerleştirilmişti.

"Beğendin mi? Bu parçayı Ennis'e en son gidişimde aldım. Gördüğüm anda, güller yüzünden aklıma sen geldin, ikinci adından ve başka şeylerden dolayı."

Ennis'ten bahsedince doğruldu, tasarımın üzerinde parmağını gezdirdi. "Evet, çok güzel."

Evet, Darragh'ın yapmış olduğu şeyden dolayı kirlenmiş olan büyüleyici, düşünceli bir hediye. Söylediği yalanlar, onu kandırmak için özenle uydurduğu üçkağıtlar. Parmaklarını mücevherin üstünde gezdirdi, metal kısımları tenine batıyordu.

"Hadi tak da nasıl görüldüğüne bakalım," dedi boğazdan gelen bir mırıltıyla. "Sonra yatağa geri gel."

Aralarına mesafe koymak için hareketlendi. "Gelmemeyi tercih ederim."

"Neden? Saat daha erken, bunun tadını çıkarabiliriz. Biraz daha yatakta kalsak, kimse umursamaz."

"Ben umursarım."

"Ne oldu, Jeannette? Sorun ne?"

"Hiçbir şey. Her şey." Bakmak için ona döndü, elleriyle omuzlarını ovuşturdu. "Ben düşündüm de... ben, ben eve gitmek istiyorum."

Darragh kaşlarını çatı. "Ne?"

"Evet, eve gitmek istiyorum, İngiltere'ye. Ve yeterli paran olduğunu bildiğimden, sana bir zorluk olmaz."

Darragh'ın bakışları karardı ve bir anlığına Jeannette gözlerinde paniğe benzer bir ışık gördü ama Darragh gözlerini kırpınca gitti.

"Ayarlamaları sen mi yaparsın ben mi?" diye sordu Jeannette.

Darragh'ın ifadesi sertleşti. "Hayır."

"Ne demek, hayır?"

"Tam olarak ne demekse o. Seni İngiltere'ye göndermeyeceğim."

"Ama gitmek istiyorum. Hem, Violet doğurmak üzere ve doğum için orada olmamı isteyecektir."

"Bunu söyleyen bir mektup yolladı mı?"

"Hayır, ama—"

"O zaman, sensiz de yapabilir ve sen de burada kalabilirsin. Zaten, şu mevsim yurt dışına gitmek için sana hiç de uygun değil. Belki baharda bunu düşünebiliriz."

Ses tonundan, bunu bir daha hiç düşünmeyeceği anlaşılıyordu. "Ben baharda gitmek istemiyorum," dedi. "Ben şimdi gitmek istiyorum."

Çenesi gerildi. "Ama şimdi gitmeyeceksin, bu yüzden buna alışsan iyi edersin."

"Sen bir zorbasın ve senden nefret ediyorum."

"Dün gece öyle demiyordun ama."

Bir anlığına donakaldı, ondan koparmış olduğu aşk itirafını ona karşı silah olarak kullanmış olduğuna inanamıyordu.

"Defol. Defol ve o lanet hediyeni de beraberinde götür." Kızgınlığının verdiği güçle, madalyonu göğsüne fırlattı.

Darragh nazik bir tutuşla onu yakaladı, altını yumruğunun içine aldı, yüzünde incinmiş bir ifade vardı. "İstemediysen, bunu söylemen yeterdi."

"İstemiyorum," diye yalan söyledi.

Seni de.

Son sözleri, sanki sesli söylemiş gibi ikisinin arasında kaldı.

"Nasıl istersen." Çenesi gerilmiş şekilde, yerden pantolonunu almak için eğildi. Giydi, kalçalarına çekti, düğmeleri hızlıca düğmeledi.

"İstediğim şey eve gitmek," dedi.

Darragh'ın yüzüne kara, öfkeli bir bakış indi. "Zaten evinde-sin. Bu kale senin evin ve bunu aklında tutsan iyi edersin. Adımı kendi adın olarak aldığın gün, İrlandalı olduğun o gün, bu yerin bir parçası oldun."

Tartışmayı düşündü, ama gözlerindeki, o buzlu su gibi parlayan bakışı gördü. Darragh'ı daha önce hiç böyle gözü kararmış görmemişti, bu kadar değildi ve onu daha fazla zorlamamaya karar verdi.

Darragh gömleğini kafasından geçirdi, ayakkabılarını ve ceketini aldı. "Aramızdaki meselelerin bu sabah çözülmüş olacağını ummuştum ama görüyorum ki böyle bir şey olmamış. O zaman sana iyi günler dilerim, Leydi Mulholland. Elimden bir kaza çıkma ihtimalim azaldığında görüşürüz." Kapıya doğru ilerledi, durdu, elini cebine daldırdı ve anahtarı çıkardı.

Bunu gören Jeannette'in gözleri açıldı, Darragh'ın bakışındaki cevabı almıştı.

"Evet, doğru," dedi. "İstediğim gece kullanabileceğim yedek bir anahtarım var. Ve eğer gelecekte bunu kullanmak istersem, beni dışarıda tutmaya zahmet etme. Bunun gibi şeylerin, ne kadar işe yaramaz olduğunu sana dün gece kanıtladım. Bunu tekrar kanıtlamak hiç de zor olmaz."

Kilidi açtı, kapıyı çerçevelerini titretecek şekilde arkasından sertçe kapattı, diğer tarafa uzanan karanlık merdivenlerde kayboldu.

Jeannette, titreyerek kendini yatağa attı ve ağlamaya başladı.

Darragh merdivenlerden fırtına gibi inerek odasına geldi.

Eve gitmek istiyordu, öyle mi?

Görünüşe göre, geçen gecenin hiçbir anlamı yoktu. Ondan kopardığı aşk sözcükleri tutkudan çıkmıştı. Onu terk etmek isterken söylediğiyle aynıydı. Kalbi bu düşünce karşısında sıkıştı. Odasına girdi ve kapıyı çarptı.

Belki de gitmesine izin vermeliydi, eğer istediği buysa. Violet ikizlerine doğum yaparken onun yanında olabilmek için İngiltere'ye gitmesine izin vermeliydi. Ama ya Jeannette gittiğinde, orada temelli kalmaya karar verirse? Ya eski hayatı ona çok cazip gelir de geri dönmeyi reddederse?

Darragh isteğini körü körüne reddetmesinin gerçek nedenini biliyordu. Kalbinin derinliklerinde korktuğu bir şey vardı: Eğer şimdi giderse, Jeannette bir daha dönmek üzere gitmiş olacaktı.

Daima onunla gidebileceğini düşündü. İngiltere'ye taşınmak kesinlikle Jeannette'ı zevkten dört köşe ederdi. Ama Darragh İngiltere'de yaşamak istemiyordu, temelli olarak bunu yapamazdı. Derin bir nefes aldı, ateşe yeni bir çift odun attı, sonra yakındaki bir koltuğa kendini bıraktı.

Seneler boyunca, dünyayı gezmenin tadını çıkarmıştı, yeni yerler görmenin heyecanını yaşamıştı ve yeni ve ilginç insanlarla tanışmıştı. Ama daima İrlanda'ya geri döneceğini bilmişti. Burası onun memleketiydi, serin, yeşil ve eski olan bu yer onun ruhunu hiçbir şeyin yapamadığı kadar doldurmuştu. Onsuz yaşamak... Burası olmadan yapamazdı, sonsuza kadar değil. Darragh'ın içinde, Jeannette'in da tam aklında olan korkutucu bir his vardı.

Jeannette'in planları geçici bir seyahat için olsa da, onunla gidemezdi. Şu an değil. Zaten Caislean Muir'den oldukça uzak kalmıştı. İlgilenmesi gereken bir yığın ev meselesi birikmişti ve düşünmesi gereken küçük kız kardeşleri vardı. Moira ve Siobhan yine bu kadar çabuk giderse yıkılırlardı. İçinde, bu kadar za-

mandır uzak olmaktan kaynaklanan bir suçluluk duygusu uyandı. Özellikle de iki kızın da anne babalarının kaybını hâlâ derinden hissettiklerini biliyordu, özellikle de annelerini özleyenlerdi ve Darragh'ın desteğine ve kılavuzluğuna ihtiyaçları vardı.

Bu da demek oluyordu ki Jeannette burada kaledeki hayatına alışmak zorundaydı. Belki de bu yeni durumuna biraz zaman tanırsa, burayı sevecekti. Belki de evliliklerine bir şans verirse, incinmiş duygularını bir kenara bırakıp gerçekten de dün gece ağzından aldığı aşk sözcüklerini hissederek söyleyecekti.

Dudaklarını sıktı. Kulübe yüzünden onu affetmeyi reddettiği için belli ki çok üzülmüştü. Bunu ikisi için yapmış olduğunu anlayamıyor muydu? Birlikte sessiz ve gözerden uzak geçirdikleri haftalar sayesinde yakınlaştıklarını? Ona yalan söylemiş olmasının yanlış olduğunu biliyordu, ama yaptığı şeyden pişman olamazdı. Tıpkı şu anda onu burada yanında tutma kararından pişman olmadığı gibi.

Jeannette onun karısıydı. Burası onun eviydi, ait olduğu yerdi. Belki baharda yeniden düşünüp, ailesini ziyaret etmek için sahil kıyısına bir geziyle onu şaşırtabilirdi. O zamana kadar, Jeannette bu duruma uyum sağlamak zorundaydı.

Geçen haftalar boyunca, sessiz kalmanın avantajlarından faydalanan tek kişi o değildi. Darragh da anladığı üzere bu konuda Jeannette kadar yetenekliydi.

Ailesiyle birlikteyken, Jeannette'a ilgiyle ve özenle davranıyordu, ne pahasına olursa olsun her kelimesini yerine getiriyormuş gibi davranıyordu. Ama baş başa kaldıklarında, genelde uzaktı, sanki incinen Jeannette değil de, onu inciten Jeannette'miş gibi davranıyordu.

Tabii ki, bu onu gecenin karanlığında onun yatağına gelmekten alıkoymuyordu. Geldiğinde, ona yavaş yavaş ve azar azar sahip olmanın, arzusunu son noktaya ulaştırıp, sonra da Jeannette'i

kıvrandırıp kendisini rahata ulaştırması için yalvarana kadar ona acı çektirmenin zevkini yaşıyor gibi görünüyordu. Ve sonunda bu zevki ona verdiğinde onu, bütün kalenin onu duymuş olduğundan endişelenmesine neden olacak küçük düşürücü bir noktaya getirerek, acı acı bağırtarak doyuma ulaşmasını sağlayarak onu cezalandırıyordu.

Bu düşüncesini dile getirmese de, bu durumu düzeltmesi gerekenin sadece Jeannette olduğu gibi bir durum oluşturunuyordu. Tek yapması gereken artık İngiltere'ye gitmek istemediğini söylemesiydi ve böylece her şey affedilecekti.

Ama Jeannette bunu söyleyemezdi, tabii yalan söylemediği sürece ve bunu da yapmayacaktı. Kendine özgü hataları olabiliirdi ama bu olayda yanlış hiçbir şey yapmamıştı. Suçlu olan Darragh'tı, bunu kabul etmiyordu. Ve gündüzleri onun bu soğukluğuna katlanıp, gece de karşı konulamaz cinsel eziyetiyle de ateşler içinde yanıyordu.

Bunun dışında, hayat gayet normal şekilde devam ediyordu, Darragh'ın karısı olarak yeni rolüne gittikçe daha da alışıyordu. Kontes olarak, evi ve çalışanları idare etme sorumluluğunu yerine getiriyordu.

"Efendinin kendisine bir gelin almasının zamanı gelmişti," dedi evin kahyası Bayan Coghlan, ilk konuşmaları sırasında. "Dolaşmayı bırakıp çoluk çocuğa karışmasının vakti gelmişti. Büyük bir aile kurmak istiyorsun, değil mi?"

Bunu cevaplamamak Jeannette için en akıllıca şeydi. Çocuklar? Evet, diye düşündü, çocukları olmasını istiyordu. Ama çoluk çocuk? Yani, kendi kriket takımını büyütme planları arasında kesinlikle yoktu.

Ev işleriyle meşgul olmadığı zamanlarda nakışla, resimle, mektup yazmakla ve müzik odasında piyano çalmakla vakit geçiriyordu. Yağmur yağmadığı zamanlarda, Darragh'ın kız kar-

deşleriyle öğleden sonra yürüyüşlerine çıkıyordu, her ne kadar gençlikleri sebebiyle ona canlı ve ilginç bir şekilde eşlik etseler de. Akşamları Finn ya da Michael iskambil kağıtları ile bir oyun oynamayı öneriyordu. O'Brien erkeklerinin kart oynama konusunda zeki olduklarını keşfetti. Özellikle de Finn, uzun masum görünüşün aksine, destenin sayısını deneyimli bir el çabukluğuyla tutuyordu.

Büyük bir sosyal boşluğun içinde yaşıyor olması konusundaki endişelerine rağmen, birkaç ziyaretçi onlara uğramıştı. Mahalle papazı Muhterem Whitsund ve karısı ilk gelenler olmuşlardı, orada bulundukları bütün zamanı İngiltere'deki eski hayatlarından bahsederek geçirmişlerdi ve ona "evi" hakkında bilgi vermişlerdi. Onların arkadaşlığından memnun kalmasına rağmen, Darragh ile mevcut sıkıntılarından dolayı İngiltere'den bu kadar çok konuşmak acılı bir hatırlatma olmuştu, morali onlar gider gitmez yerlere inmişti.

Sonra MacGinty'ler vardı, sekiz çocuklu ve Michael'ın sahibi olduğu damızlık at çiftliğinde çalışan kaba, zırdeli bir çiftti. Düğün hediyesi olarak, bal rengi kocaman gözleri olan, çok sevimli simsiyah bir kedi getirmişlerdi ve hemencecik Jeannette'in kucağına atlayıp hırıldamaya başlamıştı. Küçük kediye bakarken, onun o minik sevimli miyavlamasını duyunca, kalbinde sıcak ve annelere özgü bir sıcaklık hissetmişti ve hoşnut bir gülümseme ile hediye kabul ettiğinde kendisi de şaşırmıştı.

Kedi yavrusuna Duman adını vermiş ve onu eve almıştı. Başlarda, Vitruvius'un yanına kediye götürmekten endişe etmişti, kurt gibi kocaman olan bu köpek Duman'ı bir top gibi yuvarlayabilirdi. Ama minik kedi ve koca canavar birbirlerine uzunca bir an bakmış ve o an çok iyi arkadaş olmuşlardı.

Bunun üzerinden yaklaşık iki ay geçti. Yine bir gün, Jeannette Duman'ın haylaz pençelerinden bir ip yumağını nazikçe çözüp çıkarmıştı. Dikiş sepetine yumağı kedinin bulamayacağı şekilde

yerleştirdi. Küçük kedinin yanlışlıkla yumağı yutmasını istemiyordu. Misafir odasının kapısı çalındığında, kedi için özel yapılmış küçük kadife kaplı topu kediye atıyordu.

"Girin," diye seslendi, Duman'ın topu kovaladığını görüp gülümserken.

Mektup taşıyan bir uşak içeri girdi. Genç adama teşekkür ettikten sonra Jeannette, üzerinde Dük Raeburn'un kırmızı mührünü fark ettiği koyu krem renk mektuba döndü. Zarfı açtı, hızlıca Violet'in bebeklerinin doğmuş olduğunu bildiren harika haberi okudu.

Adrian'ın yazdığına göre, ikisi de erkekti, Violet'in sağ kalamayacağından korktuğu on beş saatlik ıstıraplı bir sürecin ardından doğmuşlardı. Ama sevgili karısı bundan mükemmel şekilde çıkmıştı, tıpkı annelerinin gülümsemelerini alan bebekler gibi. Onlara Sebastian ve Noah adlarını vermeye karar vermişlerdi. Yedi buçuk dakika daha erken doğmuş olduğu için Sebastian artık Ashton Markisi'ydi.

Violet hâlâ kendini toparlamaya çalıştığı için, Adrian onun yazmasını daha fazla bekleyememişti ve bu haberi bir an önce Jeannette'a vermek için kendisi bir mektup yazmıştı. Ona ve Darragh'a istedikleri an onları ziyarete gelebileceklerini söylemiş ve Violet'in sevgilerini ve kendisinin saygılarını iletmışti.

Jeannette mektubu kucağına koydu, havadar ve neşeli sarı duvarların dekorunda odanın içinde uzaklara dalarken akli karımarışıktı. Keşke o da, oda kadar neşeli olabilseydi. Keşke bu mutlu haber onu biraz da olsa hüzünlendirmiş olmasaydı.

Doğum için onun yanında olabilmeyi ne kadar da istemişti. Bir mektup yerine bu mutlu haberi yüz yüze paylaşmak istemişti. Boşa çabaladığını bildiği halde, dört hafta önce, konuyu İngiltere'ye gitmeye tekrar getirmişti. Ama konuşmaya başlar başlamaz, Darragh buz gibi bir tavır takınmış ve bu tartışmayı bitirmişti. Bu inatçılığı yüzünden, doğumu tamamen kaçırmıştı.

Ve son zamanlardaki bu aksi, diktatör hareketleri, ikisinin yaşadığı bu garip arafta, ne hissettiğine karar vermesinde hiç de yardımcı olmuyordu. Merak ediyordu, bu şekilde daha ne kadar devam edebilirlerdi?

Hiç vakit kaybetmeden, Raeburn'un mektubunu tekrar okudu, sonra katladı ve dikiş sepetine, onu emniyette tutacak şekilde koydu. Hemen, direk olarak Violet'e ona mutluluklar dileyip onu tebrik ettiğini yazabilirdi. Ama kendi yaşadığı zorluklara gelince, bunlardan bahsetmeyecekti. Kardeşinin bebeklerden başka bir şeyle ilgilenmesinin zamanı değildi. Bunu yüz yüze gelince yapabiliirdi, tabii Violet'in sağlık durumuna bağlıydı, ama mektuplar durumu sadece daha da kötüleştirir ve ikizini endişelendirirdi. Bu yüzden, hiçbir şey söylememenin en iyisi olacağına kadar verdi.

Bir hediye gönderilmeliydi. Ama ne? Ve uygun bir şeyi nereden alabilirdi? Londra'daki dükkanlardan aldığı gibi bir şey alamazdı – bu hiç de kolay olmazdı. Belki de fikrini almak için Bayan Coghlan'a danışabilirdi. Belki de yerel bir şeyler vardı, güzel dokuma battaniyeler ya da Violet'in el işçiliğine bayılacağı dantel işlemeli vaftiz kıyafetleri.

Jeannette derin bir nefes aldı. Cevap yazmak için daha yeni kalkıp kalem almıştı ve Duman da evin bir köşesine kaçıp gözden kaybolmuştu ki, uşaklardan biri tekrar kapıyı çaldı. "Leydim, sizinle konuşmak istediğini söyleyen bir ziyaretçiniz var."

"Bu ziyaretçi adını söyledi mi?"

Rahatsız edici şekilde tanıdık olan ve Jeannette'in bir daha duyacağını hiç düşünmediği o ses teşrif ettiğinde, uşak tam da cevap vermek için ağzını açmıştı. "Evet söyledi," dedi ses. "Her ne kadar bu çocuğa kendimi tanıtmama gerek olmadığını çünkü benim ve senin eski ve çok iyi arkadaş olduğumuzu söylemiş olsam da. Öyle değil mi, *cara mia*?"

Jeannette'in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı, Toddy Markham, bir zamanlar onuruyla birlikte kalbini de çalmış olan bu adam, odasına daldı.

Hiç olmadığı kadar zayıf ve tehlikeli bir şekilde, Toddy önüne gelip durdu ve kraliçeyi bile etkilemeye yetecek kadar güzel bir reverans yaptı. Elini elinin içine alıp, parmak boğumlarının üzerine sıcak öpücükler kondurdu. Genç uşağın büyük bir ilgiyle kendilerine baktığının bilinciyle, elini çekmesine neden olan sıcak ve yakın öpücükler.

"Sen gidebilirsin, Steven," dedi Jeannette, dikkatini yeniden eski sevgilisine çevirmeden önce uşağın gitmesini bekledi. Kıyafetinin o kusursuz haline, moda anlayışının iyi oluşuna bakarak, ilk bakışta kimse onun adeta sığıntı bir devrik kral gibi yaşadığını tahmin dahi edemezdi.

Bugün üzerinde, özellikle buruşturulmuş açık renk deri pantolon, beyaz gömlek ve kolalı kravat vardı, yeleği ve cam yeşili ceketinin büyük Weston'ın kendisi tarafından dikilmiş olduğuna hiç şüphe yoktu. Uzun çizmeleri, bir zamanlar kendisinin bulduğuyla övündüğü siyah boya ve 20 yıllık Fransız şarabı karışımıyla boyanmıştı. Sağ eline, Jeannette'in onu uzun zaman önce bir kart oyununda kazandığını bildiği safir bir mühür yüzüğü takmıştı.

Kahverengi saçları, iyi kesilmiş ve şekillendirilmişti, hoş, soylu yüz hatları yakışıklı denecek kadar değildi, ama yine de onda insanı, kadın olsun erkek olsun kendine çeken bir çekicilik, bir hava vardı. O delip geçici kehribar gözleriyle onu bir kez kendine çekmişti. Ama bu bir daha asla olmayacaktı.

"Sen ne yapıyorsun burada?" diye sordu Jeannette.

Şaşırmış görünecek kadar küstahtı. "Pekala, bu güzel bir selamlamaydı, değil mi? Seni görmek için o kadar yoldan geldim. Jeannette, aşkım, bu geri dönüşüm görünüşe göre ruhunda zararlı bir etki bıraktı."

"Ruhum iyi ve ben senin aşkın değilim. Bunu bana hatırlattığın için sana teşekkür ederim, Bay Markham."

"Çok resmisin. Son karşılaştığımızda daha sıcaktın."

"İtalya'daydık. Tabii ki sıcaktım."

Toddy'nin dudakları yukarı kalktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bak, evet, bana dargın olduğunu biliyorum ve de sonuna kadar haklısın ama bunu telafi etmeye geldim."

"Neden? Kontesçiğine ne oldu? Yılın bu zamanında, ikinizin güneye doğru gidiyor olmanız lazımdı."

Bakışlarında alaycı bir parıltı titreşti. "Carlotta ve ben yollarımızı ayırmaya karar verdik." Jeannette gözlerini ona dikmeye devam ederken, Toddy irkildi. "Eğer bilmek istiyorsan, kardeşleri belli ki benden hoşlanmamışlar ve bu da kardeşlerine beslediğim duygularımı yeniden gözden geçirmeme neden oldu."

"Seni tehdit mi ettiler?" Toddy öyle kavgadan kaçınacak türden bir adam değildi. "Kaç kişiydiler?"

Toddy güldü. "Sekiz ve bir çift de amca. Onlarla başa çıkabilirdim ama İtalyanların kan davası başlatmak gibi çirkin bir alışkanlıkları var. Bu belaya bulaşmaya değmezdi."

Ve tabii işine gelmeyen hiçbir şeyi de yapmazdı. "Ve sen de bu yüzden uzaklara yelken açıp bana geldin."

"Aslında ilk önce Londra'ya uğradım. İrlanda'ya geldiğini duyduğumda ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin. Ben de sana daha fazla acı çektirmemeye karar verdim."

"Belki de her şeyi duymadın. Ben artık evliyim."

"Evet, biliyorum. Mulholland Kontesi, değil mi? Ayrıca aslında evlenmek istemediğini ama diğer talihsiz bir skandalı daha önlemek için aceleyle hareket edildiğini de biliyorum. Ne kadar da üzülmüş olmalısın."

Toddy tekrar ellerine uzandı ve ona en yakışıklı gülümsemesiyle baktı. "Sevgilim, çok üzgünüm. Seni asla o şekilde terk etmemeliydim. Doğruyu söylemek gerekirse, seni özledim. Sana hâlâ tapıyorum. Aptallık yaparak, açgözlülüğümün gerçek aşkın yoluna çıkmasına izin verdim. Lütfen beni affet ve aramızda yaşananları düzeltmeye izin ver. Seni bu vahşi yerlerden alıp gö-

türmeme izin ver. Tekrar Londra'ya gideriz, sen de hak ettiğin gibi yeniden parlayabilirsin."

Bir sene, hatta bir altı ay öncesine kadar, onun bu tatlı sözlerine aşık olup yalanlarına kanabilirdi. Bunların yanında biraz ikna da olursa, kendisini kollarına da bırakabilirdi. Ama artık bu olamazdı. Artık onun nasıl biri olduğunu çok iyi görebiliyordu, onu kullanmış olan aşağılık bir adamdı

Ayrıca başka bir gerçeği daha görmüştü. Önceden planlanmış, tatlı davranışlarına rağmen, onun üzerindeki gücü artık bitmişti. Artık onu sevmiyordu. Onu sevmiyordu çünkü artık başkasını seviyordu.

"Toddy, ben..."

"Steven bana ziyaretçimiz olduğunu söyledi."

Jeannette'in bakışları Darragh'ın durduğu yere, kapının girişine çevrildi.

Yüce Tanrım! Ne kadar zamandır oradaydı? Daha da önemlisi, ne kadarını duymuştu? Genelde nazik bakan gözlerine o sert bakışı yerleştirdiğine göre, demek ki yeterince uzun süredir oradaydı.

Darragh'ın bakışları hâlâ Toddy'nin avuçlarında olan ellerine kayınca Jeannette irkildi. Hemen ellerini çekip, geriye bir adım attı, bu geri çekilişinin onu suçlu göstermiş olmasından nefret etti, ama aslında suçluluk hissedecek hiçbir şey yapmamıştı.

Darragh odanın içinde ilerledi, Jeannette'in yanına geldi. "Aşkım, bizi tanıştırsana." Erkeksi sahiplenışı ve nefreti bütün odada yankılandı, iki adam dövüşmeden önce birbirlerini inceleyen iki kurt gibiydiler. Jeannette neredeyse birbirlerine daleceklerini düşündü.

"Seni Bay Theodore Markham ile tanıştırayım. Bay Markham, bu kocam Mulholland Kontu. Bay Markham Londra'dan bir tanıdığım, Darragh."

İki adam da başlarını salladı, ama nezaketin gerektirdiği şekilde el sıkışmadılar. Ama zaten, aralarında nezaketi gerektirecek bir şey de yoktu.

"Tanıdık mı dedin?" diye sordu Darragh.

"Evet, eski arkadaş, aslında." Toddy Jeannette'a sıcak bir gülümseme fırlattı. "Böyle can sıkıcı formaliteler için çok çok eski. Ne şimdi bu Markham havaları, canım? Bir dakika önce *Toddy*'dim."

"Peki o zaman, *Toddy*, seni İrlanda'ya hangi rüzgar attı?" dedi Darragh, ses tonu ipekle kaplanmış çelik gibiydi. "Ve yılın böyle olmadık bir zamanında Batı'ya neden geldin? İngilizler, genelde bizim bu sert, soğuk kışlarımıza dayanma gücüne sahip değillerdir."

"Ah, o güçten bende oldukça var," dedi Toddy ağır ağır. "Değil mi, Jeannette?"

Darragh'ın tüm vücudu, Jeannette'in yanında gerildi, görünmez bir dalga halinde yayılan kızgınlığını gizleyemiyordu. Jeannette Toddy'ye azarlar bir bakış attı, böyle terbiyesiz ve ulu orta bir imada bulunduğu inanamıyordu.

Allah'ın belası adam ne yapmaya çalışıyordu? Darragh'ın aralarında hâlâ bir ilişki olduğuna inanması için bunu kasıtlı mı yapıyordu? Darragh'ı bir düelloya kışkırtmaya mı çalışıyordu?

Diğer bir bakışla Jeannette böyle bir sonucun, Toddy'nin planı olabileceğine onu ikna oldu. Toddy nasıl giyinmesini bilen bir züppe olabiliyordu ama bir kılıçla ve bir silahla öldürücü de olabilirdi. Yumruklaşmaya gelince, kimin kazanacağını bilemezdi, çünkü Darragh'ın yumruklarının çok iyi olacağından emindi. Yalnız şunu söyleyebilirdi ki, bunu öğrenmeye hiç de niyeti yoktu.

Olası herhangi bir kan gölünü engellemek için, iki adamın arasına girdi. "Bay Markham, uzun yolculuğunuzun ardından yorgun olmalısınız. Ben size uşaklardan birini çağırayım da size odanızı göstereyim, sonra çay da gönderirim. Yemekten önce birkaç saat dinlenebilirsiniz. Buranın saatlerine göre saat altıda yemek yeriz." Odanın karşısına geçti ve zili çaldı.

"İkimizin saat onda yediğimizi, hatta bazen de gece yarısı atıştırmalık dansı yaptığımızı hatırlıyorum."

"Evet, ama artık Londra'da değiliz."

"Ne yazık ki."

Hizmetçilerden biri geldi.

"Lütfen Bay Markham'a kırmızı yatak odasını göster. Gece bizimle kalacak."

"Lanet olası bir hana da gidebilir," diye hırıldadı Darragh.

Darragh'a baktı, sesini bilerek nazik tuttu. "Bildğin üzere burada hiç han yok." Tekrar hizmetçiye döndü. "Nora, lütfen Bay Markham'a odasını göster."

Gözleri kocaman açılmış şekilde kız üçünün arasında kalmak, sanki üçü bir kurban törenindeydiler. Kız kendine gelerek, reverans yaptı. "Evet, leydim. Bayım, lütfen benimle gelin."

Kehribar gözleri parlayan Toddy öne doğru geldi, Jeannette'in elini aldı. "Yemekte görüşürüz, canım." Eğildi, bir kez daha sıcak ve çok tanıdık bir şekilde elinin üzerine bir öpücük kondurdu. Jeannette, Darragh'a daha fazla şikayet edeceği bir şey vermeden önce elini çekti.

Toddy doğruldu, çenesini Darragh'a doğru çevirdi. "Mulholland."

Darragh dişlerini gösterdi. "Markham."

Toddy odadan çıktığı an, Darragh Jeannette ile yüzleşmek için döndü. "Burada kalmayacak."

"Tabii ki de kalacak. Kış olduğunu kendin söyledin. Onu soğukta donmaya bırakamayız."

"Arabada uyuyabilir. O güzel şişkin egosuyla birlikte, sıcacık olur."

"Peki ya hizmetçileri ve hayvanları? Onları buz gibi bir geceye mahkum mu edeceksin?"

Darragh dik dik baktı. "Adamın kim olduğunu düşünürsek, belki de buna değer." Sıkıştığı yumruklarını kollarına koydu. "Tamam, kalsın, ama sadece bu gecelik. Sabah, gidecek."

"Bakarız," dedi, Darragh'ın bu buyurgan emrinden rahatsız olmuştu.

Darragh dondu, gözlerini Jeannette'a dikti. "Bunun bakılacak bir tarafı yok. Gidecek, söylediğim gibi, sabahın ilk ışıklarında." Bir sessizlik çöktü. "Bu o, değil mi?"

Jeannette'in kalbi hızlandı. O koca çenesini kasıtlı olarak açtığı için Toddy'ye lanet okudu. "O, kim?" diye tekrarladı, duymamış gibi yaparak.

"O işte. Senin masumiyetini alan, sonra da başının çaresine bakman için seni terk eden alçak. Bana bu işin bittiğini söylemiştin."

"Bitti."

"O zaman neden burada? O zaman neden bu aşağılık düzenbaz iki ülke ve bir denizi geçip de hiç bir sebep yokken buraya geldi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Yok mu?" gözleri kısıldı. "Yoksa sadece söylemek mi istemiyorsun?"

Sarsılmış bir şekilde, soğuk bakışlarına kendininkilerle karşılık verdi. "İma ettiğini düşündüğüm şeyi ima ediyorsan söyleyecek hiçbir şeyim yok. Sözünü geri al, lordum."

"Tatmin edici bir cevap alana kadar geri almayacağım. Ona buraya gelmesi için mektup yazdın mı yazmadın mı?"

Bu suçlaması kalbine bir hançer gibi saplandı. Onca şeyden sonra, şimdi de onu kendisini aldatmakla, boynuzlamakla mı suçluyordu? Ne yaptığının farkına varamadan, eli havaya kalktı ve Darragh'ı tokatladı.

Elinin pembe izi Darragh'ın yanağına çıktı. Gözleri alev almış şekilde, eliyle yanan yeri tuttu, ovuşturdu. "Bu geceden sonra bu evde kalmayacak ve eğer onu odanın yakınında yakalarsam, öldürürüm. Sevgiline bunu söyle."

Döndü ve odadan fırtına gibi çıktı.

Titreyerek, Jeannette koltuğa gitti ve üzerine çöktü. Dudakları büzüldü ve yumruklarını dudaklarının üzerine bastırdı, üzüntüsünün yaş olmasına izin vermemeye çalıştı.

Akşam yemeği gergin ve nahoştu.

Toddy zamanını Jeannette ile flört ederek ve kimin ne yaptığı ve bilmem neleri duyup duymadığıyla ilgili Londra'dan son haberlerle eğlendirerek geçirdi.

Beş dakika sonra Jeannette onu boğazlamak istemişti. Birkaç kez çatalını alıp eline saplayıp, acı içinde bağırmasını izleyip onu susturmayı düşünmüştü. Ama şiddet ya da uluorta yapılan böyle bir şeyi gerçekleştirirse, Toddy'nin bir sonraki kışkırtıcı hareketini önleyebilmek için elinden hiçbir şey gelemezdi.

Bütün bunlar olurken, diğerleri de onları seyrediyordu.

Darragh'ın kardeşleri sessizlerdi ve sanki çok gergin bir tenis maçının hakemleri gibi izler vaziyetlerdi. O ve Toddy masanın bir ucunda, Darragh ise diğer ucunda oturuyor ve kan kırmızısı Bordeaux şarabından bardak bardak götürüyordu.

Darragh genel kuralı olarak, çok içmezdi ve Jeannette'in hatırladığı kadarıyla, Darragh'ı daha önce hiç bu kadar sarhoş görmemişti. O kadar sararmış vaziyetteydi ki Michael bile yemeğin sonunun gelmesiyle rahat bir nefes almıştı. Neyse ki, bu sıradan bir aile yemeği idi, kadınların erkekleri yemek sonrasında sigara içmeleri için yalnız bırakmalarına gerek yoktu. Bunun yerine Darragh çalışma odasına ve kızlar da odalarına çıktılar.

Yapılacak en akıllıca şey dinlenmek olacak, diye düşündü Jeannette, ama daha erkendi ve utangaç bir fare gibi oradan kaçmak ve Darragh'ın hoşnutsuzluğu altında sinip kalmak istemiyordu. Bu gece rahatsız olan bir tek o değildi, Jeannette'in duyguları, Darragh'ın ona olan inancının eksikliğini göstermiş olmasından dolayı incinmişti.

Toddy'ye haber göndermemişti ve o ve eski sevgilisi arasında artık hiçbir şey yoktu. Bunu Darragh'a söylemişti ama eğer aksine inanmak istiyorsa, kendisi bilirdi.

Misafir odasına doğru gitti, Toddy de onunla beraber geldi, konuştu ve konuşmaları ona eski hayatını ve ardında bıraktıklarını hatırlattı. Toddy'nin uyandırdığı hatıralar, içindeki özlemleri ateşledi, içinde partilere, eğlencelere, arkadaşlara ve şu anda bile birbirine karıştırabileceği ilişkilere olan bir özlem vardı.

İrlanda'da bu basit hayatı yeteri kadar yaşamıştı. Burada, kaledeki hayatı önceden hayal ettiği kadar kötü olmasa da bu, bu kırsal yerde temelli hapsolmek istediği anlamına gelmezdi.

Eğlenmek ve ciddiyetten biraz uzaklaşmak onun da hakkıydı. İsteddiği gibi sosyal bir çevrede yer alma ve sosyeteye katılma hakkı, özellikle de artık bir kontes olduğunu düşününce. Haut Ton'un birkaç yüksek üyesi İrlandalı unvanından dolayı dudak bükebilirlerdi ama onu dışlama yüzüzlüğünü de yapmazlardı, Jeannette bir zamanlar bundan endişelenmişti. Dikkatli bir planlama ve yerleşme ile Londra'nın sosyal sahipleri arasında ikna edici bir şekilde yükselebilirdi. Sonuçta, hep istediği şey de bu değil miydi? Her zaman planladığı şey bu değil miydi?

Darragh ile olan ilişkisi daha iyi olsaydı, belki de bu tarz şeyleri o kadar da önemsemezdi. Eğer evlilikleri daha iyi olsaydı, diye düşündü, Darragh böyle şeyleri Jeannette için istemez miydi? İsteddiği tek şey onu mutlu görmek olmaz mıydı?

Aştan bahsetmişti— Jeannette'in kendisine olan aşkından. Ama tersinden değil. Onun aşkı tek taraflı bir sevgi gibi gözüküyordu, ondan itaat ve adanmışlık beklerken kendisi benzer bir şeyi vadetmiyordu. Onu bundan alıkoyan gurur muydu? Yoksa vücudundan aldığı fiziksel zevkin ötesinde ona karşı bir sevgisi yok muydu? Hem onu seviyorsa, neden bunu kabul edip özür dilemiyor, neden affını isteyip ona bir daha asla yalan söylemeyeceğine yemin etmiyordu?

O zaman onu sevmiyordu.

O ve Toddy konuşmaya devam ederken, kayınbiraderleri de satranç tahtasının başına oturmuşlardı, her biri arada bir Jeannette'a dönüp onaylamayan bakışlar fırlatıyorlardı. Sonunda bu kadarının yettiğine karar verdi — hem onlar hem de Toddy adına — ve ayağa kalkıp, gitmek için izin istedi.

Toddy koridor boyunca Jeannette'ı takip etti, hafif bir dokunuşla, uzanıp onu durdurdu. "Teklifimi düşün, canım. İngiltere buradan bir hafta kadar uzaklıkta. Sadece kabul ettiğini söylemen yeterli ve ben de seve seve sana eşlik edip, sosyetenin merkezine muhteşem dönüşünün aracısı olurum. Mutsuz olduğumu görebiliyorum ve kültürsüz İrlandalı kocana rağmen, sen benden istemedikçe seni bırakmayacağım." Eğildi, elini öptü. "Bunu düşün, *ma petite*". Sen bu karanlığın içinde çürümekten, bu ıssız eski Kelt taş yığınının içinde kilitli kalmaktan daha iyi şeylere layıksın."

Jeannette, kaşlarını çatarak, kabul etmek istediğinden daha fazla kederli ve sert bir şekilde iyi geceler dileyip odasına gitti.

Saatler sonra, karanlık gecenin loş karanlığında yataarken, hafif uykusundan uyandı ve yatağın yanında bir adamın durduğunu fark etti, gölgelerin arkasına saklanıyordu. Boyunun uzunluğunu ve duruş biçimini tanıyıp da normal ritmine dönmeden önce kalbi yerinden çıkacak gibi çarptı.

Darragh.

Bekledi, Darragh'ın yatağına geleceğini sandı, son sarhoş hali ve kızgınlığını düşününce, nasıl davranması gerektiğinden emin değildi. Ama Darragh hiçbir şey yapmadı, yatak direğinin etrafına kolunu dolayıp öylece durdu, Jeannette'a baktı. Jeannette hiçbir şey demedi, hareket etmedi, uyuyormuş gibi yattı.

Hızla dönüp, geldiği gibi sessizce gitmeden önce uzun bir süre durdu, ardından kedi gibi sessiz adımlarla odadaki geçitten çıkıp gitti.

* Tathm. (Çev. N.)

Huzursuzca, yan tarafına kıvrıldı, bütün gece de öyle kaldı, yorgundu ama uyuyamıyordu. Düşünceleri ve duyguları aklına coşkun bir nehir gibi akın ediyordu ve günün ilk ışıklarıyla birlikte ne yapması gerektiğine karar verdi. Kendi ve onuru için ne yapmak zorunda olduğuna.

Hizmetçisinin uyandığını öğrendiği anda, Betsy'i çağırdı. Anormal şekilde sakindi, limon pıhtılı kızarmış ekmek ve artık tercihi olan bir fincan sert İrlanda çayından oluşan basit bir kahvaltı etti. Sonrasında, yıkandı ve giyindi, dut rengi kadife bir elbise giydi, omuzlarına da ısıtması için erik rengi kaşmir bir şal almıştı.

Sala sarınarak, Darragh'ı aramak için kalede dolandı. Çalışma odasında buldu, yüzü solgun ve düşüktü, gözleri yorgundu, sanki o da uyumamıştı. Dün geceki şarapla olan fazla münasebeti şüphesiz onu mahvetmişti.

Darragh başını kaldırdı, kalemi avucunda öylesine duruyordu. "Jeannette."

"Eğer vaktin varsa, seninle konuşmak istiyordum, lordum."

Dikkatle, kalemi çizim tahtasının üzerine bıraktı. "Evet. Tabii ki. Otursana." Hızla bir sandalyeye doğru gidip, kitap yığınlarına uzanıp yığını kenara çekti.

Jeannette başını hızla sallayarak onu durdurdu. "Hayır, lütfen. Ayakta durmayı tercih ederim." Tereddüt etmesi için kendine zaman vermeden, söze başladı, elleri önünde kenetlenmişti. "Düşündüm taşındım ve bir karar verdim."

"Ne hakkında?"

"Eve gitmek hakkında."

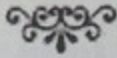
Darragh'ın kaşları birleşti. "Bunu daha önce tartış..."

"Evet ve bu konudaki hislerini gayet de açıkça belirttin. Ama şartlar değişti."

"Ne şartları?"

"Benim şartlarım. Artık bir gün önce sahip olmadığım seçeneklerim var, ama sana son bir kez daha sormanın doğru olacağını düşündüm. Darragh, beni İngiltere'ye götürecek misin?"

Yirmi Üç

Darragh kısılmış gözleri arasından Jeannette'a baktı, başı önceki gece içmiş olduğu onca şarap yüzünden zalimce zonkliyordu. Sanki bu yetmezmiş gibi, rahatsız edici, neredeyse iliklerine işleyen bir yorgunluk da üzerine olta kurşunu gibi çökmüştü. Çok az uyumuştur, tükettiği içkiye rağmen, alkol uyuşturucu etki bırakmamış ve onu uykuya sürükleyememişti. Aksine, bütün gece boyunca uyanık kalmıştı, her zamanki huyunun aksine kızgınlığını kafasına takmıştı.

Sebep Jeannette'ti, bunu biliyordu, hiçbir tanıdığıının daha önce yapmadığı kadar onu kızdırmıştı.

O ve o aşağılık Markham.

Jeannette buna izin vermeye nasıl cüret ederdi.

Uzanıp Markham'ın canını almamak için kendini zor tutmuştu. Ellerini boğazına dolayıp o rezil İngiliz kafası, pancar gibi kızarıp, hareketsiz kalana kadar sıkmamak için zor durmuştu.

Bunun yerine, birbiri ardına şarap kadehlerini kafasına dikmiş, alkolün acısını uyuşturmasına izin vermişti. Ama uyuşturamamıştı. Uyuşturamamıştı. Jeannette'in odasına gittiğinde, iki ateş

arasındaydı, şüphe kıskançlığını kamçılıyordu. İçeri girdiğinde Markham'ı yatakta bulacağına yarı ikna olmuş gibiydi.

Ama bulmamıştı. Jeannette uyuyordu, yalnızdı, bir çocuk gibi sakin ve masum yatıyordu. Ona dokunmaya cesaret edememişti, aslında onun yanına yatıp, onun o tatlı kokan sıcaklığı içinde kendini kaybetmek için can atarken, kendini odadan ayrılmaya zorlamıştı.

Ama şimdi buradaydı, tekrar eve gitmek istediğini söylüyordu. Bulunduğu yerin evi olduğunu hâlâ anlayamıyor muydu?

Burun kemiğine dokunarak, derin bir nefes aldı. "Bunu daha önce konuşmuştuk. Şu sıra seyahat edilemez, önümüzde kış varken mümkün değil. Bahar geldiğinde belki bunu tekrar konuşuruz."

Jeannette'in dudakları kıvrıldı. "Şimdi konuşmak istiyorum. Daha önce bahsetme fırsatım olmadı, ama dün Raeburn'den bir mektup aldım. Kardeşim doğum yapmış, ikiz bebekler, ikisi de sağlıklı ve güçlüleşmiş. Violet de kendini toparlıyormuş."

İçten bir gülümseme Darragh'ın yüzüne yayıldı. "Bu harika bir haber. Hemen onlara bir hediye gönderelim."

"Onlara kendim vermeyi tercih ederim. Şimdi yola çıkarsak, birkaç hafta Winterlea'de kalıp, Paskalya Bayramı'nda Londra'ya geçeriz, kış gelmeden önce zamanında oraya varmış oluruz."

Paskalya mı? Paskalya Bayramı'na daha aylar vardı. Başındaki ağır kafatasının içinde bir kez daha zonkladı.

Sessiz kalışından cesaret alan Jeannette devam etti. "Mayfair'de bir kasaba evi kiralarız. Berkeley ya da St. James's Square biraz uzakta ama Jermyn Street olur. Mount Street ya da Upper Brook Street de güzel yerlerdir. Hepsi de kalmamız için uygun yerler. Gerekli düzenlemeleri yapmak için emlakçı bulmamız gerekiyor. Raeburn'e kimi önerebileceğini sorarım."

Darragh arkasına yaslandı ve Jeannette'a baktı. Herhalde önerdiğini düşündüğü şeyi öneriyor olamazdı değil mi? Şu anki durumuyla, Darragh durumu ustalıklı halletmenin bir yolunu düşünemediği için, ne söyleyecekse direk söyleyecekti.

"Bana bunları söyleyerek, önümüzdeki yılın yarısı boyunca İngiltere'ye gitmeyi teklif ediyorsan, bu düşünceyi kesinlikle aklından çıkarmalısın. Öncelikle, Moira ve Siobhan'ı tekrar bırakmam, onca ay boyunca bıraktıktan sonra bunu yapamam."

"O zaman onlar da bizimle gelsin. Finn de, eğer isterse. Genç birisi olarak, biraz şehir havası alabilir. Michael kalmak zorunda, sanırım, hayvanları sebebiyle. Yazık, bu macera çok hoşuna giderdi."

Darragh'ın nabızı hızlandı, içinde yabancı bir gerilim oluştu. Geçen akşam yemekte, Londra'da olduğu zamanların anılarıyla gözlerinin nasıl da parladığını görmüştü, Markham'ın birkaç kelimesiyle nasıl da yoldan çıktığını görmüştü.

Geçen haftalar boyunca kafasına taktığı tüm korkular geri dönmüştü. İngiltere'ye giderlerse, o eski arkadaş ve mekanlara dönerse, önceden sürdürmeye alışkın olduğu o hayata yeniden dönecekti. Burada, İrlanda'daki evi -ki onu sevmesi gibi bir olasılık yoktu-hafızasından, hiç var olmamışçasına silinecekti.

Bir de Markham vardı, hiç şüphesiz ilk fırsatta eteklerine dolanacaktı. Ve kim bilir başka hangi erkekler. Jeannette son derece güzel bir kadındı. Şu anda bile midesi, Jeannette'in eski sevgilisini buraya davet ettiği konusunda haklı olup olmamasını merak ederek ağırıyordu. Suçlaması karşısında çok sinirlenmişti, ama yine de...

"Londra kadınlara göre bir yer değil" dedi birden, ses tonu sertti ve kasıtlı olarak umursamazdı.

"Finn'e gelince, öyle büyük bir yerde başını belaya sokabilir. Hayır, burada yapacak işlerim var ve buradan altı saat uzaklıkta-ki yeni bir müşterim için başlamam gereken bir tasarımı var."

Dimdik şekilde, Jeannette uzun bir süre onu inceledi. "O zaman cevabını hayır olarak alıyorum."

Darragh bakışlarını ona kilitledi, ona yansıyan sert ifade karşısında ezildi. "Evet. Cevabım hayır." Tartışma bitmişti, döndü ve kalemini aldı.

"O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun," dedi.

"Neymiş o?"

"Sen beni götürmezsen, o zaman ben de sensiz giderim."

"Yalnız gidemezsin. Buna izin vermem."

"Merak etme. Yalnız olmayacağım. Toddy bana eşlik etmeyi teklif etti."

Gözünün üzerindeki kas sertleşti. "Toddy teklif etti, öyle mi? Sanırım onu özlemişsin, çünkü sabahın ilk ışıklarıyla arabasının yola çıktığını gördüm."

"İleride bekliyor. Ben söyleyene kadar gitmeyeceğini söyledi." Çenesini kaldırdı. "Ona senin bana eşlik edeceğinin haberini yollayayım mı, yoksa bunun yerine onunla mı gideyim?"

Elinde olduğunu unuttuğu kalem ikiye ayrıldı. Parçaları kenara fırlattı. "İstedığın bu mu? Sevgilinle kaçmak mı?"

"O benim sevgilim değil ve de kaçmıyoruz."

Darragh sert bir bakış fırlattı.

"Sadece evime kadar bana eşlik edecek."

"Senin evin burası."

Jeannette başını salladı. "Öyle mi? Bazı günler, yalnız ve de bana tanıdık gelen her şeyden uzaklaşmış hissetmekten kendimi alıkoyamıyorum. Böyle zamanlarda, buranın bir ada olduğunun farkına varıyorum."

"İngiltere de bir ada."

"Ama benim adam, tıpkı buranın da senin adan olduğu gibi."

Kaburga kemiklerinin altında panik oluştu. Gitmesine izin veremezdi. Onu kollarına çekip gitmemesi için yalvarmak isterken nasıl izin verirdi? Ona nasıl da taptığını ve bu kavganın bitmesini ne kadar istediğini söylemek isterken. Ama gururu güçlüydü, ona kararlı durup onun isteklerine boyun eğmemesini söylüyordu.

Jeannette onun karısıydı, yeri kocasının yanı olmalıydı. Jeannette onu seviyor olsaydı, onsuz İngiltere'ye gitmekten bahsediyor olmazdı. Evliliklerini önemsiyor olsaydı, eski sevgilisine yüz verip o adamla kaçmakla onu tehdit etmezdi. Bunun yerine,

Markham'ı kovar ve o yola çıktığında ellerini onun pisliğinden temizlemiş olurdu.

Bu düşünceler Darragh'ın kızgınlığını ateşledi, ağrıyan başı zaten tehlikeli halde olan fitili kısaltmıştı. "Gitmeni yasaklıyorum ve konu kapanmıştır."

"Peki, beni nasıl durduracaksın? Beni kilitlerin ve anahtarların arkasına mı kapatacaksın?"

Sözleri ani ve şaşkınlık dolu bir dehşetle aklını başından aldı. Aniden, vahşi bir hal aldı, tıpkı bir Ocak rüzgarı gibi.

"Hayır," dedi. "Burada yaşamaya gerçekten dayanamıyorsan, benimle yaşamaya, o zaman seni burada hapsedemem. İstiyorsan git. Onunla git, eğer yapmayı düşündüğün şey buysa."

Jeannette'in eli ayağı titredi, şok bütün gücünü aldı, sanki dünya ayaklarının altından kayıvermişti. Onu buna zorlamaya çalışarak riske girdiğini biliyordu, ama ondan kendisine gitmesini söylemesini hiç beklememişti. Konuşmasının onu yola getireceğini, sonunda onsuz yapamayacağını ona kabul ettireceğini ummuştu. Onu kollarına alıp, dudakları onunkilerle birleşirken, ona sevgi sözcükleri fısıldayacaktı. O an, tabii ki, Violet'i görmeye gitmeleri gerektiğini, sonra da gerçekten istediği buysa, Londra'ya gidebileceklerini söyleyecekti.

Ama köşeye sıkışan kendisi olmuştu, hiç hoş olmayan seçeneklerle onu baş başa bırakmıştı. Ya kararlılığının son kırıntılarını da yok edip, tehditlerinin boşa çıktığını kabul edecekti -ki onsuz hiçbir yere gitmek istemiyordu -ya da söylediği şekilde devam edip ona söylendiği gibi yola çıkacaktı.

Kararını verirken, kalbinin derinlerinde bir acı hissetti. "Pe-kala. Toparlanıp bugün yola çıkarım."

Darragh çizim masasına gözlerini dikti, gözlerindeki o yansı-gını görmesini istemedi. "Nasıl istersen, ama bunun seni özgür bırakacağını sanma."

"Ne?"

"Nerede yaşarsan yaşa, sen hâlâ benim karımsın. Senden asla boşanmam, ne kadar kötü bir çift olursak olalım. Sen ve ben bir ömür boyu birbirimize bağlandık. Bu yüzden eğer benimle işinin bittiğini ve İngiltere'ye döner dönmez sevgilinle evlenebileceğini düşünüyorsan, bu fikri aklından çıkar."

O tatlı yüzü acıyla sarsıldı. "Böyle bir niyetim yok."

"Git, o zaman, eğer istediğin buysa," diye emretti sert bir ses tonuyla. *Git*, diye fısıldadı aklında, *ben dizlerimin üzerine çöküp kalman için yalvarmadan önce git*.

Uzun bir süre boyunca Jeannette durdu, sonra hızla odadan çıktı.

Sandalyesine çökerek, başını titreyen ellerinin arasına aldı ve onu bir daha görüp göremeyeceğini merak etti.

"Leydim, sizi uyandırdığım için özür dilerim ama geldik."

Betsy'nin sesinin o nazik tınısı Jeannette'in uykulu halini kesti. Gözlerini açtı, pencereden dışarı baktı ve Winterlea'nin güzel dış cephesine, Winter ailesine 250 yıldır ev sahipliği yapan yapıya baktı. İngiltere'deki en büyük evlerden biri olan bu ev, dinlenmekte olan gururlu bir aslan gibi uzanıyordu, duruşu, şekli ve mimari ihtişamıyla krallara layıktı.

Darragh bu yapıyı görse büyüleyici olduğunu düşünürdü. Ve şu anda onu inceliyor olurdu, eğer tabii onunla Derbyshire'a eşlik etmeyi kabul etmiş olsaydı.

Acı bir yumru, göğüs kemiğine oturdu. Her şeyin bu kadar yanlış gitmiş olduğuna hâlâ inanamıyordu. Ama belki de bu en iyisiydi. İrlanda'da temelli kalmayı asla kabul edemezdi. Her zaman İngiltere'ye geri dönmenin özlemini duymuştu, en azından belli bir zaman için. Ve Darragh Londra'daki sosyal ortama katılmakla ilgilenmiyor olsa bile, Jeannette ilgileniyordu. Bu konudaki isteklerinden asla vazgeçmezdi. Darragh evlendiklerinde, onun nasıl biri olduğunu biliyordu, geldiği çevreyi tanıyordu.

Ama, ah, doğru ya, Darragh onunla evlenmek istememişti.

Tam tersine, tıpkı Jeannette gibi o da kapana kısılmıştı. Ama bunun bedelinin, kalbi olmamış olmasını dilerdi.

Ama önemli değildi. Bir şekilde düzelirdi ve sosyetenin kollarındaki yerini planladığı gibi alırdı. Zamanla, mevcut mutsuzluğu yok olacak ve tekrar kendi gibi hissedecekti. Yerleştiği zaman ve hayatı eski doğal haline döndüğü zaman, en küçük bir kışkırtmada ağlamaktan ve sürekli Darragh'ı düşünmekten vazgeçecekti.

Ve belki de kim bilir? Birkaç yıl içinde bir sevgili edinmeye karar verirdi. Ama şimdilik, hiçbir erkeği istemiyordu, özellikle de Toddy Markham'ı.

Dört gün önce, ikisi Londra'da bir handa yollarını ayırmışlardı ki bu Toddy'yi rahatsız etmişti.

"Jeannette, bir tanem," demişti Toddy, ellerini elleri arasına alarak. "Benimle kal. Seni mutlu etmeme izin ver. Sana haksızlık ettim, biliyorum ve ne kadar üzgün olduğumu sana anlatamam. Her şeyi yoluna koymak için bana bir şans ver." Parmaklarını öpmüştü, önce bir elini sonra diğerini. "Yaşadığımız onca eğlenceyi hatırlıyor musun? Daha da fazlasını tekrar yaşayabiliriz. Bir ev kiralarım, sana yakın bir tane. Birbirimiz görmek çok da zor olmaz, özellikle de kocan başka bir ülkede yaşıyorken. Mulholland bir aptal, biliyorsun, gitmene izin verdiği için."

Ellerini avucundan çekmişti. "Belki öyle, ama o hâlâ benim kocam ve başka bir adamla yatarak ona ihanet etmeyeceğim. Yine de, beni eve getirdiğin için teşekkür ederim."

Toddy'nin dudakları büzülmüştü. "Ne yani, bu kadar mı? Basit bir 'eve kadar bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim' mi?"

"Başka bir şey yok. Aramızdaki şeyler bitti, Toddy. Çok uzun bir süre önce bitti."

Toddy ona doğru yine uzanmış, ama Jeannette kendini geri çekmişti.

"Buna inanmıyorum," demişti. "İncindin, kıskandın. Seni seviyorum, Jeannette ve sen de hâlâ beni seviyorsun."

"Üzgünüm, ama hayır. Artık değil."

Toddy'nin rengi atmıştı ve Jeannette bir süre gözlerinde gerçek bir acı gördüğünü sanmıştı. Sonra gözünü kırpıştı ve omuzlarını dikleştirip ona kibar bir reverans yapmıştı. "Umarım senin o angut kocan yakında kendine gelir de onu affetmen için ayaklarına kapanır. Kesinlikle seni hak etmiyor."

Ve ardından Toddy gitmişti.

Betsy'e baktı ve bunlardan sıyrılıp gerçeğe döndü. "Sonunda geldik. Çok sevindim, eminim sen ve Duman da sevindiniz."

Caislean Muir'i terk ederken, kediyi de yanında götürmeye karar vermişti. Geniş sepetinin içinden birkaç miyavlama dışında, çok uslu bir yolcu olmuştu. Onu ilgilenmesi için Betsy'e ve uşağın birine bırakarak eve girdi.

March, Winterlea'nin kahyası, unvanına olan bütün saygısıyla onu karşıladı, İrlanda'daki rahat ve resmi olmayan o havanın, içinde nasıl da yer edinmiş olduğunu fark etti. Ama bu, onun soğuk, hiç hata yapmayan, İngiltere'deki iyi ailelerden birinin sahip olması gereken kişinin ta kendisi olmasından kaynaklanmıyordu.

"Düke geldiğinizi haber vereyim. Düşes de kütüphanede, leydim," dedi. "Size yolu göstereyim."

Yolu biliyordu ama bir şey söylemedi, kardeşi bile olsa geldiğinin duyurulması gerekiyordu.

Violet'e bakılırsa, çok sevgili kitaplarına dönmüştü, daha yeni ikiz bebek doğurmuş olsa da.

Rahat, deri bir koltuğa yayılmış olan Violet, odaya girdiklerinde, gözlekleri üzerinden baktı, yüzüne şaşkın bir gülümseme yayıldı.

"Leydi Mulholland, majesteleri." March eğildi ve iki kardeşi yalnız bıraktı.

Violet kitabını koydu, son görüştükleri zamankinden daha hızlı bir şekilde ayağa kalktı, ama vücudu hâlâ tam olarak kendini toparlamamıştı. Birbirlerine içten bir şekilde sarıldılar. "Aman Tanrım, burada ne yapıyorsun? Ziyarete geleceğini söylememiştin."

“Adrian’ın bebeklerle ilgili mektubunu alınca, onları ve seni he-
men görmek istedim. Uğrayıp herkesi şaşırtma sırası bu kez bende.”

“Evet şaşırttın ve çok mutlu oldum. Aile toplantısını kaçırdın. Biraz önce, herkes buradaydı, her zamanki gibi tatil sebebiyle, her ne kadar Adrian bu sene doğum sebebiyle geleneği bozmak istemiş olsa da. Ama annesi bunu kabul etmedi ve aslında hiç de umursamadım. Bütün o kalabalık vaftiz töreni için tekrar toplanacak ama o gün gelene kadar Adrian onları evden kovaladı. Sağlığıma kavuşmam için dinlenmeye ve sessizliğe ihtiyacım olduğunu söyledi, ama aslında iyileşmeye ihtiyacı olan kendisi.” Gülümsedi ve kapıya doğru baktı. “Darragh nerede? Arabayla arkada mı kaldı yoksa Adrian çoktan onu buldu da başını mı şişiriyor?”

Jeannette sehpayı doğru ilerledi, en üstte duran kitabı aldı, sonra geri yerine koydu. “Hayır, O.. ee.. bana eşlik edemedi. Evdeki işler ve bir müşterisi yüzünden.”

Violet’e sırrını anlatabilirdi, uzun zamandır bunu yapmak istiyordu. Ama artık avantaj Violet’te olduğu için, tereddüt etti, felaket evliliğinin utanç verici gerçeğini açığa çıkarmak istemedi.

“Ah,” dedi Violet. “O zaman belki sonradan vaftiz töreninde bize katılır.”

Jeannette ikizinin bakışlarından gözlerini kaçırdı. “Hı hı, belki.”

“O zaman bunca yolu yalnız mı geldin?”

“Hayır, ben.. ee.. hizmetçimle birlikteydim.” Toddy’dan bahsetmemeye karar verdi, Violet’in o adamla ilgili kötü düşüncelerini biliyordu. “Ve de kedimle. Yeni, çok tatlı bir kedim var. Odamda kalması senin için sorun olmaz değil mi?”

Violet şaşkın bir bakış attı. “Tabii ki hayır. Kedi yavrularına bayılırım. Adı ne?”

“Duman. Komşularımdan birinin düğün hediyesi.” Tabii artık komşusu değildi, çünkü artık Country Clare’de değildi ve tekrar da dönmeyecekti.

“Ne dumanı? Yanan bir şey mi var?” Üzerindeki rahat kıyafetiere rağmen, tepeden tırnağa, bir düğ gibi görünen Adrian oda-ya girdi.

Violet güldü. “Hayır yok. Jeannette sadece bana kedisini anlatıyordu.”

Adrian Jeannette’in elini tutup reverans yaptı, hızlıca bir selam verdi. “Kedin mi var?”

“Evet. Çok tatlı bir şey ve harika da bir yol arkadaşı.”

Violet ve Adrian’ın birbirlerine merakla baktıklarını gördü, ama bunun üzerine gitmedi. Listeye bir şey daha eklemek için çok fazla sıkıntısı vardı.

“Sonunda burada olmak çok ama çok güzel,” diye devam etti Jeannette. “İrlanda’dan buraya gelmek oldukça yorucuydu.”

“Tabii ki öyledir,” dedi Violet. “En son ne zaman yemek yedin? Aç ve susuz olmalısın. Neden misafir odasına gidip içecek bir şeyler istemiyoruz?”

Jeannette başını salladı ve üçü merdivenlerden yukarı çıktılar, Adrian Violet’in kolunu kendisine doladı, görünüşe göre her ne kadar doğumdan sonra iyileşmiş gibi görünse de Adrian hâlâ üzerine titriyordu.

“Mulholland nerede?” diye sordu Adrian, misafir odasına girip oturduktan sonra. O ve Violet koltukta yan yana oturmuşlardı, Adrian da karşısına sandalyesini çekmişti. “Artık ona O’Brien olarak hitap etmeye gerek yok sanırım.”

Darragh’ın ikiyüzlülüğünü hatırlayınca Jeannette’in dudakları gerildi. “Hayır, yok. Gerçek kimliği tamamıyla ortaya çıktı, size mektubumda anlattığım gibi. Tabii ki, siz bunu geri kalanımızdan çok daha önce biliyordunuz zaten, değil mi Majesteleri?”

Adrian’ın gözlerine baktı.

Adrian da ona korkusuz bir bakış attı. “Evet, bunu kabul ediyorum. O zamanlarda, dişe diş durumu söz konusuydu. Bir kandırmacaya karşılık diğer bir kandırmaca.”

Jeannette bir süre sustu. "O zaman ikimizin de birbirimizin çektiği acıyı anladığını söyleyebiliriz. Bu sebeple, sanırım sana bir özür borçluyum. Aldatılmak çok kötü bir durum değil mi?"

Adrian'ın yüzüne şaşkınlık yayıldı. "Haklısın. Hiç hoş değil."

Bakışları kaydı ve Violet'e döndü, ona öyle sıcak ve aşkla baktı ki Jeannette bakışlarını kaçırarak zorunda kaldı, sanki aralarına girmiş gibi hissetti.

"Ama artık önemi yok. Aldığım ödüllere bakılınca. "diye mırıldandı." Bütün kötü şeyleri alıp götürdü. Şu an sahip olduğum hayata beni getiren bu yolculuğun bir anını bile hiçbir şeye değişmem."

Violet'in gözleri parladı ve elini Adrian'a uzattı. Adrian elini bırakmadan önce sıkıca tuttu.

Ardından tekrar Jeannette'a döndü, yarım kalan düğün günlerinden bu yana aralarındaki düşmanlığa son vererek başını sallayıp özrünü sessizce kabul etti.

Jeannette derin bir nefes aldı. "Yani, asıl soruna gelecek olursak, hayır, Darragh benimle gelmedi. O... onun İrlanda'da yapacak işleri vardı."

Başka bir şey demedi, tam da o anda kapı çalındı. İki hizmetçi ellerinde, birinde çay diğerinde lezzetli yiyecekler dolu olan tep-silerle içeri girdiler.

"Ah, ne güzel, içecekler de geldi," dedi Violet. "Kit bunu kaçırdığına çok üzülecek."

"Evet, Lord Christopher nerede?" Jeannette eldivenlerini çıkardı.

"Arkadaşlarıyla birlikte Yorkshire'da avda. Ama vaftiz töreni için zamanında burada olacak."

İyi bir ev sahibinin becerilerine sahip olan Violet çayı boşalttı ve tabakları uzatmadan önce düzenledi.

Jeannette çayından yudumladı ve tabağını kenara koymadan önce üçgen sandviçinden bir lokma aldı. "Umarım yanlış anlamazsın ama

aniden üzerime bir yorgunluk düştü. Dinlenmek için odama çekilsem ve şu seyahat kıyafetlerimden kurtulsam kusura bakmazsın değil mi?"

"Ah, tabii ki hayır. Bunu benim düşünmüş olmam gerekirdi." Kardeşi kahyayı çağırmak için zili çalmak amacıyla ayağa kalktı ama Adrian karısını oturtup zili kendine çekti.

"Öğleden sonra, bebekleri görmek istiyorum," dedi Jeannette.

Violet'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Bu harika olur. Genelde onları saat ikide emziriyorum. İki buçuk gibi çocuk odasına gelsene?"

"İki buçukta orada olacağım."

İki buçukta, Jeannette üçüncü kattaki çocuk odasına çıktı. Yıkılmış, temiz kıyafetler giymişti ve daha iyi hissediyordu, değişken duygularının daha fazla kontrolü altında olduğunu hissediyordu.

Kapıya yavaşça vurarak, odaya girdi. Duvarlar vişne ve parlak bahar yeşili renginde, yer döşemesi ve mobilyalar ise ceviz rengiydi, oda güven ve mutlulukla doluydu. İki büyük beşik şömineye ve pencerelere doğru öyle harika bir açıda konulmuştu ki bebekler yeterli sıcaklık ve ışığı alıyorlar ama sağlıklarına zarar verecek bir etkiden de korunuyorlardı.

Violet yakındaki bir sallanan sandalyede oturuyordu, bebeklerden birini emziriyordu. Jeannette ikizine gülümsedi, sonra Violet'in bebeği emzirmesi için beklerken konuşmadı.

Genç, gül rengi yanakları olan dadı, Violet emzirmeyi bitirdiğinde ona yardım etmek için yanına geldi. Violet kıyafetini düzeltti, sonra dadısı uyuyan bebeği kardeşinin yanına yatırmak için beşiğine götürdü. Gelirken sergilediği sessizlikle aynı şekilde sessizce odadan ayrıldı.

"Çok güzeller," dedi Jeannette, beşiklerin başında durdu, uyuyan iki bebeğe baktı.

Violet de ona katıldı, sesini alçalttı. "Belki de bu annelere özgü bir şeydir ama bence de öyle. Bence dünyadaki en tatlı bebekler. Gözleri Adrian'inkiler gibi."

“Ve inatçı çenesi gibi, evet. Yemin ederim tıpkı bizim gibiler. Onları ayırt edebiliyor musun?”

“Noah’ın başındaki saçlar sayesinde. Tam tepesinde büyük bir tutam saçla doğdu. Küçük Sebastian ise bir yumurta gibi kel.”

Jeannette daha yakından baktı ve gerçekten de bebeklerden birinin başındaki beyaz dantelli başlığın altından bir tutam siyah saç gözüküyordu.

“İkisinin de saçları uzadığında, onları ayırt etmek için başka bir yol bulmam gerekecek.”

“Birbirlerinin yerine geçme şansları olmayacak mı?”

Violet’in dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. “Kesinlikle olmayacak. Peki, sende bir bebek beklentisi olma ihtimali var mı acaba?”

Jeannette yeğenlerine baktı, beklenmedik bir şekilde hüzünlendi. “Hayır, hiç de yok.”

İngiltere’ye yolculuğu esnasında, adet olmuştu. Bu da içini rahatlatmıştı, çünkü şu an oluşacak bir hamilelik Darragh ve onun arasındaki karışık durumları daha da karıştırdı. Yine de, bebeklere bakınca, kalbi üzüntüyle doldu.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu Violet, uzun bir sessizliğin ardından.

Jeannette beşiğin parmaklıklarına sıkıca tutundu. “Ne hakkında?”

“Burada olmanın gerçek sebebi hakkında. Kocanın burada olmaması hakkında.”

Jeannette ilk hikayesine sadık kalmayı düşündü, her şey olması gerektiği gibi, yolundaymış gibi davranmayı. Ama bunu söylemek için ağzını açtığı anda, asıl gerçekler ağzından dökülüyordu. Violet dinledi, Jeannette sıkıntılarını bir bir dile getirirken hiçbir şey söylemedi.

“... ve böylece biz... yani ayrıldık denilebilir. Onun ve benim farklı isteklerimiz var, farklı ihtiyaçlarımız var ve evliliğimiz hiç

kolay olmadı, taa başından beri. O İrlanda’da yaşamak istiyor ve ben de burada yaşamak istiyorum. Sen söyle, kendi ülkende yaşamayı istemek çok mu mantıksız?”

“Hayır, ikiniz için de değil. Ama Jeannette, o senin kocan.”

“Bu yüzden de ona benimle gelme imkanını verdim. Ona resmen yalvardım ama o reddetti.”

“Onu seviyor musun?”

Jeannette başıyla onayladı. “Evet, ama fark eder mi? O ve ben farklı dünyalara aitiz ve ortada buluşacak bir noktamız yok.”

“Belki de durum o kadar da umutsuz değildir.”

“O beni sevmiyor. Bazen seviyor olduğunu düşünüyorum ama bunu hiç söylemedi. Ah, Violet sanırım evliliğim bitti.”

Violet ellerini onunkilere koydu, yumuşakça tuttu. “Buna çok üzuldüm. Yapabileceğim bir şey var mı?”

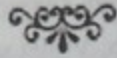
Jeannette da onun elini sıktı. “Evet. Burada kalmama izin verebilirsin. Ayaklarımın üzerinde durup, düzenimi sağlayana kadar. Uzun sürmez, söz veriyorum. Beki birkaç hafta.”

“Ne kadar istersen, ne kadar ihtiyacın varsa.”

“Ya Adrian?”

Violet omuzlarını silkti. “Ne olmuş ona? Sen benim kardeşimsin. Adrian, bir çift ikizi daha bu evde görmeye alışmak zorunda.”

Yirmi Dört

Jeannette Winterlea'de dört hafta kaldı.

O süre içerisinde zamanının düşündüğünden daha büyük çoğunluğunu Violet, Adrian ve bebeklerle geçirdi. Öğleden sonraları, onları misafir odasının yerindeki battaniye koyup, onlardan birer gülücük alana kadar onlarla oynuyordu. Bir keresinde Sebastian'ın kıkırdamasını duydu, kimse ona inanmadı, çünkü o sırada Violet yakındaki bir sandalyede, ikizlerle geçirdiği yorucu bir gecenin ardından uyuyordu. Bir sütanne tutmaya ihtiyacı olmasına rağmen, Violet bebekleri elinden geldiği kadar emzirmek istemişti, bu yakınlığın yeri doldurulamaz olduğu konusunda ısrarcıydı.

Jeannette'a gelince, geç saatlere kadar uyuma alışkanlığına devam etti ve Betsy ve diğer hizmetçilerin onun her ihtiyacını gidermesine izin verdi. Geçmişteki tavrının aksine, çabalarının farkındaydı, bu yüzden yaptıkları hizmetten dolayı onlara teşekkür ediyor ve fazladan bir şey yaptırmamaya çalışıyordu.

Bu yüzden her zamanki gibi geç saate kadar uyuyamadığı zaman, mutfığa gidiyor ve kendine sıcak çikolata yapıyordu. Hatta

sonra, ocaktaki kömürleri toparlıyor, demliği ve bardağı yıkıyor ve böylece kimse orada olduğunu anlamıyordu.

Bunu Darragh'a borçluydu, ona kendi sütünü ısıtmak gibi sıradan bir işi kendi yapma becerisini verdiği için. Ayrıca uyuyamamasını sağladığı için de teşekkürü hak ediyordu, birlikte geçirdikleri zamanların hatıraları ona karanlık, sessiz saatlerde, bu tür düşünceleri aklından uzak tutacak kadar meşgul olamadığı zamanlarda işkence çektiriyordu. Ama her ne kadar pişman olsa da, bu hatıraların onu yolundan geri çevirmesine izin vermedi.

Orada bulunduğu son hafta, bebekler vaftiz edildi, kendi aileleri de dahil olmak üzere aileler ülkenin çeşitli yerlerinden geldiler.

İlk buluştukları an garip ve gergindi, ailesi evlendiği gizemli İrlandalı adamla ilgili onu soru yağmuruna tutmuşlardı. Onun bir kont olduğunu neden en başında Jeannette'in onlara söylememiş olduğunu öğrenmek istemişlerdi. Neden Violet ve Adrian'a bir hediye ve kart göndermişti de vaftize kendisi katılmamıştı?

Ama bu ziyaret sırasında iki saat boyunca, annesinin soğuk tavrı çözülmeye başlamış ve ardından La Belle Assemblée'deki son modadan konu açılınca soğukluk, yerini sıcak bir sohbe bırakmıştı. Akşam olduğunda ise sanki aylar önce tatsız hiçbir şey yaşanmamış gibiydi. Jeannette affedilmişti.

Ona düzinelerce mektup yazmış olan arkadaşları tarafından da affedilmişti. Winterlea'daki son gününe kadar, dört ev partisi ve Bath'da bir kış eğlencesine davet edilmişti Christabel Morgan yani artık Leydi Cloverly olan sevgili arkadaşının düzenlediği partiye gitmeye karar vermişti.

Jeannette İrlanda'da kuzenlerinin evindeyken, Christabel ağustos ayında evlenmişti. Christabel'in kocası yaşça büyük bir beyefendiydi, kendisi küçük bir kızı olan bir duldu ve unvanını taşıyacak bir varise ihtiyacı vardı. Kent'te bulunan etkileyici evine ek olarak, Lordlar Kamarası'nın da aktif bir üyesi olarak zamanının çoğunu geçirdiği Londra'da lüks bir evi vardı. Chris-

tabel Londra'da yaşamayı seviyordu ve bu zengin birliktelikten çok keyif aldığını söylüyordu.

Görünüşe göre, Christabel'in evliliği bir aşk evliliği değildi, buna Kent'e vardığı ilk anda kendi gözleriyle şahit olmuştu. Ama arkadaşı aşkın güzelliklerini yaşamayacağı gibi, onun verdiği acıları da yaşamayacaktı. Ve Lord Cloverly kötü bir adam değildi, ne zalimdi ne de kabaydı, sadece işiyle ve sahip olduğu varlıklarla, yeni gelinini eğlendirmekten daha fazla ilgileniyordu.

Artık arkadaşlarının arasına döndüğü için her şeyin tadını çıkarmaya kararlı olan Jeannette kendini büyük bir zevkle partinin içine attı. O ve diğer on beş konuk havanın izin verdiğince ata binip, atış talimi yaptılar. Hanımlar için ok, beyler için tabanca vardı. Dışarı çıkılmayacak kadar soğuk günlerde, kart ve sessiz sinema oynuyorlardı ve leydiler, kendisi de dahil olmak üzere, pek çok müzik icrasına katılmıştı, bu aktivitelere akşama kadar devam etmişlerdi.

Christabel'in partisi tam da Jeannette'in bayıldığı türdendi. Ve Jeannette eğleniyordu. Tabii ki eğleniyordu. Günün yarısını kahrkaha atarak geçirmişti, değil mi?

Ama yine de bütün bu eğlencenin içinde boş bir halka, kalbinin derinlerinde dolduramadığı bir boşluk vardı. Ve her geçen gün daha da derinleşiyor ve bu yüzden saatlerce uyumadan yataкта uzanıyordu, bütün benliğini bir memnuniyetsizlik sarıyor, çok az mutlu oluyordu.

Bütün neşesini alıp götüren şey, Darragh'ın mektubuydu. Winterlea'den ayrılmadan hemen önce, Darragh ona bir mektup göndermişti, sandalyesinde bir süre donup kalmasına neden olan sert, soğuk ve iş mektubu gibi olan bir mektuptu.

Mektupta, Londra'da onun için bir hesap açtığını ve bu hesabın şikayet edemeyeceği cömert bir miktar sağladığını söylemişti. Ayrıca, kendi istediği şekilde görevlendirebileceği hizmetçileriyle birlikte Mayfair'de artık ona ait olan bir evin tapusu da vardı. Eğer evi sevmezse, diğerine geçebilirdi, alım satım

işlemleri hemen ayarlanacaktı. Atlar, fayton ve bir at arabası da alacaktı. Eğer başka bir şeye ihtiyacı olursa, meseleyi görüşmek için Londra'daki adamıyla görüşecekti.

Bu mektupla birlikte, yanında Moira ve Siobhan'dan notlar da iletmişti. Jeannette'a onu özlediklerini söylemiş ve eve ne zaman döneceğini sormuşlardı. Darragh'tan ise, kişisel hiçbir söz yazılmamıştı. Ona boşanmayacaklarını söylemişti ama bu hareketleri çok saçmaydı.

Mektubunun ardından akşama kadar ağlamıştı, dününü parmağına taktığı altın yüzükle sürekli oynamıştı. Ertesi gün göz yaşlarını sildi ve onu aklından ve kalbinden atmaya karar verdi.

Havalarda uçuyor olmalıydı. İsteddiği her şeye sahipti. Londra'da kendine ait bir eve, cömert bir miktar paraya ve sosyeteye istediği gibi dönme özgürlüğüne. O artık evli bir kadındı. Her zaman düşlediği hayata sahip olmuştu ve bir kocanın kahrını çekmek zorunda da değildi. Darragh İrlanda'da ve o da İngiltere'de yaşayacaktı. Daha iyi ne olabilirdi ki? Ve bir varis isterse de, görevini yerine getirir ve ona bir çocuk verirdi.

Ama şimdi bunlara kafa yoramazdı. Şu an mutlu olma zamanıydı. Ve olacaktı da, özellikle de kış başlar başlamaz. Christabel'in ev partisi gibi bir eğlence daha olacaktı, yine şehre gidecekti. Şehre ihtiyacı vardı. Londra'ya, yapacak ve görecek heyecanlı şeylerin olduğu yere.

Christabel'in partisi sona erince, Jeannette'in katılacak bir partisi daha vardı ve ondan sonra bir tane daha. Sonra bahar gelecekti ve şehre, sosyeteye dönecekti. Yeni hayatı asıl o zaman başlayacaktı. O zaman bir kez daha mutlu olacaktı. En azından öyle olmasını umut ediyordu.

"Senin sıran."

"Hih?" dedi Darragh.

Michael sandalyesinde döndü. "Senin sıran genç adam ve eğer dikkatini oyuna vermeye başlamazsan, bir kez daha kaleni ele geçireceğim."

“Ne?” Darragh hayal dünyasından kendini çekip çıkardı, satranç masasına sertçe baktı.

Kahretsin, diye düşündü, *nasil bir hamle yapacağımı bilmiyorum*. Aklını oyuna veremiyordu. Bugünlerde hiçbir şeye dikkatini veremiyordu. Kardeşinin onu beklediğini bildiği için, karar vermeye kendisini zorladı ve Michael’ın beyaz piyonunu almak için siyah mermer atını oynadı.

Kardeşi bir sonraki hamlede söz verdiği gibi, tahtadan iki siyah piyonu atmasını sağlayacak olan ve şahını, Darragh’ın kalesini alacak konumda bırakacak hızlı bir hamle yaptı. “Neden perişan halde olduğunu kabullenip peşinden gitmiyorsun?”

Darragh ona sert bir bakış attı. “Peki sen niye kendi lanet işine bakmıyor da burnunu benimkilere sokuyorsun?”

Michael viski bardağını ağzına götürdü ve bir yudum içti. “Sen bizi bu saçmalıklarla deliye döndürmeseydin, kendi işime bakardım. Bugünlerde o kadar kolay sinirlenip parlıyorsun ki purumu seninle yakabilirim.” Bunu söyleyince sigarasını kaldırdı ve bir nefes çekti, uzun yavaş bir dumanı havaya üfledi. “Dün Moira’yı ağlattın.”

“Onu üzdüğüm için özür diledim. O da anlayışla karşıladı.”

“Evet. Hepimiz anlıyoruz. Karına ihtiyacın var. Kendini şu acı içkilere gömmeyi bırak ve git karını geri getir.”

Keşke o kadar kolay olsaydı, diye düşündü Darragh. Jeanette gittiğinden bu yana, sefil olmuştu. İlk önce, fikrini değiştirip, o alçak Markham’ın arabasını geri çevirip, döneceğine olan umuduna tutunmuştu. Ama dönmemişti. Bir gün, iki gün olmuş, beş gün bir hafta olmuştu. Üç hafta, bir ay olmuştu, kış, baharın yeşerten sıcaklığına pençesini geçirmeden önce, dünyayı soğutmuştu.

Onca zaman geçmiş, ondan sadece kısacık iki mektup almıştı. İlk İngiltere’ye sağ salim vardığını ve bir süreliğine kardeşi ve eniştesi ile Derbyshire arazisinde kalacağını bildiriyordu. İkincisi ise

haftalar sonra gelmişti, ona sağladığı cömert fon ve Londra evi için teşekkür ediyordu, evi de “rahat ve etkileyici” olarak anlatmıştı.

Ona olan hislerinden tek kelime bahsetmemişti. Toddy Markham ile görüşüp görüşmediğiyle ilgili hiçbir şey söylememişti. Ve İrlanda’ya dönmek gibi bir planı olduğuyla ilgili bir şey de söylememişti.

Tabi ki, o da ona cevap olarak bir şey söylememişti. Başta çok kızgın olduğundan, sonra da çok üzülmüş olduğundan. Viskisinin geri kalanını kafasına dikti, boğazını yakan rahatsız edici histen sert bir zevk aldı. “Ama o geri gelmek istemiyor. Gittiği gün bana isteklerini gayet iyi şekilde ifade etti.”

“O zaman gitmesine izin verdiğin için sen bir aptalsın.”

“Peki, onu nasıl durduracaktım? Onu eski zindana mı zincirleyecektim? Kuleye mi kilitleyecektim? Gitmek istedi. Onu serbest bırakmaktan başka ne seçeneğim vardı?”

“Onu sevdiğini söylemeyi düşündün mü?”

“Hislerimi biliyor.”

Biliyor muydu? Ona bir kez olsun gerçek kelimelerle *seni seviyorum* demiş miydi? Pek çok kez düşünmüştü. Pek çok şekilde ifade etmişti, özellikle de sevişirlerken. Ama belki de Caislean Muir’a vardıklarından bu yana yaşadıkları sorunlar nedeniyle, bu düşüncesi düşüncede kalmıştı. Belki de onu ne kadar önemseydiğini ona direk söylemiş olsaydı, burada kalmış olabilirdi.

Yine de, yaşadıkları onca şeyden sonra, gerçekten de onu sevmiyor olduğuna inanıyor olabilir miydi? Aralarındaki tutkunun derinliğiyle, bu imkansızdı.

“Ne fark eder?” dedi Darragh, bardağı masaya öyle sert vurdu ki satranç taşları tahtanın üzerinde zıpladı. “Burasının evi olmadığını söyledi, İngiltere’de yaşamak istediğini söyledi. Ben de burada yaşamak istiyorum. Bu şekilde nasıl uzlaşacağız?”

“Her zaman bir uzlaşma yolu bulunur, eğer bir şeyi gerçekten çok istersen. Mesele şu, Jeannette senin gözünde ne kadar değere

sahip? Bütün endişelerini ve inatçı İrlandalı gururunu bir kenara bırakacak kadar seviyor musun onu? Yoksa ondan vazgeçip temelli gitmesine izin mi vereceksin? Seçim senin.”

Jeannette yakışıklı bir lordun kollarında dönüyordu, yanan yüz tane mum ve dans pistindeki üç düzine çiftin sıcak baskısı ile etrafı sarılmıştı. Karanfil kokulu ballı su ve şampanyanın köpüğüyle yarıyan gül yağı, saç merhemi ve insan terinin kokusu çok yoğun bir karışım oluşturuyordu.

Gece eğlencesi tam da “iç karartıcı bir izdiham” denilecek cinstendi, konuklar, bir pazar kümesine toplanmış gibi sıkış sıklardı. Tam da ev sahibin istediği gibi olmuştu, eğlencesi büyük bir başarıyla sonuçlanmıştı. Kimin katıldığı, nelerin giyilip, nele- rin yendiği, kimin kimle ve kaç kere dans ettiği yarınki Sosyete makalesinde, Ton ve benzeri gruplara malzeme olacaktı.

Bu tam da Jeannette’in sevdiği türden bir partiydi ama bu gece bir kez daha kabul etti ki düşündüğü kadar da eğlenmemişti. Kışın yedi haftası pek çok eğlence, gece partisi, müzikal, kart partisi, kahvaltı partisi, öğle yemeği ve hengame içinde hepsi birbirinden ayırt edilemeyen bir belirsizlik içinde geçmişti. Kendine tamamen yeni bir kıyafet dolabı oluşturmuştu, ama orijinallliği çok çabuk tükenmişti. Ve arkadaşlarına beş çayına gitmekten ve yeni olaylar ve skandallar hakkında dedikodu yapmaktan aldığı keyif de azalıp onu sıkı bir hale gelmişti. Onun sevgilisi olmak için birbirleriyle yarıyan düzinelerce erkeğin hevesli ilgisi bile onu eğlendirmiyordu. Onların hiçbirini sevgilisi olarak yanına almakla ilgilenmiyor ve bir süre sonra gurubun en hoş olanı bile onu sıkıyordu.

Londra’nın can sıkıntısını geçirip neşesiz halini iyileştireceğinden çok emindi. Ve ilk başlarda öyle de olmuştu, hızlı bir tempoyla eğlenmiş ve şehir hayatının curcunasının tadını çıkarmıştı, görüntüleri, kokuları ve sesleriyle nefesi kesilmişti. Ama çok geçmeden bunlardan sıkılmaya başlamıştı. Aynı yüzleri görmek, aynı oyun-

ları oynamak, aynı tür şeyleri gece gündüz yapmak onu sıkıyordu. Partiler çok üst seviyede partilerdi ama ne yazık ki çok sıkıcıydı. İnsanların çoğu, daha önce hiç fark etmediği kadar boş ve basitti.

Hayatım böyle mi olacak yani? diye merak etti. *Bitmez tükenmez bir atlıkarınca ve görüşmeler silsilesi mi? Başka bir şey olmayacak mıydı?*

Ama başka ne isteyebilirdi ki? Bir zamanlar sahip olmak için can attığı türden bir hayat değil miydi bu? O zaman değişen neydi?

Darragh, diye düşündü, adı kulaklarındaki bir fısıltı gibiydi. Darragh ve İrlanda’ydi değişen. Ve onun yüzünden, o yerin yüzünden, bir sene önceki kişi bile değildi artık. Sanki gözünün önündeki perde kalkmış ve hayatını tamamen farklı bir açıdan ona göstermişti. Hiç şüphesiz, hâlâ insanları ve partileri seviyordu, ama yanında Darragh olmadıkça, her şey bir şekilde gözünde gri görünüyordu.

Müzik durdu, dans bitti. Eşine dans pistine kadar ona eşlik ettiği için teşekkür etti. Duvarı duran uzun çerçeveli saate bakınca saatin neredeyse bire geldiğini gördü. Bu kalabalığa göre geç bir saat değildi, ama onun için bu gecelik yeterince geç olmuştu. Morali bozuk şekilde derin bir nefes alıp, annesini aramaya gitti, bu geceki partiye gelirken annesiyle aynı arabada gelmişlerdi.

“Anne, ben eve gidiyorum.”

Annesi endişeli gözlerle onu süzdü. “Ama neden? İyi hissetmiyor musun kendini, canım? Başın mı ağrıyor? Hava biraz bunalıcı, bu kadar çok konuk olunca. Sheila birkaç pencere açsaydı iyi olacaktı ama hava akımı konusunda nasıl olduğunu biliyorsun.”

Ev sahibi, Leydi Farnham, soğuk algınlığı ve hastalıklardan çok korkardı. Sürekli, pencerelerini kapalı tutardı ve odaları hep çok sıcak olurdu.

Jeannette başını salladı. “Hayır, hayır, öyle bir şey yok. Sadece çok sıkıldım. Sen kalmak istiyorsan, senin için arabayı geri gönderebilirim.”

"Hayır, hayır, birkaç kişiye iyi geceler dileyeyim de yola çıkalım." Annesinin iyi geceler dileme faslı neredeyse bir saat sürmüştü, Jeannette şehrin öteki ucuna arabayla yol alana kadar biraz sinirlenmişti.

Jeannette saten mindere yaslandı, pencereden karanlığa baktı, atların toynaklarının çıkardığı hafif sesler yol üzerinde rahatlatıcı bir ahenkle devam ediyordu.

"Son derece güzel bir akşamdı," dedi annesi, yelpazesini çantasına koyarken. "Ve kalabalığa rağmen, kimse Sheila Watt'ın yaptığı ev sahipliğini kötüleyemez. Yiyecekler yediklerimin en iyisiydi. Oxney'lerin aşçılarını göz göre göre çaldılar, biliyor musun? Avusturyalı birisi olduğunu biliyorum. Umarım dana madalyon ve konyaklı güvercinden denemiştir. Baban bu gece masanın keyfini çıkardı, iyi yemekleri ne kadar sevdiğini bilirsin. Ama kulübüne gitmekte ısrar etti." Alaycı bir şekilde homurdandı. "Erkekler. Onlarla yaşanmıyor. Onlar, rahatına en düşkün yaratıklar."

Jeannette sessiz kaldı, annesinin bu konudaki düşüncesini biliyordu.

"Rahatına düşkün erkeklerden bahsetmişken, senin şu kocana bir mektup yazmalısın. Seni kışın ortasında yanında biri olmadan bıraktığını ve evliliğinin ilk yılı olduğunu düşünürsek. İnsanlar konuşuyorlar yani. Ve Ton'daki popülerliğine gelince, korkarım bazıları sana sırtlarını çevirmiş bile olabilirler."

Jeannette kafasını çevirdi. "Ne dediğini anlamadım?"

"Yani, seni üzmem istemem canım, ama gerçekten ne bekliyordun ki? Sonuçta evlendiğin adam İrlandalı."

Jeannette dudaklarını sıktı. "İrlandalı olmanın hiç de kötü bir yanı yok."

"Öyle diyorsun ama İngiliz olsaydı, kendisini eşinin ailesine ve sosyeteye takdim etme nezaketine sahip olurdu. Niye kendisini saklıyor? Fısıldaşmalar oluyor, nedenini bilmek istiyorlar."

Jeannette parmağını buklesine doladı. "Saklanmıyor. Daha önce de söyledim, anne, o çok meşgul bir adam. O... o sadece şu anda gelemiyor."

"Evet, mimarlık işleri, değil mi?"

"Evet ve bir de evin işleri."

"Kış boyunca ev işleri kahya tarafından halledilebilir. Diğer işlere gelince, şu mimarlık işlerine, bu böyle olmaz, Jeannette. Yaptığı hizmetler için ödeme aldığıyla ilgili dedikodular var," diye bitirdi utanmış bir ses tonuyla.

Jeannette'in çenesi yukarı kalktı. "Evet, alıyor. Ailesine yardım edebilmek için."

Annesi yumuşak bir nefes verdi. "O zaman buna derhal bir son vermeli. Boş zaman uğraşı olarak amatörce mimarlık yapmak ayrı bir şey ama bundan para kazanmak... yani, gerçek bir beyefendi yaşamak için para kazanmaz."

Jeannette'in tüm vücudunu bir kızgınlık kapladı. "Darragh kazanır. Ve ben bunda utanılacak bir şey göremiyorum."

"Jeannette..."

"Yaptığı şey çok soylu ve yararlı bir şey, evet, hatta güzel de. Kuzenler için inşa ettiği yeni cephe harika. Daha önce onun kadar iyi bir iş görmemiştim. Ve kendi mülkünü geliştirmek için yaptıkları. Kalesi önceden nerdeyse yıkılmak üzereymiş ama şu anda nefes kesici güzellikte. Darragh, ailesinin mal varlığı ve adı için eğitim almış, çalışmış ve fedakarlıklar yapmış. Ve bu çabaları karşısında para kabul ediyorsa, bir beyefendi olarak doğmuş olmasına rağmen bunda utanılacak bir şey görmüyorum."

"Hiçbir İngiliz beyefendisi ticaret karşılığı para kabul etmez."

"Hayır, bunun yerine birisiyle evlenir. Bana sorarsan bu, aile servetini yenilemenin çok daha az onurlu bir yolu."

Annesi elini karnına koydu. "Senin içine ne girdi böyle? Doğruyu söylemek gerekirse, bundan bahsetmek istememiştim ama o yabani yerden döndüğünden beri pek kendinde değilsin. Zaten bir de o medenileşememiş adamla evlenmişsin."

"Darragh oldukça medeni bir insan." Ve aniden sözlerinin doğruluğunun farkına vardı. Darragh kendi tarzıyla, oldukça medeniydi. Belki de tanıdığı en medeni insandı. Bir fikir ve çözüm adamıydı, bir şeyleri ona söylendiği için değil, yapması gerektiğine inandığı için yapardı.

"Bunlar aklına soktuğu türden düşüncelerse," diye devam etti annesi, "O zaman geri dönmüş olduğuna oldukça sevindim. Üzerinde hiç de iyi bir etkisi olmamış. Belki de Londra'ya hiç gelmezse daha iyi olacak. Seni ancak aşağıya çeker o."

"Öyle bir şey yapmaz. O Mulholland Kontu ve benim de kocam ve nerede, ne zaman olursa olsun, onun yanında durmaktan gurur duyarım."

"Seni mahvetse de mi? Düşünsene, bir tanem, sen hep sosyetenin başı olmak istemiştir. Onunla ilgili bu şeyler ortaya çıkınca, bu hayalin kaçıp gidecek. Asla büyükannenin olduğu gibi bir kadın olamayacaksın."

Jeannette o eski sancının, o bildik kendini yetersiz hissedişin ona çarpmasını bekledi. Ama aksine hiçbir şey hissetmedi. Ne pişmanlık. Ne hayal kırıklığı. Sadece garip bir rahatlama, sanki omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. Hedefleri, hep istediğine inandığı şeyler, ona artık önemsiz gibi görünüyordu. Ve sosyeteye gelince de, nasıl isterlerse öyle düşünüp yapabilirlerdi, tıpkı Jeannette'in de yapacağı gibi.

"Ben büyükannem gibi olmak istemiyorum. O güzeldi, popülerdi ve sosyetenin başındaki kişinin olması gereken her şeydi. Ama bunların arkasında kırılmalı, soğuk ve mutsuzdu."

"Jeannette!" diye azarladı annesi. "Böyle şeyler söylememelisin."

"Niyeymiş? Doğru değil mi? Sadece bir kez olsun, sana uzanıp seni kucaklamasını, sana olduğun şekilde harika olduğunu söylemesini istemedin mi? Hiç diğer insanların kurallarına göre yaşamının gereğinden fazla abartılmış olduğunu düşünmedin

mi? Violet düşündü. Violet hâlâ düşünüyor. Ah, kabul görmek için bazı şeylere boyun eğiyor, ama kalbinde nasıl uygun görüyorsa öyle davranıyor. Sosyetenin canı cehenneme. Ve Darragh da öyle yapıyor. İkisinin de haklı olduğunu şu anda anlamaya başlıyorum."

"Wightbridge Evi'ne varır varmaz, bir doktor çağıracağım," diye inledi annesi.

"Doktora ihtiyacım yok, anne. Benim kocamı geri almam gerek, anlamıyor musun? O yüzden burada mutlu değilim. Önceden bunların beni mutlu edeceğini düşünmüştüm ama etmedi. Onu seviyorum ve özlüyorum ve orada kalmam gerekirken çekip gittim ve farklılıklarımızdan kaçmam gerekirken onların üzerine gittim."

Ama önce, diye düşündü, onu kendisini kandırdığı için affetmeliydi. Kulübedeki oyunları ve yalanları için. Bu üçkağıdı onlar için kurduğunu söylemişti ve o anda bu sözlerin çok saçma ve uydurma olduğunu düşünmüştü, yaptığı şeyin duyarsızca oluşunu örtbas etmek için yetersiz bir bahane olduğunu düşünmüştü.

Ama belki de onu kandırırken kötülük düşünmemiştir. Şu an Darragh'ın kendisi için öne sürdüğü iddialardan bazılarının doğru olduğunu anlıyordu. Son derece şımarıktı ve bencildi. Ve züppeydi, onun dış görünüşüyle, içindeki adamdan çok daha fazla ilgilenmişti.

Ama ona güvenebilir miydi? Gerçek kimliğiyle ilgili ona yalan söylemişti. Onun sahtekarlığını geride bırakıp önüne bakabilir miydi? Tam ve açık bir kalple onu sevebilir miydi? Sonunda incinebilirdi. Ama şu anda da incinmiş halde değil miydi? Onsuz perişan değil miydi? Ve perişan olduğuna göre, neden bu kadar yalnızdı? Ona güvenmek bir riskti ama mutluluğu bulmak istiyorsa almak zorunda olduğu bir riskti. Ve zaten aşk da başlı başına bir risk değil miydi?

Ya Darragh onu sevmiyorsa?

Bir anlığına morali bozuldu, sonra iyimserliği geri döndü. Onu sevmiyorsa, o zaman onu seviyor olduğuna onu ikna etmek

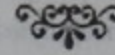
zorunda kalacaktı. Darragh onu arzuluyordu, Jeannette bunu biliyordu ve bütün cazibesini ortaya çıkardığında Darragh O'Brien kendisine neyin çarptığını anlayamayacaktı bile. Jeannette hayatına girmeden önce, nasıl olup da hayatta kalmış olduğunu merak edecekti.

"Bu işin yürümesini sağlayacağım," diye mırıldandı Jeannette.

"Neyi? Ne diyorsun?" diye sordu annesi, kaşlarını endişeyle çatı.

"İrlanda'ya döneceğimi söylüyorum. Evliliğimden geriye ne kaldıysa onu kurtarmak için Darragh'a geri dönüyorum. Onu seviyorum ve şu ana kadar neden sevdiğimi anlayamamıştım. Seviyorum çünkü o bana kimsenin yapmadığı kadar kendim olma şansını verdi. Onunlayken, rol yapmaya, yalan söylemeye ihtiyacım yok. Onunla sadece gerçekte olduğumuz insanlar oluyoruz. Bunu geri istiyorum. Bir şans daha istiyorum. Ve eğer şansım yaver giderse, o da bunu istediğini yakında anlayacak."

Yirmi Beş

"Betsy, sandıktaki değil de valizdeki şeftali rengi ipek eldivenlerimi aldın değil mi?"

"Evet, leydim. Mendil ve saç kurdelelerinizin yanına koydum."

"Peki ya dün paketlediğimiz hediyeler? Uşaklara kırılabilir eşyaların olduğu kutuları hatırlattın mı? Kızlar için bir çift Meissen saç seti ve Mary Margaret için de Sevres çay servisi seti? Erkekler için hediyeler için endişelenmiyorum, çünkü onların hasar görmesi pek mümkün değil. Tabii Michael için aldığım at heykeli düzgün konulmazsa ezilebilir."

Hizmetçisi Jeannette'ın gece elbiselerinden birini katladı. "Uşakların her biriyle bizzat ben konuştum leydim ve hangi kutulara özellikle dikkat edilmesi gerektiğini anlattım. Baş uşak Thomas güvenli şekilde ulaştırılmaları konusunda beni temin etti."

Jeannette memnun şekilde başını salladı. "Teşekkür ederim Betsy, her zamanki gibi harikasın. Sensiz nasıl yola çıkardım bilemiyorum."

Bu iltifat karşısında Betsy'nin gözleri mutlulukla parladı. "Çok da iyi idare ederdiniz leydim, ama hizmetimden memnun olduğunuzu öğrendiğim için mutluyum."

“Ben de ve İrlanda’ya giderken bana eşlik edeceğin için de mutluyum. Geriye kalan eşyaların toparlanmasını sana bırakıyorum. Yarın erkenden yola çıkarız, Lord Christopher varır varmaz.”

Kit Winter, Gal liman şehri olan Swensea’ye kadar eşlik etmeyi teklif ederek onu şaşırtmıştı, tabii hiç şüphesiz bunu Violet yaptırmıştı. Yine de, kabul etmesi çok büyük bir incelikti. Galler’e geldikleri zaman Jeannette, Betsy ve güvendikleri bir erkek hizmetçi Cork uzun bir deniz yolculuğu yapacaklardı, sonra da Caislean Muir’e gitmek için kuzeye gidecek bir araba kiralayacaklardı.

Yoğun geçen birkaç gün boyunca, ailesi ve arkadaşlarına, alelacele mazeretler yazdığı mektuplar yazıp gönderdi, önündeki bütün toplantıları iptal etti, hizmetçisiyle kasaba evini de kapattılar. Bu sabah, kahyayla artık daha fazla misafir ağırlamayacaklarının haberi verdi, çünkü arkadaşları ve tanıdıkları kışın ortasında niye böyle alelacele gitme kararı aldığını bilmek istiyorlardı. Onların meraklarını daha da artırmaya ne zamanı ne de hali vardı.

Betsy Jeannette’in elbiselerinden birini açık bir sandığa yerleştirdi, sonra büyük maun gardıroba uzanıp diğerini aldı.

Jeannette bir parmağıyla kafasına vurdu. “Ah, dikiş sepetimin öndeki misafir odasında olduğunu şimdi hatırladım. Onu almak için beklemeyelim, yoksa yarınki acele içinde unuturuz.”

Betsy durdu, kürklü manto kolundan sarkıyordu. “Şimdi gitmemi ister misiniz, leydim, yoksa hizmetçilerden birini mi yollayacaksınız?”

“Hayır, sen merak etme. Sen ve diğerlerinin yeterince işi var, zaten çok da zaman almaz. Ben kendim giderim.”

Lila renkli eteğini savurarak, odasından çıktı ve misafir odasına doğru gitti. İlk öğlen güneşi uzun sürme pencerelerden içeri dökülüyordu. Yeşim rengi Wedgwood vazosu yandaki bir masanın üzerinde duruyordu, havaya tatlı bir koku salan pembe güllerle doluydu. Koltuğun yanında, tam da bir gece önce bıraktığı yerde, dikiş sepeti duruyordu.

Ama sepette yeni bir şey vardı. Kedisi Duman, işleminin üzerine güzelce kıvrılmış uyuyordu ve siyah kürkü gece gibi parlıyordu.

Yanına eğildi. “Yaramaz kedi. Kanaviçe kasnağımın üstünü hep tüy yapmışsın.” Onu kovalamak yerine, uzandı ve kadifemsi kürkünün üzerinde elini gezdirdi. Kedi altın gözlerinden birini açtı ve mırıldanmaya başladı.

Kapı vuruldu. “Leydim, rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi kahyası eğilip kalktıktan sonra. “Misafir kabul etmediğinizi biliyorum, ama sizi görmek konusunda ısrar eden bir beyefendi var. Kendisinin şeyiniz olduğunu söylüyor...”

“Kocası,” dedi derin, müzikal bir ses hizmetçinin arkasında.

Kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. “Darragh!”

İlk anda gözüne, hatırladığından çok daha zayıf, uzun ve geniş omuzlu göründü. Yakışıklı ve güçlüydü, eşikten adım attığı anda odaya hükmetmişti. Jeannette derin bir nefes aldı, sanki nefessiz kalmıştı. Duygular dört bir yandan üzerine hücum etmişti, kalbi göğüs kafesinde bir kuş gibi çırpınıyordu.

Burada ne yapıyordu? Niye gelmişti?

Darragh reverans yaptığında hizmetçinin orada olduğunu unuttu. Hizmetçi odadan çıktı. Jeannette’in gözleri Darragh’a kitlenmişti. Kollarına atılıp yüzünü öpücüklerle boğmak istiyordu. Ama bunun yerine, ellerini yanlarına düşürdü, aklı söylemek için özlem duyduğu onca şeyle doluydu, ama nedense bu kadar yakınında olmasına rağmen ifade edemiyordu.

“İyi günler, Jeannette. İyi görünüyorsun. Bu renk sana yakışıyor.”

Eteklerini çekiştirdi. “Ah, bu mu? Bu yeni. Teş... Teşekkür ederim. Sen de iyi görünüyorsun.” Yorgun görünüyordu, ciddi, ama çok güzeldi. “Neden geldin?”

“Seni görmem gerekiyordu. Ben ...” Durdu, ayaklarına baktı, Duman kürklü vücudunu pantolonunun paçalarına sürüyordu.

mırıldanıyordu. Kedi hüznü bir şekilde miyavladı ve zıpladı. "Bu Duman mı? Nasıl da büyümüş."

"Evet. Artık küçük bir yavru değil. Duman, buraya gel," diye çağırdı, elini uzatarak.

"Sorum değil." Darragh eğildi, kediyi kollarına aldı, hayvanın parlak vücudunda geniş elini gezdirdi. Jeannette içinden ona da aynı şeyi yapmasını geçirdi.

Uzun bir an sonra, kediyi koltuğa bıraktı ve arkasını döndü. "Böyle haber vermeden geldiğim için üzgünüm, ama doğruyu söylemek gerekirse, nasıl bir tepki alacağıma emin olamadım. Bir otele oda tuttum, yani merak etme sana yük olmayacağım."

Jeannette dudağını ısırды. Aralarındaki durum bu kadar içler acısı mıydı ki onunla aynı evde kalmaya bile tahammül edememişti? Ama durum öyleyse, bunca yolu niye gelmişti? tabii yüz yüze görüşmek istediği için gelmemişse. Belki de evliliklerini bitirmek istediğine karar vermişti sonunda ve Londra'daki mahkemelere başvurması gerekiyordu. Midesi yuvarlanan bir deniz gibi alt üst oldu, panik boğazına düğümlendi.

"Darragh, lütfen, ben..."

"Hayır, yapma," dedi elini kaldırıp. "Bırak da önce ben konuşayım. Bunu uzun haftalar boyunca düşünüp durdum, sana ne söyleyeceğimi. Ama artık burada olduğuma göre, aklımdan ne geçiyorsa onu söyleyeceğim."

Parmaklarını saçlarına götürdü, saçları birbirine karıştı. Başını kaldırdı, bakışları Jeannette'inkilere kilitlendi. "Aptallık yaptım, küçük hanım. Kibirli, salak, dik kafalı bir aptal. Amacım kötü olmasa da, sana yalan söylemem, seni kulübe hakkında kandırmam yanlış ve kendimle ilgili de. Dürüst olursam, senin sadece süse düşkün biri olacağını sandım, ama belki de seni hafife aldım, küçük hanım. Senden tüm benliğimle özür diliyorum, her ne kadar çok geç kalmış olsam da."

Jeannette'in dudakları şaşkınlıkla aralandı.

İleri doğru bir adım attı, Jeannette'in ellerini tuttu, bir dizinin üstüne çöktü. "Tek bir mazeretim var, içimde şiddetli bir şey uyandırdın, ne zaman yanımda olsan deli biri gibi davranmama neden olan bir şey. Bunu anladığım ilk an, sana söylemiş olmuştum, ama o zaman da deli olduğumu düşünürdün."

"Ne söyleyecektin?" diye mırıldandı, mükemmel mavi gözlerine bakarak.

"Seni sevdiğimi. Seni gördüğüm ilk andan itibaren seni sevdiğimi. Arabada otururken, tekerlekler çamura batmışken, sineklikle o sineği öldürmeye çalışırken gördüğüm andan itibaren. O ana kadar gördüğüm, en kibirli, en güzel, en büyüleyici şeydin. Benim nefesimi kesmiştin."

"Darragh..."

"Ama beni istemediğini biliyordum, ilk başlarda. Ve sonra beni hiç istemeyeceğini düşündüm, gerçeği öğrensen de. Bu yüzden kendime aptalca bir şeyi kanıtlamak için gerçeği senden sakladım. Ama her şey ters gitti. Berbat ettim, seni deliye çevirdim, oysaki bekleyip sana benim için ne kadar önemli olduğunu söylemeliydim. Perişan oldum, sen gittiğinden beri etrafımdaki herkesi bunalımım ve kızgınlığım ile üzdüm. Bu yüzden seni geri almaya geldim. Bana bir şans verecek misin?"

Darragh yutkundu, gözlerinde ıstırap vardı. "Tabii eğer çok geç değilse. Lütfen çok geç olmadığını söyle. Yoksa o alç- o Markham'ı mı seviyorsun?"

"Hayır," diye hızla cevap verdi inanmasını isteyerek. "Onunla aramda hiçbir şey yok. Geçen sene İtalya'da yollarımızı ayırdığımızdan bu yana da olmadı. İrlanda'ya beni bulmaya gelen oydu. Ben istemedim, yemin ederim. Onu istemedim. İstemiyorum da. Londra'ya vardığımız an onu gönderdim ve o zamandan beri de görmedim."

Darragh'ın yüzüne bir rahatlama yayıldı ve hemen ayağa fırlayıp Jeannette'ı kollarına aldı. "Belki de yeni bir başlangıç yaparız. Belki de yanında kalmama izin verirsin, bu kez temelli."

Sana demet demet çiçekler gönderirim, parkta arabayla gezmeye çıkarırım, istediğin partiye götürürüm. Londra'da kışın bitmesine birkaç hafta kaldı, birbirimizi baştan tanımamız için bu bize zaman verecek."

Jeannette konuşmak için ağzını açtı, ama Darragh onu susturdu, kısa bir an parmaklarını dudaklarına götürdü. "Biliyorum, burası olmak istediğin yer ve bu yüzden burada kalacağız. Burada İngiltere'de, arkadaşların ve ailenin yanında. Ara sıra İrlanda'ya dönmek zorunda kalırım ama yılın büyük çoğunluğu burada kalırız, eğer istediğin buysa. Siobhan ve Moira'yı da burada bizimle yaşamaları için getiririm, çünkü onların kalede tek başlarına büyümelerine izin veremem. Finn ve Michael'e gelince, onlar başlarının çaresine bakarlar."

"Yani benim için Londra'ya, İngiltere'ye taşınmaktan mı bahsediyorsun?"

Darragh'ın yüzü ciddileşti. "Evet, seni geri alabilmek için bunu yapmam gerekiyorsa. Sensiz yaparım sandım, küçük hanım, ama yapamam."

Jeannette kollarını kaldırıp boynuna doladı, aşk, içinde dalgalanıyordu, öyle yoğun ki sanki baskıdan ve zevkten alev alacaktı. "Ah, Darragh, seni çok seviyorum! Ben de sensiz perişan oldum. Haksızdım, çok haksızdım. Benim kibirli, çok pohpohlanmış, bencil ve evet şımarık olduğumu söylerken çok haklıydın. Seni asla terk etmemeliydim, neler hissettiğimi söylemeden, sana nasıl taptığımı söylemeden. Buna karşı direnmeyi denedim. Seni sevmek istemedim, ama dayanamadım. Sen, bir zamanlar istemediğimi düşündüğüm ve artık istediğim ve ihtiyacım olan her şeysin."

Darragh Jeannette'in yanaklarını avuçlarının içine aldı. "Şişşt."

"Ayrıldığımızdan beri çok mutsuzum. Bir daha asla ayrılmayalım."

Jeannette bunu söyleyince, Darragh onu kollarında sıkıca sarı, onu öyle sert, öyle şehvetli öptü ki Jeannette nefessiz kaldı, kalbi baş döndürücü bir tempoyla küt küt attı.

"Bu evde yakında bir odan var mı?" diye sordu kısık bir sesle.

"Evet, ama korkarım ki benimkini kullanırsak Betsy'i çok ederiz. Çünkü orada eşyaları topluyor."

Kaşları merakla kalktı. "Nereye gidiyorsun?"

"İrlanda'ya. Ben de sana geri dönüyordum, bir tanem. Eğer yarın gelmiş olsaydın, ben yola çıkmış olacaktım, ait olduğum yere doğru. Koridordaki kutuları görmedin mi?"

"Evet, ama ben bunu hiç düşünmedim. Ama anlamıyorum..."

"İstediğim şeyin Londra olduğunu sanmıştım ama değil. Ben buraya ait değilim, artık değil, sensiz değil."

"Ama bana yine sahip olabilirsin ve burada. Senin mutlu olmanı istiyorum."

Jeannette gülümsedi. "Zaten olacağım. İrlanda'da seninle evimizde."

Darragh'ın gözleri şaşkınlıkla ve dehşetle açıldı.

"Senin karın olmak istiyorum, Darragh. Her şekilde, her zaman ve sonsuza kadar senin karın. Lütfen beni istediğini söyle."

"Tabii ki istiyorum. Ama bu kadar çok fedakarlıkta bulunma gerek yok. Buraya seninle uzlaşmaya geldim, bu yüzden ortada buluşmaya ne dersin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yılın yarısı burada, diğer yarısı İrlanda'da ya da dünyanın neresine gitmek istersek orada."

Yavaş, güzel bir gülümseme Jeannette'in dudaklarına yayıldı. "Emin misin?"

"Sen benimle olduğun sürece, ihtiyacım olan her şeye sahip olmuş olacağım."

"Ah, Darragh. Seni çok seviyorum. Beni bir daha öp, lütfen, ben bu istekle bayılmadan önce."

Ve Darragh onu öptü, kolları arasında onu sıkıca tuttu, ikisi de en çok olmak istedikleri yerdeydiler.

“Madem böyle yasak arzuların keyfini çıkarmak gibi bir özlem duyuyordun, gerçek bir erkeğe gelmeliydin,” dedi Darragh, ellerini kendi cılız kalçalarına koyup.

Jeannette bir kahkaha attı. “Senin gibi bir erkeğe, sanırım.”

Darragh daha da yaklaştı, ona doğru eğildi, karanlık, çekici ve güçlü cazibesiyle. “Zaten bu gece bu salonda sana uygun başka bir erkek de gözüme çarpmadı.”

Darragh’ın bakışları Jeannette’in yüzünde gezindi, dudaklarında takıldı.

Jeannette’in dudakları aralandı.

Ve ardından farkına bile varamadan vücutları birbirine kenetlendi. Darragh dudaklarını şiddetli bir arzuyla dudaklarına bastırırken, Jeannette inledi, aralarındaki tutku dayanılmaz hale gelirken, Darragh’ın kolları onu sıkıca sardı.